

Carole MATTHEWS

CLUBUL IUBITOARELOR de CIOCOLATĂ

roman

Carole **MATTHEWS**

CLUBUL IUBITOARELOR de CIOCOLATĂ

Romanele lui Carole Matthews au fost traduse în 25 de limbi și s-au vândut în peste 2 milioane de exemplare

Există un singur lucru fără de care Lucy Lombard nu poate trăi: ciocolata. Divina delicatesă poate vindeca orice, de la o inimă frântă până la o durere de cap. Pasiunea lui Lucy este împărtăşită de cele trei prietene ciocoholice: pacifista Autumn, casnica Nadia și focoasa Chantal. Împreună formează un grup select, cunoscut drept Clubul Iubitoarelor de Ciocolată. De câte ori se dă alarma, se întâlnesc în sanctuarul lor, un paradis al deliciilor pe care încearcă să-l țină departe de ochii lumii. Cu un iubit trădător care promite că se va schimba, un soț dependent de jocurile de noroc și o căsnicie din interes, poveștile lor sunt la fel de savuroase ca pralinele, trufele sau țigaretele cu marțipan.

„Carole Matthews scrie din tot sufletul! Cititorii vor savura gustul fiecărui cuvânt."

New York Times

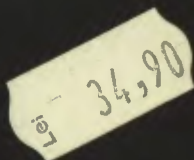
„*Clubul Iubitoarelor de Ciocolată* este o prăjitură de roman... Are toate ingredientele necesare: romantism, prietenie, umor și intrigă. Serviți cu plăcere! Este un desert fantastic."

Sarah Mlynowski

„Ce roman dens și convingător despre iubire, viață și, bineînțeles, ciocolată! Cu una dintre cele mai bune scene de răzbunare scrise vreodată."

Melissa Senate

Carole MATTHEWS

Copyright © Angus Muir

Carole Matthews s-a născut la St Helens, Merseyside, în Marea Britanie. La optsprezece ani, a renunţat la şcoală şi a plecat la Londra, unde a lucrat o vreme ca secretară. Printre slujbele ei extrem de diverse se mai numără: terapeut de frumuseţe, prezentatoare de televiziune, aromoterapeut, jurnalist freelance în domeniul sănătăţii. A început să scrie în 1996, când a câştigat, cu o povestire, concursul revistei *Writers' News*. În 1997, şi-a publicat primul roman, *Let's Meet on Platform 8*. Acestuia i-au urmat treisprezece bestsellere, printre care *The Scent of Scandal* (1998), *For Better, For Worse* (2000, în curs de ecranizare la Hollywood), *A Minor Indiscretion* (2001, în curs de ecranizare), *A Compromising Position* (2002), *Clubul Iubitoarelor de Ciocolată* (*The Chocolate Lovers' Club*, 2007), *The Chocolate Lovers' Diet* (2007), *All You Need is Love* (2008), *The Only Way is Up* (2010). Când nu este ocupată cu scrisul romanelor sau al scenariilor de televiziune, îşi petrece timpul făcând excursii în Munţii Himalaya, plimbându-se cu rolele sau bicicleta în Central Park, exersând *tai chi*, grădinărind şi călătorind în ţări exotice, ca Nepalul sau China.
Dacă împărtăşiţi pasiunea lui Carole Matthews pentru ciocolată, vizitaţi site-ul ei: www.thechocolateloversclub.com, pentru istorii şi reţete fabuloase.

Carole MATTHEWS

CLUBUL IUBITOARELOR de CIOCOLATĂ

Traducere din limba engleză de
Anca Buja

EDITURA
ALLFA

THE CHOCOLATE LOVERS' CLUB
Carole Matthews

CLUBUL IUBITOAARELOR DE CIOCOLATĂ
Carole Matthews

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MATTHEWS, CAROLE
Clubul iubitoarelor de ciocolată / Matthews, Carole; trad.: Buja Anca - Bucureşti: ALLFA, 2010
ISBN 978-973-724-301-0

I. Buja, Anca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura **ALLFA**:	Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3, sector 6, cod 060512 – Bucureşti Tel.: 021 402 26 00 Fax: 021 402 26 10
Departamentul distribuţie:	Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33
Comenzi la:	comenzi@all.ro **www.all.ro**
Redactor:	Olimpia Novicov
Design copertă:	Alexandru Novac

Pregătirea acestei cărți a fost foarte solicitantă – o grămadă de ciocolată, prea puțin timp! Mii de mulțumiri celor care m-au ajutat să-mi îndeplinesc visul și care și-au transformat pasiunea pentru ciocolată într-o adevărată dependență.

Și lui Lovely Kev pentru entuziasmul cu care și-a îndeplinit dificila misiune de a mă ajuta să mănânc atâta ciocolată.

Capitolul unu

– MAI DĂ-MI, ÎI SPUN.

Ridică din sprâncene:

– Ești sigură?

– Mă descurc.

– Deja-i o supradoză, mă avertizează. Chiar și pentru tine, o consumatoare înrăită.

– Niciodată.

În momentele de răscruce, drogul meu este ciocolata neagră din cacao produsă pe plantațiile din Madagascar. Nu există nimic – absolut nimic – ce nu poate vindeca. Este un remediu bun pentru orice, de la o inimă frântă până la o durere de cap – și-am avut parte de amândouă destul la viața mea, vă asigur.

– Adu-le, băiete! Aprob solemn, iar furnizorul îmi întinde drogurile, făcându-mă să răsuflu ușurată. Ciocolată. Mmm... Mmm... *Mmm!* Minunat, minunat, ciocolată cremoasă, dulce, delicioasă... Nu mă pot sătura de ea.

Simt cum gustul ei îmbietor și reconfortant începe să-mi aline durerea de la prima înghițitură. Sunt momente în care ciocolata este răspunsul tuturor rugăciunilor tale.

– E mai bine?

– Aproape, răspund cu un zâmbet vag.

– Restul găștii va fi aici în curând și te vei simți mai bine.

– Știu. Mersi, Clive. M-ai salvat.

– Serviciu inclus, dragă!

Bate palma cu mine într-un stil camaraderesc – e gay, așa că are voie.

Luându-mi comoara, găsesc o canapea într-un colț și mă prăbușesc pe ea. Oasele mele istovite încep să se relaxeze, iar datorită aromei intense de vanilie, simt cum mi se limpezește și mintea.

Am cu cine să-mi împărtășesc pofta. Da, da. Fac parte dintr-o mică, dar perfect concepută sectă, pe care am botezat-o Clubul Iubitoarelor de Ciocolată. Sunt doar patru membri în gașca noastră vinovată și ne întâlnim aici, în Paradisul Ciocolatei, cât de des putem. Locul ăsta e raiul celor dependenți – echivalentul ascunzătoarei fumătorilor de opiu pentru ciocoholici. Este dosit pe o stradă lăturalnică pietruită dintr-o zonă șic a Londrei, dar nu am să spun unde, pentru că mi-aș dezvălui secretul, și cete de femei cu ochii căscați de poftă ar da buzna în locșorul nostru de suflet și l-ar distruge. E ca atunci când descoperi o destinație minunată pentru vacanță – kilometri întregi de plajă pustie cu nisip neatins, mici restaurante intime și cluburi de noapte –, apoi le povestești tuturor despre cât e de grozav acel loc, iar în anul următor este invadat de oameni veniți cu zboruri *low cost*, de nu te poți mișca pe plajă de corpurile umflate, înfășurate în saronguri cumpărate din Matalan, și de casetofoanele lor zgomotoase. Toate restaurantele micuțe și intime servesc acum cârnați și chipsuri, iar cluburile de noapte au băuturi la jumătate de preț și mașini de făcut spumă. Cel puțin pentru moment, Paradisul Ciocolatei este locul de întâlnire al câtorva aleși și fie să rămână așa.

Mi-am lăsat capul pe spate și am mai înscris o dată, mi-am vârât încă o bucățică de ciocolată dumnezeiască în gură și am suspinat iar, din toată inima.

Sunt Lucy Lombard și bănuiesc că sunt membru fondator pentru că eu sunt ființa norocoasă care a descoperit Paradisul Ciocolatei. Astăzi a fost convocată în grabă o întâlnire ad-hoc a Clubului Iubitoarelor de Ciocolată. Dacă vreuna dintre noi trimite un mesaj cu textul CIOCOLATĂ URGENT, încercăm toate să lăsăm de-o parte orice facem și fugim către templul nostru. Este ca și când i-ai spune unui medic de urgență că unul dintre pacienții săi a făcut infarct. De data asta eu am dat strigarea. Așteptați până le voi spune fetelor mele ce s-a întâmplat – n-o să le vină să creadă! Sau poate vor crede.

Autumn a venit prima. A dat buzna pe ușă în timp ce-mi terminam ultima bucățică de ciocolată.

– Ești bine? mă întreabă aproape fără suflare.

Autumn Fielding este o mare sufletistă.

– Marcus. Iar, îi arunc eu. Marcus se presupune că e dragul meu iubit – dar mai multe despre asta mai târziu.

Oftează compătimitor drept răspuns.

Cu multe luni în urmă, obișnuiam să vin aici singură și mă retrăgeam în colț. Nu-mi place să mănânc în fața altor oameni și, mai ales, nu-mi place să fiu privită când mănânc ciocolată. Cred că nici drogaților nu le place să fie priviți în timp ce-și îndeasă cocaina în pipă sau își bagă heroina în venă. Este ceva aproape josnic să fii privit în timp ce-ți satisfaci mica perversiune. (Doar dacă nu cumva mica ta perversiune este chiar cea de a fi privit.) Nu-mi curg chiar balele în timp ce mănânc, dar mă simt de parcă mi-ar

curge. Şi cred că sunteţi de acord că-i mai bine să salivezi de unul singur.

Într-una dintre dăţile în care veneam singură am întâlnit-o pe Autumn. Nu era niciun loc liber în afară de cel de lângă mine, aşa că s-a aşezat alături şi ne-am împrietenit imediat. Oricum, nu cred că cineva poate să *nu* o placă pe Autumn – atâta vreme cât nu te deranjează oamenii care nu se pot abţine să fie drăguţi. Am o singură observaţie care să vă dea puţin de gândit. Părinţi, fiţi atenţi: dacă aveţi de gând să vă botezaţi fata Autumn[1], ea va avea inevitabil părul creţ şi roşcat, şi va vota cu Partidul Verde – la fel ca Autumn a mea.

Autumn e genul ciocolatei negre. În lumea psihologiei ciocolatei – sunt sigură că există una –, acest lucru dezvăluie faptul că îşi ascunde partea întunecată. Autumn îşi ronţăie ciocolata – mărunţind fiecare tabletă în multe bucăţele gustoase, ceea ce cred c-o face să se simtă mai puţin vinovată faţă de oamenii săraci. Suferă de un teribil sentiment de vinovăţie ori de câte ori îşi satisface năravul cu ciocolata. Noi, celelalte, suferim din cauza numărului de calorii pe care le consumăm şi a timpului pe care acestea le vor petrece pe coapsele noastre. Autumn suferă din cauza copiilor înfometaţi care supravieţuiesc cu un bol de orez pe zi şi nu mănâncă ciocolată niciodată. Pe mine nu mă îngrijorează soarta copiilor înfometaţi – sinceră să fiu, încerc să nu mi-i imaginez deloc pentru că am acasă destule lucruri care să mă îngrijoreze.

---

[1] Toamnă – lb. engleză (n.tr.)

– Avem nevoie de-o ciocolată caldă ca să ne întremăm, spune Autumn, în timp ce-și desface eșarfa – împletită cu siguranță de mâna vreunui adolescent mexican sărac, care câștigă o liră pe an și trăiește într-o mahala îngropată în mizerie.

– Clive, strig către prietenul și furnizorul nostru de la tejghea, celelalte fete trebuie să apară! Ce zici, ne prepari rapid câte-o ciocolată caldă?

– Acum, îmi răspunde și începe imediat să forfotească.

Apoi sosește Nadia. Vine să mă îmbrățișeze și mă privește adânc în ochi.

– Nu-i destul de bun pentru tine.

– Știu.

Toate știm. Nici n-a avut nevoie să întrebe care e cauza disperării mele. Întotdeauna este vorba despre Marcus.

– Tocmai am comandat ciocolată caldă.

– Excelent!

Nadia Stone a fost următoarea care s-a adăugat cuplului nostru liniștit și l-a transformat în gașcă. A ajuns la Paradisul Ciocolatei într-o zi pe la prânz, părea stresată și înlăcrimată înainte de a comanda, mai degrabă cu repezeală decât cu plăcere, o selecție impresionantă de bunătăți de la Tristan, partenerul de afaceri și de viață al lui Clive. Am empatizat amândouă cu ea, pentru că trecuserăm și noi de mii de ori prin asta. Era momentul și locul perfect să o luăm sub aripile noastre ocrotitoare.

Eu și Autumn aveam deja obiceiul de a ne întâlni cel puțin o dată pe săptămână – de două ori, dacă nivelul stresului justifica întâlnirea. Acum avem toate un soi de înțelegere.

Nadia este singura mamă dintre noi. Are un copil de trei ani care necesită multă atenție – dar asta nu-i valabil oare pentru toți copiii? Băiatul se numește Lewis și a fost motivul lacrimilor ei din nopți întregi nedormite, dar acum lucrurile s-au îmbunătățit. Lewis doarme destul pentru ca Nadia să poată funcționa în lumea reală.

Nadia n-are discernământ când vine vorba să aleagă ciocolata. Spune că este singurul ei răgaz, dar pare s-o înfulece fără s-o guste. Un păcat, după părerea mea. Dacă ești dependent de ceva, ar trebui măcar să fii în stare să-l savurezi. Nadia mănâncă ciocolată pentru că-i dă o stare de bine – ea și încă nouăzecișinouă la sută dintre femei, presupun. Ca și mine, poartă mărimea S, varianta mai lărguță. Dă vina pe faptul că nu și-a mai recăpătat talia după nașterea fiului ei. Eu aș da vina pe faptul că șterpelește toată ciocolata băiatului ei înainte ca el să ajungă la ea. Recunoaște chiar că linge ciocolata de pe biscuiții lui digestivi când nu-i atent.

– *Urăsc* clima englezească. Chantal este ultima care a intrat în grupul nostru, format acum din patru membri. Așezându-se pe scaun, își scutură picăturile de ploaie din părul lucios.

Născută în însorita Californie, Chantal Hamilton este căsătorită, ca și Nadia. Are un soț incredibil de bogat, Ted, care e un soi de geniu fiananciar în City. Chantal este cea mai în vârstă dintre noi – merge pe patruzeci –, dar este, de departe, cea mai frumoasă și mai strălucitoare. Este înaltă, zveltă, mereu îngrijită, îngrozitor de frumoasă și de talentată. Dacă ar fi fost cal, ar fi fost unul pur-sânge. Părul ei negru, neted și lucios este coafat în stil bob de un stilist de

top din Londra – unul dintre cei care apar mereu la TV. Nu are niciun fir de păr rebel. Chantal este invitată în camera VIP-urilor și bea șampanie gratis, în timp ce este coafată. Sună incredibil! Poartă genul ăla de pantofi care-mi dau dureri de picioare doar privindu-i, frecventează magazinele unor designeri la care ai nevoie de programare și are consultanți în vânzări care i-ar îngrozi chiar și pe clienții cu conturi în bancă în limitele normale. Da, Chantal are tot ce-și poate dori.

Totul, în afară de un soț care să vrea să facă sex.

E adevărat. În aceste vremuri când se presupune că toată lumea este înnebunită după sex, Chantal și Ted fac dragoste o dată pe an. De două ori, dacă reușește să-l îmbete de Crăciun cu o combinație letală de vodcă și ceva pe care ea îl numește „lapte de pasăre". Sună oribil. Ori de Valentine's Day, ori de ziua ei de naștere se întâmplă cu certitudine – restul este însă în voia sorții. Deși Chantal și-ar dori să fie mai mult în voia lui Ted.

În ciuda educației sale și a imaginii aristocratice, Chantal este o mâncătoare de ciocolată pătimașă, care refuză să-și recunoască dependența. Prietena noastră americancă susține că are pur și simplu o „poftă de dulce". Eu numesc asta atitudine de negare profundă.

– De ce ne aflăm aici? vrea să afle Chantal. Ar fi trebuit să vedeți fundul fotografului pe care am fost nevoită să-l expediez.

Chantal are și alte căi, pe lângă ciocolată, prin care depășește lipsa de entuziasm a soțului în a-și îndeplini îndatoririle conjugale. Pentru a da doar un indiciu, putem

spune că preferă să-şi înfierbânte, mai degrabă decât să-şi expedieze fotografii.

– Ar fi bine să ai un motiv întemeiat, continuă ea.

Clive aduce o tavă îngreunată de patru pahare pline cu ciocolată caldă, aburindă, cu frişcă şi ciocolată cu lapte rasă deasupra. O aşază în mijlocul nostru, pe măsuţa de cafea. Rotocoale de abur se înalţă în aer. Este exact lucrul de care aveam nevoie pentru a ne încălzi degetele – şi pentru a-mi alina inima frântă.

– Am făcut nişte *feuillantine*[2], ne spune ridicându-şi teatral ochii la cer, schiţând extazul. Bucăţele subţiri de napolitană cu aromă de ghimbir, cuişoare, nucşoare şi scorţişoară. Am gângurit aprobator. *Trebuie* să le încercaţi.

Acum pe bune, cum să te împotriveşti?

– Iată, doamnelor. Un suspin colectiv anticipat se aude în timp ce le întind paharele.

Eu şi coechipierele mele ne cuibărim în canapelele moi şi comode. Sorbim ciocolata caldă la unison şi apoi urmează momentul unui oftat colectiv – de recunoştinţă.

– Ei, bine? spune Chantal.

Autumn are deja mustăţi de ciocolată şi aşteaptă cu ochii larg deschişi.

Mă uit la bunele mele prietene aşezate în cerc.

– Staţi comod?

Au dat toate aprobator din cap şi am întins simultan mâinile după o consistentă *feuillantină* cu ciocolată.

– Atunci pot începe...

---

[2] Sunt nişte prăjiturele franţuzeşti cu mai multe straturi („feuille" în franceză înseamnă frunză sau foaie) (n.tr.)

Capitolul doi

CEA CARE MĂNÂNCĂ CIOCOLATĂ TREBUIE SĂ FACĂ MIŞCARE – este una dintre primele reguli ale universului. Aşa că în serile de marţi merg la un curs de yoga. Îmi termin ultima înghiţitură din batonul de Mars şi arunc ambalajul la gunoi. Este ora şase şi îmi iau geanta de gimnastică de sub birou sperând că voi putea evada imediat.

În momentul de faţă lucrez la Targa, o companie de computere specializată în recuperarea datelor – orice o fi însemnând asta. Tot ceea ce ştiu este că lucrez aici, mai mult decât oriunde în altă parte, în rolul de secretară temporară, irosindu-mi cu desăvârşire diploma în comunicare pe care m-am luptat atât de mult s-o obţin – în ciuda faptului că toată lumea o consideră o calificare fără sens. Targa are stilul ei specific de stres, îmbolnăviri şi desfăşurare a zilelor de chiul. Cred că unii dintre colegii mei sunt mult mai avantajaţi decât o fac eu mergând la cursul de yoga. De câte ori rămâne vreo colegă însărcinată, îşi găsesc un motiv să se descotorosească de biata femeie nefericită – lucru care presupune ceva timp şi originalitate. Legislaţia muncii nu înseamnă nimic aici.

Unul dintre puţinele motive pentru care îmi place să lucrez la Targa este că se află periculos de aproape de Paradisul Ciocolatei şi că, dacă sunt iute, pot să mă strecor acolo în timpul pauzei de prânz. Slujba mea actuală este de

a le satisface diversele toane celor șase agenți de vânzări sub supravegherea strictă a directorului de vânzări cu ochi de vultur, domnul Aiden Holby.

– Bună, frumoaso, spune Aiden Holby trecând pe lângă biroul meu. Pleci să-ți pui picioarele după gât în seara asta?

Targa este și o companie destul de incorectă politic. Hărțuirea sexuală și psihică a angajaților sunt încurajate – în mare parte pentru că reprezintă singura formă de îndepărtare a stresului continuu. Câteva condiții necesare pentru angajare sunt capacitatea de a flirta scandalos și un vocabular extins de limbaj jignitor.

– Da. Poziții de yoga.

– Ce n-aș da să te văd aplecându-te în costumul ăla mulat de antrenament.

– Da?

– Nu mă întrerupe. Mă simt foarte mascul.

– Poți să visezi, îi spun în timp ce mă îndrept spre ușă.

– Ies cu băieții mai târziu la o bere în Space Bar, zice, activându-și zâmbetul de 24 de carate. Hai cu noi.

– Nu pot. Mersi oricum.

– Îți fac cinste cu vodca aia cu ciocolată care-ți place așa de mult.

E tentant. Un singur lucru poate conta mai mult decât ciocolata, combinația de vodcă cu ciocolată.

– Mai bine nu, îi răspund, încercând să fiu virtuoasă.

– Speram să te îmbăt ca să mă seduci.

– Nu-ți permiți atâta vodcă.

Râde curtenitor:

– Noapte bună, frumoaso. Ne vedem mâine.

Aiden mi se adresează mereu cu frumoaso, dar nu sunt sigură dacă o face pentru că mă consideră așa sau pentru că au avut multe angajate provizorii în birou și apelativul ăsta generic li se potrivește tuturor. Te scutește de plictisitoarea memorare a numelor. Oricum, eu nu-i spun frumosule – chiar dacă este.

Aiden Holby are un farmec aparte. Toate angajatele, mai ales cele mai impresionabile, de o anumită vârstă, îl consideră formidabil. Este înalt, brunet și arată îngrozitor de bine. Nu mi-a scăpat nici mie faptul că are un zâmbet nerușinat, destul de necontrolat, și că-i licăresc obraznic ochii. Mă trezesc adeseori vorbind înflăcărat despre domnul Aiden Holby la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, iar fetele l-au poreclit, pe bună dreptate, Cuceritorul. Nu că aș fi îndrăgostită de șeful meu – sau nu chiar. Pe deasupra, eu sunt o femeie angajată într-o relație de lungă durată, pe când domnul Aiden Holby, zis și Cuceritorul, este un burlac convins. Îi sunt incredibil de credincioasă lui Marc – deși prietenele mele din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată îmi demonstrează adeseori că fidelitatea mea este cu desăvârșire nechibzuită.

Capitolul trei

MĂ ALĂTUR MULȚIMII care se îndreaptă spre metrou și mă reped să-l prind pentru cele câteva stații pe care le am de străbătut până la sala de fitness unde se ține cursul de yoga. Nu este o sală deosebit de salubră, dar se potrivește cu umilul meu buget. De fapt îmi depășește bugetul, dar n-am de gând să despic acum firul în patru. Aici nu există suprafețe de metal strălucitor sau de sticlă mată. În ciuda mirosului constant de dezinfectant ieftin, în vestiar nu este atât de curat cum ar putea fi și nu mă vei prinde niciodată lăfăindu-mă în duș – iar în sălile de antrenament plutește o duhoare lâncedă de transpirație stătută. Aerul condiționat nu funcționează niciodată cum trebuie, iar azi a fost o zi tare călduroasă – genul ăla de zi în care batoanele de ciocolată ți se topesc în geantă. Știu acest lucru pentru că asta o să fie cina mea pe drum. Dar dacă tot vin aici, pentru a-mi pedepsi corpul, ar trebui să mă abțin de la prea multe calorii.

Duc o luptă continuă cu mine însămi să nu capăt o formă prea plinuță. Sunt scundă, blondă natural și nu mai sunt chiar trasă prin inel având în vedere dependența mea – deși aș putea fi probabil descrisă drept “apetisantă” sau “rotunjoară” dacă aș deveni subiect de scandal în vreun tabloid. Lucy voluptoasa sau Lucy senzuala mi-ar fi porecla în tabloidele de scandal. Dar m-aș opri brusc la Lucy Durdulia.

Cândva eram destul de ambițioasă, dar acum nu sunt sigură dacă mai sunt. Știu doar că nu vreau să-mi petrec restul vieții completând formulare și servind cafele unor oameni care nici măcar nu se deranjează să mă cunoască pentru că nu voi mai sta prea mult timp în preajma lor. Au trecut atâția ani, iar eu sunt în continuare afundată în datoriile pentru studii, dar într-o zi o să încetez să-mi mai cheltui toți banii pe calorii de prisos și voi începe să pun de-o parte de dragul rațiunii. Deși aproape că nu mai pot spune că am treizeci, totuși nu mă deranjează absolut deloc.

Nu sunt nici singură și morocănoasă, nici căsătorită și fudulă. Am un iubit stabil – uneori. Marcus Canning este bărbatul care mă adoră și vrea să mă ia de nevastă. În cele din urmă vrea. Suntem împreună de cinci ani, iar el începe să se gândească la ceva serios, ceea ce e foarte bine.

Îmi piere tot cheful în timp ce mă apropii de sala de fitness. Fac yoga pentru a scăpa de stres, dar nu sunt sigură că funcționează pentru că stau mereu cu pumnii strânși, ca niște ghemotoace pline de tensiune, și mă gândesc dacă mai durează mult, pe când toți ceilalți par să stea întinși relaxați pe podea, ascultând un soi de ciripit vesel și murmuratul vocii joase a profesoarei noastre de yoga, Persefona. Mă străduiesc și eu să-mi fac genunchii să se supună poziției lotus, care-ți distruge picioarele, iar poziția podului o execut fără îndoială de mântuială. Omagiul adus părții mele spirituale este faptul că de obicei marțea nu mă întâlnesc cu Marcus.

Uneori mă sună și mă imploră să nu-mi urmez dorința de a-mi menține silueta și mă ademenește la el acasă oferindu-mi în schimb ciocolată din belșug și cantități mari de

vin roșu. Puteți spune că n-am voință, dar nu rezist niciodată – deși uneori încerc să fac mofturi. Marcus nu le bagă în seamă aproape deloc pentru că știe că mă are la degetul mic. Și, pe deasupra, un pahar de vin e bun pentru inimă. Deși nu sunt sigură dacă și celelalte patru pe care le dau pe gât se mai pot pune la socoteală. Și două pătrățele de ciocolată neagră pe zi sunt bune pentru inimă. Îți ridică nivelul de endorfină și antioxidanți, iar asta trebuie să fie bine. De câte ori se înșală oamenii de știință? Hm? Așa că, stând în casă, mâncând ciocolată și bând vin, probabil că îmi fac mult mai mult bine decât riscând să mă rănesc la cursurile de yoga. Hai să fim serioși, demonstrat sau nu științific, alcoolul și ciocolata vor câștiga mereu în fața sănătoasei yoga pentru majoritatea oamenilor, iar eu nu-s o excepție.

Iubitul meu știe că nu pot rezista nici farmecului ciocolatei, nici farmecului său. Totuși Marcus n-a sunat deloc azi, deși m-am holbat mult la telefon de-a lungul zilei și mi-am dorit să mă salveze de tortura poziției triunghi. L-am sunat de câteva ori – cam de vreo zece ori –, dar apoi m-am gândit că devin obsedată. Oricum, de fiecare dată intra direct căsuța vocală.

Mi-am desfăcut batonul de ciocolată din ascunzătoarea mea de urgență din geantă și l-am înfulecat. Exercițiile pe stomacul gol – fie ele și exerciții de yoga – îmi dau mereu o stare de slăbiciune. Ca să fiu sinceră, mai nou am trecut de partea plăcerilor ciocolatei produsă din cacao de pe plantații. Ador orice fel de ciocolată, dar pasiunea mea actuală sunt specialitățile de ciocolată făcută din boabe de cacao atent selecționate de pe plantații din întreaga lume – Trinidad, Tobago, Ecuador, Venezuela, Noua Guinee. Toate,

locații exotice. Aici se produce – categoric – cea mai bună ciocolată. După umila mea părere. Un Jimmy Choo al ciocolatei. Deși trufele sunt un concurent de temut. (Trufele sunt propriu-zis opuse ciocolatei, dar cred că spunând asta par un soi de tocilară în domeniul ciocolatei.)

O altă obsesie de-a mea sunt batoanele de ciocolată Green & Black. Raiul pe pământ. Am îmbiat-o și pe Autumn cu batoanele consistente și cremoase, pe care le poate mânca fără să se simtă vinovată, pentru că sunt produse din ciocolată organică, iar compania practică un comerț corect cu crescătorii de cacao. Nu se poate spune că n-aș fi o persoană grijulie și altruistă, nu-i așa? Când prietena mea mănâncă un astfel de baton de ciocolată, nu are de ce să se zvârcolească întreaga noapte gândindu-se la soarta bieților fermieri producători de cacao. Și mie îmi pasă de fermierii din Belize, dar, sinceră să fiu, îmi pasă mai mult de amestecul de ciocolată neagră și portocală reconfortantă, armonizat perfect de căldura aromelor de scorțișoară, nucșoară și vanilie. Fermierii ăștia știu cu siguranță ce fac. Divin. Sper că sunt fericiți știind că atâtea femei depind de ei.

Ca să nu par o snoabă în privința ciocolatei, să știți că mă înghesui și la batoane de Mars, Snickers sau Double Decker. De parcă s-ar demoda vreodată! Am crescut și eu, asemenea celor mai buni, cu o dietă bazată pe produse Cadbury și Nestlé, batoanele Milkybar și Curly Wurly fiind preferatele mele – sunt sigură că amândouă au devenit mai mici cu timpul. Și bomboanele Walnut Whip sunt dezamăgitoare acum. Nu mai sunt cum erau odată. Dar acest lucru bineînțeles că nu mă împiedică să le mănânc – îi puteți spune studiu de produs.

Ronțăind în grabă ultima bucățică din baton în timp ce străbat ușile salonului, îi arunc un salut voios recepționistei, Becky, o puicuță tânără care arată ca și când tentația ciocolatei nu ar bântui-o niciodată și mă grăbesc să mă schimb.

– Lucy, strigă după mine. Cursul de yoga nu se ține în seara asta. Persefona și-a sucit gâtul.

Nu-i o reclamă prea bună pentru un curs de yoga, nu-i așa?

– La naiba, spun. Abia așteptam să-mi destind încheieturile.

Mă puteți face mincinoasă – nu-mi pasă.

– Ai putea să te strecori la cursul de fitball în schimb, îmi sugerează Becky. Sau la gimnastică!

Amândouă sună a prea multă muncă. Îmi place yoga pentru că te poți preface că lucrezi din greu când de fapt nu faci aproape nimic. Dacă te oprești la un curs de aerobic, toată lumea își dă seama. Dacă adormi la yoga, toată lumea va crede că meditezi.

– Mă lipsesc în seara asta, spun eu încercând să par dezamăgită.

Să uităm de poziția Cobbler, îmi spun eu cuprinsă de un val de fericire. Apoi continui pe un ton cât se poate de empatic:

– Sper că Persefona e bine.

– Se va întoarce în câteva zile.

Și acum ce fac? Aș putea s-o șterg înspre Space Bar și să mă alătur băieților la un pahar. Invitația la o vodcă cu ciocolată e foarte atrăgătoare. Nici gândul de a socializa un pic cu Aiden Cuceritorul nu-i tocmai respingător, dar va trebui să fac față unei întregi litanii de glume despre

yoga din partea lui și a reprezentanților săi. Cuceritorul va încerca probabil să mă amețească, iar eu poate – doar poate – voi încerca să-l seduc. Nu mă pot duce. Targa este destul de uimitoare când vine vorba de exerciții pentru sudarea colectivului și uneori ele presupun alcool și se termină invariabil rușinos, cu demisii și procese de hărțuire sexuală. Mâine trebuie să-l pot privi în ochi pe Cuceritor la birou și oricum sunt deja iubita cu normă întreagă a unui om minunat.

O alternativă ar fi casa lui Marcus, care nu-i departe de aici. Aș putea să o zbughesc la metrou și să-i fac o surpriză minunatului meu bărbat. Cântărind posibilitățile, decid că trebuie neapărat să alerg în brațele călduroase ale lui Marcus. Așa e mai rațional. Gândul că-mi voi vedea iubitul mă înviorează și sunt hotărâtă că voi face asta.

Capitolul patru

MARCUS ARE UN APARTAMENT MARE la ultimul etaj al unei clădiri splendide, în stil georgian, dintr-o zonă şic a Londrei. L-a cumpărat abia anul trecut, lucru care m-a îngrijorat puţin pentru că sperasem să ne mutăm împreună când Marcus a renunţat să mai împartă un apartament cu trei tipi, dar mi-a spus că nu se simţea încă pregătit. Totuşi mi-a dat o cheie, lucru care este deja o dovadă crescută de încredere într-o relaţie. Şi, pe lângă asta, m-a asigurat că acest apartament va fi o investiţie bună pentru viitorul nostru. Când ne vom muta împreună – şi sunt sigură că se va întâmpla într-o zi – Marcus va dobândi deja nişte drepturi de pe urma acestei proprietăţi pe care le vom putea folosi drept garanţie pentru casa noastră. Marcus este foarte bun la planificarea investiţiilor. Are o slujbă foarte bine plătită în City, la fel ca soţul lui Chantal, şi munceşte excesiv de mult. Jobul e viaţa lui. Şi eu, bineînţeles.

Marcus este frumos. Este un sex-simbol blond, iar eu mă simt tare norocoasă că am un iubit ca el. Uneori, când am momente de nesiguranţă, nu mă pot abţine să nu mă gândesc că nu-i de nasul meu. Pentru o fată care a crescut cu porecla Bucălata, mi se pare ciudat să am un iubit ca Marcus. Trebuie doar să intre într-o încăpere plină de femei şi toate îşi rotesc capul după el – uneori chiar şi unii bărbaţi. Eu sunt mai comună – nu-s chiar de aruncat, dar,

ca s-o spun altfel, nu mă va opri pe stradă niciun reprezentant al vreunei agenții de modeling în căutarea unui model matur și mai plinuț.

L-am cunoscut pe Marcus într-o librărie, lucru care mi s-a părut întotdeauna că sună foarte romantic. Cumpăram *Mândrie și prejudecată* ca să-mi înlocuiesc vechiul exemplar ponosit, iar el cumpăra *Orașe de mizerie: top 50 cele mai groaznice locuri în care poți locui în Marea Britanie.* A fost dragoste la prima vedere. Cel puțin pentru mine. Marcus mi-a cerut numărul, dar i-a luat mai mult de o lună să mă sune, deși eu îmi doream în fiecare zi să facă asta. Mi-a mărturisit mai târziu că a dat peste el căutând prin agenda telefonului mobil, iar când l-a găsit, uitase al cui este, și a sunat doar din curiozitate. Cred că a fost ziua mea norocoasă.

În timp ce descui ușa, îi strig:

– Bună, iubitule, am ajuns acasă!

E o mică glumă de-a noastră.

Mă întâmpină un miros aromat.

– Mmm...

Nu-mi dădusem seama cât de foame mi-era. Azi am mâncat doar ciocolată, ciocolată și iar ciocolată – nicio schimbare în meniu. În timp ce intru în camera de zi, Marcus iese din bucătărie. Poartă un șorț și e înarmat cu o lingură de lemn.

– Ce faci aici? mă întreabă.

– Ăsta-i echivalentul lui „bună, draga mea, te iubesc"? îi replic în timp ce-mi las geanta de gimnastică pe podea și mă îndrept să-l sărut. Miroase excelent. Îmi încolăcesc

brațele în jurul taliei lui și-l îmbrățișez. Sunt impresionată. Ar trebui să faci asta mai des. Ce gătești?

– Nimic special, răspunde el distrat.

– Mmm...

Iau cu degetul niște sos delicios de pe lingură și apoi îmi ling degetul.

– E de-ajuns pentru doi?

– Da, e exact pentru doi.

– O, perfect!

Îmi desprinde brațele din jurul lui cu mâna rămasă liberă.

– De fapt, aștept pe cineva.

Și nu pe tine, mai spune tonul lui.

– Da? îngaim eu, încercând să-mi ascund dezamăgirea, și-l urmez pe Marcus în bucătărie.

Este o încăpere mare numai din metal strălucitor și sticlă mată – așa cum ar trebui să fie sala mea de fitness. Mult prea sofisticată pentru ce mănâncă Marcus de obicei, mâncare semi-preparată sau comandată. Are bufete goale și o grămadă de ustensile pe care nu le folosește niciodată. Mă bucur să văd că descoperă plăcerea gătitului. În timp ce se agită cu prepararea cinei, eu mă afund în frigider.

– Pe cine?

– Un prieten vechi din școală, îmi spune.

– Mmm. Preferatele mele.

Două vase mici cu budincă de ciocolată neagră stau în frigider ademenitoare.

– Ai făcut toate astea de unul singur?

– Păi...

– Un bărbat cu talente ascunse, îl tachinez. Mai ai vreuna de rezervă?

– Mi-e teamă că nu, spune Marcus.

Este și șampanie la răcit. Și încă una de calitate.

– E o persoană specială?

– Nu, spune scuturând puternic din cap. Doar un coleg. Nu-l cunoști. Credeam că marți seară ai cursul de yoga.

– Nu se ține azi, îi răspund în timp ce observ o sticlă de vin roșu băută pe jumătate. Profesoara și-a sucit gâtul.

– Nu-i o reclamă prea bună pentru un curs de yoga.

– Exact asta mi-am spus și eu.

Uneori eu și Marcus ne armonizăm perfect, sunt sigură că ne citim gândurile.

– Și nu puteai merge la alt curs?

– Eram prea obosită, îi spun. Și, pe lângă asta, voiam să te văd.

Îmi pun capul pe umărul lui în timp ce amestecă în sos. Străbat cu privirea bucătăria și mă opresc la masa pe care stă deschisă cartea de bucate.

– Pui marocan cu măsline. Mamă! Și budincă de ciocolată? Ai pierdut ceva timp!

– M-am gândit că nu-i așa greu. Îmi place să gătesc.

Cartea de bucate e cea pe care i-am cumpărat-o cadou acum doi ani, de Crăciun. *Cum să fii zeul din bucătăria ei.* E ciudat că nu a încercat niciodată cu mine vreo rețetă.

– Asta ce-i?

Ridic capacul de pe un alt vas.

– Cartofi piure cu aromă de șofran, răspunde fără tragere de inimă.

– Ce bun! Sună grozav. Sper că prietenul tău nu este consumator de hamburger și chipsuri.

Se îndepărtează din nou de mine.

– Lasă-mă doar să dau un telefon, să văd dacă pot contramanda.

– Nu amâna din cauza mea. Mi-ar plăcea să-l cunosc. Ești sigur că nu este de ajuns și pentru mine? Pare să fie suficientă mâncare.

Am să mă lupt cu Marcus pentru budinca de ciocolată.

– Mai bine o las pe altă dată. Marcus își ia telefonul și caută un număr. O să glumim despre tot felul de amintiri comune. Te-ai plictisi.

Castronul în care Marcus a făcut budincă stă aruncat în chiuvetă. Îl iau, adun cu degetul resturile și apoi îl bag în gură, lingând cu lăcomie ciocolata. E bună. Probabil că mi-aș băga limba și aș linge tot castronul dacă aș fi singură, dar nu vreau să par dezgustătoare.

– Încerci să insinuezi că v-aș incomoda?

– Păi...

Nu am cum să nu mă simt groaznic pentru că Marcus nu mă vrea în preajmă. E destul de ciudat în privința lucrurilor de genul ăsta. Nu prea socializăm cu prietenii sau cu familia lui. Preferă să fim doar noi doi. Ar trebui să-mi placă asta, nu-i așa? Dar uneori mă face să mă simt ca și cum nu aș fi suficient de bună pentru el. E prostesc, știu. Marcus îmi spune mereu că sunt o prostuță.

– Stau numai cât să salut și apoi dispar. N-ar fi trebuit să dau buzna așa. Am crezut că n-ai ce face.

– De obicei așa e, spune Marcus. Dar întâlnirea asta a fost programată de ceva timp.

– Nu mi-ai spus niciodată.

– Nu m-am gândit că te-ar interesa.

Telefonul continuă să sune.

– Căsuța vocală, exclamă enervat. *Bună, sunt Marcus. Poți să mă suni? E urgent.*

– Nu trebuie să contramandezi întâlnirea. Plec dacă vrei.

Încerc să nu par iritată.

– Pot să te ajut cu ceva înainte să plec? Să vă aranjez masa?

– E totul pregătit, spune. Nu e nevoie să mai rămâi.

– Oh.

Nici măcar nu am apucat încă să-mi torn un pahar cu vin.

– Bine. Sunt niște lucruri în dormitor pe care aș vrea să le iau acasă să le spăl. Merg să le iau și apoi o întind.

– Perfect.

Marcus mă pupă pe obraz.

– Ne vedem mâine. Poate mergem la un film.

– Ar fi drăguț.

Chiar dacă trebuie să vedem mult prea multe filme cu Angelina Jolie.

Ies din bucătărie și mă îndrept către dormitor. Mamă! Arată de parcă Marcus ar fi făcut curățenia de primăvară aici. Totul este impecabil. Nicio haină de-a lui nu stă atârnată de pat ca de obicei. Până și hainele murdare sunt toate în coș. Și sunt lumânări peste tot. Lumânări frumoase și înalte în suporturi de metal. Foarte elegant. Cotrobăi prin coșul cu rufe murdare după câteva mărunțișuri.

– Dormitorul arată minunat, spun la întoarcere. Îmi plac la nebunie lumânările. Ce te-a apucat de le-ai cumpărat?

Marcus roșește. Pentru un tip care nu e gay e destul de priceput la amenajarea casei – doar că nu-i place să

recunoască. Apartamentul lui este impecabil. Are canapele albe de piele, scoase în evidență de niște perne roșii, potrivite perfect cu podelele negre de lemn. Opera lui de artă constă în culori armonizate și moderne.

– Treceam pe lângă un magazin ieri și le-am văzut în vitrină. M-am gândit că ar arăta bine.

– Chiar arată, aprob eu, în timp ce-mi îndes rufele în geanta de gimnastică deja prea plină și mi-o pun pe umăr. Foarte romantic, adaug, și-mi țugui buzele cât de seducător pot. Abia aștept să le încercăm.

Apoi remarc că masa pregătită pentru cină este așezată pentru doi și că arată destul de romantic. Sunt și mai multe lumânări și un mic aranjament floral cu trandafiri roșii pe care Marcus l-a cumpărat cu siguranță dintr-un alt magazinaș. Nu-mi amintesc să-mi fi pus vreodată flori pe masă când mi-a pregătit cina – nici măcar de Valentine's Day. Lângă trandafiri se află o cutie mică de bomboane. Recunosc perfect ambalajul.

– Ai fost la Paradisul Ciocolatei, spun surprinsă.

Marcus nu merge niciodată la Paradisul Ciocolatei; știe că e locul meu. Locul în care mă întâlnesc cu prietenele mele. Dintr-odată inima mi se face cât un purice.

Chiar atunci sună soneria. Marcus se blochează. La fel și eu.

– Trebuie să fie prietenul tău, reușesc să spun cu greu, deși gura mi-e încleștată. Marcus este sfâșiat între dorința de a rămâne nemișcat și cea de a deschide. Soneria sună din nou. Vrei să deschid eu?

– Nu, spune. Nu.

Stau, neștiind ce să fac, în timp ce el deschide ușa încet. Nimic surprinzător, vechiul coleg al lui Marcus este o brunetă minionă și extraordinar de frumoasă. Intră în apartament și îl sărută pe Marcus direct pe buze.

– Bună, iubitule, spune ea.

Marcus se ferește ușor și aruncă o privire îngrijorată, urmată și de a ei, în direcția mea.

– Bună, îi zic, întinzând mâna în timp ce mă chinui să zâmbesc. Ea mi-o prinde. Mâna este rece, delicată și subțire ca tot restul corpului ei.

– Eu sunt Lucy, iubita lui Marcus, continui luminoasă.

Acum e rândul ei să se simtă jenată.

– Prietena mea, Joanne, spune Marcus prins la mijloc.

Mă uit la iubitul meu.

– Un vechi prieten din *școală*. Așa ai spus, nu-i așa? Mă întorc către Joanne. La ce școală ai fost cu Marcus? Primară? Ați studiat gramatică împreună? Sau o fi vorba despre școala dură a vieții?

Prietena lui din școală se uită la el cu indiferență.

– Nu știu ce se petrece aici, Marcus, dar nu cred că vreau să fiu de față.

Îi întoarce spatele, rotindu-se pe tocuri către ușă.

– Jo, nu pleca, o roagă Marcus în timp ce o prinde de mânecă.

Îmi dau seama că e momentul să plec.

– Marcus, spun cu tristețe, chiar așa de puțin mă respecți?

– Pot să-ți explic, îmi spune, dar eu observ că o privește în continuare mai degrabă pe Jo decât pe mine.

– Poți să rămâi să asculți, spun către Jo, eu voi pleca.

Marcus nu face nimic pentru a mă opri, aşa că îmi smucesc geanta de gimnastică încă o dată şi mă îndrept către uşă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îi spun noii iubite a lui Marcus.

– Să aveţi poftă bună. Miroase excelent. Acoperă chiar şi duhoarea de trădător. Apropo, ciocolatele sunt minunate. Sper să vă stea în gât.

Apoi ies ţinându-mi capul cât de drept sunt în stare.

Capitolul cinci

APARTAMENTUL MEU E MAI PUȚIN FERMECĂTOR decât al lui Marcus – dar este acasă. Locuiesc în Camden, într-un apartament micuț, deasupra unui salon de coafură condus odată, pe vremea când era stilist, de draga mea mamă, plecată cu mulți ani în urmă. Plecată, nu în sensul că ar fi plecat dintre noi, ci pentru că s-a mutat în Spania. Mama – divorțată de mult de nestatornicul meu tată – s-a recăsătorit cu un bărbat mai în vârstă și mai bogat. Acum nu mai muncește deloc, își petrece timpul lenevind în vila lor somptuoasă din peninsula Iberică și are propriul ei stilist. Sincer, la cât de rar o văd, ar fi putut foarte bine să dea și colțul. Încă mai deține proprietatea din Camden, iar eu locuiesc aici pentru că mi-a lăsat chiria mai ieftin și nu mă stresează prea mult dacă uit să i-o plătesc. În schimb, nu-i dau foc la casă și am grijă să nu inund, așa cum fac majoritatea chiriașilor.

Salonul este condus acum de Darren, un tip destul de emfatic, care mă tunde și mă usucă gratis din când în când pentru că mai arunc câte-o privire la salon cât e el plecat cu orele. Dacă m-aș muta de aici, ar trebui să plătesc în plus și pentru coafat. Îmi face mereu o frizură din aia modernă, îndrăzneață, în genul celor pe care le poartă prezentatorii emisiunilor pentru copii de pe BBC, care îmi place să cred că mă face să arăt mai tânără. Dar poate îmi pune doar în

evidență obrajii bucălați. Ar trebui să-i fac cunoștință cu Clive și Tristan într-o zi. Chiar dacă fac o ciocolată fabuloasă, băieților ăstora nu le-ar strica o restructurare a departamentului stil. Frizurile lor actuale se bucură în exces de gelul de păr și de îngrozitoarele șuvițe decolorate. Le-ar plăcea Darren. Darren este aproape scheletic – nenorocitul. Are vreo 60 de kilograme și niște buze ca ale unei fete de doișpe ani. Clive și Tristan l-ar îndopa cu delicatese. Dar să ne întoarcem la familia mea. În schimb, tata este căsătorit cu o femeie mult mai tânără, tot coafeză. Deși nu a reușit nici ea să-l convingă pe tata să nu-și mai acopere chelia cu păr, există și aspecte pozitive, care nu țin de îndemânarea ei cu foarfeca. Tata locuiește pe coasta de sud, iar pe el îl văd și mai rar decât pe mama.

Descui ușa, îmi arunc geanta de gimnastică pe podea și mă îndrept către frigider fără să aprind lumina în bucătărie. Stând pe gresia rece cu ușa frigiderului deschisă, reproduc de una singură scena din *Nouă săptămâni și jumătate*. Cutia de înghețată *Pisch food* de la Ben & Jerry's din congelator e prima. Nu mă mai chinui cu lingurița, îmi înfig direct degetele și mi-o îndes în gură. Tot drumul spre casă, în metrou, am reușit să mă abțin să nu izbucnesc în plâns, dar acum lacrimi de crocodil îmi curg pe față și în înghețata de ciocolată, făcând bucățelele de ciocolată și de fondant să devină sărate. După ce termin înghețata, încep batoanele de Snickers și Bounty din ascunzătoare. De obicei când mănânc Bounty mă gândesc la faptul că ratează o bună ocazie de profit nepunând într-un singur ambalaj un baton de ciocolată neagră și unul de ciocolată cu lapte, ca să te salveze de greutatea deciziei – dar în seara asta înfulec

nuca de cocos dulce fără să-mi mai pese ce culoare au batoanele. Am acolo și o cutie de ciocolată de plantație de la Paradisul Ciocolatei – Clive ar turba la gândul că le mănânc ciocolata la o altă temperatură decât cea a camerei –, dar, în ciuda suferinței, până și eu îmi dau seama că le-aș irosi mâncându-le acum. Așa că optez pentru un baton de Cadbury's Diary Milk, trei batoane de ciocolată albă Green & Black și o cutie de bomboane Celebration, pe care mă chinui să o desfac suficient de repede.

În timp ce mănânc, aproape că nu mă gândesc la Marcus și la cât de groaznic m-a tratat – din nou. Acum sunt doar eu și ciocolata care mă alină. Înfulec bomboanele una după alta, fără nicio pauză – portocală, cocos, caramel. Nici nu le simt gustul. Când mă opresc din înfulecat, mi se face rău. Mi-e rău de la stomac. Așa că mă clatin până în dormitor, mă dezbrac, mă îndrept spre pat, mă întind și aștept dimineața.

Capitolul șase

A DOUA ZI DIMINEAȚA, UITÂNDU-MĂ ÎN OGLINDA din baie, descopăr că sunt la fel de albă ca zăpada, cu excepția găurilor negre care-mi reprezintă ochii. Mă rezem cu toată greutatea pe marginea chiuvetei, cu un sentiment de dezgust față de mine însămi. Nu este prima oară când Marcus mă tratează așa de rău – dar este prima dată când m-am confruntat direct cu infidelitatea lui.

I-am oferit cinci ani din viața mea lui Marcus Canning. Cinci ani dintre cei mai frumoși. Mă simt atât de idioată că i-am irosit cu el. Am rezistat pentru că a ținut morțiș să-mi spună că sunt singura femeie din lume fără de care n-ar putea trăi. Dar, din când în când, se mai întâlnește cu câte-o fată binevoitoare în barul din zonă sau oriunde altundeva – o fată slabă și frumoasă ca Jo – și se gândește că ar trebui să verifice dacă *e adevărat* că sunt singura femeie fără de care nu poate trăi... sau poate că se înșală. Așa că își ia avântul înspre cerul nemărginit, fără să arunce o privire în urmă. Până când se hotărăște că *poate* trăi fără *ea*, dar – în cele din urmă – nu și fără biata vechitură de *mine*. Apoi se întoarce la mine. Lucru care presupune multe rugăminți din partea lui – de fiecare dată mai multe –, dar eu mă dau bătută și-l primesc înapoi. Asta-i cauza consumului meu excesiv de ciocolată de pe plantațiile din Madagascar. Ei bine – gata! De data asta eu și Marcus am terminat-o.

După un duș, mă spăl pe dinți, lăsând aroma puternică de mentă să-mi înlăture gustul stătut din gură. De ce dracu' nu fac pastă de dinți cu aromă de ciocolată? Ar fi mult mai plăcut. Dacă am avea designeri femei de pastă de dinți, am avea și arome delicioase de tiramisu și negresă, nu mentă de doi lei. Bleah. Mă îmbrac cu hainele pe care le-am aruncat aseară pe podea. Sar peste micul dejun pentru că nu mai pot suporta să deschid frigiderul din nou, apoi ies din apartament, salutându-l cu o veselie forțată pe Darren care vine la serviciu. Apoi, în loc să merg pe drumul obișnuit spre serviciu, mă îndrept spre apartamentul lui Marcus.

Înainte de a intra, respir adânc, dar nu-i nici urmă de Marcus sau de amanta lui, Jo. După cum sperasem, a plecat deja la muncă. Omul ăsta este preocupat excesiv de activitatea lui profesională și îi place să ajungă la birou la șapte și jumătate. Urăște gândul că vreunul dintre colegii lui ar putea să ajungă mai devreme decât el și să i-o ia înainte. Dimineața lui Marcus începe la șase și jumătate cu alergarea de dimineață și un duș rece. Nimeni, nici măcar eu – presupun că nici o nouă iubită –, nu l-ar putea face să-și schimbe obiceiul.

Oricum, sunt semne clare că lumea s-a simțit bine azi-noapte. S-o fi găsit Jo prinsă în mijlocul unui triunghi amoros, dar e evident că nu a deranjat-o să rămână în clipa în care s-a renunțat la una dintre laturi. Rămășițele cinei încă tronează pe masă – vase murdare, șervețele mototolite, un pahar de șampanie cu urme de ruj. A mai rămas și o bomboană în cutia de la Paradisul Ciocolatei – un sacrilegiu din punctul meu de vedere, așa că o vâr repede în gură și mă bucur de liniștea trecătoare pe care mi-o provoacă.

Oftez cu supărare doar pentru mine. Dacă au lăsat ciocolata nemâncată înseamnă că erau nerăbdători să treacă la capitolul următor. Două dintre pernele roșii de pe canapea sunt pe podea, ceea ce arată o neglijență atipică pentru Marcus. Sunt aruncate pe covorașul alb și pufos din piele de oaie, lucru care ar trebui să-mi dea imediat de bănuit – și-mi dă. Merg în dormitor și bineînțeles că lucrurile nu mai arată la fel de imaculate ca ieri. Patul este răvășit în ambele locuri, ceea ce înseamnă un singur lucru. Dacă mai aveam nevoie de vreo confirmare, iată o sticlă de șampanie și două pahare lângă pat. Se pare că Marcus n-a dormit singur.

Pășind greoi și cu sufletul încărcat, mă târăsc spre bucătărie. Aici descopăr și mai multă dezordine. Marcus nu a avut nicio încercare de a face ordine. Vasele nu au fost puse în chiuvetă, iar resturile de la puiul cu măsline și cartofii cu aromă de șofran de aseară sunt în cratiță, pe aragaz. Trec conținutul dintr-o cratiță în cealaltă, iau o lingură și vin cu amândouă în dormitor. Deschid ușile glisante ale dulapului și mă întâmpină imaginea costumelor și a cămășilor lui Marcus organizate cu grijă pe rânduri. Balansând tigaia riscant pe șold, afund lingura cât de mult pot în puiul amestecat cu cartofii piure. Deschid buzunarul costumului Hugo Boss preferat al lui Marcus și îi îndes piureul rece înăuntru. Să-i dăm omului ceea ce i se cuvine, piureul lui e foarte moale și pufos.

Înaintez pe acest rând de umerașe și-i garnisesc fiecare costum cu mâncarea lui specială, iar la sfârșit descopăr că mi-a mai rămas puțină. Se pare că iubiții n-au prea avut poftă până la urmă. Mă îndrept către pantofii lui Marcus – șiruri întregi de pantofi minunați de firmă –, cei de stradă

într-o parte și cei eleganți în cealaltă. Are o colecție de pantofi care o depășește de departe pe a mea. Ted Baker, Paul Smith, Prada, Miu Miu, Tod... Pun delicat câte o lingură în fiecare, împingând conținutul spre zona vârfului pentru un rezultat cât mai bun.

Duc cratița înapoi în bucătărie și o pun la loc pe plită. La cum mă simt, Marcus e foarte norocos că nu-i dau foc apartamentului. În schimb, deschid frigiderul. Iubitului meu – fostului meu iubit – îi plac fructele de mare. (Și alte femei, bineînțeles.) Scot o pungă de creveți înghețați și o desfac. În camera de zi, dau pernele jos de pe canapea și, încet, dar ferm, îndes câteva mâini bune de creveți în canapea. Trec în dormitor și ridic salteaua de pe minunatul pat de piele al lui Marcus și strecor restul de creveți sub ea, presându-i cât de mult pot. În câteva zile vor mirosi tare interesant.

Pentru piesa de rezistență, mă întorc în bucătărie și iau sticla de vin roșu băută pe jumătate – cea de care n-am apucat nici măcar să mă apropii – și o torn pe toată pe covorașul lui Marcus alb și pufos. Îmi așez cheia în mijlocul petei care se tot mărește. Apoi îmi scot rujul, un Bitter Scarlet foarte roșu – foarte potrivit, după părerea mea – și-i scriu pe canapeaua de piele cu scrisul meu cel mai frumos posibil: MARCUS CANNING, EȘTI UN TRĂDĂTOR TICĂLOS.

Capitolul șapte

– APOI V-AM SUNAT.

Îmi tremură buzele, acum că le-am pus la curent și pe dragele mele prietene cu ultimele episoade din telenovela dezastruoasei mele vieți amoroase. Îmi iau ciocolata caldă de pe masă și-mi tremură mâinile. Țin cana strâns în mână până când căldura începe să-mi destindă degetele.

– Doamne ferește, spune Autumn uimită.

– Al dracului de bine lucrat, intervine Nadia. Bine i-ai făcut. Ce nemernic e Marcus!

Răzbunarea cu creveții m-a făcut să mă simt excelent pe moment. Acum nu mai sunt așa de sigură.

– Nu cred c-o să mi-o ierte vreodată, bolborosesc eu.

Chantal pufnește indignată.

– De ce să te gândești că *el* ar trebui să te ierte *pe tine*? El te-a pus în situația aia îngrozitoare. El e cel care ar trebui să-și ceară iertare! Curaj, Lucy! E timpul să încetezi să mai fii preșul lui.

– Dacă mă arestează pentru producerea de pagube materiale?

– N-ar îndrăzni, spune Nadia.

Clive și Tristan s-au așezat cu noi la masă și ciugulesc cu furie din propriile *feuillantine*. Nimic nu le place mai mult decât o bârfă bună.

– Ce părere aveți, băieți?

– Te-ai descurcat excelent, mă asigură Clive mângâindu-mă pe mână. Ai un gust desăvârșit pentru dramă și furie. Ai putea fi un gay onorabil.

Tristan și Clive își privesc clienții neprețuiți cu un aer de proprietate. De obicei intervin pentru a ne ajuta să ne rezolvăm problemele, dar având în vedere faptul că sunt mai exagerați decât Eddie Izzard, sunt sigură că sfatul lor este uneori pe lângă. În plus, oricum nu le-ar conveni să ne rezolve toate dilemele relațiilor noastre, pentru că ar da faliment. Profitul lor ar scădea cu cel puțin cincizeci la sută dacă n-aș mai veni aici o săptămână. Dar ăsta-i un gând prostesc. N-aș putea rezista o săptămână fără să vin măcar o dată în acest loc.

Tristan, un fost contabil și un ciocoholic împătimit, se presupune că este întreprinzătorul. Visează la un lanț de cafenele Paradisul Ciocolatei pe tot întinsul țării care să devină concurența cafenelelor Starbucks. Clive este maestrul ciocolatei. Și-a început cariera ca patiser șef la unul dintre cele mai tari hoteluri din Londra, satisfăcându-și pasiunea de-o viață pentru ciocolată preparând deserturi exotice fabuloase. Când el și Tristan s-au cunoscut, au renunțat amândoi la slujbele lor și au făcut Paradisul Ciocolatei. Clive își petrece acum timpul creând cele mai delicioase amestecuri cunoscute omului – ar trebui oare să spun femeii? Chiar dacă băieții ăștia sunt pe atât de gay pe cum arată, știu amândoi *exact* cum să facă o femeie fericită.

– L-ai sunat pe Cuceritor? vrea să afle Chantal. Dacă n-ai ajuns încă la lucru, probabil că toți se întreabă unde ești.

– Nu, răspund cu un oftat plin de mâhnire. Nici măcar nu m-am gândit la birou.

– Dă-mi telefonul, îmi ordonă. Sun și spun că ajungi la prânz.

Asta și face. Ascultând explicația serioasă și evazivă a absenței mele, încerc să îndepărtez de mine gândul acestei povești făcând turul întregii companii când se va afla, așa cum se întâmplă de obicei cu lucrurile de acest gen.

– Domnul Aiden Holby își face griji pentru tine, spune Chantal în timp ce închide telefonul. Pare drăguț.

Chantal crede despre toți cei care au sub patruzeci de ani și care respiră că sunt drăguți. De data asta are dreptate. Stați puțin – cum pot să mă gândesc la așa ceva când adineaori eram devastată? Mă forțez să spun senină:

– Chiar *este* drăguț.

– Uite ce fată bună, spune Chantal. Există viață după Marcus. Stai un pic. Clive, mai avem nevoie de ciocolată!

Eu și Autumn aprobăm dând din cap.

– Trufe, spune Clive cu înțelepciune, mângâindu-și cu degetul ciocul bine îngrijit. De asta avem nevoie. Ideal pentru momente de criză. Cu o mișcare rapidă ne aprovizionează din nou.

– Nu și pentru mine, spune Nadia ridicându-se. Trebuie să-l iau pe Lewis de la creșă. Libertatea mea pe ziua de azi s-a sfârșit. Își înalță mâinile cu un gest de resemnare.

Noi, celelalte, nu am avut prea mult de-a face cu copiii, nu mai mult decât să mergem cu ei la școală pe vremea când eram și noi copii, așa că dăm din cap în momentele esențiale, de fiecare dată când Nadia își varsă năduful despre nepriceperea ei ca părinte. Un subiect lung de discuție a fost trecerea lui Lewis la hrana solidă – deși i-am pus în vedere faptul că ciocolata este solidă și cine i-ar putea

rezista? Acum ar mânca cu plăcere pizza, cârnați și ciocolată, bun băiat! În perioada asta, Nadia vine la întâlnirile noastre cât de des poate pentru a-și menține mintea în formă. Sunt cuvintele ei, nu ale noastre, chiar dacă suntem de acord. Uneori uită de ea și începe să ne povestească despre cum îi place fiului ei să-și exploreze conținutul cavității nazale – genul de conversație pe care o oprim imediat. Așa că am dezvățat-o de cele mai mari excese și am încercat cât de mult am putut să menținem subiectul conversației în lumea adulților.

Nadia e doar de vârsta mea, dar pare mult mai în vârstă. Responsabilitățile o copleșesc uneori. Are o casă minunată, un soț minunat și un bebeluș minunat, dar, să fim sinceri – cum este și ea cu noi –, uneori e plictisită de moarte de viața pe care o are.

Dar principalul neajuns este faptul că Nadia e indiancă, iar soțul ei, nu. Familia a dezmoștenit-o pentru că a renunțat la măritișul aranjat cu vărul ei, Tariq sau ceva de genul ăsta. A fost izgonită din comoda și numeroasa familie, iar de atunci n-a mai dat ochii niciodată cu vreo rudă de-a ei. Pe de altă parte acest lucru înseamnă că a fost scutită de o mie de vizite ale nenumăratelor mătuși binevoitoare cărând cutii de plastic pline cu bhaji de ceapă, dar mai înseamnă și că trebuie să se descurce cu toate de una singură.

Când a rămas însărcinată, Nadia a sperat că acest lucru va genera cel puțin o întâlnire cu cele două surori ale sale de care fusese foarte apropiată. Dar asta nu s-a întâmplat niciodată și cred că noi, Clubul iubitoarelor de ciocolată, i-am devenit surori surogat.

Chiar dacă și-a dorit să scape de o căsnicie indiană tradițională, acum este constrânsă de un bărbat care parcă a dat înapoi cu cincizeci de ani. După ce i s-a născut copilul, Toby a ținut morțiș ca soția *lui* să nu meargă la serviciu, și de aceea Nadia stă acum acasă cu Lewis – un lux pe care nu prea și-l pot permite. Toby are propria afacere cu instalații tehnico-sanitare, și știm cu toții cât de profitabilă poate fi o astfel de afacere, iar copiii – asemenea ciocolatei bune – sunt extrem de costisitori. Nadia s-a supus, iar acest lucru înseamnă că a renunțat la o carieră de jurnalist la un ziar foarte la modă, slujbă care îi plăcea cu adevărat, iar eu nu mă pot abține să nu observ că există niște resentimente ascunse acolo undeva. Încerc să o consolez convingând-o că slujba ei era destul de demodată. Dar ea știe că aș fi de fapt în stare să fac orice mi-ar sta în putință pentru un pont ca ăsta.

Nadia mă sărută pe obraz și înșfacă ultima bucățică de ciocolată de pe farfurie.

– Poate ne mai vedem săptămâna asta.

– Mersi că ai venit.

Apreciez acest lucru pentru că știu cât de greu îi este Nadiei să aibă un pic de timp doar pentru ea.

Autumn lucrează la ore ciudate și surprinzătoare, așa că de obicei poate să evadeze aici pentru o oră când e nevoie. Slujba ei e să „facă bine", lucrează într-un centru de reabilitare a tinerilor drogați – sunt sigură că există și un termen mai corect politic. Programul are un nume destul de la modă, ceva de genul „Dă-o încolo!", „Renunță!" sau „Dă-o dracului!" – ceva de genul ăsta, nu-mi amintesc. Predă tehnici de prelucrare a sticlei, ceea ce sunt sigură că este foarte

util când încerci să renunți la heroină. Dar n-ar trebui s-o iau peste picior, pentru că ea e foarte dedicată și implicată în sarcinile pe care le are – probabil că mult prea implicată. Poate și faptul că a fost binecuvântată cu numele Autumn a contribuit la dobândirea unei conștiințe hiperactive – caracteristică ce lipsește de obicei cu desăvârșire, după părerea mea, claselor sociale superioare. În ciuda excentricităților sale, toate o iubim pentru că ne leagă dependența noastră comună.

Autumn este arhetipul trandafirului englezesc, o ființă minunată și caldă. Singura ei scăpare ar fi faptul că pânza topită i se pare un material mișto. Aș descrie ce poartă acum, dar mi se pare insuportabil. Este oribil – tot felul de chestii hippy, nepotrivite una cu cealaltă. Cămașă de pânză largă cu vestă de blugi... și, ei bine, pânză topită. Nu mai continui. Om fi noi unite de pasiunea pe care o împărtășim pentru ciocolată, dar cu siguranță nu avem aceleași gusturi în materie de modă. Eu, o secretară-visând-să-devină-director, port haine elegante – taioare și rochii pe corp. Iar faptul că le cumpăr pe toate de la Primark nu e relevant. Cel puțin nu sunt la nivelul magazinelor second-hand, pe care le preferă prietena mea. Autumn are cele mai multe convingeri dintre noi. Reciclează lucruri (nu numai hainele) și merge cu bicicleta în loc să conducă o mașină, asta nu pentru că nu și-ar permite una. Autumn preferă ghetele roase de la Dr. Martens celor de la Jimmy Choos – și le permite și pe astea. Probabil că vă dați seama că nu-i normală. Am încercat s-o conving să-și cumpere de la Jimmy Choos și după ce le poartă de câteva ori să le dea celor mai nenorocite – mie, de exemplu. Autumn folosește detergent

ecologic, înălbitor care nu dăunează mediului și se știe că a evitat crema de zi de trandafiri de la Dr. Hauschka pentru a se spăla pe față cu propria urină. A fost, spre binele tuturor, un experiment care nu a durat prea mult pentru că o făcea să miroasă ciudat – deși ea nega acest lucru. Va veni o vreme în viață când toate vom mirosi a pipi, iar după părerea mea cel mai bine ar fi să nu grăbim acest proces.

Autumn e tânără – fizic, are douăzeci și opt de ani, dar emoțional e mult mai tânără. Pare că a fost mereu ocrotită – a fost educată la un internat de top și apoi a urmat cursurile uneia dintre universitățile din „cărămidă roșie”[3], dar tot nu a învățat nimic despre viață. Provine dintr-o familie bună – cu alte cuvinte, o familie foarte înstărită. Femeia asta este cât se poate de șic, probabil că se trage din familia regală a secolului al XII-lea sau ceva de genul ăsta. Sunt sigură că viața ei ar fi avut un cu totul alt curs dacă se numea Frenella, Genevieve sau Eugenie.

Autumn nu are niciodată un iubit, pe de-o parte pentru că e foarte ocupată să facă bine ca să mai aibă timp să se întâlnească cu bărbați, iar pe de alta pentru că nu știu cine și-ar dori să iasă cu ea îmbrăcată în halul ăsta. Pe deasupra îi mai plac și discuțiile lungi despre energia eoliană ca sursă valabilă de energie, iar celor mai mulți oameni normali nu. Singura ei mângâiere este ciocolata, iar pentru asta și pentru multe altele o aplaud.

---

[3] Red-brick universities – este un termen care se referă la șase universități din Anglia înființate înainte de Primul Război Mondial, folosit pentru a le distinge de prestigioasele Oxford și Cambridge, dar și de sumedeniile de universități înființate după cel De-al Doilea Război Mondial.

Eu lucrez de fapt de la nouă la cinci, dar am o indiferență nesăbuită față de clauzele contractului meu de angajare, așa că dispar când am chef. Sunt angajată temporar – se presupune că nu suntem de încredere, așa că cine mă poate concedia pe mine? Cuceritorul, mulțumesc lui Dumnezeu, pare să fie de acord și îmi dă o mare libertate de acțiune când vine vorba despre etica profesională.

Chantal este cea mai norocoasă dintre noi pentru că muncește pentru ea, chiar dacă nu ar avea de ce, deoarece este atât de bogată încât n-ar trebui să ridice niciun deget. La fel ca mine, și ea disprețuiește practicile obișnuite ale muncii. Dacă disprețul prietenei mele se bazează pe ceva concret, eu trăiesc cu iluzia greșită că nu sunt nevoită să muncesc. Soțul lui Chantal, Ted, provine dintr-o familie onorabilă cu bani mulți. Au o vilă cu seră în Richmond, lângă casa veche a lui Mick Jagger – Chantal dă deseori nas în nas cu „Jerry" la florăria din zonă. Au o barcă acostată pe Tamisa pe care nu o folosesc niciodată, o vilă în sudul Franței care stă goală mare parte din an și un mic loc de retragere pentru sfârșiturile de săptămână în Cornwall – pe care îl vizitează tot ocazional. Cât poate fi de bătător la ochi? Ted arată incredibil de bine – dar nu e deloc genul de bărbat încântător, fără coloană vertebrală, care înfrumusețează de obicei treapta superioară a societății noastre. (Vorbesc de parcă aș avea o grămadă de experiență în privința asta, dar nu am.)

Chantal lucrează ca jurnalist independent, colaborează în special cu o revistă americană numită *Style USA*, care prezintă casele verilor noștri americani din diferite țări de pe glob. Chantal se ocupă de Anglia, ceea ce înseamnă

că se plimbă prin țară, cu fotograful la dispoziția ei, luând interviuri persoanelor doritoare să le apară casele bombastice în paginile atrăgătoare ale revistei. Trăiește în Anglia de zece ani și a renunțat până și la obiceiul de a bea cafea în schimbul unei cești bune de ceai. Și îl bea cu lapte, nu cu lămâie. Iată o persoană care chiar și-a abandonat rădăcinile americane.

Ciocolata este un renumit afrodisiac, dar orice a încercat Chantal nu a reușit să-i activeze partea de jos lui Ted. Nici măcar o noapte de pictură pe corp cu amestecul de ciocolată pe care l-a creat cu dragoste Clive, cu propriile sale mâini, nu a funcționat. E incredibil cum de o femeie, care nu ar părea deloc nelalocul ei într-un film cu Hugh Grant, are un soț în care nu pâlpâie nicio urmă de interes pentru doamna lui. Chantal trebuie să-l implore pe soțul ei să se culce cu ea. Îmi pare rău, nu-i politicos, dar nu găsesc nicio altă formulare, iar ea nu face decât să spună același lucru despre stadiul vieții sale sexuale inexistente, prin materialele pe care le descarcă frecvent de pe internet. Dă vina pe tensiunea muncii, tensiunea golfului, pe orice fel de tensiune. Îi discutăm în detaliu toate refuzurile în timpul sesiunilor noastre de consiliere și ciocolată – lucru pe care dacă l-ar ști Ted sunt sigură că l-ar face să refuze și mai tare să se culce cu soția lui. Așa că se pare că toate avem necazurile noastre, asta încerc să spun.

– Sună-mă dacă ai nevoie de mine, Lucy, mă instruiește Nadia. Pe bune. Capul sus. Te-ai descurcat excelent cu Marcus.

Îmi înclin puțin bărbia, cu un aer sfidător drept răspuns. Dar știu că nu m-am descurcat excelent. Niciuna dintre

prietenele mele nu trebuie să știe despre orgia mâncatului de una singură. Se presupune că fiecare poate avea secretele ei, nu? La asta m-a redus Marcus. Reușisem să-mi controlez atât de bine pofta de mâncare în ultimul timp și a fost de ajuns un mic tumult sentimental pentru ca respectul de sine să se așeze cu botul pe labe, iar eu să reîncep să înfulec cu carul. Asta e o moștenire de pe vremea școlii, pe când eram poreclită Lucy Bucălata. De ce nu mi se putea spune Lucy cea trasă prin inel? Probabil pentru că aveam mai degrabă obraji bucălați decât băieți râvnind să-mi vadă lenjeria intimă.

Vorbind despre rufele murdare care ies mai devreme sau mai târziu oricum la iveală, credeam că Marcus mă va suna azi dimineață – să-mi spună ceva, *orice*, despre comportamentul său recent, poate chiar să sugereze o scuză... dar n-a sunat. Când se va întoarce acasă în seara asta sunt sigură că se va duce direct la telefon, dar cred că n-o să-mi placă ce-mi va spune după ce va vedea cum i-am decorat garderoba, canapeaua și covorul.

Băieții revin cu trufele, iar noi ne înfigem cu poftă. Autumn se presupune că este vegetariană, dar dieta ei constă numai în ciocolată. Crede că și plantele au sentimente. Deși eu nu-mi dau seama cât de sensibil poate fi spanacul sau cât poate fi varza de iubitoare. Lui Chantal îi place să consume ciocolata drept substitut pentru sex, dar în ultimul timp nu prea mai funcționează.

– Cum îți mai merge, Chantal? întreb eu din dorința de a mai distrage atenția de la neajunsurile relației mele.

– Știi doar, spune șoptit. Nimic din ce n-ar putea vindeca o noapte fierbinte.

– Ted tot nu a acționat?

– Suntem amândoi atât de ocupați încât nu suntem aproape niciodată treji în același timp în pat. Eu sunt plecată trei nopți pe săptămână. Când sunt acasă, Ted ajunge rareori înainte de miezul nopții, oră la care eu dorm. Plec din casă înainte de șapte, când Ted doarme încă. Chiar dacă nu am avea probleme, n-ar fi prea ușor pentru relațiile conjugale.

– Chantal, spune Tristan, până și eu m-aș culca cu tine.

– Ești așa drăguț, spune Chantal și-l sărută pe obraz. Până când vom rezolva lucrurile, va trebui să găsesc altă cale să mă scarpin când mă mănâncă.

Îmi face cu ochiul, dar în starea mea actuală îmi tresaltă inima. Știu că stadiul dezastruos al căsniciei lui Chantal nu este în totalitate vina ei, dar nu cred că ajută cu ceva de fiecare dată când se culcă cu primul bărbat disponibil. Poate că încă sufăr prea tare din cauza lui Marcus pentru a fi capabilă să fiu empatică.

– Apropo, spune Chantal, mă așteaptă un fotograf tare înfierbântat și nu vreau să se răcească. Am plecat. Ești sigură că ți-ai revenit acum, Lucy?

– Sunt bine. Pe bune.

– Te sun mâine, îmi spune, își ia geanta Anya Hindmarch și pleacă.

– Am un curs în curând, anunță Autumn aruncând o privire la ceas. Ar trebui să plec și eu. Nu uita că toate astea pot fi numai spre bine. E posibil ca universul să aibă ceva mai bun pregătit pentru tine.

Îmi place că Autumn crede că universul are totul prestabilit pentru noi și că acest lucru nu înseamnă doar că prietenul meu e incapabil să-mi fie fidel.

– Te îmbrățișez, spune și apoi mă strânge în brațe.

Oftez și înșfac încă o trufă. Mi-ar plăcea ca într-o zi să existe ceva dulce în viața mea care să nu fie datorat doar consumului de ciocolată.

– Ar trebui să mă îndrept și eu către lucru.

Asta a sunat la fel de entuziast cum mă și simt.

– Plătesc eu, Clive.

Simt că-i rândul meu, pentru că a fost urgența mea.

– Nici nu vreau să aud, dragă. Ești destul de traumatizată. Ai problema asta acasă, e plăcerea unchiului Clive.

– Sunteți niște îngeri amândoi, spun eu. Dacă vreunul dintre voi se va sătura vreodată de bărbați, să știți că eu sunt foarte ușor de iubit.

Clive mă îmbrățișează și mă sărută.

– Într-o zi o să întâlnești un bărbat la fel de sexi ca mine căruia să îi placă femeile. Cineva care să te iubească la fel de mult cât îl iubești tu.

– Cred că mai am destul de așteptat, spun eu, vizibil emoționată.

Capitolul opt

NADIA A HOTĂRÂT CĂ UȘA EI DE LA INTRARE trebuia vopsită. Casa începuse să arate destul de părăginită și chiar dacă soțul ei, Toby, îi promisese că își va face timp să o vopsească el, nu dădea niciun semn că exista vreun pericol iminent să pună mâna pe o pensulă. Deși, ca să fiu sinceră, ușa scorojită se potrivea perfect cu restul străzii. Era o zonă din Londra care încă mai aștepta ca avântul dezvoltării să ajungă și pe aici. Agenții imobiliari o tot promiteau, dar majoritatea proprietăților erau în paragină, ocolite de restauratori sau de tinerii profesioniști din domeniu. S-au deschis localuri și cafenele atrăgătoare – lăsând o urmă de speranță că renașterea aștepta după colț –, dar s-au închis în câteva luni pentru că nu aveau clienți. Lucrul ăsta însemna de asemenea că ea și Toby își permiteau mai degrabă să trăiască aici, decât să se îndrepte spre zone ca Northampton și Peterborough, așa cum făcuseră mulți prieteni de-ai lor, plecând tot mai departe spre autostrada M1 în căutarea unor prețuri mai mici la imobile, educației mai bune pentru copiii lor și aerului mai curat. Uitându-se la gunoaiele de pe stradă și la grafitti-urile de pe pereți, se lupta uneori să-și amintească *de ce* vor de fapt să locuiască aici. Toby susținea că era mai bine pentru afacerea lui, dar ea se îndoia de acest lucru. Nu era oare o criză a instalato-

rilor peste tot acum? Oamenii binevoitori din Northampton trebuie să aibă și ei, ca toată lumea, robinete care picură.

Nadia l-a luat pe Lewis de la creșă și acum o aștepta o zi plină de treburi casnice. O aștepta un mic maldăr de haine de călcat. Avea de făcut și cumpărături pentru că nu mai era nimic de mâncare în casă pentru restul săptămânii. Apropiindu-se de casă, Nadia a observat că duba lui Toby era parcată în față și inima i-a sărit în piept. Era trecut de prânz și el ar fi trebuit să fie plecat la muncă. Dacă era acasă la ora asta nu putea însemna decât un singur lucru.

Deschizând ușa de la intrare, a strigat cât de senin a putut.

– Sunt eu, Toby!

Dându-i haina lui Lewis jos i-a spus:

– Hai, dragule, să-l salutăm pe tata.

Lewis a luat-o la fugă pe scări înainte, în timp ce ea și-a lăsat haina de-o parte. Se simțea neîngrijită în hainele ei uzate. Costumele elegante de afaceri pe care obișnuise să le poarte deveniseră istorie; acum stilul ei era îngrozitor de șters. A renunțat de mult la sariurile colorate și la șalvarii brodați pentru confortul hainelor occidentale. Orice haină pe care scria „ușor de întreținut" sau „a nu se călca" avea cu siguranță succes la ea. Stilul a fost pus pe planul doi. Aruncând un ochi în oglindă și-a mărturisit că va face ceva neapărat cu părul. Coama ei, odată castanie și strălucitoare, și-a pierdut luciul de tot – probabil pentru că folosise cea mai ieftină marcă de supermarket pe care o găsise și îl ținuse mereu prins într-o coadă de cal pentru că era cel mai ușor de întreținut. Asta era singura cale prin care se putea asigura că nu ieșea afară cu bucățele din prânzul lui Lewis

lipite între şuviţe. Părul îi ajungea până la umeri când şi-l lăsa liber, şi avea nevoie urgentă de o tunsoare. Poate că ar trebui să se gândească la o tunsoare foarte scurtă şi să-şi vândă părul celor care fac extensii – dar cine l-ar cumpăra când arăta în halul ăsta? Nu numai uşa de la intrare avea nevoie de o renovare completă.

Încercând să-şi impună să păşească cu voioşie, a urcat scările după Lewis. Când Nadia şi-a urmat fiul în micul dormitor de rezervă pe care îl foloseau drept birou, Toby stătea evident la calculator cu un aer vinovat. Vinovăţia Nadiei se rezuma la farfuria de biscuţi digestivi cu ciocolată care se afla pe birou, lângă calculator. Cheltuise – risipise – câteva lire din fondurile lor insuficiente pe nişte biscuiţi, încercând să se convingă că sunt pentru Lewis, când de fapt ştia foarte bine că erau pentru ea. Toby nu avea astfel de gânduri. Sentimentul lui de vinovăţie avea un cu totul alt motiv.

– M-am gândit să mă întorc să iau nişte facturi pentru că am avut o mică pauză, a spus soţul ei.

Doar dacă l-ar putea crede.

– Hai şi dă-i lui tati un pupic mare, a spus şi Lewis s-a aruncat în braţele lui. Fiul ei cu siguranţă nu era deloc dezamăgit că-şi vede tatăl acasă în timpul zilei.

Nadia a încercat să se uite peste umărul lui să vadă dacă chiar erau nişte facturi pe ecran, dar el a mişcat mouse-ul, iar apariţia screensaverului nu l-a putut învinui cu nimic. Numai Dumnezeu ştie dacă era într-adevăr vorba despre facturi. Facturile neplătite băteau la uşă, dar nu erau bani suficienţi în cont pentru a le plăti.

– Credeam că eşti îngrozitor de ocupat săptămâna asta, a spus ea, citându-l.

– L-am lăsat pe Paul să mă înlocuiască. Se descurcă.

Şi-a înăbuşit un oftat.

– Mănânci cu noi de prânz?

– Un sendviş rapid ar fi minunat.

– Numai despre un sendviş rapid poate fi vorba, spune ea pe un ton mai tăios decât şi-ar fi dorit, iar Toby îşi ridică privirea înspre ea.

– Am nevoie de nişte bani, Toby. Nu mai este niciun pic de mâncare în bufet. Trebuie să mă duc astăzi la magazin.

Toby şi-a trecut mâna prin păr.

– Iubito, ce ai făcut cu toţi banii pe care ţi i-am dat?

– Nu mi-ai dat nimic pentru întreţinerea casei săptămâna trecută, i-a reamintit ea. Am cinci lire în geantă. Atât.

Se simţise îngrozitor la Paradisul Ciocolatei în această dimineaţă pentru că ştia că nu are destui bani să-şi plătească partea ei de consumaţie. În adâncul ei ştia că nu ar trebui să se întâlnească aşa de des cu fetele, dar Clubul iubitoarelor de ciocolată era sanctuarul său, singurul răgaz într-o lume care părea s-o ia tot mai tare razna. Era singurul loc în care îşi putea împărtăşi problemele – dar nici măcar fetele nu cunoşteau şi cealaltă jumătate a poveştii. Bineînţeles că prietenele ei ştiau că în viaţa ei nu erau toate roz, dar nu ştiau întreaga poveste. Oricum, pe niciuna dintre ele nu o deranja să plătească şi partea ei de consumaţie – chiar şi în ocaziile, destul de rare, în care avea bani de cheltuială.

– Sunt cam strâmtorat săptămâna asta, iubito. Plăteşte cu cardul.

Avea o grămadă de carduri de credit. Toate erau folosite la maxim.

– Nu mai pot continua să fac asta, Toby. Nu ne putem plăti facturile. Chiar *trebuie* să iei niște facturi?

– Asta fac, i-o trântește. Am spus că asta fac.

– Lewis, spuse ea, du-te și joacă-te cu Bob Constructorul un pic. Trebuie să vorbesc ceva cu tati.

Băiatul s-a descleștat din brațele lui Toby și a zbughit-o spre dormitorul său la jucăria lui preferată.

Nadia a îngenuncheat lângă soțul ei, și-a proptit mâna pe pulpa lui mângâindu-l absent.

– Mi-e frică, Toby, a spus. Deja lucrurile ne scapă din mână.

Și-a aruncat puțin privirea spre calculator.

– Mă descurc, i-a răspuns el ferm.

– Dar *eu* nu mă descurc.

Până să petreacă un weekend de burlăcie cu cel mai bun prieten al său în Las Vegas, singura sa experiență cu jocurile de noroc fusese să cumpere săptămânal câte un bilet de o liră la loteria națională. Dacă era vorba de o săptămână cu un câștig mare, poate că risca și cheltuia vreo cinci lire. Dar asta nu-l făcea un jucător înrăit. Însă în excursia asta a câștigat o mie de dolari – și ceva i-a activat o dependență latentă. El spunea că fuseseră bani obținuți cu ușurință. De atunci a fost prins în capcana jocurilor de noroc online. De trei ani folosește tot venitul familiei și toate economiile încercând să câștige potul cel mare. Fiecare zar aruncat, fiecare pachet de cărți amestecat, fiecare rotire a automatelor de jocuri îi împingea tot mai tare în datorii.

Nadia își închipuise mereu că bărbatul tipic dependent de jocurile de noroc era unul mare și gras, cu un trabuc la fel de mare, care tronează în cazinourile din Europa,

pariind cu iahtul, cu Rollexul sau cu reputația lui la cârma ruletei. Nu crezuse că și bărbații iubitori și familiști pot fi dependenți de jocuri de noroc – bărbați obișnuiți care ar avea nevoie de o tunsoare, instalatori care-și petrec serile în fața calculatorului pariind cu sănătatea lor psihică, cu fericirea sau căsnicia lor... pentru a-și satisface viciul. Acum știa mai multe.

– Aș vrea să încetezi, Toby. Vreau să te ajute cineva.

I-a strâns mâinile.

– Nu am nevoie de ajutor, Nadia. Sunt *așa* de aproape de un câștig mare.

I-a arătat cu degetele mai puțin de un centimetru.

– Totul ar putea fi al nostru. O casă mare, o mașină mare. Haine de firmă. Vacanțe incredibile. L-am putea duce pe Lewis în Disneyland. În fiecare an dacă avem chef.

– Nu am nevoie de toate astea, i-a spus ea. Asta nu este viață adevărată. Eu am nevoie de tine. Îmi vreau soțul înapoi, nu mai vreau să-l văd stând la calculator în fiecare oră și risipind tot ce-am avut.

A strâns din maxilare și privirea i s-a întunecat.

– Ți-aș putea aminti că nu muncești, Nadia.

– Aș putea, a spus ea. Aș putea încerca să-mi caut o slujbă din nou. Asta ne-ar ajuta să plătim din datorii.

– Te vreau aici pentru Lewis, a spus el. Știi asta. Uită-te la toate poveștile pe care le citești în ziare despre copiii neglijați în creșe. Doar câteva dimineți pot face destul rău.

– Dar asta sunt sigură că nu se întâmplă peste tot. Lui Lewis îi place la creșă. Se comportă foarte bine cu el acolo.

– Nu vreau ca niște străini să aibă grijă de el.

– Dar nu ne ajung banii, Toby. Nu putem continua așa.

S-a ridicat în picioare și a împins-o de lângă el.

– Nu crezi că știu asta? De-asta fac ce fac.

A izbit calculatorul cu pumnul.

– O fac pentru noi, ca să ducem o viață mai bună. Nu vreau să mă ocup de instalații tehnico-sanitare pentru tot restul vieții, legat de telefon douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Eu vreau să trăiesc. Asta ne-ar putea da o șansă. Ai vreo idee cât de mult aș putea câștiga?

– Dar asta nu se întâmplă, a spus Nadia. Nu câștigi.

– Nu pot discuta despre asta cu tine, Nadia. Pur și simplu nu înțelegi. Of, la dracu, mă întorc înapoi la lucru.

Spunând asta a zbughit-o afară din cameră, pășind zgomotos pe scări, iar ușa de la intrare s-a trântit în urma lui.

Băiatul a apărut la ușă strângându-l în brațe pe Bob Constructorul.

– A plecat tati?

Ea a dat din cap aprobator în timp ce s-a așezat pe scaunul de la calculator și l-a tras pe Lewis spre ea.

– Dar nu a spus pa.

– Tati are multe pe cap acum, a răspuns ea ciufulindu-i părul.

Lucrul mai trist era tocmai faptul că înțelegea perfect presiunea care pusese stăpânire pe soțul ei. Și-a luat responsabilitatea de a câștiga o pâine doar pe umerii săi și Nadia înțelegea cât de dificil poate să fie acest lucru. I-ar face mare plăcere să se întoarcă la muncă ca să-l ajute, dar adevărul era că și dacă ar munci din nou costurile creșei cu program prelungit ar fi cam cât salariul ei și, având în vedere în ce relații era cu familia ei, nu putea să se bazeze

pe nicio rudă să o ajute cu îngrijirea copilului. Nu numai creșa era uluitor de scumpă. Toate prețurile în ziua de azi păreau că o iau razna. Familiile obișnuite erau aproape ruinate doar ca să-și păstreze un acoperiș deasupra capului. Hainele și pantofii lui Lewis costau la fel de mult ca cele pentru adulți. Chiar și înainte să apară această dependență de jocurile de noroc, Toby lucrase mult peste program ca să reușească să îi mențină pe linia de plutire. I se rupea inima pentru el, dar își dorea doar ca soțul ei să găsească altă cale de a rezolva problemele.

Nadia a mișcat mouse-ul pe ecran. Bineînțeles că a apărut site-ul de prost gust și țipător al unui cazino online – Money Palace. Îi strălucea în față. Iată templul pe care-l venera soțul său, de aici le putea distruge viețile fără măcar să părăsească casa. Luminile străluceau, sume uriașe de bani clipeau pe ecran – bani, bogății de neimaginat. O comoară tentantă, ispitindu-te cu promisiuni de bogăție, noroc și viață ușoară. Promisiuni care nu se îndeplinesc niciodată.

Capitolul nouă

CHANTAL A INTRAT ÎN MAȘINA FOTOGRAFULUI. Era un Mercedes mare și negru, cu tracțiune integrală, lustruit și luxos, dotat cu aparatură foto de ultimă generație. A mai lucrat o dată cu tipul ăsta și a fost bun. Pare să-și amintească și că s-au bucurat de un ușor flirt. Fusese o zi scurtă de fotografiat, așa că e interesant de văzut dacă avea într-adevăr potențialul pe care îl remarcase la el. Îi aștepta un drum lung, până în Ținutul Lacurilor – patru sau poate chiar cinci ore, depinde de cât de mult ținea el cont de limita de viteză –, iar Chantal spera că avea gusturi bune în materie de muzică și că era capabil de replici spirituale pentru a-și petrece plăcut călătoria. Tot ce trebuia ea să facă era să fie prezentă și să aducă niște ciocolată pentru drum. Alesese o tabletă de ciocolată groasă de la Paradisul Ciocolatei presărată cu boabe de cafea – una dintre specialitățile lui Clive. Mirosea minunat și cu siguranță îi va ajuta pe amândoi să rămână treji.

Ar fi trebuit să-l sune pe Ted să-i spună că pleca cu treabă și că va fi înapoi abia mâine noapte, dar era supărată pe el. Din nou. Lasă-l să fiarbă în suc propriu. Dacă nu era în preajma lui, s-ar putea, doar *s-ar putea*, să-i simtă lipsa. Slabe șanse. Au trecut luni de zile de când se tot chinuie să-i crească interesul de a face dragoste, dar azi noapte s-a culcat goală și și-a lipit corpul de al lui, mângâindu-i părul

delicat și moale de pe fund cu vârful degetelor – iar lui i s-a întărit... Dar nu ceea ce spera ea. I s-a întărit convingerea că nu are chef.

– Lasă-mă, Chantal, a fost tot ce i-a spus, iar ei i-a trebuit multă voință să nu plângă de dezamăgire, jignire și frustrare.

Erau căsătoriți de paisprezece ani. Au fost și câțiva ani fericiți. Au trecut de prima probă, cea de șapte ani, dar Chantal nu era sigură că vor trece și de a doua. Ea încă îl dorea pe bărbatul ei și își dorea ca el să o iubească – iar el, era destul de evident, n-o făcea. Oare merita să continue această căsnicie lipsită de dragoste, dacă nu puteau rezolva neînțelegerea asta fundamentală dintre ei? Doar că nu era chiar lipsită de dragoste. Era doar lipsită de sex. Odată fuseseră cei mai buni prieteni. Le plăcea aceeași mâncare, aveau amândoi o pasiune pentru vinul și șampania de calitate, ascultau aceeași muzică, iubeau amândoi teatrul și râdeau la aceleași glume. Ted era chipeș, deștept, spiritual și bogat. Era o partidă bună. Când l-a întâlnit prima oară, la o petrecere de sfârșit de săptămână a unei prietene din Hampton, a uimit-o cu vitalitatea lui. Și virilitatea. S-a culcat cu el din prima noapte. Au făcut dragoste încontinuu, până și-au făcut vânătăi, iar în cele din urmă s-au îndrăgostit. Oare ce a mers prost în anii care au urmat? De ce i se pare acum respingătoare imaginea soției sale dezbrăcată? De ce se ferește de atingerea ei?

Majoritatea prietenilor și a cunoștințelor nu au nici cea mai vagă bănuială că ar exista ceva ce nu funcționează în relația lor. Pentru cei din afară, ei sunt perechea ideală. Deși uneori totul pare un iad. A pierdut șirul nopților în

care a stat trează, cu corpul plin de dorință, lângă un bărbat fabulos care nu simțea nici cea mai mică dorință de a o satisface. Numai fetele din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată cunoşteau adevărata ei situație. Dacă nu le-ar avea pe ele să le vorbească, i s-ar părea că toată fațada vieții ei ar începe să se prăbuşească. Fetele îi ascultă poveştile sinistre ale infidelităților lui Ted fără să o judece. Toate astea fac parte din viața ei pe care nu o poate ține separat. Colacul de salvare. Dacă l-ar cunoaşte, nici ele n-ar putea înțelege de ce nu e un armăsar sălbatic în pat. A încercat să discute cu el despre absența unei vieți sexuale, dar ăsta e un lucru cu care Ted nu vrea să se confrunte; pare mulțumit să se ascundă, folosind scuze cusute cu ață albă – prea obosit, prea ocupat, prea multe de făcut. Nu au toate cuplurile constrângerile astea? Majoritatea oamenilor par să se descurce cumva – de ce nu sunt şi ei în stare să facă la fel? Părinții lui nu au fost niciodată un cuplu prea afectuos şi se întreabă dacă nu cumva acest lucru îl influențase – dar când erau la început împreună nu-şi putea lua mâinile de pe ea. Atunci oare ce a mers prost în anii care au urmat? Chantal şi-ar dori să fi ştiut.

Pentru ea, acest lucru este o parte fundamentală a faptului de a fi femeie şi soție. Să fie iubită şi dorită. Oare o poate iubi Ted cu adevărat dacă nu vrea să aibă relații intime cu ea niciodată? Nu ştie când a apărut putregaiul. A renunțat la multe de-a lungul timpului doar ca să fie cu el. Chantal fusese o jurnalistă foarte ambițioasă. Dacă ar fi rămas în America ar fi putut deveni până acum Anna „Nucleara" Wintour sau echivalentul ei şi ar fi condus o revistă ilustrată de succes. A renunțat în schimb la cariera

ei pentru a lui. Ted, un om de afaceri abil, foarte înfipt, care a fost promovat la conducerea unei sucursale a investitorilor Grenfell Martin. Partea proastă fusese că postul lui era în Londra. Așa că a fost nevoită să-și ia rămas bun de la familie, de la prieteni și de la cariera atrăgătoare pe care și-ar fi dorit să o urmeze. Slujba pe care o are acum la *Style USA* nu e nici pe departe la fel de puternică ca cea veche, dar având în vedere declinul vieții ei sexuale i-a adus ceva beneficii de-a lungul timpului – care aproape reprezentau o compensație a faptului că dorința lui Ted de a da din fund a dispărut, iar căsnicia lor merge cu susu-n jos.

Subiectul ședinței foto era un complex de clădiri adăpostite pe malul lacului Coniston. Complexul aparținea unui cuplu care se mutase din Boston în Anglia acum douăzeci de ani. El era un foarte cunoscut scriitor-călător. Ea, un maestru de echitație realizat. După cum relata scurta prezentare făcută de Chantal, își petrecuseră timpul restaurând casa în stilul și tradiția georgiană. Partenerul ei yankeu va fi înnebunit după subiect. Chantal vedea paginile de pe acum – culori somptuoase, lumină romantică... articolul se scria singur. Lăsându-i destul timp pentru alte distracții. Revista era generoasă în privința salariilor, dar și a deconturilor. În această noapte, ea și fotograful vor fi cazați într-un hotel elegant de țară, cu paturi cu baldachine, jacuzzi, iar în minibar vor avea șampanie Dom Pérignon. Toate lucrurile de care ai nevoie pentru o întâlnire romantică. Chantal surâdea cu satisfacție.

A deschis oglinda din dreptul pasagerului și a verificat dacă părul ei brunet, coafat tip bob, era aranjat cum trebuia. Nu-și arăta nici pe departe cei treizeci și nouă de ani.

Machiajul era perfect, iar zâmbetul ei cel mai seducător era la locul lui. Erau încă bărbați care o doreau, chiar dacă soțul ei nu o mai făcea.

Fotograful, Jeremy Wade, și-a lăsat trupul prelung să alunece în scaunul de lângă ea.

– Cred că suntem gata, a spus.

– Perfect! a răspuns ea, afișând un zâmbet cald.

– Hai să încercăm toate plăcerile pe care are să ni le ofere Ținutul Lacurilor.

Capitolul zece

– NOAPTE BUNĂ, AUTUMN. ADDISON ȘI-A BĂGAT capul prin ușa întredeschisă și i-a făcut din mână în timp ce ea strângea rămășițele de sticlă colorată de pe ziua de azi.

– Oh, i-a răspuns. Noapte bună. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Și-a dat părul după ureche, încercând în zadar să-l netezească. De ce oare își dorea dintr-odată să fi fost îmbrăcată mai frumos astăzi?

Addison Deacon era un funcționar public care se ocupa cu dezvoltarea de proiecte și care începuse să frecventeze recent Centrul Stolford, unde lucra ea, pentru a-i ajuta pe clienții acestui centru să se implice în activități locale cu speranța că vor descoperi o cale de a distruge cercul vicios în care intrau majoritatea tinerilor. Era o luptă dificilă pentru el, dar nu-și pierdea niciodată zâmbetul larg și strălucitor de pe chipul lui negru și radios. Era înalt, chipeș și foarte bine făcut – cu siguranță că nimeni nu-l putea ignora pe Addison când intra în cameră, inclusiv ea. Avea capul ras și purta mereu ochelari de soare – părea mai degrabă unul dintre cei cu care ar face contrabandă clienții centrului de reabilitare, nu o persoană de la serviciul social care încearcă să-i ajute. Dar ea admira cel mai tare la el felul blând și relaxat de a lucra cu copiii cu probleme.

– Iar lucrezi până târziu? a întrebat el.

Ea a ridicat din umeri.

– Știi cum e...

Autumn nu și-ar fi dorit să-i spună că nu avea niciun motiv să meargă acasă și că se simțea mai fericită printre rebuturile societății și eforturile lor artistice, decât singură în apartamentul ei confortabil.

– Poate că o să-mi dai voie să te invit la cină într-o seară.

– Îîî..., i-a răspuns, îîî...

– Mai gândește-te, a spus Addison zâmbind. Nu te presez.

Apoi s-a uitat la ceas.

– Trebuie să fug. Am o întâlnire cu consiliul, legată de fonduri.

Ea a reușit să rostească:

– Succes.

– O să am nevoie.

Addison i-a făcut din nou cu mâna și și-a tras capul din tocul ușii.

– Pa, a strigat Autumn după el.

A oftat pentru ea însăși și s-a forțat să se gândească în continuare la treburile sale.

– Idioato! Ești o mare idioată! a bombănit doar pentru ea în timp ce punea sticla la loc în cutiile potrivite.

– De ce n-ai spus pur și simplu: „da, ar fi plăcut să luăm cina împreună."

De ce trebuie să fie mereu ridicol de timidă în prezența lui? De-asta nu avea niciun iubit, se gândea. De-asta o să rămâi o fată bătrână, tristă și singură, și când toată lumea o să fie fericită, căsătorită și cu copii, tu vei avea doar o nenorocită de cutie de ciocolată drept companie.

S-a privit în oglinda de pe perete – cea pe care o făcuseră câțiva dintre elevii ei, încadrată cu panseluțe colorate și o pisică cu ochii încrucișați. Chiar că uneori adevărul doare.

CÂND AUTUMN S-A ÎNTORS ACASĂ de la centrul de reabilitare era epuizată. Tot ce-și dorea era să se cufunde într-o baie fierbinte, cu un baton din ciocolata ei neagră preferată și să lase căldura apei și a ciocolatei să-i alunge grijile. Nu era greu să-i înveți pe tineri tehnicile de bază ale meșteșugului sticlei, care făcea parte din programul „Renunță!" Majoritatea celor care veneau la cursuri erau fete și multe dintre ele prindeau foarte repede, mulțumind pentru cele câteva ore în care nu erau nevoite să se gândească la ororile obișnuite din viețile lor. Dar uneori era greu să le privești chipurile înăsprite și obosite de griji – chipuri care arătau cât erau de afectați emoțional. Corpurile lor erau pline de tăieturi, uneori făcute chiar de ei, și de cicatrici rezultate din bătăile care aveau loc când se aflau sub influența drogurilor, alături de urmele de ace care erau dovada dependenței lor. Și astea erau doar urmele care se vedeau.

Capacitatea ființelor umane de a face rău, atât lor cât și celorlalți, o întrista profund. Cei mai mulți dintre tinerii care le intrau pe ușă erau cei care reușiseră să scape de situațiile dificile din familiile lor, situații care îi țineau prinși în cursă – dar ea știa că unii dintre ei se vor întoarce la partenerul sau la familia abandonată, imediat ce nu mai existau urmele vizibile, căci amintirea motivelor pentru

care plecaseră dispărea la fel de repede ca drogurile din corpurile lor. Lucra la acest centru deja de patru ani și văzuse aceleași figuri revenind iar și iar. Părea că viețile acestor copii rămâneau exact la fel, oricât de mult s-ar fi străduit să li se sustragă. Asta era partea dificilă. Te măcina psihic să vezi adolescenți, pe care ai început să-i placi și de care îți pasă, cum se topesc din nou, cum îi atrage dependența ca pe fluturii de noapte, lumina. Știa că și Addison simțea același lucru.

Autumn și-a legat bicicleta de gardul din fața clădirii în care locuia. Părea caraghios să-i vezi bicicleta printre Mercedesurile și Porsche-urile care erau cele mai obișnuite mijloace de transport din acel cartier. A urcat scările. Când a ajuns la ușa apartamentului, l-a găsit pe fratele ei stând în fața ușii cu două rucsacuri mari la picioare.

– Salut, surioară, a spus el.

– Richard? Ce cauți aici? S-a întâmplat ceva?

– O încurcătură temporară, a răspuns Richard cu tristețe. Mă întrebam dacă aș putea locui la tine pentru o perioadă.

– Aici?

Ea a deschis ușa, iar el a urmat-o înăuntru.

– Ce s-a întâmplat cu casa ta?

– Nu mai e, a spus el pe un ton plat.

Autumn și-a aruncat geanta pe canapea și s-a întors către fratele ei.

– Nu mai e? Cum adică nu mai e?

Richard și-a zvârlit rucsacurile într-o parte și s-a trântit pe un scaun.

– Îi datoram cuiva niște bani și... ei bine, să spunem că a luat apartamentul în contul datoriei.

– Apartamentul tău trebuie să valoreze jumătate de milion de lire, Rich! A dracului datorie!

Autumn avea ochii holbați din cauza șocului, dar fratele ei părea că nu e îngrijorat deloc din cauza acestei situații.

– De fapt nici măcar nu e al tău.

Așa cum nici apartamentul ăsta nu era proprietatea ei. Erau amândouă cumpărate și plătite de părinții lor. Cum altfel ar fi putut locui ea chiar lângă Piața Sloane, cu salariul pe care-l primea pe slujba ei cu jumătate de normă ca profesoară de arte și meșteșuguri? Chiar dacă uneori e stânjenită de bogăția evidentă a părinților ei, în anumite momente pică numai bine.

– Deci? Pot să mă mut? întrebă fratele ei.

Nu exista niciun motiv pentru care Richard să nu poată sta împreună cu ea pentru o vreme. Nu avea niciun prieten pe care să-l ia în considerare, nu a avut nici măcar prezența de spirit să profite de o invitație la cină când i-a fost făcută. Apartamentul avea două dormitoare, chiar dacă erau mici. Tot ce trebuia să facă era să-și mute hainele ca să-i facă puțin loc în garderobă. Deși, judecând după bagajul destul de răsfirat, nici nu și-a adus de fapt prea multe cu el. Arăta pentru toată lumea ca un fugar.

Autumn a oftat.

– Iar ai probleme?

Știa că în trecut avusese probleme cu drogurile. Două sejururi scumpe într-o clinică luxoasă de reabilitare se presupusese că l-au vindecat pe Richard de dependența de droguri ușoare; era mult mai tare decât centrul în care lucra ea. Richard habar n-avea cât era de norocos. Pe atunci datora bani unor indivizi dubioși – treabă care se lăsa de

obicei cu ochi învinețiți și picioare rupte. Autumn se întreba dacă a început să folosească din nou droguri puternice. Un pic de marijuana nu avea cum să-l coste un apartament și era îngrijorată gândindu-se în ce s-ar fi putut băga Rich de data asta.

– Nu chiar, a spus el masându-și tâmplele.

I-a evitat privirea.

– Nimic ce nu pot rezolva. Doar te rog nu le spune mamei și tatei că sunt aici.

Asta n-ar trebui să fie prea dificil. Părinții ei aveau niște vieți așa de pline încât nici ea, nici Richard nu-i vedeau prea des. Nu erau genul de oameni care să apară neanunțați. Părinții ei erau amândoi avocați și lucrau în cabinete de avocatură foarte solicitate. Datoria lor de părinți era să-și amintească de zilele de naștere ale odraslelor, de cadourile de Crăciun și să le plătească cheltuielile pentru orice altceva între timp. Nu că Autumn ar fi avut vreun motiv să se plângă. Ea și Richard au avut parte de o educație privilegiată. Ea cunoștea excelent dresajul și știa să cânte la violă. Richard juca rugby și polo. În fiecare an plecau în vacanțe exotice prin lume cu părinții lor – la Monte Carlo, Montserrat, Mustique. În comparație cu adolescenții disperați cu care lucra, Autumn trebuia să fie recunoscătoare pentru multe.

Ea și Richard au urmat amândoi același internat – un loc strict și demodat unde fetele și băieții mai purtau încă redingote – dar erau împreună, iar ea fiind mai mare cu doi ani trebuia să aibă grijă ca fratele ei mai mic să-și încheie anii de școală fără probleme. Autumn avusese mereu grijă de el și se pare că lucrul ăsta nu se schimbase, chiar dacă

crescuseră între timp. Richard a fost mereu copilul neastâmpărat, iar ea, cea sensibilă. Dar, indiferent ce ar face, va rămâne mereu fratele ei cel mic pe care îl iubește. Erau destul de apropiați și ea își dorea să rămână așa, chiar dacă știa că Richard îi ascunde anumite aspecte ale vieții lui. Autumn cunoștea foarte puțini prieteni de-ai lui. Nici măcar nu era prea sigură dacă avea vreunul. Defila mereu cu iubite bogate, dar ea le cunoștea arareori pe unele dintre ele. Nu că ar fi durat vreuna prea mult.

– Mi-ai spune dacă ar fi ceva grav, Rich?

– Bineînțeles că da. Tu ești sora mea dragă.

– Iar tu ești fratele care-mi face numai probleme și sunt îngrijorată pentru tine.

– Te iubesc. Și sunt bine. Pe bune. Sunt bine.

Dacă era bine, de ce se afla aici și n-avea casă? Autumn a oftat doar pentru ea. Cu siguranță că va afla în curând. Richard îi va spune, dar nu înainte de a fi pregătit.

– Îți pregătesc patul de rezervă.

– Îți promit că nu voi fi o pacoste, Autumn. Aproape că n-o să-ți dai seama că sunt aici.

– Ai nevoie de bani?

– Păi... a ridicat din umeri. Câteva lire n-ar strica. Dacă ai de rezervă.

– Să văd ce am.

Autumn avea mereu puse de-o parte câteva sute de lire pentru zile negre.

L-a privit pe fratele ei, iar el i-a zâmbit fermecător și stângaci. Se părea că zilele negre veniseră.

Capitolul unsprezece

CÂND AM APĂRUT ÎNTR-UN TÂRZIU la serviciu, pe la prânz, Cuceritorul a ieşit imediat din cotlonul lui liniştit să-mi vorbească.

– E totul în regulă, frumoaso?

– Nu că ţi-ai da tu seama, oftez eu.

Aşteaptă liniştit în timp ce eu încep să mă înfurii, îmi dau jos haina şi deschid şi închid sertarele biroului meu fără niciun motiv. Nici măcar faptul că zăresc acolo provizia mea de ciocolată nu reuşeşte să mă binedispună. Cuceritorul observă şi acest lucru.

– Mmm... spune, plescăind din buze. Batoane Green & Black.

– Ia mâna, îl avertizez. Sunt ale mele şi o să am nevoie de toate astăzi.

– Dă-mi o muşcătură, insistă el. Ştii că vrei.

Îi dau fără tragere de inimă un baton de ciocolată cu mentă.

– Dacă rămân fără ciocolată mai târziu şi încep să mă comport ciudat, o să fie vina ta.

Indiferent la vorbele mele, ia ciocolata şi o desface imediat. Nu am de ales decât să desfac şi eu celălalt baton şi să luăm prima înghiţitură în acelaşi timp.

– Îmi pare rău că am întârziat azi, bolborosesc eu.

În timp ce mestecă, Cuceritorul are eleganța să pară preocupat.

– Probleme?

– Probleme sentimentale, îi explic eu. Am o depresie. Noaptea trecută am avut o experiență traumatizantă cu Marcus.

– Mmm. Ceva pervers?

– Nu, nu pervers. Oribil. Înfiorător.

Am un flashback cu noua iubită a lui Marcus intrând delicat pe ușă cu zâmbetul ei frumos și cu țâțele ei obraznice. Oh! Trântesc hârtii pe birou. Mi-a luat jumătate de oră în toaleta femeilor de la Paradisul Ciocolatei să-mi peticesc fața destul ca să pot ascunde pungile umflate de sub ochi, pe care le aveam din cauza plânsului, înainte de a înfrunta lumea.

– Vrei să-mi povestești?

– Nu neapărat, neg dând din cap. Dar cred că e corect să spun că relația mea este cu desăvârșire terminată.

– Îmi pare rău să aud asta, spune zâmbind.

– Ce motiv ai să rânjești?

– Îmi place când ești furioasă, spune. Îți apar două pete mici și roz pe obraji.

– Nu-i adevărat.

– Te fac să arăți ca o păpușă Cabbage Patch Kid.

– Dispari, Aiden, îi spun șefului meu. Poate că nu este tocmai forma tipică de a te adresa unui superior, dar nu-mi pasă. Nu e foarte corect politic să-i spui asistentei tale personale că arată ca o păpușă Cabbage Patch Kid.

– Privește partea frumoasă, continuă el. Acum pot să mă dau la tine dacă ești singură din nou.

– Încearcă și ești mort, bolborosesc înspre el.

Râde tare.

– Nu toți bărbații sunt niște grosolani idioți.

– Nu?

– Unii dintre noi suntem sufletiști și iubitori.

– Da?

– Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

– N-am nevoie de nimeni, îi răspund. Mai ales de un director de vânzări înfumurat și lingușitor. Mă descurc perfect singură.

Cuceritorul dă din cap.

– Trebuie să fie un idiot dacă te-a părăsit.

– N-am spus că el m-a părăsit.

– Dacă l-*ai fi* părăsit tu pe *el*, n-ai fi așa de supărată.

Urăsc când bărbații recurg la logică, așa că îl privesc amenințător.

Pare complet netulburat.

– Presupun că trauma trăită ți-a lăsat totuși timp să-ți amintești că în această după-amiază are loc întâlnirea lunară în care se discută strategiile de vânzări.

– La naiba! spun eu și-mi pare rău că nu mi-am luat toată ziua liberă. Va trebui să stau acolo toată după-amiaza și să iau niște notițe pe care nu le mai pot citi niciodată. Urăsc când trebuie să muncesc de-adevăratelea. De obicei, încerc să-mi fac ședințele suportabile cumpărând pe cheltuiala companiei o cutie din aceea mare de biscuiți cu ciocolată, nemaipomenit de delicioși, de la Marks & Spencer, dar azi am uitat complet. Va trebui să ne întâlnim fără nicio tratație. Rahat. Până și fărâma asta de consolare dispare – nu-i niciun joc de cuvinte la mijloc.

– Începem în cinci minute, spune Cuceritorul. Băieții sunt deja în sala de conferințe.

Oftez tare a nemulțumire. Stres acasă, stres la muncă. Mai bine muream. Sau mai degrabă mergeam la un centru spa pentru întreținere.

– Ești sigură că ești în stare de asta?

– Sigur. Sigur. De ce ar trebui să afecteze întâlnirea agenților de vânzări un lucru așa de mărunt ca viața care mi se prăbușește în jur?

Își pune brațul în jurul meu și mă îmbrățișează – într-un mod foarte intim pentru un șef, vă garantez eu.

– Hai, zice, nimeni nu-și va da seama că ai inima frântă. Secretul tău e în siguranță.

Îi zâmbesc obosit.

– Cu tot machiajul pe care l-ai folosit, n-o să-și dea nimeni seama că ai plâns.

Urăsc bărbații. Pe toți.

Capitolul doisprezece

CÂND AM AJUNS EU, ECHIPA de agenți de vânzări aștepta într-adevăr în sala de conferințe. Așa că m-am grăbit spre scaunul meu și am încercat să par operativă. Doamne, ar trebui să primesc Oscarul pentru spectacolele pe care le dau aici. Băieții stau așezați într-un cerc informal în jurul lui Aiden, care se află lângă un șevalet cu hârtie albă. Asta înseamnă că o să fie doar o discuție prietenească de stimulare, așa că mă relaxez puțin. Nu cred că aș fi făcut față unui circ tactic cu privire la realizarea obiectivelor, susținut prin bătăi cu pumnul în masă. Deși au observat lipsa tratației obișnuite, nimeni nu se plânge.

Apoi unul dintre agenți începe să vorbească:

– Unde sunt biscuiții?

Îl urăsc.

– Niciun biscuite pentru azi, băieți, intervine Aiden. Reduceri. Targa se gândește la siluetele voastre.

Se aud câteva exclamații de nemulțumire. Aiden poate fi uneori foarte drăguț. Am avut șefi care ar fi dat vina pe mine. Fac în așa fel încât să-mi apară un zâmbet pe buze și îl transmit în direcția Cuceritorului, iar el îmi zâmbește înapoi.

În timp ce Aiden începe ședința, eu arunc o privire pe fereastră, înspre City, peste acoperișurile Londrei. City, partea orașului unde fostul meu iubit e ocupat făcând ceea

ce se pricepe mai bine. Este aproape două și n-am primit niciun semn de la Marcus. Nimic. Dacă i-aș fi frânt inima cuiva într-un mod atât de spectaculos, aș fi avut măcar decența să-l sun a doua zi și să văd dacă se simte bine sau să-i cer scuze pentru comportamentul meu groaznic. Cred că este o nouă dovadă că nu-i pasă de mine aproape deloc.

Aiden Holby stă în picioare și gesticulează în timp ce vorbește. Îmi amintesc că trebuie să notez ceea ce spune pentru ca mai târziu să dau notițele echipei de agenți, așa că încep să mâzgălesc în agendă până când Aiden tace și se așază.

Cuceritorul îmi face cu ochiul și îmi zâmbește încurajator. Domnul Aiden Holby are niște ochi chiar foarte frumoși. Acum că sunt o persoană singură din nou trebuie să mă reobișnuiesc cu glumele astea aluzive. Mă așez picior peste picior și încerc să am gânduri seducătoare. O mică aventură poate fi exact lucrul de care am nevoie pentru a-l uita pe Marcus. În mod normal nu sunt de acord cu relațiile între colegii de serviciu, în primul rând pentru că nu am avut niciodată parte de așa ceva, dar și pentru că le urăsc pe nenorocitele alea care le fac toate plăcerile șefilor și abia așteaptă să meargă la serviciu a doua zi. Nu-i tocmai normal, nu? Dar aș putea face o excepție, măcar de data asta.

Unul dintre agenți este în picioare, spunându-ne tot ce trebuie să știm despre un nou tip de software care va apărea pe piață. Bla, bla, bla. Încerc să-i acord acestui discurs toată atenția mea, dar nu mă pot concentra. Folosește tot felul de termeni tehnici, iar eu n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Cuceritorul se uită din nou la mine și-mi

zâmbește. Mă întreb dacă a mai observat cineva din birou că există un fel de chimie între noi. Nu că l-aș fi încurajat vreodată pe când eram cu Marcus. Știu cum e să fii înșelat și n-aș face nimănui așa ceva. Dar acum sunt singură...

Îmi legăn piciorul nepăsător și-mi umezesc ușor buza inferioară cu limba. Cuceritorul îmi întâlnește ochii. Își ridică sprâncenele și își aruncă privirea către picioarele mele. Port niște tocuri uriașe, iar Cuceritorul probabil că are un fetiș pentru picioare, pentru că le acordă multă atenție. I-au ieșit ochii din orbite. Zâmbetul mi se lărgește. Mă bucur că port pantaloni pentru că mi se pare că șeful meu, domnul Aiden Holby, mă dezbracă cu privirea. Trebuie să recunosc că mă trece un fior pe șirea spinării. Ăsta e un lucru incredibil de tonic pentru o inimă frântă. Îmi poziționez corpul către Cuceritor și adopt poziția corpului său. Oare în felul ăsta îi spui unei persoane că o placi? Nu că eu aș face asta. E doar de amuzament, pentru a mai însufleți plictisitoarele ședințe de vânzări.

Agentul își bâzâie poezia în continuare... Știu că voi regreta asta mai târziu, dar mă las cu spatele pe scaun, scuturându-mi coafura drăgălașă în timp ce piciorul mi se balansează mai sus. Atunci observ de ce zâmbea Cuceritorul. Dar e prea târziu. Azi dimineață când mi-am pus pantalonii eram atât de perplexă încât nu mi-am observat chiloții care rămăseseră în piciorul drept al pantalonului. Acum sunt în jurul gleznei mele, decorându-mi pantoful, dar pendularea este deja în plină desfășurare așa că nu mai este nimic de făcut pentru a o opri. Mișcarea finală a pendulării azvârle chiloții mei lila de dantelă drept în mijlocul încăperii, făcându-l pe agent să se oprească exact în toiul discuției.

Cuceritorul plonjează din scaun și îi prinde înainte să cadă pe podea.

– Cum a fost!? strigă în stilul lui Freddie Flintoff, jucătorul de cricket numărul unu. O tăcere de mormânt s-a așternut peste sala de conferințe.

– Bună mișcare.

Fiecare picătură de sânge din corp mi se ridică în obraji.

– Îți mulțumesc, Lucy, continuă el, entuziasmul tău este apreciat, credeam că numai în cântăreții rock se aruncă cu chiloți.

Echipa de agenți izbucnește în râs, iar eu știu că cea mai bună cale de a trece peste acest episod este să râd la rândul meu, dar nu pot pentru că mă aflu periculos de aproape de a izbucni în plâns. Cuceritorul îmi face cu ochiul și apoi își îndeasă chiloții în buzunarul de la haină și-l bate cu palma. Îmi vine să mor. Dacă agenții mai continuă să chicotească, chiar *o să* mor.

Apoi ședința se transformă în haos pentru că nimeni nu se mai poate concentra. Îmi las capul în jos de rușine și mă prefac că iau notițe ca să-mi pot ascunde sentimentul de umilință în spatele șuvițelor de păr. Un sfert de oră mai târziu, Aiden renunță să mai încerce să-i facă să-și vină în fire.

– Hai s-o lăsăm pe azi, spune. O să-i dau restul notițelor lui Lacy[4]... pardon, adică Lucy... ca să ajungă la voi toți.

Urmează mai multe chicoteli. Porecla mea în birou va fi cu siguranță de acum Danteluța Lucy. Aproape că-mi venea

---

[4] dantelă – lb. engleză (n.tr.)

să le spun să-mi zică mai bine Lucy Bucălata. Ziua asta nu putea fi mai groaznică. O să mă sui pe acoperișul clădirii și o să mă arunc.

Toți se îndreaptă înspre ușă în timp ce eu mă prefac că fac ordine. Poate că aș putea încerca să rămân aici pentru restul zilei. Poate aș putea rămâne aici tot restul contractului meu cu Targa. Sau poate mai bine aș pleca de tot și n-ar mai trebui să dau ochii cu nimeni niciodată. Risc și arunc o privire în jur. Observ că toată lumea a părăsit camera. Toată lumea în afară de Cuceritor. Îl ignor și continui să nu fac nimic. Până la urmă își drege vocea.

– Domnișoară Lombard.

Când mă forțez să-l privesc, observ că are chiloții mei în mână.

– Cred că ăștia îți aparțin.

Îmi ține lenjeria intimă în mână. Și nu e împachetată discret. Nu, nu. Îmi ține chiloții de ambele părți și atârnați în dreptul feței ca măștile purtate de femei în haremuri. Își flutură genele înspre mine deasupra lor.

– Asta nu înseamnă că suntem logodiți, spune cochet.

– Am chiloți pe mine, îi răspund tăios.

Ridică din umeri:

– Păcat.

Fălcile mi se încleștează mai tare.

– E perechea ultimei nopți.

– Perfect. Vrei să-mi mai dai niște explicații detaliate?

– Nu. Vreau doar să spui întregii echipe care-i povestea adevărată.

– Dacă aş cunoaşte-o, spune Cuceritorul rânjind. Dar poţi trăi liniştită cu gândul că vom discuta cu multe alte ocazii pe viitor despre volanele tale.

Roşesc furioasă şi îmi înşfac chiloţii, smulgându-i din mâinile lui. Sunt calzi de la atingerea lui.

– Mai aproape de atât nu vei ajunge *niciodată* de chiloţii mei, îi spun.

Aiden pleacă râzând uşor.

-Hei, Frumoaso, strigă peste umăr, ţi-au apărut iar petele alea rozalii.

Capitolul treisprezece

HOTELUL KEATING HOUSE ERA SITUAT pe un teren impresionant la marginea Lacului Coniston, cuibărit în adâncul pădurilor înconjurătoare. Călătoria a fost un iad din cauza numeroaselor lucrări de reparare a drumurilor și a „devierilor pentru ușurarea traficului", cum tot anunțau la buletinele de știri, iar ei au ajuns mult mai târziu decât își imaginase Chantal. Jeremy fusese o companie plăcută pe drum, a stat cu ea la taclale, i-a povestit despre alte joburi pe care le-a avut pentru revistă și despre alți jurnaliști cu care a lucrat. Nu a mâncat mai mult decât porția de ciocolată care i se cuvenea, iar aceasta este o calitate de apreciat la un bărbat. Chantal a aflat că nu era căsătorit, dar că trăia cu o femeie mai tânără care avea un copil dintr-o căsnicie anterioară. Relație blestemată să eșueze, evident. A decis că Jeremy Wade se potrivea perfect pentru noaptea asta. Se potrivea într-adevăr perfect.

Până au găsit hotelul și s-au cazat s-a făcut deja șapte. Chantal nu a reușit să-l convingă pe Jeremy să o însoțească în piscina hotelului pentru o baie scurtă înainte de cină. A spus că trebuia să răspundă la niște e-mailuri. Și ea, dar mai puteau aștepta. Îi era tot mai greu să-și mențină silueta cu cât înainta în vârstă și trebuia să muncească pentru a fi sigură că ține pasul cu consumul de ciocolată. Au stabilit să se întâlnească în bar pentru un pahar înainte de cină,

la 20:30. Așa că Chantal s-a îndreptat către spa să înoate singură. Aveau destul timp de petrecut împreună. La urma urmelor, aveau toată noaptea la dispoziție.

Era liniște la piscină. Doi oameni de afaceri supraponderali își croiau cu greu drum prin apă, gâfâind intens în timp ce-și terminau lungimea de bazin. Un cuplu de tineri tocmai ieșeau din jacuzzi chicotind. Un tip stătea singur pe un șezlong, citind *Financial Times*, și avea un prosop alb atârnat în jurul gâtului. Era chipeș și viguros, a privit-o pe Chantal intrând și i-a zâmbit în semn de apreciere. Ea i-a zâmbit înapoi, apoi și-a ridicat brațele și a sărit în apă. După vreo zece brațe în stilul crawl, știa că el o urmărea încă, îi simțea privirea pe corpul ei gol. Dacă necunoscuți ca el nu-și puteau lua ochii de la ea, de ce îi era atât de greu propriului său soț să-i aprecieze sexualitatea? Chantal și-a alungat gândul odată cu stropii de apă de pe piele și a ieșit din piscină. Luându-și un timp pentru a se usca, s-a uitat din nou la tipul de pe șezlong.

Și-a lăsat ziarul de-o parte.

– Ești o înotătoare bună, a spus.

– Eram odată, aprobă Chantal. În liceu fusese în echipa de înot. Acum nu mai sunt. Nu mai am timp să exersez.

– Mie mi s-a părut că ai fost bună.

– Mersi.

– Stai mai multe zile aici?

– Doar în noaptea asta.

– Cu afaceri sau de plăcere?

– Afaceri, a răspuns Chantal.

– Și eu, a spus tipul. Cinezi singură?

– Sunt aici cu un coleg.

– Păcat, a spus zâmbind și ridicând din umeri.

– Da, a aprobat ea. Păcat.

Dar nu era chiar așa de păcat având în vedere ce plănuise pentru Jeremy Wade.

* * *

ACUM ERA ÎMBRĂCATĂ și pregătită pentru cină. A împachetat o rochie neagră provocatoare în geanta ei de voiaj. Mini, fără spate, crăpată până sus pe pulpă. Un pic cam prea provocatoare, dar n-are decât o noapte la îndemână. Nu era vreme pentru o seducție lentă. Urma să fie genul de ocazie țac-pac-mulțam-madam. Și-a adus toate bijuteriile, așa că și-a rezervat timpul necesar pentru a-și pune cerceii strălucitori cu diamante de un carat – un cadou de Crăciun de la Ted. Probabil că-l trimisese pe asistentul lui să-i cumpere. Dar asta era o observație destul de răutăcioasă – Ted era un om foarte ocupat, iar ei îi plăceau oricum cerceii. Apoi și-a pus brățara – un șir de douăzeci și șase de diamante. Ceasul ei era un Rolex. Colierul pe care și l-a legat la gât era un bloc de aur masiv scos în evidență de câteva diamante. Toate erau cadouri de la soțul ei. Nu găsea niciun cusur gustului sau generozității sale în privința banilor. Îi raționaliza doar corpul.

Inelul de logodnă și inelul de căsătorie au fost singurele bijuterii pe care și le-a scos; cel din urmă avea de asemenea o piatră voluminoasă. Le-a dat jos ușor și le-a pus pe măsuța de toaletă. Puteți s-o numiți demodată, dar nu-i plăcea să săvârșească fapta murdară cu inelele pe deget. Bine, era doar o umilă plecăciune adusă moralității, dar se gândea că

tot e mai bine decât nimic. Patul fusese deja pregătit pentru noapte, iar pe pernă se afla o ciocolată în ambalaj auriu. A rupt staniolul și a băgat o bucățică în gură. Era banală și mentolată, dar cui îi păsa? Cu toate astea era ciocolată și nu voia să o risipească.

Chantal s-a privit în oglindă. Fragilă și frumoasă, a concluzionat. O combinație letală. Acum era pregătită pentru acțiune – și-a luat geanta și s-a îndreptat jos pentru cină.

JEREMY ERA DEJA LA BAR când a ajuns ea.

– Mamă, a spus, arăți fantastic.

– Mersi.

S-a strecurat pe scaunul de la bar de lângă el.

– Mi se pare că sunt îmbrăcat cam neglijent.

Chantal i-a observat blugii negri și jerseul gri de cașmir. Mirosul aftershave-ului era pătrunzător, ca lămâia verde proaspăt tăiată. Arăta ca un bărbat care se străduise.

– Mi se pare că arăți foarte bine.

– Mi-am luat libertatea să comand, a spus, ridicând un pahar de șampanie.

Începea să-i placă tot mai mult bărbatul ăsta.

– Perfect.

Barmanul i-a turnat și ei un pahar.

– Pentru *Style USA*, a propus Jeremy.

Chantal și-a ciocnit paharul cu cel al lui Jeremy.

– Pentru noi.

– Mâine trebuie să fim la casă abia la zece, așa că m-am gândit să ne facem puțin de cap în seara asta.

– Ciudat, a spus Chantal, exact asta aveam și eu în minte.

Cina a fost nemaipomenită, iar compania, tot ce și-ar fi putut dori. Și-au terminat cafeaua, dar, chiar dacă era nerăbdătoare să-l bage pe Jeremy în pat, și-a acordat răgazul necesar pentru a ciuguli din toate bunătățile de ciocolată care erau servite la desert – câteva minute în plus nu făceau mare diferență –, iar acum era vremea acțiunii.

– Hai să mergem la bar să bem un pahar înainte de culcare, a sugerat Jeremy.

– Am o sticlă de șampanie pusă la rece la mine în cameră, i-a răspuns Chantal. Am putea merge acolo și ne-ar tihni mai bine.

În ochii lui Jeremy s-a văzut că ezită un moment, apoi a spus:

– Bine. Hai să facem cum spui tu.

A ieșit din restaurant, iar el a urmat-o. Au așteptat stângaci liftul în fața recepției. Barry Manilow îi desfăta în lift cu o serenadă de pe albumul „Copacabana", iar ea a apăsat butonul pentru etajul la care avea camera. Chantal i-a găsit mâna lui Jeremy și l-a tras înspre ea, simțindu-i căldura corpului prin rochia subțire. Lui îi bătea inima tare în piept. Ea și-a ridicat capul căutându-i buzele.

Jeremy s-a îndepărtat de ea.

– Știi, a spus, nu cred că pot să fac asta.

Chantal a simțit că o cuprinde panica. Nu i se putea întâmpla una ca asta.

Apoi el i-a dat drumul la mână.

– Am pe cineva.

– Și eu, a spus ea. Sunt căsătorită.

– Atunci nu-i bine.

– Nimeni nu va ști.

– Eu voi ști, i-a răspuns el. Îmi pare rău, Chantal. Ești o femeie foarte atrăgătoare, dar...

Jeremy și-a mușcat buza.

Liftul s-a oprit și ușile s-au deschis.

– Păi, atunci cred că asta înseamnă noapte bună, a spus Chantal.

– Dacă aș fi fost în altă situație, i-a răspuns Jeremy, dacă am fi fost în altă parte, n-aș fi ezitat.

– Bine, a spus ea pe un ton neutru. Era destul de greu să nu-și arate dezamăgirea. Seara mersese conform planului. Până acum.

– Am petrecut o seară minunată.

– Nu trebuia să se termine chiar acum.

– Noapte bună.

Jeremy a pupat-o pe obraz.

– Noapte bună.

A ieșit din lift și s-a oprit deznădăjduită pe hol. Jeremy a apăsat butonul pentru un alt etaj și ușile au început să se închidă. I-a făcut ușor și jenat cu mâna.

Chantal a înaintat spre cameră și a descuiat ușa. Se gândea că ar fi putut să-și verifice e-mailurile și să se culce mai devreme. Laptopul[5] se afla pe măsuța de cafea – i se părea destul de dificil să facă asta pentru că avusese de gând să acorde atenție poalelor altcuiva. Și-a dat jos cerceii și brățara pe care le-a așezat pe măsuța de toaletă, lângă inelul de logodnă și cel de căsătorie. Apoi, dându-și jos și colierul,

---

[5] În limba engleză „lap" înseamnă poală și „top", vârf, culme, creștet. (n.tr.)

și-a masat gâtul în timp ce pășea pe podea. Nu avea cum să doarmă în starea asta de ațâțare sexuală.

Perspectiva unei nopți cu Jeremy o stârnise foarte tare și nu se putea mulțumi autosatisfăcându-se. Pentru o femeie de treizeci și nouă de ani cu o dorință sexuală nestăpânită, masturbarea e *cea* mai deprimantă amintire. A încercat-o de nenumărate ori. Nu avea *cum* să facă asta. Avea nevoie de sex. Sex fierbinte și adevărat. Nimic mai mult, totul era atât de simplu și, ca să fie sinceră, nici nu-i prea păsa cu cine.

Chantal a oftat adânc. Se pare că trebuia să acționeze conform planului B.

Capitolul paisprezece

TIPUL PE CARE-L ÎNTÂLNISE la piscină stătea în colțul barului, așa cum sperase că-l va găsi. Chantal a comandat un cocktail Cosmopolitan de la barman și apoi s-a întors către el aruncându-i un zâmbet larg. El a înțeles ideea, și-a luat băutura și s-a îndreptat spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu întâlnirea ta de la cină?

– Aia a fost din datorie, i-a răspuns Chantal. Asta e de plăcere.

Paharul tipului era aproape gol.

– Pot să-ți mai ofer ceva de băut? a întrebat el.

– Păi, ai putea, a spus Chantal. Sau am putea merge la mine în cameră să bem șampania care ne așteaptă acolo.

El i-a zâmbit.

– Auzisem eu că americancele sunt foarte îndrăznețe.

Nu o deranjase să-i povestească că este de zece ani în Anglia și că unele dintre excentricitățile naționale fac deja de mult timp parte din personalitatea ei. Acum se simțea ca un individ hibrid din zona de mijloc a Atlanticului.

– Ai auzit bine, a spus ea.

Chantal nu avea chef de taifas, nu voia să știe dacă el avea nevastă, copii, câine. Nu-i păsa dacă vindea software, hardware sau dacă era traficant de droguri. Îl dorea în patul ei în noaptea asta, iar mâine dimineață să-și ia rămas bun. În plus voia să-și demonstreze că poate agăța orice bărbat.

Nu suporta să recunoască, dar refuzul lui Jeremy fusese o lovitură cruntă. S-a simțit ca și când ar fi fost respinsă din nou de Ted. Dar dacă va îmbătrâni și nu va mai găsi necunoscuți care să-și dorească să se culce cu ea? Ce se va întâmpla atunci? Unele femei se pot îmbrăca oricât de provocator, pot flirta într-un bar cu cel mai viril bărbat și pleca acasă la fel de nefericite. Era oare ea pe cale să se transforme într-una dintre bietele alea nenorocite?

El a ridicat din umeri și a pus paharul înapoi pe bar.

– Să mergem atunci.

A cuprins-o o senzație de ușurătate și exaltare. Asta era un tip de energie pe care nu o putea dobândi altfel, oricât de multă ciocolată ar fi consumat. Chantal și-a dat gata Cosmopolitanul – o băutură pe care nici măcar nu și-o dori-se încă de la început. Nu avea nevoie să fie beată pentru a face asta. Prefera să fie perfect trează ca să se bucure de cuceririle sale.

S-au îndreptat spre lift, dar de data asta nu era nici urmă de stânjeneală între ei, așa cum fusese cu Jeremy, doar fiori de energie. Amândoi știau ce voiau.

Înăuntru Chantal a apăsat butonul pentru etajul ei. De îndată ce s-au închis ușile el a fost călare pe ea. A tras-o cu putere spre el, i-a strivit gura cu a lui, mâna i-a alunecat sub rochia decoltată dezvelindu-i sânul. Ea gâfâia din ce în ce mai tare în timp ce gura lui s-a apropiat de sân și i-a mușcat sfârcul cu dinții. Degetele i s-au strecurat apoi între coapse, în chiloți și înăuntrul ei. Iar ea era pregătită și-l dorea.

Ușile liftului s-au deschis, iar ei au ieșit tot îmbrățișați, clătinându-se și dibuind drumul spre cameră. Chantal a deschis ușa cu mâinile tremurând. A tras-o spre pat, în timp ce și-a desfăcut pantalonii și i-a smucit rochia. Trăgând de

partea de sus a rochiei, s-a desfătat din nou cu sânii ei și a penetrat-o cu rochia ei de o mie de lire strânsă toată în jurul taliei. A penetrat-o cu frenezie, iar ea a avut un orgasm profund și violent. S-au întins amândoi fără suflare și apoi ea a simțit că i se întărește din nou. A dezbrăcat-o de rochie și a ridicat-o de pe pat, aplecând-o peste scaunul de la măsuța de toaletă. A penetrat-o pe la spate, împerechindu-se ca niște câini în timp ce ea se putea privi în oglindă. Picioarele îi tremurau, sânii era striviți de mâinile lui, era fututa de acest frumos necunoscut. Ridicând-o din nou a așezat-o pe măsuța de toaletă, strângându-i pulpele în jurul lui în timp ce se împingea în ea. S-a lăsat pe spate, prinzându-se de masă, a împrăștiat toate bijuteriile pe jos, a dărâmat lampa și i-a venit din nou.

– E mai bine acum? a spus el zâmbind.

– Da, a șoptit ea, da.

A luat-o de mână și a condus-o spre pat.

– Acum vrei să deschidem șampania aia?

– Nu.

Ea s-a ghemuit în pat. Asta fusese tot ce-și dorise. Un futai anonim, fără sporovăială, fără preludiu, fără angajamente. Ar fi fost mai bine dacă el ar fi plecat acum.

– Sunt obosită.

Adevărul era că se simțea epuizată. Sleită fizic și psihic.

S-a întins lângă ea, mângâind-o pe fund.

– Ești o femeie incredibil de sexi, a spus.

Asta voia să audă. Asta voia să audă – dar de la un alt bărbat. Chantal și-a mușcat limba. Nu trebuia să plângă. Nu va plânge niciodată din cauza asta.

– Nu știu cum te cheamă, a spus întorcându-se cu fața spre el. Dar adormise deja.

Capitolul cincisprezece

CHANTAL SE CHINUIA SĂ DESCHIDĂ ochii. Își simțea capul greu de la prea multă șampanie, iar o durere surdă îi țintuia picioarele. Pulpele și vaginul parcă îi ardeau. În noaptea trecută primise exact ce-și dorise, dar întotdeauna a doua zi dimineața îi rămânea un gust amar în gură. Acum trebuia să dea ochii cu tipul la lumina zilei. Partea asta nu-i plăcea niciodată.

Întorcându-se, a descoperit că cealaltă parte a patului era liberă. Din baie nu răzbătea niciun sunet evident. I-a mulțumit stelei sale norocoase și a răsuflat ușurată că el plecase înainte de trezirea sa. Îi plăceau tipii care făceau asta. Cei care rămâneau la micul dejun erau o pacoste. A fost bine aseară, dar a fost necugetat. S-a suit pe ea atât de repede, a excitat-o atât de tare, încât a uitat să-l roage să folosească un prezervativ. Trebuia să meargă la un farmacist să-i dea o pastilă de după. Frica de sarcină nu mai e o problemă în ziua de azi, dar n-ar fi așa de inteligent să te îmbolnăvești de SIDA sau de alte boli cu transmitere sexuală. Făcuse un lucru foarte prostesc. A scuturat din cap cu mâhnire. Data viitoare va trebui să fie mai atentă.

Chantal s-a uitat la ceas. Era puțin înainte de șapte. Are timp de o baie lungă și fierbinte; apoi își va putea verifica e-mailurile și îi va mai rămâne timp și pentru un mic-dejun rapid înainte de a se întâlni cu Jeremy. Păcat că nu rămăsese

Jeremy în meniu aseară, așa cum plănuise, dar, na, nu mai contează. Dacă tot trebuie să lucreze azi amândoi, mai bine că nu s-au trezit împreună, dar el cu siguranță a pierdut o noapte sălbatică. Chantal a zâmbit mulțumită doar pentru sine.

S-a întins în pat, întinzându-și spatele. Poate că ar trebui să-și verifice mesajele înainte de a face altceva. A aruncat o privire spre măsuța de cafea, dar laptopul nu era acolo. Ciudat. Apoi, și-a dat seama. Dintr-odată era foarte trează. A cercetat cu privirea întreaga cameră. Nu numai că-i lipsea laptopul, dar îi lipsea și geanta. Țâșnind din pat, s-a îndreptat către măsuța de toaletă, s-a aplecat și a examinat podeaua unde își împrăștiase toate bijuteriile câteva ore mai devreme. Bineînțeles că dispăruseră toate.

Chantal s-a lăsat pe călcâie și și-a încolăcit brațele în jurul corpului. Nenorocitul a jefuit-o. A futut-o și apoi a jefuit-o. Trebuie să fi avut cel puțin cinci sute de lire bani gheață în geantă și toate cărțile ei de credit. Trebuia să sune băncile să-i blocheze cardurile imediat. Dacă reușise să-i deschidă laptopul, probabil a găsit toate codurile pin salvate acolo – și atunci chiar că va avea parte de distracție, nu-i așa?

Chantal a fost jefuită chiar sub nasul ei. Totul era un coșmar. Un nenorocit de coșmar clasa întâi. Dar ăsta nu era lucrul cel mai grav. Bijuteriile valorau mii – mii și mii. Toate aveau diamante de calitate. Încerca să-și amintească cât de mult valorau la ultima apreciere făcută de asiguratori. Să fi fost treizeci de mii? Bineînțeles că nu. Doamne, nu suporta să se gândească la asta. Oare era acoperită de asigurare dacă el nu intrase prin efracție în cameră, ci se afla acolo

la invitația ei? Tot ce-i rămăsese era ceasul, pe care îl purta la mână. Probabil că trebuia să fie recunoscătoare pentru micile lui indulgențe. Doamne, ticălosul ăla de nimic ce mai trebuie să-și râdă în barbă acum!

Cum îi va explica lui Ted toate astea? Cum îi va putea explica oricui altcuiva? Îi era aproape imposibil să meargă la recepție să-i roage să sune la poliție și să raporteze că a fost jefuită de unul dintre indivizii cazați în hotel, pe care îl invitase chiar ea în cameră ca să-l futǎ. Când colo el a futut-o pe ea. Și regește încă. Numele lui? O, n-avea nici cea mai vagă idee. Dar arăta bine. Înalt, brunet și chipeș – mai mult a erou romantic decât a hoț obișnuit. Și a fost nemaipomenit la pat. Dar cu ce preț.

Chantal și-a închis ochii dorindu-și ca totul să dispară. Un preț atât de mare pentru o simplă partidă de sex.

Capitolul șaisprezece

STAU ÎN PARADISUL CIOCOLATEI. E ora prânzului și am evitat opțiunea sănătoasă de a mânca un sandviș de la *Pret a Manger* în favoarea unei ciocolate calde și a unei felii mari din prăjitura de ciocolată a lui Clive. E destul de aglomerat azi aici și nu mai există decât un loc liber, la geam, dar e perfect pentru mine. Pot să arunc câte-o privire afară, la învălmășeala de cumpărători care trec, și să încerc să nu mă adâncesc prea tare în tristețile mele. Mersul la cumpărături nu funcționează pentru mine – ceea ce e foarte bine pentru că sunt dependentă de suficient de multe lucruri, spre exemplu ciocolata, Marcus și autoumilirea în public, pentru a menționa doar câteva dintre ele.

În această dimineață, după incidentul chiloților-zburători, l-am rugat pe Cuceritor să-mi accepte demisia. Formal, nu e nevoie să-mi scriu demisia pentru că sunt angajată temporar și pot doar să sun la agenție și să-i rog să mă mute la un alt birou. A râs foarte tare și mi-a spus că e mult prea amuzant să mă aibă în preajmă încât să ia măcar în considerare ideea de a mă lăsa să plec. Încerc să-mi dau seama dacă este un lucru bun.

Venirea aici a fost o decizie de ultim moment, așa că nu am avut timp să le dau mesaj celorlalte membre ale Clubului Iubitoarelor de Ciocolată pentru a afla dacă îmi pot ține companie. Nu mi-ar fi stricat să ne întâlnim azi,

căci eu nu sunt „în" gașca fetelor de la birou. Nu mă invită niciodată să le însoțesc la prânz. Cred că în oarecare măsură e de vină faptul că lucrez pentru Cuceritor, pentru că el este pulsul întregului sediu. Dacă aș fi în locul lor, din contră, m-aș băga „în" seamă pentru a ajunge mai ușor aproape de el. E clar că nu știu să fie șmechere. Încă n-am nicio veste de la Marcus, iar acest lucru mi-a declanșat o durere de stomac care pur și simplu nu vrea să treacă. Poate că prăjitura asta de ciocolată va ajuta. Trebuie să mă întorc la birou intoxicată cu zahăr, altfel nu am nicio șansă să supraviețuiesc acestei după-amieze.

Se deschide ușa și intră un tip *superb*. Toți tipii superbi care intră aici sunt de obicei gay, pentru că sunt tovarășii lui Clive sau Tristan, dar ar fi un mare păcat pentru umanitate dacă exemplarul ăsta se dovedește a fi interesat doar de bărbați. Ia un cappucino și alege o farfurie cu ciocolatele lui Clive din cacao pură de pe plantație – un bărbat pe gustul meu – apoi se uită în jur în căutarea unui loc. Destinul face – norocul *meu* – să fie un singur loc liber și acela, la masa mea. Câteva fete de pe canapeaua moale par că încep să-și rearanjeze pungile de cumpărături ca și cum ar dori să plece, dar eu le doresc să se mai fâțâie puțin, ceea ce și fac, binevoitoare.

– Stă cineva aici? mă întreabă.

– Nu, răspund eu încercând să nu par prea dornică.

De la tejghea, Clive încearcă să-mi surprindă privirea, dar îl ignor.

– Te deranjează dacă mă așez și eu?

– Te rog, spun cu mărinimie și arăt spre scaunul gol.

– E un loc minunat, nu-i așa? spune în timp ce se așază. Nu mă mai pot sătura de ciocolata lor. Abia l-am descoperit, dar a devenit refugiul meu preferat.

– Și al meu.

Deja m-am îndrăgostit. Spuneți-mi că-s instabilă, dar l-aș putea uita pe Marcus complet alături de un tip ca ăsta. Are părul blond închis, ciufulit – iar ochii ca cerul întunecat de vară. Și mai este și ciocoholic. Simt că este o potrivire perfectă. Probabil că ar trebui să stau departe de bărbații blonzi, dar cum e zicala aia cu vrabia și mălaiul? Îi cercetez repede degetul inelar înainte să mă îndrăgostesc iremediabil de o altă persoană necorespunzătoare. Niciun fel de verighetă. Arată bine.

– Cu riscul de a suna învechit...

Râde dându-și seama cât de învechit sună. Subapreciere – îmi place.

– ...vii des aici?

– Da, îi spun.

Pe cuvântul meu, cât de minunat sună asta! *Roaba lui Dumnezeu, Lucy Lombard, îl iei în căsătorie pe robul lui Dumnezeu, să fiți împreună la bine și la rău, până când moartea vă va despărți? Da.*

– Eu sunt Jacob, îmi spune. Jacob Lawson.

Jacob. *Roaba lui Dumnezeu, Lucy Lombard, îl iei în căsătorie pe robul lui Dumnezeu, Jacob Lawson, să fiți împreună la bine și la rău, până când moartea vă va despărți? O, da. Îl iau.*

– Lucy, șoptesc eu. Lucy Lombard.

– Îmi pare bine să te cunosc.

Întinde mâna și mi-o oferă să i-o strâng. O apuc, sperând să nu am urme de ciocolată pe mână. Jacob îmi zâmbește și eu îi zâmbesc la rândul meu – deschis, călduros, receptiv – sperând că îi dau toate semnalele care trebuie. Odată terminate formalitățile, Jacob continuă să-și devoreze ciocolatele.

– Lucrezi prin preajmă?

Privindu-mi ceasul îmi dau seama că trebuia să fiu deja la serviciu. Într-una din zilele astea Cuceritorul îmi va înroși urechile ținându-mi prelegeri despre întârzierile mele, dar sper că asta nu se va întâmpla azi. Îl voi aburi cu povestea că a trebuit să alerg la farmacie să-mi cumpăr tampoane – asta-i face mereu pe șefii bărbați să abandoneze subiectul.

– Da, sunt angajată temporar la unul dintre birourile din zonă. O firmă mare de IT.

Încuviințează ca și cum ar fi impresionat.

– Dar tu?

Poartă un costum grozav și are o servietă diplomat din oțel inoxidabil.

– Sunt liber profesionist în domeniul divertismentului, îmi spune.

– Super! îi spun. Super!

Cred că par și mai aiurită, dar nu-mi dau seama în ce măsură. Fără tragere de inimă mă uit la ceas din nou.

– Uite, îmi pare rău, dar eu trebuie să plec.

Chipul lui trădează dezamăgirea.

– Ar trebui să ne mai întâlnim, sugerează el.

Acum sunt atât de agitată încât abia mai pot vorbi. Prima zi ca femeie singură și deja sunt invitată la o întâlnire.

– Ar fi minunat.

– Săptămâna viitoare o să fie o serată cu ciocolată și șampanie la Hotelul Savoy – ți-ar plăcea să vii?

Dacă mi-ar plăcea! Îmi vine să mă arunc la picioarele lui și să plâng de fericire. Mă salvează de la alternativa de a deveni o fată bătrână obeză, singuratică și bolnăvicioasă.

– Ar fi minunat.

Cineva trebuie să mă zgâlțâie, mi s-a blocat placa.

– Uite cartea mea de vizită.

Jacob mi-o întinde peste masă. Este o carte de vizită simplă și albă, cu un număr de telefon scris pe ea. Cât de mișto poate fi!

– Mersi.

Apoi scotocesc prin geantă după un pix și o bucățică de hârtie. Mă opresc la o chitanță de la Paradisul Ciocolatei și îmi mâzgălesc numărul de telefon și numele.

– Atunci, ne mai vedem, spun, după care dau fuga spre ușă, făcându-i teatral cu ochiul lui Clive în timp ce plec. Jacob îmi face cu mâna când trec pe lângă vitrină. Strâng în mână cartea lui de vizită din buzunar. Sper că mă va suna. Nu știți cât de mult sper că mă va suna.

Capitolul şaptesprezece

– BUNĂ, FRUMOASO, SPUNE CUCERITORUL ÎN TIMP CE mă aşez repede la birou. Bine ai venit printre noi.

– Scuze, scuze, bolborosesc eu. Viaţa mea e într-un moment de răscruce. Obişnuieşte-te. Eu trebuie să mă obişnuiesc.

I-aş putea mărturisi că cineva mi-a dat o întâlnire, dar, pentru că nici mie nu-mi vine să cred, aleg – de data asta – să-mi ţin gura mea mare închisă. Aiden Holby vine şi se aşază pe marginea biroului meu. Mă face să mă înfierbânt când stă aşa de aproape de mine şi din cauza asta îmi baricadez biroul cu dosare, suporturi de creioane sau cu porcuşorul meu roz de plastic în care-mi ţin agrafele de birou, pentru a mă împotrivi încercărilor lui de a se aşeza comod cât mai aproape de mine. Dar nu reuşesc. Se strecoară printre zidurile mele de apărare şi le distruge. Fundul lui ferm şi solid este chiar lângă braţul meu.

Ca şi când n-aş fi fost suficient de agitată, mă întreabă:

– Ce faci la sfârşitul ăsta de săptămână?

Nu se poate, şi Cuceritorul îmi dă întâlnire! De două ori în aceeaşi zi! Probabil că eman o mulţime de feromoni sau orice ar fi ceea ce-i face pe bărbaţi să-ţi cadă la picioare. Totuşi acum mă gândesc că poate îmi vorbeşte aşa de frumos din cauza proviziilor de ciocolată care stau ascunse la mine în birou.

– Nu știu sigur.

Poate că deocamdată ar trebui să-mi las de-o parte presupunerile.

– De ce?

– Departamentul de vânzări organizează un team-building la sfârșitul ăsta de săptămână. Vrei să vii, Frumoaso?

A, deci nu-i vorba despre o întâlnire.

– Mă luați prea repede. Eu de ce nu știu nimic despre asta?

– Pentru că nu te uiți niciodată la ce scrie în dosarele tale, îmi explică el cu răbdare. Tracy sau cum o fi chemând-o a stabilit toate detaliile înainte să rămână cu burta la gură și să plece.

Așa este compania pentru care lucrez, grijulie și ține să împartă totul.

– Toți băieții vor să vii.

Mă simt ușurată chiar dacă nu se întrevede vreo întâlnire romantică pe agenda mea. E plăcut să te simți iubită de toată lumea. Chiar dacă e vorba despre echipa de agenți de vânzări.

– Chiar vor?

– Da, spune Cuceritorul. Vor să se asigure că este cineva îndeajuns de aiurit acolo care să-i facă pe toți să arate bine prin comparație.

Un balon. Un ac. O pocnitură.

– Ce noroc! spun eu jalnic.

– O să fie amuzant.

Distracția pentru mine înseamnă o seară cu șampanie și ciocolată la hotelul Savoy petrecută cu un tip mișto – nu să fiu udă până la piele în Wales.

– Te plătim, spune Cuceritorul. Ca un stimulent.

Contează și acest aspect, așa că, n-o fi chiar așa de rău să te uzi în Wales și să și fii plătit pentru asta.

– O să-mi verific agenda, spun pe un ton tăios. Am pe cineva acum și s-ar putea să am planuri.

Acum e rândul Cuceritorului să se bosumfle.

– Credeam că Marcus tocmai te-a părăsit.

– Femei ca mine nu stau pe piață pentru mult timp, îi răspund cu țâfnă.

Cuceritorului îi sare muștarul.

Simt că sunt la conducere acum.

– Dublează-mi timpul liber și vin.

– Negociezi dur, Lucy Lombard, spune scuturând nemulțumit din cap. Să fii aici sâmbătă la șase dimineața. Vine un microbuz să ne ia.

Sâmbătă la șase dimineața? Nici nu știam că există ora asta.

Cuceritorul zâmbește acum mulțumit. Dispare înapoi în biroul lui și pot să jur că are o bulă deasupra capului în care e scris: ha, ha, ha!

Încerc să mă revanșez pentru ora de prânz prelungită muncind din greu. Încerc, dar nu știu cum se face că din nou nu mă pot concentra. După ce mi-am pierdut vremea cu niște cifre de vânzări și am mai clasat niște acte, mănânc un Daim Bar, sau Dime[6] Bar, cum se numeau înainte – un nume perfect care după părerea mea nu trebuia schimbat –, pe care îl aveam în birou și privesc o vreme în gol. Apoi, pe la patru, când încep să-mi pierd dorința de a mai trăi,

---

[6] Moneda de 10 cenți americani sau canadieni.

apare Porcul de Derek, de la biroul de corespondență, și se îndreaptă spre biroul meu. Nu este poreclit Porcul de Derek cu vreo referire la igiena lui personală, ci pentru că are o serie de glume revoltător de porcoase pentru orice ocazie. Astăzi vine cu un buchet imens de trandafiri roșii ambalat într-o hârtie creponată roz.

– Pentru tine, iubire, spune, făcându-mi cu ochiul. Cineva trebuie să se fi simțit foarte bine aseară.

– Sunt minunate, exclam eu în timp ce examinez buchetul. Nu-i nicio carte de vizită cu ele?

– Nu.

Nu m-ar mira ca Porcul de Derek să o fi pierdut în drum spre mine. Porcul de Dereck se bate ușor cu degetul pe nas, așa cum fac mafioții în filme.

– Admirator secret.

Îmi așez florile pe birou. Îl observ pe Cuceritor întinzându-și gâtul să se uite la ele. Chiar și fără vreo carte de vizită, știu exact de la cine sunt. Scrie *Marcus* peste tot. După câteva zile cu noua lui iubită, are deja remușcări. Nu se întâmplă oare mereu așa? De câte ori mă părăsește, mă gândesc că e pentru totdeauna – după aia vine înapoi în genunchi. Mi se usucă gâtul. Ce fac acum? Ar trebui să-l sun și să-i mulțumesc? Sau ar trebui să stau și să aștept să facă următorul pas?

În timp ce încerc să-mi rezolv această dilemă, îmi sună telefonul și primesc un mesaj. E de la Chantal. Scrie doar CIOCOLATĂ URGENT. CU@6.

Minunat. Mă las pe spătarul scaunului și răsuflu ușurată. Fetele îmi vor spune ce să fac.

Capitolul optsprezece

– CE MĂ FAC ACUM? se tânguie Chantal.

Tocmai ne-a spus povestea sexului fierbinte și a jafului. Ca să fiu sinceră, buchetul meu de trandafiri roșii devine insignifiant în comparație cu experiența traumatică a lui Chantal. Ne-am îngrămădit toate în colțul Paradisului Ciocolatei, pe canapeaua moale. Prietena noastră își ridică ceașca și își soarbe ciocolata caldă. Are fața albă și tremură.

– Am fost jefuită într-un hotel de cinci stele. Nu era vreo magazie dintr-un cartier de la marginea orașului. Era un hotel situat la țară, dar clasa întâi. Mi-am petrecut destul timp în New York ca să recunosc un tâlhar când îl văd. Se presupune că știu să mă descurc în zonele cele mai dubioase. Cum de am putut fi atât de proastă? Atât de credulă?

Nu adaug: „atât de disperată".

Autumn nu arată mult mai bine. E evident șocată de veștile îngrozitoare pe care le are Chantal. Îi ia mâna prietenei noastre.

– Trebuie să mergi la poliție.

– Cum să merg? spune Chantal. Dacă încep o investigație, Ted o să afle cu siguranță. Cum să-i ascund toate astea?

– Doamne, Chantal, ești norocoasă că tipul ăsta doar te-a jefuit, îi spun. Putea să te omoare.

– Poate că era mai bine, spune ea mohorâtă. Ted mă va omorî oricum dacă îi va ajunge la urechi vreodată vreun amănunt din povestea asta.

– Atunci va trebui să ne asigurăm că n-o să afle, spun eu, încercând să o încurajez cât de mult pot. Ai luat numele tipului de la recepția hotelului?

– Nu, spune Chantal plecându-și capul. N-au vrut să-mi dea nicio informație despre el. Din câte știu, ar fi putut să folosească un nume fals. M-ar surprinde să fi fost prima oară când a făcut genul ăsta de tâlhărie. Pot să pun pariu că e un pungaș profesionist. Doamne, am fost o gâscă proastă. Am stat acolo cu o țintă desenată pe frunte.

Pare că-i vine să plângă, iar Chantal nu plânge niciodată. E prima oară când o văd atât de emoționată.

– Clive, Clive! Mai avem nevoie de ceva de mâncat pentru moral. Repede, strig eu.

– Nu vreau să mănânc nimic, protestează Chantal.

– Nu fi ridicolă, îi spun. Ciocolata nu e mâncare. E medicament.

Pe deasupra, mie și lui Autumn ne-ar mai trebui niște întăriri. Mi-ar fi plăcut să fi reușit să vină și Nadia, dar mi-a dat mesaj să-mi spună că nu poate pleca pentru că nu avea cu cine să-l lase pe Lewis. Va fi dezamăgită că a pierdut întâlnirea asta.

– Trebuie să încetezi să mai faci asta, îi spune Autumn lui Chantal. Își folosește toată sinceritatea. Nu mai trebuie să agăți bărbați necunoscuți. E periculos.

– Știu, îi răspunde Chantal rușinată. A fost ultima dată. Promit. Mi-am învățat lecția.

O lecție foarte scumpă, gândesc eu, dar nu o spun cu voce tare. Chantal nu are nevoie să subliniez ceea ce e dureros de evident.

– Avem destui bani, spune Chantal cu un oftat tremurat. Va trebui să încep cât de curând să mut sume mici din cont și să cumpăr bijuterii înlocuitoare. Este singurul lucru pe care pot să-l fac.

– Ted nu le va simți lipsa?

– Mă ocup de toate cheltuielile casnice, răspunde ea. Are încredere în mine.

Observăm autoironia comentariului ei.

– Nu poți să spui că le-ai pierdut și să le revendici prin polița de asigurări?

Nu-i tocmai etic, dar dacă ar fi putut să spună că i-au fost furate ar fi fost acoperită de asigurare.

– Pentru suma asta probabil că ar aduce poliția sau pe cineva să investigheze. Apoi Ted ar vrea să afle de ce mi-am luat cele mai scumpe bijuterii într-o călătorie de afaceri. Nu cred că asta e o soluție. Trebuie să ascund totul astfel încât el nici să nu-și dea seama că lipsesc.

Clive vine cu noile provizii de ciocolată caldă și cu o farfurie de negrese cu nuci și cafea pe care le luăm cu recunoștință.

– Nu arată prea bine, spune Clive când ne vede fețele posomorâte și se furișează pe canapea lângă noi.

– Chantal a fost batjocorită, îi spun și apoi îi servim toate detaliile crude ale poveștii.

– Bărbații, spune Clive fluturând o dată din mână, sunt niște porci.

Ceea ce-mi amintește că trebuie să le spun despre oferta de pace a lui Marcus.

– Le-ai spus despre băiatul splendid care se dădea la tine la prânz? continuă Clive.

Și mai am să le spun despre întâlnirea mea tare cu Jacob Lawson. Le informez repede.

– Trebuie să ieșim împreună săptămâna viitoare.

– Fantastic, spune Chantal. Numai să porți niște bijuterii ieftine.

Nu vreau să-i spun prietenei mele că am doar bijuterii ieftine.

– Părea foarte drăguț, spun eu destul de sfios. Sper să sune.

– Sunt sigură că va suna, spune Autumn cu afecțiune. Are o fire foarte optimistă.

Paharul lui Autumn nu este niciodată pe jumătate gol.

– Mai am ceva să vă spun.

Sunt numai ochi și urechi.

– Marcus mi-a trimis azi un buchet uriaș de trandafiri.

– Le-am pus afară în apă, intervine Clive. Așa că nu se vor veșteji.

Deși Clive a comentat că și-ar fi dorit să i se veștejească altceva lui Marcus.

– Ce avea de spus? a întrebat Chantal.

– Nimic. Nu era niciun bilet.

– Și cum de ai știut atunci că erau de la Marcus?

– Cine altcineva să-mi ia mie treizeci de trandafiri roșii după ce m-a înșelat? Este marca Marcus. Clasic. Vreau doar să știu ce ar trebui să fac. Ar trebui să-l sun? Sau mai bine să aștept să mă sune el?

– Dacă eu trebuie să renunț să mă mai culc cu necunoscuți, promite-mi că și tu vei înceta să te mai împaci cu Marcus.

– Chantal măcar lasă bărbații să-și bată joc de ea doar o singură dată, remarcă Clive.

– Da, mersi pentru observație, oftez eu profund. Așadar, tu crezi că n-ar trebui să mai fac nimic?

Toți dau din cap înspre mine dezaprobator. E foarte simplu pentru ei să spună asta, dar eu sunt mai dependentă de Marcus decât de ciocolată – doar are mai puține calorii.

Capitolul nouăsprezece

CÂND AUTUMN A AJUNS ÎN FAȚA UȘII, un bărbat tocmai ieșea din apartamentul ei. Purta o geacă de piele neagră și ochelari de soare reflectorizanți chiar dacă se afla în interior. Nasul lui arăta ca și când ar fi fost pocnit de multe ori.

– Salut, a spus el și apoi a luat-o în jos pe scări trecând pe lângă ea în pas vioi.

Autumn și-a încruntat sprâncenele și a intrat în casă pe ușa deja descuiată.

– Richard! Cine era? a strigat, intrând în camera de zi.

– A, doar un prieten, i-a răspuns vag fratele ei.

Autumn i-a urmat sunetul vocii și s-a dus înspre bucătărie unde l-a găsit stând în dreptul chiuvetei și umplând cu apă un ibric.

– Vrei un ceai? Pari cam obosită, a spus el.

– O prietenă de-a mea are niște necazuri, i-a răspuns. Am încercat să o ajut.

– Autumn, tu întotdeauna ai atras în jurul tău numai oameni neajutorați.

– Asta te include și pe tine?

– Ei, acum ești cam răutăcioasă.

– Era doar un simplu prieten, Rich?

S-a așezat la masă în timp ce el pregătea ceaiul.

– Am dreptul să am prieteni, nu-i așa? O să fie destul de plictisitor să locuiesc cu tine dacă nu mă vei lăsa să chem pe nimeni aici.

– Mi-era teamă că era unul dintre tipii cărora le ești dator. Nu mă deranjează că stai aici, Rich, dar nu am nevoie să-mi creezi probleme.

În momentul în care fratele ei s-a îndreptat spre masa din bucătărie să pună ceaiul, a observat că pe masă era un strat subțire de praf alb. Autumn s-a dus să-l șteargă și și-a dat seama cu scârbă ce era de fapt acel praf alb. Nu erau urmele vreunui praf de curățat sau ceva urme de pudră de talc, era cocaină. Era sigură de asta. Autumn și-a umezit un deget și l-a apăsat în praf. Numai Dumnezeu știe de ce a făcut asta. Deși lucra la un centru de reabilitare, singura ei experiență cu drogurile fusese la o petrecere ciudată, pe vremea când era în facultate, când a tras câteva fumuri de marijuana doar din politețe. Nu putea face diferența dintre pudra de talc și cocaină. Dar era evident după expresia de pe fața lui Richard că el putea.

– Nu te uita așa la mine, a spus el arțăgos. Nu sunt un ratat care trăiește în ultimul stadiu de degradare. Nu sunt ca indivizii cu care ai tu de-a face. Este un lucru acceptat în clasa noastră socială, știi bine asta. Fac parte dintre cei cărora le place să tragă puțină coca pe nas. Nu este o crimă în timpurile noastre. Toată lumea o face. Du-te în orice club de noapte – așa stă treaba și gata. Nu e cu nimic mai grav decât să bei o sticlă de vin. Mă ajută să mă relaxez. Mă stimulează.

A observat că avea pupilele dilatate, că mişcările corpului erau mai vii şi s-a întrebat cum de nu remarcase semnele până acum.

– Aşa ţi-ai pierdut serviciul? Apartamentul?

A tras pe nas demonstrativ şi şi-a şters nările cu degetul.

– Am câteva datorii, atât.

– Cât de multă cocaină foloseşti?

– Aproape deloc. E doar pentru relaxare.

– Mi-aş dori să te pot crede.

Fratele ei a ridicat din umeri.

– Ar trebui să încerci şi tu. Facem nişte petreceri excelente. Trebuie să mai ieşi şi tu – să mai cunoşti oameni.

– Să iau droguri? a spus Autumn pe un ton sarcastic.

– Se poate şi mai rău decât să te întâlneşti de câteva ori cu Albă ca Zăpada.

– Eu mă gândesc la consecinţe, Rich. Văd în fiecare zi oameni care şi-au distrus viaţa din cauza drogurilor.

– Şi tu eşti dependentă de ceva, a sfidat-o el. Te-am observat cum mănânci ciocolată. O îndeşi cu poftă în gura ta mică şi lacomă.

Autumn a ezitat puţin.

– E ridicol. Tu compari ciocolata cu cocaina?

– De ce nu? Eşti prinsă în capcană, la fel de sigur cum sunt prins şi eu. Poţi spune cu sinceritate că renunţi la drogul tău? A întrebat-o cu un zâmbet afectat. Te face să te simţi minunat, nu-i aşa? Nimic altceva nu te face să te simţi aşa bine. Singura diferenţă este că dependenţa ta e legală, surioară.

– Şi nu trebuie să risc tot ceea ce am ca să mi-o satisfac.

Fratele ei şi-a îngustat privirea.

– Nu vrei să încerci nişte coca – doar o singură dată? Te-ar face să te simţi şi mai bine.

– Sau ar putea la fel de bine să mă omoare.

– Toţi trebuie să dispărem odată. A râs cu amărăciune. Aş putea să mănânc carne în fiecare zi şi să mor tânăr din cauza unei boli de inimă. Ce mod plictisitor de a-ţi lepăda hoitul[7]! Prefer să-mi trăiesc viaţa aşa cum o fac decât să mi-o petrec într-o cămaşă de forţă. Dependenţa de cocaină e minunată. Simt că sunt stăpânul lumii când o iau. Sunt plin de încredere şi toată lumea mă iubeşte. Nu vrei să te simţi aşa?

– Dar adevărul este că ţi-ai pierdut tot – cariera, casa.

Ar fi vrut să adauge „respectul de sine", dar a simţit că l-ar desconsidera prea tare. Cocaina părea să fie un drog care îi satisfăcea ego-ul celui dependent şi îi distorsiona realitatea. Îl făcea pe consumator egoist, imun la propriile probleme şi insensibil faţă de sentimentele altora. Voia să îl ajute. Voia să înceteze să-şi mai distrugă viaţa. Dar cine o va ajuta *pe ea*?

---

[7] Trimitere la celebrul monolog al lui Hamlet din piesa cu acelaşi nume a lui William Shakespeare: *Căci se cuvine-a cugeta: ce vise / Pot răsări în somnu-acesta-al-morţii / Când hoitu-i lepădat.* (n.tr.)

Capitolul douăzeci

NADIA L-A CULCAT PE LEWIS mai devreme. Baia și cititul poveștii s-au petrecut de două ori mai repede în seara asta – chiar cu riscul de a-l supăra pe micul său fiu. Se va revanșa mâine față de el. În această seară voia să-și petreacă cât mai mult timp posibil cu soțul ei.

Cina a fost destul de sărăcăcioasă, a amestecat niște rămășițe dintr-o pungă de paste cumpărate de la supermarket, o conservă de roșii și o conservă de ton care era aproape mâncare pentru pisici. Când devenise casnică cu normă întreagă nu se gândise că va găti genul ăsta de mâncare. Își imaginase că va încropi în fiecare seară mese sănătoase, în stilul lui Jamie Oliver, cu brânză de capră, cuș-cuș și rucola. Acum ea și Toby stăteau în capetele opuse ale mesei, și în timp ce ea își plimba pastele cu indiferență prin farfurie, soțul ei făcea o paradă îndrăzneață mâncând cu poftă.

– Mmm... a spus Toby ștergându-se la gură cu șervetul de bucătărie pe care Nadia îl folosea, din spirit de economie, în ultimul timp, ca înlocuitor al șervețelelor.

– A fost excelent.

Amândoi știau că nu fusese.

– O să mă întorc la birou, iubito, a spus apoi. Mai am ceva de lucru.

Amândoi știau că nu asta va face Toby în birou.

Nadia și-a împins farfuria de-o parte.

– Nu mai putem continua așa, Toby, a spus ea. M-am uitat peste facturi astăzi. Avem datorii de peste treizeci de mii de lire.

– Nu fi ridicolă. Nu e nici pe departe așa.

Nadia s-a îndreptat spre bufet și a scos un teanc de facturi. Le-a pus pe masă în fața soțului ei.

– Am ipotecat casa deja de două ori ca să scăpăm de datorii, Toby. Am sunat după-amiază la bancă, dar nu ne mai împrumută niciun ban. Nu știu ce soluție am mai putea găsi.

Nu i-a mai spus și că se uitase prin anunțurile companiilor dubioase de împrumuturi de pe ultima pagină a ziarelor. Deja ajunseseră în punctul în care nu mai vedea nicio altă opțiune și, dacă vor continua în ritmul ăsta, nu vor mai fi niciodată capabili să scape de datorii.

– Sunt stăpân pe situație, Nadia. Nu-i nicio problemă. Numai nu mă sâcâi.

– Dă-o naibii, nu te sâcâi. Încerc să te fac să înțelegi care e realitatea.

Aproape că-i venea să plângă.

– Toby, nu am bani de mâncare. Lewis are nevoie de haine. Îi rămân mici pantofii în fiecare lună. Avem preavize la curent și la gaz.

Își vânduse pe eBay o mare parte din garderoba ei și majoritatea hainelor care îi rămăseseră mici lui Lewis ca să mai câștige niște bani în plus. Casa era și-așa insuficient mobilată și mai aveau foarte puține lucruri de valoare, așa că nu mai exista aproape nimic de vândut. Îi mai rămăseseră câteva obiecte, moștenire de familie – două statuete de lemn sculptate care aparținuseră stră-străbunicilor ei din

India – și nimic în lume nu o putea face să se despartă de ele. Nu-și putea vinde moștenirea pe câteva sute de lire. Câteodată i se părea că reprezentau singura legătură pe care o mai avea cu familia ei absentă. Nu le mai putea chema de acum înainte acasă pe fetele din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, i-ar fi prea rușine de casa ei dărăpănată. Când l-a cunoscut pe Toby, avea o slujbă bună în domeniul editorial și probabil că nu ar fi fost plini de bani, dar s-ar fi descurcat să trăiască decent. Cum de a mers totul atât de prost?

– Aș putea să muncesc din nou, să câștig și eu niște bani, a spus ea. Ne-ar ajuta.

– Am mai discutat asta de o mie de ori. Banii pe care i-ai câștiga s-ar duce pe îngrijirea copilului. Care ar fi sensul?

Era un lucru pe care și-l clarificase deja singură, chiar dacă ar fi câștigat câteva lire în plus, nu avea niciun sens.

– Aș putea să mă duc la familia mea, a sugerat ea. Să le spun că avem dificultăți. Poate ne-ar ajuta.

Până și Nadia știa că era destul de puțin probabil că-i vor ajuta. Din ziua în care hotărâse să se căsătorească cu Toby au ostracizat-o complet. Ar fi umilitor să le ceară vreo favoare, dar rămăsese fără soluții. Mai bine să meargă să ceară de la familia ei decât să se culce cu vreun cămătar – totuși alegerea între aceste două soluții nu era chiar așa de ușor de luat.

– Ar fi minunat, a spus Toby sarcastic. Du-te și spune-le că soțul tău nu-și poate întreține familia. O să le placă asta.

Avea dreptate. Poate că i-ar ajuta, dar se vor bucura în același timp nespus de nenorocirea lui. Tatăl ei era un om

de afaceri de succes, proprietar al unui mic lanț profitabil de magazine de bijuterii. Nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să i se confirme faptul că Toby Stone a fost o alegere greșită pentru soțul fiicei sale celei mari.

Soțul ei a clătinat din cap.

– Nu vreau să-și pună din nou ghearele pe tine, Nadia. Mai ales tatăl tău. Dacă se întâmplă asta înseamnă că te-am pierdut.

– M-ai putea pierde oricum dacă nu încetezi cu jocurile de noroc.

– Dacă asta simți, atunci nu are rost să mai discutăm subiectul ăsta.

Soțul ei s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

– Toby, vreau să te ajut. Vreau să trecem peste asta împreună, dar dacă nici măcar nu-ți dai seama că avem o problemă înseamnă că mă lupt cu morile de vânt.

– Am treabă, a spus Toby și a ieșit din cameră.

Nadia a strâns farfuriile și le-a dus în bucătărie în timp ce lacrimile au început să-i curgă pe obraz. Oare ce putea face acum? Deschizând bufetul din bucătărie, a tot scormonit după ceva până când degetele au simțit ceea ce căutau. A pus de-o parte pachetul de biscuiți digestivi cu ciocolată. Spera să fie de ajuns pentru a-i potoli suferința – dar uneori pur și simplu ciocolata nu era răspunsul. Ascunsă în spate, după un vas cu făină puțin cam uzat, era o cutie cu tablete. A scos o tabletă dintr-o folie și a băgat-o în gură urmărind cu atenție ușa. Începuse să le ia la un an după ce se născuse Lewis pentru o presupusă depresie postnatală. Nadia s-a dus la medic și nu a trebuit să spună nimic, a stat doar în fața lui cu un șuvoi de lacrimi curgându-i din ochi.

Medicul ei de familie, de obicei o persoană cu un temperament dur, a fost incredibil de înțelegător și i-a scris imediat o rețetă cu antidepresive care s-o ajute să treacă peste zi și somnifere care s-o ajute să treacă peste noapte. Dar nu a fost capabilă să-i spună doctorului care era adevărata ei problemă. Nimeni nu știa că soțul ei este dependent de jocurile de noroc. A luat antidepresivul cu un pahar de apă, dar ajunsese aproape în punctul în care tabletele nu o mai ajutau cu nimic.

Capitolul douăzeci și unu

– E CEVA CE AI VREA SĂ-MI SPUI? a întrebat-o Ted.

Inima lui Chantal a stat pentru o clipă. Aflase oare Ted ce se întâmplase? De data asta erau amândoi acasă și se pregăteau pentru culcare. Momentul din zi care ajunsese să o îngrozească cel mai tare.

– Inelele tale, a continuat el.

Ea i-a urmat privirea până la propriile degete.

– Nu-ți porți inelele.

– A, a spus ea, încercând să-și mascheze spaima. Aveam o mică iritație sub ele. Poate că a intrat niște detergent acolo.

– Detergent?

Soțul ei a râs.

– Iubito, când ai intrat tu vreodată în contact cu detergentul?

– Săpun, a corectat ea repede. Poate că a fost săpun.

El s-a uitat la mâna ei.

– Mie mi se pare că arată în regulă.

– Mulțumesc, doctor Hamilton.

A încercat cu o glumiță, dar nu prea i-a ieșit.

– Sunt în regulă acum. Am vrut să le las deoparte câteva zile ca să fiu absolut sigură că mi-a trecut.

Nu avea nicio altă opțiune, trebuia să retragă niște bani din contul lor al naibii de repede și să cumpere unele care să le înlocuiască pe cele vechi.

– Mă gândeam că poate ai vrea să-mi spui ceva.

Avea o sclipire în ochi, dar ea putea să-și dea seama că vorbea serios. Bineînțeles că voia să-i spună ceva! Voia să-i spună că nu mai suporta să mai agațe necunoscuți care s-o satisfacă din punct de vedere sexual. Doamne, nu avea nici măcar patruzeci de ani – mai avea încă dorințe. Oare Ted nu avea? Sub nicio formă nu mai voia să-și petreacă următorii douăzeci de ani sau mai mulți într-o relație din care sexul lipsea cu desăvârșire. Nu-i lipsea doar sexul – deși, ce dracu', îi cam simți lipsa când nu e prezent –, tânjea și după apropierea emoțională. Nu credea că vreo relație putea supraviețui astfel.

– Tu te gândești vreodată că viețile noastre sunt cam superficiale?

S-a uitat înspre el.

– Superficiale?

– Știi foarte bine... a arătat spre lucrurile scumpe care îi înconjurau. Nu te întrebi niciodată pentru ce sunt toate astea? Care este rostul lor?

– Arată bine, a spus Chantal. Ne plac lucrurile frumoase.

– Și pentru asta mă duc eu la birou în fiecare zi și trag de iese untul din mine?

– Asta face toată lumea.

– Dar o fac cu un scop. O fac ca să-și întrețină familiile, pe cei dragi.

– Noi nu avem o familie.

– Și dacă am avea? Ar fi un lucru așa de rău?

– Mai degrabă mi-aș tăia venele.

– Și atunci toate astea sunt pentru noi?

– E vreo crimă?

– Nu e o crimă, dar este oare o cale de a-ți trăi viața?

– Îți plac toate lucrurile astea la fel de mult ca și mie.

– Oare?

Sincer, nu mai avea nicio idee despre ce-i mai plăcea sau nu soțului ei. Chantal a oftat pentru sine. Era obosită și deprimată. Probabil că și Ted e deprimat. Poate că ar trebui să meargă la un doctor să-i dea niște pastile de fericire. Poate că i-ar crește și libidoul. Nu era tocmai momentul să aibă o discuție despre asta – avea prea multe pe cap acum. Au evitat până acum o confruntare în care să-și mărturisească totul; ar mai putea să aștepte o vreme.

Ted și-a dat cămașa jos și s-a dus în baie. Cu toate că muncea pe rupte, Ted găsea câte o oră pe zi să meargă la sală, așa că avea un corp viguros. Lucrul trist era că ea încă îl iubea și îl dorea – sperând ca sentimentul să fie reciproc. Fiecare revistă pentru femei din zilele noastre e plină de secrete despre cum să-ți îmbunătățești viața sentimentală, dar niciun articol nu vorbește despre cum să reîncepi una în declin sau care a încetat de-a binelea.

E atât de ușor să lași o relație fizică să-ți scape printre degete. La început te săruți mai rar, după care – în afară de sărutul de formă pe obraz – și acest contact dispare aproape în întregime. Apoi dispar îmbrățișările și odată ce intervine rutina vieții de zi cu zi obiceiul de a face dragoste devine tot mai rar. Cu cât te săruți și îmbrățișezi mai rar, cu atât e mai ușor să eviți și relațiile intime. Când erau la începutul relației, ea și Ted obișnuiau să facă dragoste aproape în fiecare noapte. Apoi au trecut la o dată pe săptămână până când au ajuns să facă dragoste o dată pe lună. Acum nici nu-și mai putea aminti când dormiseră ultima oară

îmbrățișați. Să fie șase luni? Mai mult? Când și-a încolăcit Ted ultima oară brațele în jurul taliei sale ca s-o îmbrățișeze? Chiar și un prieten oarecare te îmbrățișează mai des. Una dintre cele mai senzuale adresări din limba engleză este: „vreau să fac dragoste cu tine", dar de câțiva ani ea lipsește cu desăvârșire din vocabularul soțului ei.

Ted a ieșit din baie și s-a strecurat în așternut. Chantal și-a amintit că obișnuia să doarmă gol, iar acum purta șort și tricou în pat. Simplul contact cu pielea ei părea că-l jignește.

Chantal și-a luat locul în fața oglinzii pentru a se demachia și a-și înlătura urmele machiajului de pe piele. A încercat să nu se gândească la ce făcuse cu o noapte înainte și la cât de proastă fusese. Când a terminat, i s-a alăturat soțului său în pat.

Ted stătea întins pe partea lui, respirând deja adânc. Chantal s-a ghemuit în spatele lui. Poate că își puteau salva relația – Chantal spera sincer că vor reuși. Îl iubea și nu voia să piardă acest sentiment. L-a mângâiat cu degetele pe spate. Ar trebui să discute despre lucrurile care îl deranjau. Era greșit din partea ei să-i neglijeze sentimentele, chiar dacă ea credea că grijile lui sunt nepotrivite. Știa asta. Doar că oricât ar fi încercat să-l facă să vorbească despre sentimentele lui, el tăcea și o respingea. Britanicii au o mare reținere în exprimarea emoțiilor și predilecția de a suferi în tăcere. Poate că Ted și-a însușit prea multe obiceiuri proaste lucrând aici un timp atât de îndelungat. Ar fi fost bine să fie totul atât de simplu. Dar nu era niciun dubiu că el își ascunsese sentimentele în ultimii ani. Ca să fie sinceră până la capăt, nici măcar nu-și dorea să afle care era problema.

Dacă i se părea că tensiunea de la serviciu era prea mare și voia să renunțe, devenind pictor sau scriitor? Ar fi putut ea să facă față unei astfel de decizii? Oare s-ar destabiliza prea tare situația lor dacă Ted ar mărturisi ceva, într-un final, după numeroasele ei stăruințe, cercetări și strădanii? Avea o presimțire că această problemă nu va fi ușor de rezolvat și uneori i se părea o muncă prea grea să înceapă să sape în căutarea adevărului. Chantal s-a proptit în mâini și l-a privit pe soțul ei. Nu mai puteau continua așa. Oricare ar fi fost problema, trebuia să i-o spună.

– Ted, l-a chemat ea ușor. Am nevoie să mă îmbrățișezi.

– Trebuie să mă trezesc mâine devreme, Chantal, i-a răspuns el.

În ciuda bunelor sale intenții, i-a sărit muștarul.

– Și e o dorință prea mare să-ți îmbrățișezi nevasta?

– Culcă-te, a spus el și și-a tras pătura peste umeri.

Dar ea știa că de-acum va sta trează toată noaptea, holbându-se la tavan.

Capitolul douăzeci și doi

NU CRED CĂ AM MAI VĂZUT VREODATĂ răsăritul de soare la Londra și nu cred că mă grăbesc să-l mai văd încă o dată. Am reușit să ajung la birou sâmbătă dimineața la șase, iar acum ne foim unii pe lângă alții pe trotuar în așteptarea microbuzului. Glumele sunt mult prea stridente pentru gustul meu, așa că stau la marginea grupului, evitând să vorbesc înainte ca vocea să mi se trezească de-a binelea. În fața biroului este o bancă din oțel inoxidabil și, ca să fiu sinceră, aș putea să mă așez pe ea și să adorm la loc.

– Bună, Frumoaso. Mă bucur că ai reușit să vii.

Cuceritorul vine spre mine.

Cred că ăsta-i un comentariu referitor la faptul că de obicei nu reușesc să ajung la nouă fix nici în timpul săptămânii. Mormăi ceva pentru că nu mă pot gândi la ce aș putea spune pentru a mă apăra. Îmi întinde o cană de cafea Starbucks.

– Mersi, spun eu uimită că îmi funcționează corzile vocale și la ora asta. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că mai și există micul dejun. Este atât de devreme, iar creierul meu este atât de neobișnuit cu o astfel de oră încât nici măcar nu mi-am amintit să aduc ciocolată. Chiar o să fiu captivă într-un microbuz pentru următoarele cinci ore fără nimic de mâncare la mine? Cum voi supraviețui?

– Am cumpărat nişte brioşe clasice şi unele duble, cu bucăţi de ciocolată, tot de la ei, îmi spune.

Aş putea într-adevăr să-l iubesc pe omul ăsta.

– Ţi-au plăcut trandafirii?

– Da, spun oftând. Dar asta nu înseamnă că mă voi împăca cu el.

Nu-i spun că am fost ameninţată cu moartea să nu-l primesc înapoi – de fapt Marcus nici măcar nu a cerut asta. Trebuie să-mi amintesc că un simplu buchet de flori nu înseamnă o propunere de căsătorie.

Îşi soarbe preocupat şi puţin încruntat cafeaua.

– Crezi că erau de la Marcus?

– Cine altcineva să-mi trimită flori?

Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu sunt Jennifer Lopez. Lista mea de admiratori este aproape goală.

– Cine altcineva în afara fostului meu iubit trădător ar avea motive să-mi trimită flori?

Cuceritorul ridică din umeri, dar rămâne la fel de încruntat. Apoi apare microbuzul şi echipa de agenţi de vânzări se înviorează. Mă simt dintr-odată foarte tristă.

* * *

CINCI ORE MAI TÂRZIU NE AFLĂM undeva în adâncul Walesului – un loc cu un nume imposibil de pronunţat şi un râu care pare mult prea sălbatic pentru a se afla în Anglia. Râul ăsta ar trebui să se afle într-un loc retras şi exotic. Apa e neagră, din ea ies nişte stânci imense şi pare că se năpusteşte cu o viteză alarmantă.

Mi-am petrecut întreaga călătorie stând lângă Martin Sittingbourne, cel mai în vârstă și cel mai plictisitor reprezentant de vânzări. Mi-a povestit totul despre bătrâna lui mamă care locuiește cu el și despre obiceiul ei de a-și pune proteza în acvariul peștilor, despre bufeurile nevestei sale și lupta ei cu terapia hormonală, despre copiii lui care sunt amândoi la universitate și sunt cheltuitori, despre vecinul pe care nu-l poate suporta din cauza mărimii gardului său de chiparos. Știu despre câinele lui – domnul Monty – că are viermi și ceva probleme cu prostata. Sunt fericită că prostata lui Martin Sittingbourne funcționează perfect, pentru că altfel aș fi aflat totul și despre ea. Nu cred că am vorbit deloc, în afară că am spus „îhî" la momentele potrivite. Nici măcar cu ajutorul brioșelor mele duble cu ciocolată nu am reușit să-mi transform această călătorie într-o experiență plăcută. Cuceritorul se uita la mine ocazional și-mi zâmbea. Știa perfect cum este Martin Sittingbourne și am putut observa că îl amuza copios că eu eram actuala lui victimă. Ar fi fost mult mai plăcut dacă aș fi stat lângă Cuceritor – ceea ce nu-i tocmai un compliment având în vedere calitatea competiției.

Abia așteptam să cobor din mașină, dar acum că am debarcat toți și am văzut cabana prăpădită și ce dimensiuni nepotrivite are chestia cu care se presupune că trebuie să mergem pe râul ăsta năbădăios, nu-mi doream decât să mă sui înapoi în mașină și să mă întorc la Londra. N-am bănuit că sunt alergică la natură, dar simt că mă ia amețeala doar uitându-mă la ea.

– Ești bine, Frumoaso? vrea să afle Cuceritorul.

– Da, sunt bine, spun voioasă. E minunat.

– O să ne distrăm de minune, mă informează. Am mai făcut rafting în Nepal, Peru și pe fluviul Colorado. O să-ți placă la nebunie.

L-aş putea urî pe bărbatul ăsta.

Unul dintre organizatori ne dă salopete portocalii. Mă examinează scurt și îmi întinde și mie o salopetă pe care o iau cu mine în garderoba rece și umedă. Îmi dau jos blugii și îmi aranjez chiloții. Am fost precaută de data asta și mi-am lăsat lenjeria tanga de dantelă lila acasă, am optat în schimb pentru niște chiloți albi clasici și practici. Încerc să-mi trag salopeta portocalie pe mine... aoleu, pantalonii sunt tare strâmți. Pe de o parte mă simt flatată că tipul care împărțea salopete s-a gândit că aş putea să încap în ea; pe de altă parte organele mele vitale sunt în pericol de a rămâne fără sânge. După multe strădanii, reușesc să-mi îndes toate şuncile în costum și încerc să nu-mi jupoi pielea în timp ce-mi trag fermoarul. Nu sunt sigură că vreau să mă privesc în oglindă pentru că mă simt ca un amestec între un gunoier și o portocală Jaffa. După ce mi-am pus și vesta de salvare, abia mă mai pot mișca.

Ies afară aproape târându-mă și mă alătur grupului care deja se îmbarchează. Toți par mult mai dornici de această experiență decât mine. Și salopetele lor par mai lejere. Mi se oferă o cască și o vâslă – le iau pe amândouă cu reticență. De ce trebuie să facem astfel de exerciții de team-building? De ce nu ne putem împrieteni la barul din colț? Sau de ce nu mergem în weekend la un centru spa pentru a ne cunoaște mai bine în timp ce ni se face pedichiura? Deși nu-mi doresc deloc să-i văd picioarele lui Martin Sittingbourne. Încerc să-mi distrag atenția de la imaginea și de la vuietul puternic al râului. Oare de ce arată apa asta

mult mai udă decât orice altă apă pe care am mai văzut-o? Îl privesc pe Cuceritor, iar el îmi zâmbeşte. Pot să pun pariu că asta a fost ideea lui Aiden Holby.

– Hai, Frumoaso, spune Cuceritorul. Locul tău e lângă mine.

Asta mă face să mă simt mult mai bine, dar nu-mi pot explica de ce. Mă așez riscant pe marginea bărcii gonflabile. Nu mă simt prea în siguranță.

– Vâră-ți picioarele în chingile alea, spune arătând spre niște chestii care nu par deloc potrivite pentru asta. Te vor împiedica să cazi din barcă.

Simt că mi-au ieșit ochii din orbite de teamă. Nu-mi imaginasem că aş putea să cad din nenorocita asta de barcă. Asta face experiența mult mai terifiantă decât îmi imaginasem. Îmi leg atât de strâns picioarele în chingi încât vor trebui să-mi fie amputate ca să-mi fie scoase de acolo.

Apoi, fără să avem timp să ne dăm seama, suntem împinși de pe malul în care ne aflam în siguranță în iureșul torentului. Barca se leagănă inofensiv pe apă – deja o urăsc. Ar fi trebuit să iau niște pastile pentru rău de mare.

– Stai în spatele meu, strigă Cuceritorul. O să încerc să te apăr de tot ce-ți poate face apa mai rău. Să dai din vâslă când devine periculos.

Adică asta încă nu este periculos? Și suntem luați dintr-odată de iureșul curentului de parcă am fi într-un carusel și târâți în mijlocul râului, iar barca începe să vibreze înspăimântător.

– Primele vârtejuri se apropie, strigă Cuceritorul.

Nu cred că vreau să aflu asta. Vântul devine tot mai puternic și simt pe fața mea cum se întețește odată ce fluxul râului crește. Încep să țip. Înainte să se întâmple ceva cu

adevărat, țip mai tare decât am țipat vreodată în viața mea. Apoi suntem legănați puternic de valurile care se învolburează în preajma pietrelor. M-am udat foarte tare. Se pare că planul Cuceritorului de a mă apăra de ce-mi poate face apa mai rău a eșuat.

– Vâslește, strigă.

Înainte să mai pot face ceva, drept în față mă izbește un val de apă care mă aruncă pe spate chiar în mijlocul bărcii. Sunt ca o broască țestoasă care... s-a întors cu susu-n jos. Brațele și picioarele mele se bălăngăne în aer. Ricoșăm în celelalte vârtejuri și apoi barca începe să încetinească. Toată echipa țipă și urlă. Sunt nebuni cu toții? Cuceritorul râde. Se îndreaptă spre fundul bărcii și mă trage de vesta de salvare, mă ține până când îmi recapăt echilibrul pentru a mă așeza din nou la locul meu.

– N-a fost extraordinar? spune jubilând de fericire.

Nu a fost.

– Minunat.

Toate măruntaiele mele au fost făcute terci. Dar înainte să am timp să mă adun, mă izbește din nou o pală de vânt. Acum strigătele încep în avans, înainte ca vârtejurile să apară la orizont.

– Ține-te bine, asta o să fie și mai puternică, îmi spune Cuceritorul.

Of, Doamne!

Primul val mă izbește direct în gură. Care bineînțeles că este deschisă din cauza urletului. În timp ce tușesc și împroșc cu apă în încercarea de a nu mă îneca cu apa pe care am înghițit-o, mă izbește următorul val, picioarele mi se desprind din chingile de siguranță și sunt aruncată afară din barcă. Simt că sunt înghițită de apă. Știu să înot, dar

nici măcar nu-mi pot da seama acum cu care parte a corpului sunt în sus. Mă învârt în apă și mă simt ca pilota mea pusă la programul de prespălare. Când îmi dau seama că am ajuns la suprafață și plutesc, îmi deschid ochii, clipind repede spre fața Cuceritorului care se află chiar în fața mea și dintr-o dată simt cum sunt trasă afară din apă de două mâini puternice. Salopeta mi s-a agățat de o piatră și se împotrivește salvării mele. Cuceritorul trage mai tare și în timp ce sunt trasă înapoi în barcă se aude un sunet îngrozitor de material rupt.

– Am crezut că mai ai un pic și ne părăsești, Frumoaso, spune Cuceritorul.

Casca mi-a căzut peste ochi. Vesta de salvare este ridicată jumătate în cap, iar minunații mei pantaloni de salopetă sunt rupți în bucăți. Au cedat grăsimii pe care au fost nevoiți s-o conțină. Stau pe marginea bărcii, tușind de nu mai știu de mine, cu plămânii plini de apă, sufletul plin de deznădejde, chiloții plini de pești și cu fundul gol în fața întregii lumi.

Chipul Cuceritorului este aproape de al meu și rânjește larg.

– Mai aproape de atât nu vei ajunge de fundul meu, îi spun cu îndârjire, înainte să încep să plâng.

Capitolul douăzeci și trei

MĂ DOARE TOT CORPUL. Până și părul mă doare. Când microbuzul parchează în fața biroului, încerc să mă mișc și oftez de durere.

– Hai, Frumoaso.

Cuceritorul îmi întinde mâna să mă ridic de pe scaun de parcă aș fi o bunicuță.

Am dormit tot drumul de întoarcere de la Wales – sunt copleșită de experiența mea soră cu moartea. Nimeni altcineva n-a mai picat în apă, așa că toată echipa e foarte mândră, se bat unii pe alții pe spate și își fac tot felul de semne camaraderești. Îi urăsc pe toți. În special pe cei care mi-au văzut fundul în toată splendoarea lui. Pe ei îi disprețuiesc cel mai tare. Luni o să sun la agenție și o să-i rog să mă mute la un alt birou cât de repede.

Bat cu toții din nou din palme și apoi dispar în întuneric, lăsându-mă doar pe mine și pe Aiden Holby stând pe trotuar în noaptea răcoroasă.

– Ce ai de gând să faci acum, Frumoaso? mă întreabă.

– Mă duc acasă să fac o baie lungă și fierbinte.

– Credeam că ai avut parte de apă destul pentru ziua de azi, observă el.

– Foarte amuzant, îngân eu.

Mă mângâie cu dosul palmei pe obraz.

– Mă bucur că ești bine, spune el.

„Bine” însemnând că sunt lovită, șocată și profund umilită, dar nu chiar moartă. Ar fi avut o grămadă de hârtii de completat pentru companie dacă aș fi dat ortul popii. Ar fi meritat asta din plin.

– Vrei să luăm un taxi împreună? întreabă Cuceritorul. Ar trebui să mă asigur că ajungi acasă în siguranță. Cine știe ce dezastre ți s-ar putea întâmpla de aici până-n Camden.

– Acum ai putea să descaleci de pe calul tău alb, spun răspicat. O să mă descurc. Nu te deranja.

– Nu-i niciun deranj. Locuiesc în drum.

– Chiar?

– Belsize Park.

Înainte să mai apuc să aprob sau să dezaprob, a oprit un taxi și mi-a îndesat trupul rănit înăuntru. Îi dau adresa mea șoferului și ne târâm în noapte înspre apartamentul meu. Nu prea știu ce să spun pentru că nu m-am mai aflat într-o situație atât de intimă cu Aiden până acum. Nu că te-ai putea simți prea intim în taxiul negru și mizerabil, dar înțelegeți despre ce vorbesc. Suntem singuri și destul de aproape unul de celălalt, genul ăla de situație. Am fost înghețată toată ziua după ce m-am udat leoarcă și acum mi-e incredibil de cald. Tac mâlc în continuare, dar Cuceritorul se întoarce spre mine și spune:

– Te-ai simțit bine azi?

– Nu, deloc.

Râde cu poftă, crezând că glumesc.

– Ar trebui să mai mergem.

În niciun caz n-ar trebui, dar îi răspund:

– Mi-ar plăcea.

Taxiul oprește în fața casei mele, iar noi tragem de timp în mașină.

– Bine, păi e vremea să ne luăm rămas-bun.

– Da.

Oare ar trebui să-l invit la un pahar? Sau asta sună ca și cum m-aș da la el? Și eu nu fac asta. În apartament trebuie să fie un dezastru și nici măcar nu sunt sigură dacă am lapte – dar este un magazin non-stop după colț. Aș putea cumpăra. Sau am putea trece peste partea cu cafeaua și am putea mânca niște batoane de ciocolată cu caramel Green& Black; am întotdeauna destule în frigider.

În timp ce mă gândesc la toate permutările astea, Cuceritorul oftează și se apleacă deasupra mea. Pentru un moment mă întreb dacă are de gând să mă sărute. Dacă-mi miroase gura pentru că am înghițit niște pești din râu? Ceea ce am făcut cu siguranță.

– Încotro mai mergem, întreabă taximetristul – și-a ales momentul perfect.

Cuceritorul, cu buzele foarte aproape de ale mele, spune o adresă. Apoi mă sărută. Pe buze. Un mic sărut – de altfel foarte drăguț. Nu un sărut romantic, ci unul un pic mai senzual decât ar trebui să fie între doi colegi.

– Ar... ar trebui să plec, spun eu bâlbâindu-mă.

Se uită adânc în ochii mei.

– Ești foarte amuzantă, Lucy Lombard, îmi spune cu un zâmbet sexi.

– Mersi.

Cobor din taxi și mă opresc pe trotuar urmărind cum pleacă mașina. Cuceritorul se uită spre mine până când dispare din raza mea vizuală.

Bun! Mă îndrept spre apartamentul meu. Ce ar trebui să gândesc despre cele întâmplate? Dacă nu aş avea creierul plin de apă poate aş reuşi să mă descurc să rezolv misterul. Descui uşa şi-mi arunc lucrurile pe podea. Telefonul meu clipeşte în semn că am primit nişte mesaje. Apăs pe buton.

Primul mesaj: *Salut, Lucy, sunt Jacob Lawson. Sper că-ţi aminteşti de mine.* Doamne! A sunat. Nu eram sigură că va suna. *Am sunat să te anunţ că serata cu ciocolată are loc marţi. Dacă mai vrei să vii, te rog să mă suni. Numărul meu este bla, bla, bla.* Asta-s eu care a adăugat bla-bla-uri, nu Jacob. Aş putea părea prea nerăbdătoare dacă l-aş suna imediat? Până la urmă e doar miezul nopţii. Cu siguranţă nu e în pat la ora asta. Sau poate că totuşi e. O extravaganţă cu ciocolată într-o noapte de marţi! Dansez fericită în mijlocul camerei mele de zi. Ce fată deşteaptă sunt, am pus mâna pe o astfel de întâlnire doar pentru mine! Înseamnă că trebuie să lipsesc din nou de la cursul de yoga şi de la toate mişcările alea sâcâitoare, dar va fi pentru o cauză bună.

Al doilea mesaj: *Salut, Lucy.* Vocea asta nu are nevoie de nicio introducere. *Eu sunt. M-am gândit la tine azi.* Se aude un oftat puternic la telefon. *Te-am iertat pentru că mi-ai distrus toate hainele, canapeaua şi covorul. Cartofii cu şofran din pantofii mei au fost o mişcare foarte bună.* Mă întreb dacă nu şi-a dat seama încă de unde vine mirosul. S-ar putea să nu mă ierte pentru creveţi când îi va descoperi. *Mi-e dor de tine, Lucy. Ştiu că am greşit. Şi mă întreb dacă mă poţi ierta.*

Mă cufund în canapea şi mă holbez la telefon. Toată euforia mea în legătură cu întâlnirea cu Jacob dispare. Marcus a

sunat. Și aproape că mă imploră să-l iert. Şi acum ce fac? Va trebui să mă îndrept spre bucătărie şi să mănânc ciocolată până când voi fi în stare să iau o decizie. Pot să-l iert? Oare se pot pune în balanţă greşelile noastre? Marcus mi-a frânt inima. Eu doar i-am distrus garderoba şi nişte mobilă.

Capitolul douăzeci și patru

ESTE DUMINICĂ LA PRÂNZ și eu am dat strigarea pentru întâlnirea de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată. Le-am dat mesaj tuturor fetelor și sunt toate pe drum. Până și Nadia a reușit să-l convingă pe Toby că i-ar face plăcere să aibă grijă de băiatul lui câteva ore.

Azi mă doare carnea de pe mine și mai tare și am zgârieturi pe tot corpul. O cană fierbinte de cafea și o negresă glazurată cu un amestec hai-hui de ciocolată albă și neagră îmi furnizează dulceața de care am nevoie. Soarele este pe cer astăzi – un eveniment destul de rar în Anglia pentru orice anotimp – iar puțina căldură care intră pe fereastră e reconfortantă.

Chantal este prima care sosește și intră pe ușă cu aerul unei femei aflate într-o misiune importantă. Se așază lângă mine și fără nicio altă introducere mă întreabă:

– Ce părere ai?

Își ține mâna astfel încât să o pot inspecta. Pe inelar, exact la locul lor, se află verigheta ei și inelul de logodnă.

– Le-ai recuperat?

Bat din palme de bucurie pentru ea.

– Nu fi prostuță, neagă ea. Viața nu-i niciodată așa de simplă. Verigheta m-a costat șapte lire și nouăzeci și nouă de pence. Inelul de logodnă, nouăsprezece lire și nouăzeci și nouă de pence. Este sticlă pură, neprelucrată.

Își ține inelul în lumină.

– Originalul costa mai mult de zece mii de lire.

Aproape că mă înec cu cafeaua.

– Lucrul ăsta mă face să mă întreb de ce ne-am chinuit să dăm atât de mulți bani. Arată chiar așa de diferit?

Pentru un necunoscător, cred că nu.

– Le-am cumpărat de la un magazin ieftin de accesorii de pe strada Oxford.

Nu mă gândisem că Chantal auzise vreodată de strada Oxford. Este mai degrabă o persoană de tipul Knightsbridge.

– Crezi că Ted își va da seama?

– Dacă îl ții la distanță, nu cred.

– Draga mea, îmi răspunde ea râzând vesel, crede-mă că asta nu e o problemă în ultimul timp.

Chantal își admiră gablonzurile de aproape.

– Avem destui bani în cont ca să pot„împrumuta" câțiva pentru o vreme. Voi cumpăra unele reale cât voi putea de repede. Poate că o să mai semnez niște contracte suplimentare de colaborare. Treizeci de mii ar trebui să-mi ajungă ca să-mi recuperez podoabele mele dragi – sau cel puțin unele de calitate, asemănătoare. Ted nu va afla niciodată.

Mă bucur că de data asta nu mai am cafea în gură pentru că altfel aș fi împroșcat-o toată pe masă. Trebuie să fie interesant să ai atâția bani în bancă încât dacă retragi treizeci de mii de lire soțul tău nici măcar nu-și dă seama. Am nevoie de un astfel de soț. Dar mi-ar plăcea și unul care să se culce cu mine din când în când.

Autumn a sosit următoarea. Nu își face obișnuita apariție plină de entuziasm, ci se strecoară și se așază tăcută pe scaunul ei. Prietena noastră pare epuizată.

– Autumn, ce ți s-a întâmplat?

Scuturând din cap cu deznădejde, spune:

– Dragul meu frate locuiește la mine pentru o vreme. A început să mă deranjeze. Pot spune doar că nu este unul dintre cei mai ușor de suportat musafiri.

Dacă a reușit să o enerveze pe Autumn înseamnă că este îngrozitor.

– Vrei să ne povestești despre asta?

– Nu.

Zâmbește destul de neconvingător.

– Sper că nu va mai dura foarte mult. E plăcut să mai uiți din când în când de lucrurile neplăcute. Ce v-ați luat?

– Eu cred că o să optez pentru un cappuccino și alune învelite în ciocolată, spune hotărâtă Chantal și se îndreaptă spre tejghea ca să comande. Autumn o urmează.

Când începem să ne simțim toate mai bine – nivelul de zahăr ne-a fost restabilit în limitele normale de mâncarea noastră preferată –, le informez pe prietenele mele despre dilema mea actuală cu privire la Marcus.

– M-a sunat ieri și m-a rugat să-l iert, le spun. În timp ce eu eram torturată la o tură de rafting în Wales.

– Nu, spune Chantal fără să-și ofere răgazul de a mai sta nici un pic pe gânduri. Nu te vei mai împăca cu el de data asta, Lucy. Nu, nu, nu.

– Poate că s-a schimbat, încearcă Autumn să o potolească. De data asta.

– Au trecut cinci zile de când l-a prins culcându-se cu altcineva. Cum ar fi putut să se schimbe?

Chantal cred că a convins-o cu argumentul ăsta, Autumn pare că regretă cele spuse, până și ea care găsește ceva bun și în cele mai negative personaje din filmele cu James Bond.

– Și Jacob m-a sunat să-mi dea întâlnire, le întrerup eu.

Poate că nu ar trebui să le mai spun și despre sărutul Cuceritorului din taxi – cred că ar complica prea mult lucrurile.

– Du-te, draga mea, mă instruiește Chantal. Mergi înainte. Lasă-l pe Marcus. Să nu îndrăznești să-l suni.

Bine, deci iată-mă cu viitorul stabilit. *Nu-l suna pe Marcus. Nu mai vorbi cu el. Nu-i mulțumi pentru florile minunate*. Și, în special, *nu-l mai lăsa să-ți distrugă viața*. Ușor ca floarea la ureche. Dar oare de ce mi se strânge inima așa de tare când mă gândesc la posibilitatea unui viitor fără el?

Nadia ni s-a alăturat înainte să apuc să-mi fac o imagine clară a vieții care mă așteaptă. Este roșie în obraji și pare agitată ca și cum s-ar fi grăbit să ajungă aici. Prietena noastră își dă jos haina și din ea cade pe podea un camion în miniatură. Îl ridic și i-l dau, iar Nadia oftează obosită în timp ce-l îndeasă în geanta ei de umăr.

– Mi-a fost greu să plec, ne explică. Dar aveam nevoie de asta.

– Lasă-mă pe mine, spune Autumn ridicându-se să ia comanda Nadiei. Ce vrei?

– Orice, răsuflă Nadia. Absolut orice, mă simt atât de ușurată că sunt aici.

– Știu de ce ai nevoie, spune Autumn și se îndreaptă spre Clive.

– Tocmai îi admiram lui Chantal noile bijuterii, îi spun Nadiei. Îi dăm pe scurt toate detaliile deprimantei povești a jafului lui Chantal pentru că a lipsit de la ultima noastră mică ședință de bârfă. Ochii ei se fac tot mai mari pe parcursul poveștii.

– Ce ticăloasă am fost, spune Chantal cu regret. Acum trebuie să-mi însușesc treizeci de mii de lire din contul comun pentru a le înlocui.

La auzul acestor cuvinte, Nadia izbucnește în plâns.

– Totul o să fie bine, îi spun eu Nadiei în timp ce o îmbrățișez, dar sunt destul de nedumerită. Nu sunt sigură dacă problema lui Chantal – oricât ar fi de încurcată – poate declanșa un astfel de răspuns emoțional.

– Doar o cunoști pe Chantal, se va descurca.

– Nu plânge din cauza asta, observă Chantal. Ce s-a întâmplat, draga mea?

Chantal ia un șervețel și îi șterge lacrimile Nadiei.

– E vreo problemă cu Lewis?

Când aude asta Nadia izbucnește din nou în plâns.

Autumn se întoarce cu un cappuccino și o grămadă de bunătăți pentru Nadia.

– Nu l-ar fi lăsat pe Lewis dacă ar fi fost ceva în neregulă cu el, remarcă Autumn în timp ce se așază la locul ei. Șșșt, șșșt, îi spune blând Nadiei. Lucrurile nu pot sta atât de rău.

– Ba da, spune stins Nadia.

Autumn împinge cafeaua înspre ea, iar Nadia se smiorcăie şi bea câte puţin în timp util. Stăm toate şi aşteptăm să-şi revină. Până la urmă încearcă să ne zâmbească.

– Nu aveam de gând să spun nimănui nimic despre asta, ne spune. Mi-e atât de ruşine.

– Draga mea, spune Chantal, eu am fost de curând futută şi jecmănită de un tip pe care îl agăţasem la un hotel. Nimic nu poate fi mai ruşinos decât asta.

Mărturisirea asta sparge tensiunea şi râdem toate pe seama prietenei noastre, ceea ce o face pe Nadia să capete îndeajuns de multă încredere pentru a vorbi.

– Avem datorii, spune. Eu şi Toby. Datorii mari.

Evită să ne privească, îşi studiază cafeaua şi îşi plimbă bucăţile de ciocolată în farfurie.

– Suntem în urmă cu ipoteca. Cardurile de credit ne-au scăpat de sub control. Nu-mi ajung banii de mâncare.

Lacrimile încep să-i curgă din nou pe faţă.

– Nu mai are Toby de lucru? întreb cu blândeţe.

– Nu-i vorba de asta, spune ştergându-şi obrajii. Are destul de mult de lucru, doar dacă s-ar concentra la asta.

Nadia îşi ia o nouă pauză în care o cuprinde panica.

– Este dependent de jocurile de noroc. Uite, încearcă să zâmbească curajos, e prima oară când rostesc asta cu voce tare.

O privim toate şocate, dar cu empatie, în timp ce ea îşi revine după cele mărturisite.

– Petrece ore întregi la calculator, în fiecare seară, încercând să câştige, dar nu face altceva decât să ne creeze necazuri şi mai mari, continuă ea. Nici măcar nu pot vorbi cu el despre asta. El crede că va reuşi să treacă peste

probleme pariind – că îl așteaptă câștigul cel mare. Asta se întâmplă de ani de zile, dar acum toate s-au agravat.

– Of, Nadia, spune Autumn îmbrățișând-o strâns.

– Între timp am ajuns să nu mai am nicio soluție, continuă Nadia. Ne-am ipotecat casa deja de două ori pentru a ne plăti datoriile. Apoi am luat-o din nou de la capăt. Acum banca nu ne mai acordă niciun împrumut. Mă gândesc să apelez la un cămătar. Nu mai știu ce să fac.

– Când spui „noi", te referi la Toby, remarc eu.

– Ce cretin, spune Chantal.

– Îl iubesc, ne spune Nadia rece. Suntem împreună în situația asta. Nu știu dacă dependența lui de jocurile de noroc este un fel de boală, dar știu că nu o poate controla de unul singur. Vreau să-l ajut. *Trebuie* să-l ajut.

Nu vreau să pară că judec, dar trebuie să pun următoarea întrebare evidentă.

– Nu poți să începi să lucrezi din nou?

– Asta vreau să fac, spune Nadia, dar Toby nici nu vrea să audă. Spune că vom cheltui pe îngrijirea copilului toți banii pe care i-aș putea câștiga și nu am pe nimeni care ar putea să aibă grijă de Lewis. Urăște gândul de a-l lăsa la creșă întreaga zi. M-am gândit chiar să mă întorc la familia mea pentru a le cere ajutorul, dar ei cu siguranță n-ar înțelege.

Sau poate că ar înțelege mult prea bine, mă gândesc eu.

– Nu poți lucra, spune Chantal. Nu în starea în care ești acum. Trebuie să te pui mai întâi pe picioare, apoi te poți gândi să te angajezi din nou. Ce datorii aveți?

Mâinile Nadiei tremură și mă întreb cum de a reușit să ascundă toate astea. Râde fără poftă.

– Treizeci de mii de lire, îi răspunde. Asta m-a făcut să plâng. Pe undeva e destul de ironic faptul că exact suma asta ai de gând să o cheltui pe bijuterii.

Cred că toate vedem foarte bine ironia situației – până și Chantal, doar îi știți pe americani cum stau cu umorul. După povestea asta, dilema mea în privința lui Marcus a pălit complet.

– Poți avea banii, spune Chantal. Poți avea banii ăștia.

Toate capetele noastre se întorc înspre Chantal.

– Este singura soluție practică, spune fixându-și privirea pe chipurile noastre uimite.

Nu mă gândeam că Chantal poate fi atât de pragmatică. Nadia nu mai are grai.

– Dar am niște condiții, continuă ea. Te duci acasă și deconectezi computerul de la internet. Astăzi.

– Toby n-ar putea suporta asta, spune Nadia.

– Spune-i pur și simplu că nu mai accepți să parieze, răspunde Chantal. Nu va fi ușor, Nadia. Trebuie să fii în stare să-i arăți că-l iubești într-un mod mai sever până când va reuși să accepte că are nevoie de ajutor.

– Oare nu se va duce să joace în continuare altundeva?

– Probabil că da, dar asta îi va limita posibilitățile.

– Lucrul cel mai ciudat, spune Nadia, este că m-am uitat la paginile lui preferate de jocuri de noroc și absolut toate te trimit la alte pagini care te ajută să renunți la jocurile de noroc. Lucru ăsta ar trebui să-i dea de gândit.

Dă cu tristețe din cap.

– Probabil că nu suntem singura familie care este ruinată de această dependență absurdă.

Chantal se apleacă după geanta ei.

– O să-ți completez un cec chiar astăzi, spune ea. Aveam de gând să scot sume mici de bani pentru ca radarul lui Ted să nu le detecteze, dar ce naiba... Tu ai nevoie mult mai tare decât mine.

Chantal își privește cu mândrie inelul de sticlă.

– Va trebui să port inelele astea false o vreme.

Buzele Nadiei încep să tremure ușor din nou.

– Nu știu ce să spun.

– Apoi va *trebui* să te angajezi, spune Chantal. Indiferent ce va spune Toby. Ai nevoie de lucrul ăsta ca să capeți din nou încredere în tine și să te simți în siguranță. Nu-mi fac probleme din cauza banilor – poți să mi-i dai înapoi când vrei. Sunt un cămătar bun.

Îi zâmbește călduros Nadiei.

– Primesc rate mici.

– Nu poți face asta, Chantal, spune Nadia. E prea mult.

– De-asta există prietenii, spune hotărât și semnează înfloritoare cecul. Du-te la bancă mâine dimineață la prima oră.

Împinge cecul pe masă.

– Insist.

– Eu te pot ajuta să ai grijă de Lewis când o să te angajezi, se oferă Autumn. Programul meu e destul de flexibil. Așa că vei economisi bani din îngrijirea copilului și-l vei lăsa cu cineva cunoscut.

Nadia nu se poate stăpâni și începe să plângă din nou.

– Nu vă merit, spune printre sughițuri.

Cred că toate avem lacrimi în ochi.

– Eu ce pot să fac? Nu pot să fiu nici bonă. Nu am nici bani în plus.

Mă simt inutilă. De fapt şi eu am datorii la bancă, dar nu atât de mari ca ale Nadiei. Suma fără acoperire din contul meu păleşte prin comparaţie.

– Spuneţi-mi, cu ce pot ajuta?

– Eşti minunată, Lucy, spune Autumn. Şi tu eşti motivul pentru care ne aflăm toate aici împreună.

Ne îmbrăţişăm toate deasupra mesei.

– Ai putea să ne mai aduci ciocolată, sugerează Chantal.

– Asta numesc eu o idee foarte bună, le spun.

Capitolul douăzeci și cinci

ȘTIRILE DESPRE EXPERIENȚA MEA DE RAFTING și despre team-buildingul soldat cu dezvelirea fundului s-au răspândit cu repeziciunea unor flăcări în birourile companiei Targa. Nu e nici măcar ora zece și de câte ori trec pur și simplu pe lângă vreun birou – oricare birou – toată lumea zâmbește cu subînțeles. Până la prânz nu voi mai putea fi în stare să-mi țin capul sus. La cum stau lucrurile îmi voi mânca până la prânz toată ciocolata din ascunzătoarea de urgență. Mă îndrept către automatul de cafea și sunt acostată de Helen de la resurse umane.

– Lucy! rostește ea pe tonul ăla fals și mieros folosit de obicei de cotoroanțele din acest departament.

Ele îmi aprobă fișa de pontaj în fiecare lună și o trimit către agenția mea, din această cauză au o putere supremă asupra mea, așa că trebuie să mă prefac că le plac. Îmi lărgesc gura și îi arăt ceva care în unele părți ale lumii este considerat un zâmbet.

– Doamne, continuă. Am auzit totul despre excursia ta dezastruoasă de rafting.

Sunt sigură.

– Am auzit că te-a salvat Aiden Holby!

Ai auzit bine.

– Chiar te-a scos afară din apă? E adevărat că ți-a căzut salopeta de tot? Chiar ți-a pus mâinile pe fund?

Da. Oarecum. De fapt nu, doar s-a uitat.

– Aiden e atât de mișto! continuă Helen, nerealizând că eu încă n-am scos nicio vorbă. Oftez și apăs pe butonul acestei mașinării avorton a Star-Trek-ului care este automatul nostru de ceai și cafea. Într-un final, descifrând codul computerului care îl pune în funcțiune, în ceașca mea de plastic începe să picure aproape imperceptibil un lichid maroniu.

– Nu e deloc un tip de lepădat. Dar ar trebui să ai grijă, spune râzând. Se întâlnește cu Donna de la departamentul de procesare a datelor. O să fie furioasă când o să afle tot ce s-a întâmplat.

Se întâlnește cu Donna de la departamentul de procesare a datelor? Respirația mi se oprește dintr-odată. Cuceritorul se întâlnește cu altă femeie? Mă întreb cum naiba ar fi posibil să afle ea despre micul nostru accident când e un secret atât de bine ținut. Nu e ca și cum m-aș fi aruncat într-un torent furios doar pentru ca domnul Aiden Holby să poată dovedi cât este de mascul, nu-i așa? Dar Donna de la departamentul de procesare a datelor ar avea toate motivele să fie îngrijorată dacă ar ști că el a acționat destul de iresponsabil pe bancheta din spate a taxiului negru. Ce nesimțit. Să se joace așa cu sentimentele mele în timp ce el se vede cu altcineva!

Helen se concentrează la băutura pe care și-o ia de la automat, așa că profit de ocazia asta, că e ocupată cu altceva, și mă furișez spre biroul meu.

Stau la birou și beau din ce-o fi băutura asta pe care mi-am luat-o de la automatul de cafea în timp ce ronțăi cu furie un Toffee Crisp. Cuceritorul își face apariția și se așază

pe marginea biroului. Părul lui e răvăşit şi-mi place când arată aşa. Pare că a aterizat aici direct din pat. Dar nu vreau să-mi placă de el astăzi.

– Ţi-au dispărut toate cicatricile, Frumoaso?

– Sunt ocupată, îi răspund scurt în timp ce scormonesc pe birou după ceva cu care să pară că sunt ocupată. Şi nu mă lua cu „Frumoaso".

– Ooo, spune. Eşti ca un cactus astăzi. Hormonii?

– Du-te naibii.

– Dacă te îndopi cu ciocolată în halul ăsta e un semn clar că eşti în perioada premenstruală.

– O, iar tu eşti un expert la femei, nu-i aşa? Încetez să mă mai „îndop" pentru un moment. Ai depăşit orice limită. Şi încă de mult.

– Atunci, dacă nu eşti dezechilibrată hormonal, care-i motivul proastei tale dispoziţii?

– Nu sunt într-o dispoziţie proastă.

– E, la asta chiar că *sunt* destul de priceput, spune Cuceritorul. Şi chiar *eşti* într-o dispoziţie proastă. De fapt, n-am mai văzu aşa o pisicuţă îmbufnată.

Nu spun nimic, dar încerc să-mi rearanjez chipul pentru a părea inexpresiv.

– Are cumva de-a face cu faptul că ai făcut de curând cunoştinţă cu raftingul? mă întreabă.

Tac mâlc şi, pentru a mă răzbuna, încep să tastez ceva la computer.

– Ştiu că toată povestea asta binedispune biroul în această dimineaţă, dar, după părerea mea, te-ai descurcat perfect. Doi din zece pentru pricepere, spune el pe drept. Dar un ditamai nouă din zece pentru interpretare artistică.

– Dispari, îi spun.

– Nu plec până nu-mi spui ce s-a întâmplat.

Mă opresc din tastat și mă sprijin pe birou.

– De ce nu mi-ai spus că ai pe cineva?

Cuceritorul pare pus în încurcătură.

– Când m-ai sărutat în taxi, îi spun. Nu știam că te vezi cu altcineva.

– Ar fi contat?

– Da. Nu te-aș fi lăsat.

– Nici nu m-ai *lăsat*, mă contrazice. Ai stat pur și simplu, inertă. Atrăgător de inertă.

Nu pot să-l contrazic având în vedere că este un rezumat destul de precis.

– Și de fapt nu mă *văd* cu nimeni.

Ha! L-am prins aici. Îmi încrucișez mâinile la piept.

– Și ce-i cu Donna de la departamentul de procesare a datelor?

– A, Donna.

Se mângâie pe bărbie.

– Ne-am întâlnit o dată – acum vreo trei săptămâni. Dezastruoasă întâlnire. Deși n-a picat în apă și nici nu și-a arătat fundul, așa că probabil până la urmă nu a fost chiar așa dezastruoasă. Am spus că ne vom mai întâlni, dar probabil că nu se va mai întâmpla.

– Aha.

Nu prea știu ce să mai răspund la asta. Se pare că informațiile pe care mi le-a împărtășit Helen nu sunt deloc adevărate. Nu te-ai fi gândit că nu au grijă să-și verifice informațiile cotoroanțele alea de la resurse umane.

– Deci asta e problema ta? Vrei să ne dăm întâlnire?

– Nu vreau, bolborosesc eu.

– Putem să punem la cale una dacă vrei.

– Ţi-am mai spus că mă întâlnesc deja cu altcineva.

– A, da, spune Cuceritorul. Se pare că am pierdut trenul atunci. Sau poate ar trebui să spun mai bine pluta? Râde zgomotos la propria glumă.

– Du-te de aici, îi spun. Du-te și plictisește pe altcineva.

Se îndepărtează hlizindu-se în continuare.

– Apropo, Frumoaso, vezi că tocmai ai tastat *isite greaja suritu vriaj lopur*. Vrei să-ţi aduc ceva serios de lucru?

Îmi ard obrajii. Nu pot să-l suport pe bărbatul ăsta. Și ca să dovedesc asta, scotocesc prin geantă până dau de eleganta carte de vizită a lui Jacob Lawson și îi formez numărul de pe mobil.

– Salut, Jacob, îi spun când răspunde. Sunt Lucy Lombard, am văzut că ai sunat. Mi-ar plăcea să ne vedem mâine dacă mai ești liber.

Capitolul douăzeci și șase

O ÎNTÂLNIRE LA HOTELUL SAVOY e mult mai binevenită decât o porcărie de curs de yoga. Mi-am suprasolicitat contul bancar și mi-am cumpărat o rochie subțire – neagră, strânsă pe corp. Una pe care nu prea mi-o permiteam. Port pantofii mei eleganți, sexi și un bolero dintr-un material care imită blana. Până și mie mi se pare că arăt bine în timp ce intru șovăitor în recepția hotelului pentru a mă întâlni cu Jacob. Parcă sunt Scarlett Johansson – chiar dacă nu am buzele ei cărnoase.

El mă așteaptă deja, chiar dacă pentru prima oară în viața mea reușesc să ajung la timp. Am multe calități, însă punctualitatea nu este una dintre ele.

– Salut.

Jacob mă sărută pe obraz și-mi dă un trandafir roșu. Este un gest atât de romantic încât aproape că mă ia cu leșin. Nimeni n-a mai făcut până acum asta pentru mine. Mai ales Marcus.

– Arăți minunat, îmi spune.

– Mulțumesc.

Nici el nu-i de aruncat. Jacob poartă un costum negru cu o cămașă neagră, deschisă la guler. Se descurcă bine la capitolul eleganță și are tenul o idee mai bronzat, ceea ce nu-i specific pentru zona asta. Chiar dacă e blond, are ceva dintr-un gigolo italian – dar într-un sens bun.

– Masa noastră e pregătită.

Mă ia de braț și mă conduce în salonul Tamisa, de unde se vede panglica gri de ardezie a fluviului, după care suntem conduși la o masă așezată lângă pian. Pianistul interpretează ușor o melodie romantică. Dacă nu mă înșel, cred că e vorba despre „Some Enchanted Evening”. O sticlă de șampanie roz se află deja la răcit într-o frapieră. O selecție impresionantă de mici prăjiturele, ciocolate și trufe delicioase sunt aranjate pe un suport etajat pentru desfătarea noastră.

– Bună seara, domnule Lawson, spune chelnerul. Mă bucur să vă revăd.

Jacob roșește ușor, ceea ce mi se pare foarte drăguț. Deci este un loc pe care-l frecventează destul de des. Ciudat. Nu mă gândisem la el ca fiind genul Savoy. Mi se părea mai degrabă mai potrivit pentru Fifteen sau Oscar – locul în care obișnuiesc să iasă celebritățile mai puțin cunoscute. Mă uit în preajmă la splendoarea opulentă: candelabre frumoase de cristal strălucesc deasupra noastră, oglinzi din sticlă colorată ornate cu flori împodobesc pereții. Lui Autumn i-ar plăcea la nebunie. Un aranjament imens de orhidee tronează în mijlocul încăperii. Pianul este sursa unei muzici relaxante. Se aude un bâzâit discret de conversații – niciun râset zgomotos sau vreun bețiv supărător. Este un local clasic. Iar persoana cu care m-am întâlnit vine aici regulat. Hmm... ce surpriză.

Chelnerul ne prezintă selecția de bunătățuri. O prăjitură cu spumă de ciocolată albă cu aromă de mentă proaspătă, ornată cu piure de zmeură, trufe făcute din ciocolata mea preferată, din cacao pură de pe plantațiile din Madagascar,

cu aromă de ceai cu iasomie, fructul pasiunii și lămâi verzi din Iran. Numai descrierea reușește să-mi declanșeze o transă extatică. Paharele noastre sunt pline. Jacob îmi oferă unul și le ciocnim.

– Pentru noi, spune.

– Pentru noi, îi răspund visătoare.

Ăsta e genul de masă pe care o prefer – fără s-o mai lungești cu antreuri și feluri principale, să treci direct la desert! Apoi începem să mâncăm ciocolată și, sinceră să fiu, sunt deja în rai. Ciocolată, șampanie și un tip mișto – ce și-ar putea dori mai mult o femeie? Și neapărat în ordinea asta. *Serios* că m-aș putea obișnui cu asta.

Jacob murmură apreciativ când gustă din prăjiturile de ciocolată.

– Ăsta e cel mai mare viciu al meu, spune. Și asta înseamnă că trebuie să petrec un timp corespunzător în sala de gimnastică.

– Ai spus că lucrezi în domeniul divertismentului?

– Uite, încearcă asta.

Îmi întinde una dintre prăjituri.

– Nu-i așa că-i minunată?

– Cu ce anume te ocupi? Ești un fel de agent?

– Oh, spune Jacob. Slujba mea e foarte plictisitoare. Ore prelungite, nenumărate cereri. N-ai vrea să-ți povestesc despre asta.

– Mi-ar plăcea.

– Mă ocup de partea de servicii.

– Adică menții clientul mulțumit?

– Așa ceva, dă afirmativ din cap. Acum gata cu munca. Mi-ar plăcea să vorbim mai degrabă despre tine.

Problema e că şi slujba mea este cuceritor de plictisitoare. Am pronunţat cuvântul „cuceritor"? N-am vrut. În seara asta nu mă voi gândi la Cuceritor, la Marcus sau la oricine altcineva, în afară de bărbatul ăsta minunat de lângă mine. Oare ce-ar gândi dacă m-ar vedea în clipa asta? Nu le-ar veni să creadă. Chiar şi mie îmi vine să mă ciupesc ca să-mi confirm că totul este real. Este cea mai romantică seară pe care am avut-o de foarte, foarte mult timp încoace.

– Mulţumesc, Jacob, spun cu sinceritate. A fost o idee minunată.

– Plăcerea este de partea mea, spune el. M-am gândit eu că am descoperit un partener la fel de dependent ca mine când ne-am întâlnit la Paradisul Ciocolatei.

Câtă dreptate are.

– Acum încearc-o pe asta, îmi ordonă Jacob în timp ce îmi întinde încă o prăjiturică, iar degetele lui le strâng pe ale mele. Aproape că depăşeşte divinul, spune pe un ton afectat şi îşi sărută degetele cu un gest teatral.

Râd la gluma lui şi apoi muşc din crema pufoasă de ciocolată şi din aluatul aproape inexistent. Partenerul meu pasionat şi pasional mă întreabă:

– E bună?

– O, da.

Este într-adevăr aproape dincolo de divin. Clive ar fi avut un orgasm adevărat dacă ar fi gustat câteva dintre specialităţile astea. Apoi Jacob se întoarce spre mine şi buzele lui le acoperă pe ale mele cu sărutări senzuale şi delicate. Trebuie să recunosc că sunt aproape de acea culme chiar şi eu.

Capitolul douăzeci și șapte

NADIA, DUPĂ CUM A FOST INSTRUITĂ, S-A DUS LA BANCĂ cu cecul de la Chantal a doua zi dis-de-dimineață. A deschis un cont separat pentru bani, doar pe numele ei. Lui Toby nu i-ar plăcea acest lucru, dar ea a evitat să-i spună ceva despre asta. Ceea ce înseamnă că nu a deconectat nici calculatorul de la internet, dar și-a propus să facă acest lucru începând de azi. Chiar dacă Chantal crezuse că ar fi cel mai bine să-și încarce ambele arme de-odată, Nadia a preferat să tatoneze mai întâi terenul – deși trebuia să recunoască că tatonase mult prea mult terenul în ultimii ani. Dependența de jocuri de noroc va trebui să dispară – se va ocupa chiar ea de lucrul ăsta –, dar va încerca să provoace cât mai puțină suferință.

Nadia nu-și imaginase niciodată că fetele de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată vor trece peste atâtea obstacole pentru ea, așa cum au făcut-o. O prietenie care a început de dragul distracției și datorită unui interes comun, ciocolata, s-a dovedit a fi o prietenie salvatoare. Acum nu și-ar putea imagina viața fără ele. Împrumutul lui Chantal a făcut-o să se simtă incredibil de liniștită. Chiar dacă sună a clișeu, într-adevăr parcă îi fusese luată o greutate de pe umeri. Prietena ei părea fermecătoare și distantă, dar de fapt avea un suflet de aur. Era destul de umilitor să te gândești că nici măcar nu a ezitat să-i dea bani. Acum putea să-și plătească

toate datoriile pe care le aveau și să o ia de la început. De acum ea va avea sub control partea financiară. Se gândea să renunțe la toate cărțile de credit și să folosească numai bani cash. Era singura cale prin care puteau ieși din situația asta groaznică. Tot ce trebuia să facă era să-i spună lui Toby.

În această după-amiază a aruncat o privire peste anunțurile de angajare din ziar și erau o grămadă la care ar fi putut aplica. Toby se va enerva îngrozitor și din cauza asta, dar nu aveau altă șansă. Deși Chantal avea pe de-o parte dreptate – încă nu era în stare să muncească. Dar problema nu era condiția sa fizică, ci, mai degrabă, o problemă emoțională. Nu mai lucrase de mai mult de trei ani și nu stătea deloc bine cu încrederea în propria persoană. Dacă nu se ocupa de problema asta cât de repede, nu va mai avea curajul să se întoarcă în câmpul muncii. Singurele conversații normale, de adulți, pe care le-a mai avut în ultimul timp – și asta destul de rar – au fost cu fetele și, uneori, cu Toby. În rest a discutat numai cu o persoană mai mică de un metru înălțime. Cercul ei de cunoștințe a devenit extrem de restrâns de când a ocupat postul de mamă cu normă întreagă.

Avea de gând să păstreze vreo cinci sute de lire din banii de la Chantal pentru a plăti creșa în prima lună – și ar fi minunat dacă Autumn chiar ar *putea* să o ajute. Deși prietena lor nu păruse deloc în apele ei în momentul în care îi propusese asta. Nadia spera că nu avea să se mai lupte de una singură cu situația asta așa cum făcuse până atunci. Niciodată nu fusese mai adevărată zicala că o problemă împărtășită este pe jumătate rezolvată. Imediat ce-și va rezolva problema își va face timp să o ajute pe Autumn cu problema pe care se părea că o avea.

Toby trebuia să se întoarcă curând de la lucru și deja îi făcuse baie lui Lewis și-l îmbrăcase în pijama, pentru ca tata să-l ducă direct în pat în timp ce ea va pregăti cina. Poate că nu era tocmai o mamă bună, dar l-a mituit cu niște batoane de ciocolată pentru a-l putea pregăti mai devreme de culcare. Se simțea bine pentru că putuse să meargă la magazin și să stea la coadă la casă știind că avea bani în cont.

În această seară va prepara o rețetă indiană care era preferata lui Toby – murghi, pui într-un sos delicios de ceapă călită. Era una dintre rețetele mamei ei, pe care ea obișnuia să o numească puiul „zilnic". Nadia cumpărase puiul, verdețurile și condimentele de care avea nevoie. Voia ca Toby să fie binedispus înainte sa-i dea veștile despre faptul că zilele lui erau numărate în privința jocurilor de noroc.

A sărutat-o călduros când a intrat pe ușă. Din când în când mai dădea mici semne vechiul Toby, cel de care se îndrăgostise. Mai exista ceva – acolo undeva înăuntru –și spera să-l regăsească înainte să fie prea târziu. S-au cunoscut prima oară când Toby venise să-i repare baia unui prieten de-al ei – nu-i tocmai cel mai romantic început, dar asta nu însemna că s-au iubit mai puțin. În ciuda tuturor împotrivirilor familiei ei, ea l-a ales pe Toby. Nu avea de gând să renunțe așa ușor la el. Spera că și el simte același lucru pentru ea.

Toby l-a ridicat pe Lewis în brațe.

– Cine-i cel mai bun băiat al lui tata?

– Eu sunt, spune mândru Lewis. Azi am desenat un îngeraș cu inimă albastră.

– Pentru mine?

Lewis a luat-o la fugă ca să-i arate lui Toby desenul. Nadia aruncase o privire pe el când îl luase pe Lewis de la grădiniță. Atunci i se spusese că era un căluț. Nu arăta nici ca un cal, nici ca un înger. Spera ca Lewis să dovedească că are talente în alte domenii, pentru că perspicacitatea lui cu privire la ființele celeste sau ecvestre lăsa de dorit.

– Vrei să-i citești lui Lewis o poveste și să-l bagi în pat? a întrebat Nadia.

– Daaaaaaaaaaaa, a strigat Lewis.

– Am de ales? a spus Toby râzând.

Era plăcut să observe că Toby era binedispus în seara asta.

– O să termin cina în timpul ăsta, a spus ea. Să nu stai mult.

– Hai să ne luăm la întrecere până-n pat, Tigrule, l-a provocat Toby pe fiul lui. Cine ajunge ultimul e un fraier!

Au urcat pe scări în timp ce Lewis striga:

– Fraiere, fraiere, fraiere.

Ar trebui să-i amintească lui Toby că serile trebuiau să fie liniștite; o rutină calmă înainte de a merge la culcare. Nadia a zâmbit ca pentru ea. Toby era cu adevărat un tată minunat din multe puncte de vedere. Poate că dacă ar începe să petreacă mai multe zile împreună, ca o familie, i-ar fi mai ușor să renunțe să mai fie sclavul cazinourilor online.

* * *

DUPĂ CE AU MÂNCAT, NADIA A STRÂNS FARFURIILE și s-au așezat împreună la masă la o ceașcă de cafea.

– Lui Lewis îi place la nebunie când ajungi acasă la timp ca să-l bagi tu în pat, îi spune lui Toby.

– E un copil minunat, răspunde Toby. Chiar dacă sunt subiectiv.

– Este, întărește Nadia. Și vreau să reușim împreună să-i asigurăm viitorul.

Lui Toby i s-a întunecat privirea.

– Dacă începi din nou o discuție despre jocurile de noroc...

– Chiar despre asta e vorba, Toby. Am renunțat la multe ca să fiu cu tine.

Iubirea și grija pe care i-o purtase familia ei se afla în capul listei. Apoi urma o slujbă minunată. Uneori părea că renunțase chiar și la echilibrul său psihic și sufletesc.

– Nu mai suport să stau în timp ce tu risipești tot ce avem. Am niște planuri care ne pot scăpa de toate datoriile astea. Am luat un împrumut.

Soțul ei nu avea de ce să afle că împrumutul era de la prietena ei Chantal.

– Putem scăpa de toate datoriile și o putem lua de la început.

Toby a încercat să protesteze, dar ea l-a întrerupt.

– Am rezolvat cu toate datoriile. Am găsit pe cineva care să stea cu Lewis în orele în care eu o să fiu la lucru. Autumn ne va ajuta cu asta.

Soțul ei stătea și o privea cu gura căscată, o expresie de uimire se întipărise pe figura lui frumoasă.

– Vreau să mă ajuți, Toby. Nu merită să fac nimic din toate astea dacă tu continui să arunci banii noștri jucând la ruletă sau la ce oi fi jucând tu pe internet.

Încă nu spunea nimic. Nadia a inspirat adânc.

– Am deconectat calculatorul de la internet astăzi, așa că nu vei mai putea să te conectezi de acasă.

Toby a clipit rapid.

– Și am de gând să renunț la toate cărțile de credit ca să nu mai avem cum să mai facem noi datorii. Dacă vrei ca eu și Lewis să mai stăm prin preajmă trebuie să fii de acord și să ne ajuți. Sunt organizații care te pot ajuta și *eu* vreau să te ajut.

Când a terminat tot ce avea de spus, a observat că soțul ei plângea în tăcere. Nadia a mers în cealaltă parte a mesei și l-a îmbrățișat.

– Îmi pare rău, suspină Toby. Îmi pare rău.

– Vom reuși să trecem peste asta, a spus ea cu blândețe. Vom trece peste asta împreună.

Capitolul douăzeci și opt

CHANTAL NAVIGA PE INTERNET ÎN biroul lor confortabil. Ted nu se întorsese încă acasă de la lucru, dar ea își terminase treaba de câteva ore. Avea o bucată de somon de pus pe grătar, niște asparagus și o salată pentru garnitură; prepararea cinei va dura câteva minute când va ajunge el acasă. O sticlă de Sauvignon Blanc era la răcit în frigider. A cumpărat un tort mic de ciocolată când a trecut scurt pe la Paradisul Ciocolatei în drum spre casă, pe care îl vor mânca la desert. Și-a dat jos pantofii și se relaxa cu o cană de Darjeeling. A luat absentă un pachet de Munchies pentru a ciuguli ceva până la cină. Teoretic, dacă se comporta ca o soție model, atunci era posibil ca Ted să nu verifice prea atent contul lor bancar și să observe suma lipsă din economiile lor. Și-a alungat un gând. Nu avea cum să cheltuie atâția bani pe bijuterii – indiferent cât ar fi fost de important acest lucru – când Nadia era atât de disperată. Prietena ei trecea printr-o criză puternică. Chantal spera ca gestul ei să o ajute pe Nadia să pună frâu dependenței de jocuri de noroc a soțului ei și să restabilească echilibrul familiei. Era conștientă că dacă Nadia nu va fi capabilă să țină această problemă în frâu, nu va mai vedea înapoi nici urmă din acei bani. Dar dacă acest lucru o ajuta pe prietena ei să se pună pe picioare, merita riscul.

Pironindu-și privirea pe ecranul din fața ei, Chantal și-a dat seama că Toby, soțul Nadiei, nu era singura persoană care suferea de pe urma unei dependențe. A trecut o săptămână de la nebunia cu tipul de la hotel; după consecințele pe care le-a avut întâmplarea te-ai fi gândit că i-a venit mintea la cap, dar nu, Chantal naviga pe internet pentru a arunca câte o privire la bustul vreunui bărbat. Nu se putea abține, se gândea la sex în fiecare minut când era trează. În fiecare minut în somn visa asta. Noaptea trecută, Daniel Craig se agita deasupra ei, iar ea era plină de înghețată de ciocolată topită – și nici măcar nu era fanul lui Daniel Craig. Cu o noapte înainte fusese rândul lui Russel Crowe. Simțea că-și pierde mințile. Nevoia ei fizică părea să se intensifice direct proporțional cu lipsa sexului din viața ei. Oare cum se descurcau maicile? Cum se descurcau oamenii care trăiau singuri? Li se atrofia treptat dorința sexuală până când ajungeau să fie satisfăcuți de o ceașcă de ciocolată caldă la miezul nopții? Ei nu i s-a întâmplat niciodată asta. Cu cât o dorea Ted mai puțin, cu atât avea mai multă nevoie de el. Și dacă nu reușea să-l aibă pe el, atunci trebuia să-și primească cota de plăcere sexuală din altă parte.

Fetele avuseseră dreptate, bineînțeles. Era periculos să agațe persoane necunoscute prin baruri. Nebunie curată. Le promisese lor – și ei înseși – că se va opri. Și se va opri. Dar se pare că tocmai i-a venit o idee care ar putea fi o soluție pentru problema ei.

A dat căutare pe Google „bărbați prostituați", dar i-au apărut numai lucrări academice despre istoria prostituției la bărbați și alte subiecte asemănătoare – nu paginile senzuale pe care și le imaginase ea.

Cuvântul „gigolo" a adunat o mulțime de referințe datorită îngrozitorului film *Deuce Bigalo: European Gigolo* și o mulțime de produse pe care le poți comanda și le primești cu propriile baterii, împachetate în hârtie maro. Se pare că profesia de gigolo era una care apusese destul de repede.

După ce a navigat îndelung pe internet, Chantal și-a dat seama că mai nou denumirea corectă folosită pentru angajarea unui prostituat era „domn de companie". „Domni de companie cărora le plac femeile" a restrâns Chantal căutarea printre paginile de internet, ridicate în slăvi de bărbații gay, pline de tipi despuiați și viguroși dispuși să-ți facă toate plăcerile – dacă ești la rândul tău un tip, bineînțeles. Deși trebuia să recunoască că unii dintre cei care apăreau pe aceste pagini erau chiar „bucăți" bune și arătau destul de excitant. Acum găsise una dintre puținele pagini care ofereau distracții numai femeilor. Avea un nume teribil – Masculi Macho –, iar imaginea de prezentare reprezenta un bărbat gol cu un șarpe încolăcit în jurul umerilor, care își ținea un măr în fața importantelor lui părți intime. Dar să lăsăm mărunțișurile de-o parte, în ansamblu pagina arăta destul de profesionist. Site-ul lăsa să se înțeleagă că presta servicii de lux pentru femeile de afaceri, dar Chantal se îndoia de acest lucru. Vezi doamne, pentru femeile care puteau plăti în jur de două sute de lire pe oră pentru o escortă, plus costurile unei camere de hotel, adică pentru niște femei care puteau să pună mâna pe o sumă zdravănă de bani.

Chantal se juca cu tastatura. Oare să se înregistreze? Oare e mai sigur să angajezi un tip de la o agenție pentru câteva ore decât să agăți pe cineva într-un bar? Cu siguranță că acest lucru o va proteja de genul de situație ca cea

în care tocmai fusese implicată – probabil că nu o va jefui nimeni după aceea, nu-i așa? Se întreba câte femei foloseau astfel de servicii în vremurile astea. Femei de afaceri care nu mai aveau timp să se încurce cu un cămin, copii sau cu un partener nevoiaș? Bărbații joacă de mult timp acest joc – au făcut chiar o afacere din satisfacerea plăcerilor. Era oare atât de neobișnuit faptul că cea mai veche profesie era acum disponibilă și pentru femei, că puteau profita și ele de pe urma ei?

Dacă priveai lucrurile logic, ăsta era cel mai rațional lucru pe care îl putea face. Nu era un agățat obișnuit care presupunea o grămadă de riscuri. Era un aranjament profesionist. El n-o putea refuza și nici nu putea să plece cu geanta ei. Era garantat de o agenție. Presupunea că escorta era curată, frumoasă și, cel mai important lucru, că va ști de la început prețul. Trecuse destul de mult timp de când Chantal reușise să-și despartă emoțiile de dorința sexuală – o altă trăsătură de caracter considerată doar masculină. Dar să plătească pentru sex? Era oare în stare să facă acest lucru? Și-a trecut un deget cu manichiura ei perfectă peste buze, căzând adânc pe gânduri. Oare câte femei stăteau acum în casele lor și făceau exact același lucru? Femeia de afaceri din ea voia să afle ce profit lunar avea un astfel de site. Oare era o afacere înfloritoare sau majoritatea femeilor se temeau să facă așa ceva? Dar cu ea cum stătea treaba? Ce sentimente avea în legătură cu asta?

Chantal a încercat să gândească limpede, dar nu putea să-și alunge fluturii din stomac generați de întreaga poveste. A luat decizia. Putea să încerce asta măcar o dată și apoi, dacă lucrurile nu mergeau așa cum fuseseră planificate,

putea oricând să renunțe. Poate că va reuși. Poate fi atât de simplu.

A verificat lista escortelor, toți bărbații pozau în poziții provocatoare într-o rubrică intitulată foarte romantic: *privește înainte să cumperi*. Chantal a bombănit în sinea ei la câteva dintre numele pe care și le împrumutaseră escortele – Bombonel, Înfierbântatul, Extralung, Musculosul. Ținea butonul apăsat și căuta în continuare printre ei. Apoi privirea i s-a oprit pe unul dintre tipi pe care îl chema simplu, Jazz. Avea părul blond închis, un abdomen foarte musculos și era trecut de mult de vârsta majoratului. După părerea ei avea puțin peste treizeci de ani, mult mai matur decât oferta medie de vârstă – deși mulți dintre ei păreau că mint în privința vârstei și că exagerează și în legătură cu alte aspecte. Ar putea să fie distractiv să petreacă un timp cu Jazz. Se simțea surescitată de acest lucru – părea aventuros și pervers. Oare genul ăsta de sentiment îl făcea și pe soțul Nadiei să se întoarcă iar și iar la jocurile de noroc?

Înainte de a se gândi prea mult a apăsat butonul din dreptul lui Jazz. A apărut un e-mail tip, gol, cu datele de contact ale lui Jazz. Oare ce ar trebui să-i spună? Trebuie să dea vreun detaliu despre ea? Chantal a ridicat din umeri în fața ecranului și a început să scrie. *Mi-ar plăcea să te văd cât de repede ești dispus*. Nu avea de ce să fie mai complicat de atât. Oare ar trebui să-și scrie numele real? Bineînțeles că trebuia. Probabil că adresa ei o trăda oricum. A adăugat *Chantal* la finalul mesajului și a apăsat pe *trimite*. Acum tot ce avea de făcut era să aștepte răspunsul lui Jazz. A zâmbit doar pentru ea și și-a închis laptopul. Asta va fi secretul ei. În niciun caz nu le putea spune fetelor nimic despre asta – ar omorî-o.

Capitolul douăzeci și nouă

FUSESE O ZI FOARTE GREA PENTRU AUTUMN. Adolescenții cu ochi triști fuseseră mai dificili decât de obicei la cursurile sale. O fată a încercat să o taie pe alta cu un ciob de sticlă colorată din cauza unei ofense imaginare, iar Autumn s-a chinuit să le despartă din lupta care a urmat. A reușit să capete la rândul ei niște zgârieturi destul de adânci pe brațe. Apoi a fost nevoită să completeze tone de hârțoage care erau necesare după un astfel de incident. Uneori se întreba de ce făcea asta. Pe toți adolescenții îi durea de fapt undeva de limbajul ei profesoral – uneori se amuzau pe seama lui, alteori nu. Dacă asta nu ar conta atât de mult pentru ea, ar putea să-și dea demisia mâine și să meargă să le predea micuțelor domnișoare de lume bună în vreo școală particulară la modă. Dar atunci care ar mai fi rostul? Cel puțin în centrul de reabilitare avea din când în când senzația că făcea câte ceva pentru elevii ei cu vieți răvășite – chiar dacă acest lucru însemna doar câteva ore de răgaz.

Acum Autumn nu voia nimic altceva decât să meargă acasă, să se așeze cu picioarele în sus, să deschidă cutia de ciocolată pe care și-o cumpărase de la Paradisul Ciocolatei exact pentru perioade ca asta și să asculte niște muzică de-a ei, New Age – sunete calme care să-i alunge grijile acestei zile. Deși apartamentul în care locuia era situat într-o zonă bună, nu era foarte elegant mobilat. Autumn prefera

aspectul care să-i amintească de acasă, aşa că majoritatea obiectelor de mobilier fuseseră recuperate dintr-o casă de-a părinţilor ei. Nu o deranja acest lucru. Erau ori antichităţi, ori fuseseră obiecte legate de amintiri speciale din copilărie. Poate că nu se potriveau foarte bine cu obiectele artizanale pe care le colecţionase ea din diferite călătorii prin lume, dar se potriveau cu stilul ei, oricum ar fi fost el.

Era aproape gata să plece când Addison Deacon a intrat în încăpere. Purta un tricou negru, iar haina îi atârna pe umeri. S-a furişat pe un scaun din spatele ei.

– Am auzit că ai avut o zi destul de grea, a spus el.

– Da, nu una dintre cele mai bune.

– Nu o lua personal, a sfătuit-o el. Uneori universul pur şi simplu conspiră împotriva ta.

– Da, într-adevăr, a aprobat Autumn cu seriozitate. Simţea că aproape îi dau lacrimile. Avea un nod în gât şi optimismul ei obişnuit era aproape copleşit de grijile zilnice.

– Se pare că încă nu ţi-ai revenit, a observat el.

– Sunt foarte obosită, i-a răspuns Autumn.

– Prea obosită pentru o cină? a întrebat. Nu trebuie să fie nimic special. Hai să mergem la restaurantul italian de la capătul străzii, mâncăm o pizza şi bem un pahar de Chianti acceptabil.

Autumn a zâmbit.

– Sună foarte plăcut.

– Atunci avem o întâlnire, s-a ridicat Addison. Eşti gata chiar acum?

– Eu... ăăă... trebuie să-l sun mai întâi pe fratele meu. Richard locuiește la mine pentru o perioadă. Își va face griji dacă nu ajung acasă în curând.

Nu a reușit să se adune și să-i spună lui Addison că de fapt ei îi era teamă să-l lase pe Richard singur în casă prea mult. Își făcea sânge rău gândindu-se la ce făcea fratele ei în timpul zilei – și jumătate din noapte.

– Te deranjează?

– E totul în regulă? a întrebat Addison.

Lacrimile erau prea aproape să izbucnească pentru ca ea să-i dea o explicație fără să înceapă să plângă. Poate că după ce se va afla de partea cealaltă a celor câteva pahare acceptabile de Chianti, îl va transforma pe Addison în confidentul ei. Avea un aer care inspira încredere, lucru care o făcea să creadă că este genul de persoană căreia îi poți face confidențe. Spre deosebire de dragul ei frate.

– Da, e bine, i-a răspuns. Îi voi da un telefon scurt.

Mobilul lui Richard a sunat, dar nu a răspuns nimeni. Ciudat. Nu prea avea ce să-l rețină pe fratele ei ca să nu poată răspunde la telefon. Autumn a încercat și fixul, insistând până când a intrat robotul.

– Richard, a spus. Dacă ești acolo, te rog să răspunzi.

Dar nu a răspuns nimeni.

Autumn și-a mușcat buzele.

– Cred că trebuie să merg acasă, i-a spus lui Addison. Îmi pare rău.

– Ești sigură?

Acum părea și el îngrijorat.

– E ceva în neregulă? Nu vrei să vin cu tine?

Era destul de tentant, dar cu cât știau mai puțini despre problema lui Richard, cu atât mai bine. A dat în semn de refuz din cap.

– Putem s-o lăsăm pe altă dată?

– Sigur.

Addison s-a întins în timp ce s-a ridicat.

– Dacă ai avea o problemă, mi-ai spune, nu-i așa, Autumn?

– Bineînțeles, a spus Autumn. Bineînțeles că ți-aș spune.

Dar nu l-a putut privi în ochi.

– Trebuie să plec.

– Și eu.

I-a făcut cu mâna.

– Ne mai vedem prin zonă.

– Addison, i-a spus ea în timp ce el se apropia de ușă. Să mă mai inviți.

Figura lui s-a luminat de obișnuitul lui zâmbet larg.

– Bine, a spus. Să nu mă mai refuzi.

Autumn a râs.

– Bine.

* * *

UȘA ERA ÎNTREDESCHISĂ când a ajuns în fața apartamentului. Autumn a simțit că o apucă dracii. A încercat să-și alunge un val de furie. Se întâmplase la fel în fiecare seară de când venise Richard – o sumedenie de persoane necunoscute și dubioase intrau în apartament pentru a-l vizita pe fratele ei. Băteau la ușă la orice oră din noapte. Chiar

dacă se presupunea că dormea, Autumn auzea toate bătăile ușoare din ușa de la intrare în primele ore ale dimineții. În fiecare zi se simțea din ce în ce mai obosită de nopțile astea tulburate; până și ciocolata pe care o consuma nu mai reușea să-i ridice nivelul energiei fizice. Va trebui să stea puțin jos și să discute unele dintre aceste probleme cu Rich dacă el avea de gând să mai locuiască aici. Pur și simplu nu putea face față cursului actual al lucrurilor. Nu avea sub nicio formă încredere în el, iar acest lucru a determinat-o astăzi să refuze o invitație plăcută la cină cu un om foarte drăguț – primul bărbat care o invitase în oraș în ultimele luni – pentru a se grăbi să ajungă acasă și să aibă grijă de fratele ei. Lucrurile nu mai puteau continua așa. Autumn se întreba ce se întâmpla de fapt cu viața lui Richard și dacă avea de gând cu adevărat să pună lucrurile la punct sau pur și simplu plutea în derivă. Cu cât se preocupa mai mult de el, cu atât el părea mai puțin interesat de propria lui stare.

În camera de zi, o veioză era dărâmată. S-a dus spre ea și a îndreptat-o. Întreaga casă nu părea în ordine. Au trecut-o fiorii.

Colecția de ciocolate care stătea așteptând pe măsuța de cafea părea că-și bate joc de ea; cutia cafenie cu panglica ei maro, mătăsoasă, părea nelalocul ei. Era sanctuarul ei și totuși părea că nu-i mai aparține, nu mai era casa ei. Faptul de a-l avea aici pe fratele ei și fâțâitul constant al tuturor cunoștințelor lui o făceau să se simtă pângărită. Era oare prea melodramatică? Petrecuse oare pur și simplu prea mult timp trăind de una singură pentru a mai putea fi capabilă să facă față apropierii unei alte ființe umane? Nu se putea imagina relaxându-se și întinzându-și picioarele

în timp ce fratele ei se furișa prin preajmă. Poate că orice altă ființă umană în afară de fratele ei i-ar pune nervii mai puțin la încercare. Gândurile i-au fugit din nou la Addison. Poate că până la urmă ar trebui să-i împărtășească unele dintre grijile ei.

Intrând în bucătărie, a fost întâmpinată de o stivă de vase nespălate îngrămădite în chiuvetă. În total trebuie să fi fost vreo zece căni de cafea murdare. Oare acesta era numărul oamenilor care fuseseră astăzi în vizită la Richard? Era clar și că-și încălzise niște supă la prânz. Două cutii goale de bere Heinz erau lângă aragaz, două tigăi murdare și două farfurii golite pe masă. Și mai deprimant, o sticlă de vodcă băută pe jumătate și două pahare mari erau pe aceeași masă. Dar unde era fratele ei acum?

– Rich, a strigat. Richard!

Niciun răspuns.

Ușa dormitorului era închisă și ea s-a întrebat dacă era înăuntru și dacă dormea. S-a îndreptat către ușă și a ascultat cu grijă, dar nu a auzit nimic. Autumn a deschis ușa cu atenție. Richard stătea ghemuit pe partea lui de pat, cu părul răvășit pe jumătate de față, cu brațul căzut pe marginea patului. Autumn s-a retras. Lângă el era o fată. Era o ființă mică care purta numai lenjeria intimă – o pereche îngustă de chiloți roz și un camizol alb de bumbac. Dormea întinsă pe pat cu mâna azvârlită deasupra capului. Autumn a răsuflat ușurată. I-a mulțumit lui Dumnezeu că nu a deschis ușa și nu i-a prins făcând altceva, mai mult decât să doarmă împreună. Chiar și în semiîntunericul dormitorului, cu draperiile trase, părea nefiresc de palidă. Trecând peste toate instinctele ei, Autumn a intrat tiptil în cameră pentru

a o privi mai atent. O dâră de vomă curgea din gura femeii pe cuvertură. Autumn îi putea auzi inima zvâcnind cu putere în piept. Nu arăta bine deloc. I-a scuturat ușor brațul fetei, dar nu a primit nicio reacție drept răspuns. Apoi a scuturat-o mai puternic, dar fata tot nu a mișcat.

– Rich, a strigat panicată. Rich! Trezește-te!

Fratele ei a pufnit nemulțumit și a încercat să se ridice. A privit fix în direcția lui Autumn, dar fără să o vadă. Arăta ca un om beat – dar Autumn presimțea că nu era de vină doar alcoolul pentru starea în care era.

– Ce dracu' cauți aici? a vrut el să afle. Vocea lui era plină de reproș. Ieși afară a bâiguit.

– Richard, a șoptit Autumn. Prietenei tale i-a fost rău. Am încercat să o trezesc, dar nu răspunde.

– E bine, a alungat-o el și s-a cufundat înapoi în pernă.

– *Nu* este bine, a spus arțăgos Autumn. Richard, trezește-te, am nevoie de ajutorul tău.

Fratele ei s-a străduit să se ridice în coate.

– O să fie bine, a spus din nou. Fă-i niște cafea tare.

– Cum o cheamă? a vrut să afle Autumn.

Richard a răspuns ofuscat.

– Ce contează cum o cheamă?

– Hai, spune-mi.

Autumn îi freca mâna fetei.

– Îîî...

Richard se chinuia să-și pună în funcțiune creierul obosit.

– Rosie, a spus după câteva secunde de gândire. Rosie o cheamă – sunt sigur.

Evident era o cunoștință veche.

– Rosie, a spus Autumn, ţinând-o pe fată de umeri. Hai, draga mea.

Ochii fetei se roteau în cap şi corpul îi părea fără viaţă.

– Ce a luat?

– Un pic de alcool, un pic de coca.

Fratele ei părea plictisit de interogatoriul ei.

– Nu arată prea bine.

Richard a oftat şi s-a întors pe partea cealaltă. S-a uitat la faţa lui Rosie şi apoi a ţâşnit în poziţie verticală.

– Rahat.

Reacţia fratelui ei era suficientă pentru ca ea să-şi dea seama că nimic din toate astea nu *era* bine.

– Gata, Rich, chem salvarea.

A prins-o de braţ în timp ce ea dădea să iasă afară din dormitor şi a tras-o înapoi.

– Nu poţi, a spus el hotărât. Nu poţi să chemi ambulanţa aici. Dacă o vor vedea paramedicii îşi vor da seama că eu i-am dat marfa.

– Are nevoie urgentă de ajutor. Cred că-ţi poţi da seama de asta.

– Ştiu, ştiu.

Fratele ei a sărit din pat. Era doar în boxeri şi i-a dat drumul lui Autumn doar cât timp şi-a tras blugii pe el.

– Pot s-o duc în maşină. O putem lăsa la urgenţe.

– Nu eşti în stare să conduci, i-a spus Autumn. Şi nu putem doar să o lăsăm acolo.

– Dacă rămânem cu ea, vor începe să ne pună întrebări. O să vrea să afle cine i-a dat droguri. Ar putea să sune la poliţie, Autumn. Este marfă în apartamentul ăsta pe care nu mi-aş dori să o găsească.

– Are nevoie *imediat* de îngrijiri medicale. Dacă nu o ducem *acum* la spital, s-ar putea să moară.

– Futu-i, Autumn. Nu pune asta pe seama mea.

– Vreau să te ajut, Rich.

– Poți să o duci tu cu mașina.

– N-am mai condus de zece ani. Poate mai mult. Nu cred că e cazul să m-apuc acum.

– Rahat, a spus Rich. Dacă te vede cineva, vor putea să urmărească mașina oricum.

– Ce ai făcut de fapt, Rich?

– Hai să o punem într-un taxi, a spus el, evitând să-i răspundă la întrebare. Putem să o lăsăm chiar la ușă.

Fratele ei transpira excesiv. Și-a tras pe el un tricou mototolit.

– Crede-mă, asta trebuie să facem. Trebuie să mă protejezi.

– Îmbrac-o, a spus Autumn și s-a dus în baie unde a udat cu apă rece un prosop moale de bumbac pe care l-a adus înapoi la Rosie.

Fata stătea acum la marginea patului, sprijinită cu spatele pe perne, în timp ce Richard reușise cumva să o îmbrace cu fusta ei mică și provocatoare. Acum îi încheia nasturii bluzei. Autumn se simțea ușurată pentru că observase că i-a revenit puțină roșeață în obraji. A umezit fața fetei cu prosopul rece, iar ochii acesteia s-au înviorat ușor.

– Bravo, Rosie, a spus Autumn, luând fața de spiriduș a femeii între palme. Rămâi cu noi, o să te ducem la spital.

Rosie a murmurat un răspuns ininteligibil. Fratele ei a pășit cu greu pe podea.

– Ajută-mă să o ducem jos pe scări, i-a ordonat Autumn.

– O duc eu, a spus Richard.

S-a trezit dintr-odată și a devenit mai coerent. A cuprins-o cu brațele pe Rosie, iar Autumn i-a arătat drumul în timp ce el mergea clătinându-se în spatele ei.

– Stai aici până chem un taxi, a spus Autumn. Se gândea că dacă rămân acolo cu o fată care arăta bolnavă și care nici nu se putea ține pe picioare, toate taxiurile vor trece pe lângă ei. Cu totul neobișnuit, după câteva momente un taxi a oprit chiar lângă ea și Autumn a deschis ușa.

– Putem merge la spitalul Westminster din Chelsea? a strigat ea către șoferul de taxi, apoi i-a făcut semn lui Rich care a ieșit cu Rosie în brațe.

– Nu arată prea bine, a observat șoferul de taxi.

– Nu este bine, a spus Autumn. A băut mult prea mult.

I-a aruncat lui Rich o privire mustrătoare.

– Trebuie să ajungem acolo urgent.

– Tare vă mai plac cheful și băutura vouă, tinerilor, a mai adăugat șoferul dând sever din cap. Cu toate acestea, a apăsat pe accelerație și câteva minute mai târziu se aflau deja în fața spitalului.

– Du-o înăuntru cât timp plătesc eu șoferul, l-a instruit Autumn pe fratele ei.

Richard a ridicat-o pe Rosie pe brațe, a scos-o pe ușă și a pus-o pe jos. Fetei i s-au înmuiat genunchii, dar a reușit să stea dreaptă, pe picioarele ei.

– O să fii bine acum, i-a spus ținând-o de mâini și încercând să-i surprindă privirea. Spune-le ce ai luat, dar în

niciun caz nu le spune cine ți-a dat dacă te întreabă. I-a dat drumul să meargă înspre ușă.

– Așa, Rosie, foarte bine.

Ochii ei l-au fixat scurt și i-a spus răgușit:

– Mă cheamă Daisy.

Rich i-a dat drumul, iar ea și-a făcut drum spre ușa spitalului împleticindu-se.

Autumn l-a ajuns din urmă:

– Doar nu ai lăsat-o să meargă pur și simplu singură? a spus. Trebuie să ne asigurăm că este bine.

A încercat să-l împingă spre recepția spitalului, dar Richard a ținut-o de brațe.

– E bine, a spus fratele ei.

Vocea lui era încordată de nerăbdare.

– Poate merge și tocmai mi-a vorbit. De fapt nici nu trebuia să se afle aici. Am prins-o la momentul potrivit.

– De unde știi asta?

Fratele ei i-a evitat privirea.

– Doamne, a suspinat adânc Autumn. Ai mai fost în situația asta.

– A spus că folosea frecvent coca, s-a văitat fratele ei. Poate că nu era adevărat. Poate că a luat prea mult. Poate că a amestecat cu alcool.

– Poate că tu ești norocos că nu a murit la tine în pat, a spus Autumn.

Richar și-a lăsat capul în jos.

– Să nu mă mai pui în viața ta într-o asemenea situație, Rich, a spus ea răspicat. Nu ai idee cât de prost m-am simțit făcând asta. Dacă i se întâmplă ceva fetei ăleia, nu mi-o voi putea ierta niciodată.

Era îngrozită de gândul că dacă nu și-ar fi urmat instinctele și s-ar fi dus să ia cina cu Addison, fata asta ar fi putut muri. Doamne, oare putea să-l lase măcar un minut singur pe Richard fără ca el să facă vreo tâmpenie?

– O s-o sun mai târziu, a spus morocănos. O să mă asigur că e bine.

– Ești foarte sufletist.

În acest moment nici măcar nu-și putea imagina că sunt rude – principiile lor de viață erau atât de diferite. Și în încercarea de a-l proteja pe fratele ei, a făcut numai compromisuri.

– Putem merge acasă acum? a întrebat Richard pe un ton trist. Chem un taxi.

Începuse să plouă și era o zi cenușie și răcoroasă. Era potrivită cu starea de spirit a lui Autumn.

– Poți merge pe jos, a spus. O să-ți prindă bine.

Tot ceea ce își dorea era să ajungă acasă și să mănânce grămezi de ciocolată, fără să-i pese ce părere avea despre asta fratele ei.

Capitolul treizeci

MĂ ZBENGUI PRIN CAMERA MEA DE ZI cu Davina McCall. Ea pare să se mişte mai bine decât mine, dar probabil că a fost plătită cu o groază de bani ca să fie înregistrată pe DVD făcându-şi exerciţiile, pe când eu nu. Eu trec prin mari chinuri ca să fac asta. Cantitatea de ciocolată pe care am consumat-o în ultimul timp a început să mi se aşeze pe şolduri şi nu arată prea bine. Azi dimineaţă surplusul de grăsime de pe mijlocul meu aproape că mă sugruma. De ce nu mi se aşază niciodată grăsimea pe sâni, unde aş avea nevoie de puţin ajutor? De ce sunt programate caloriile să meargă în jumătatea inferioară a corpului?

Aş putea face toate aceste exerciţii la sala de fitness unde sunt asociată, dar mă deprimă acel loc atât de tare încât abia îl mai suport. Toate femeile care urmează cursul pot ţine pasul cu instructorul, dar eu nu reuşesc. Nu reuşesc *niciodată* să fac ca acel loc să-mi merite banii. Logica mea este că dacă reuşesc să fac aceste exerciţii de pe DVD acasă, poate o să ajung să fiu în formă pentru a risca să merg la un curs de gimnastică. Mi se pare destul de corect. Am o colecţie extinsă din care să aleg. Pot şi eu să *Pump it up!* ca femeile din videoclipul lui Eric Prydz care arată dezgustător de bine – şi care, dacă mă întrebaţi pe mine, este mai porno decât metoda Pilates şi mai deprimant decât oricare alt exerciţiu de întreţinere cunoscut omului. De ce

să te mai deranjezi să faci exerciţii fizice dacă în vecii vecilor nu o să ai vreo speranţă de a arăta aşa? Bietele fiinţe muritoare asemenea mie nu se pot bucura decât pe jumătate de întărirea muşchilor pelvieni. Eu sunt mereu în pericol să-mi disloc şoldurile de fiecare dată când încerc. Oricum jambierele lor sunt atât de optzeciste. Când mă satur de ele – şi nu durează prea mult – pot să dansez şi salsa cu Angela Griffin – *Cum am dansat treisprezece kilograme în doar două luni!* Bineînţeles că ai reuşit, draga mea. Eu pot să încerc *Provocare extremă, rezultate finale*, sărbătoarea durerii cu Nell McAndrew. Sau pot să mă prefac că-i dau pumni lui Marcus făcându-mi exerciţiile Tae Bo cu DVD-ul lui Billy Blank – *Menţine-te în formă, pierde în greutate, distrează-te şi fii puternic*. Să-mi construiesc un corp ca de boxer de categorie grea.

Vezi, Davina? Când mă satur de tine, pot face orice altceva. Pot să te arunc în sertar şi să mă apuc oricând de altceva. Dacă ar fi la fel de uşor şi cu iubiţii... Of! Asta este divizia arderii grăsimilor, asta este fărâma care mă distruge cel mai tare. Mă bucur că salonul de coafură de sub apartamentul meu s-a închis pentru că trebuie să se fi auzit ca şi cum o mulţime de elefanţi dansau pe podea. Bocăn în continuare, îmi ridic genunchii când execut săritura, gâfâi de numai pot, roşie în obraji şi foarte transpirată. Părul mi-este lipit de frunte şi am pete de transpiraţie în locuri unde nu ţi-ai dori aşa ceva. De-asta prefer yoga. Poate că nu este la fel de bună pentru arderea caloriilor, dar nici nu te munceşti până la epuizare. Yoga are o anumită seninătate. Să mă vedeţi mâine dimineaţă, ştiu deja ce mă aşteaptă, nu o să mai fiu în stare să-mi mişc coapsele, o să fie atât de

fragile. Mă opresc ca să iau o gură rapidă și reconfortantă de Twix ca să-mi mențin nivelul de energie.

– Hai! mă îndeamnă Davina din ecran. Încă opt! Opt... șapte...

Cățea înfumurată. Urăsc întreg echipamentul ei de gimnastică, negru și strâns pe corp – mai ales când tot ce am eu sunt niște pantaloni de trening obosiți și o vechitură de tricou pătat destul de atrăgător, chiar în față, cu înghețată de cireșe de la Ben & Jerry. Mai gâfâi un pic. Pot să fac pariu că au înregistrat acest DVD pe parcursul mai multor zile ca să nu trebuiască să facă exerciții mai mult de cinci minute o dată și uită-te la ea cum se preface că se luptă cot la cot cu noi. Nu are niciun fir de păr deranjat și dâra de transpirație de pe frunte probabil că tocmai i-a fost stropită de asistenta ei personală. De fapt ea nici măcar nu este în formă – persoana care se ocupă de postproducție este pur și simplu foarte talentată. Puteți să mă numiți o cutră geloasă pentru că de fapt mi-ar plăcea să fiu ca Davina – bogată, de succes, nu prea bine dotată la capitolul estetic, dar în stare să fac șaisprezece abdomene fără să mă îmbujorez. Mi-am terminat ultima îmbucătură de Twix. Măcar Davina are formele unei femei reale – ca și mine –, nu este slabă ca o scândură cum sunt fetele alea cu figuri de păpuși ale căror indici de masă corporală ar putea fi mai degrabă măsura piciorului. Pe alea *chiar* le urăsc.

În mijlocul acestei torturi , îmi sună soneria.

– Dispari, spun către ușă cu respirația întretăiată. O fi cineva care vrea să-mi vândă ferestre termopan ieftine, gaz ieftin, electricitate ieftină sau vreun agent de la un restaurant ieftin cu un card de fidelitate. Nu am nevoie de nimic

din toate astea. Nu am nevoie de nimic în viaţa mea în afară de ciocolată. Soneria sună din nou. Nu mă vizitează nimeni niciodată, aşa că nici nu are vreun rost să deschid.

Apoi Davina hotărăşte să crească viteza arderii grăsimilor, pedepsindu-mă şi mai tare, iar eu mă gândesc că ar fi o idee bună până la urmă să iau o scurtă pauză. Iau sticla de apă şi beau câteva guri îndreptându-mă spre uşa de la intrare cu speranţa că pot măcar să schimb câteva vorbe cu persoana care mă caută. Când deschid uşa, îl descopăr pe Marcus. Dacă nu eram îndeajuns de fără suflare din cauza exerciţiilor, acum chiar că am amuţit. Se sprijină de marginea uşii şi arată foarte simpatic, fără să pară că s-ar căi. Ochii lui reflectă limpede tristeţea.

– Salut, Lucy, spune el.

– Salut.

Niciun cuvânt în plus nu vrea să se lase rostit. Răsuflu greu şi atractiv înspre el.

– M-am gândit că am putea sta de vorbă, spune. Nu mi-ai răspuns la telefon, aşa că m-am hotărât să-ţi fac o vizită.

– Sunt ocupată, Marcus.

Amândoi devenim conştienţi de felul în care arăt. Nu mă compar în niciun caz cu micuţa Joanne, care arată perfect şi care este actuala mea rivală.

– Se pare că eşti ocupată cu ceva foarte important, spune fostul meu iubit.

– Încerc să mă menţin în formă.

– Vrednic de admirat.

Marcus îşi ţuguie jalnic buzele spre mine.

– Ai mâncat?

Înainte să mă pot gândi la o minciună, dau negativ din cap:

– Nu.

Un amărât de Twix nu se poate considera mâncare.

– Mă lași să-ți fac cinste cu o mâncare chinezească și să-mi cer iertare pentru comportamentul meu îngrozitor?

Aș putea. Dar oare acest lucru nu m-ar aduce înapoi pe aceeași cale pe care am tot încercat atât de mult timp să o ocolesc? Oftez în loc de răspuns.

– De ce nu mă lași să intru și să te aștept în timp ce tu faci repede un duș?

Vrea să insinueze oare că miros urât? Încerc să-mi miros pe ascuns subrațul în timp ce mă simt copleșită de tot felul de complexe.

Marcus îmi zâmbește larg.

– Ce spui?

Nu sunt suficient de puternică să mă lupt cu asta de una singură. Mă topesc ca un baton subțire de Dairy Milk în fața farmecului lui Marcus. Mai puțin de cinci minute și deja m-am topit. Nu pot să suport gândul ca Marcus să stea în camera mea de zi în timp ce eu sunt goală și udă, făcând duș în încăperea de alături, așa că îi spun:

– Du-te jos la Mugure de Lotus.

Tonul meu este destul de plictisit. Am mâncat acolo de multe ori împreună. Îl considerasem „locul nostru".

– Cobor în câteva minute. Marcus se împotrivește, dar apoi pleacă din dreptul ușii mele. Nu sta mult, Lucy. Avem o grămadă de discutat.

Chiar avem? După ce pleacă, mă sprijin câteva clipe cu spatele de ușă. Oare ar trebui să le sun pe fetele din Clubul

Iubitoarelor de Ciocolată pentru sprijin? Niciuna dintre fete nu locuieşte aproape de Camden şi, dacă radarul meu mai funcţionează corect, o să fiu în pat cu Marcus jucându-ne de-a v-aţi ascunselea sub plapumă înainte ca vreuna dintre ele să ajungă până aici. Nu. Trebuie să mă descurc singură. Trebuie să fiu puternică. *Nu* trebuie să mă culc cu Marcus. *Nu* trebuie să-l las să mă linguşească şi să-l primesc înapoi în viaţa mea. Dacă aş fi cât de cât raţională, aş continua să mă hâţân aici ca o dementă cu draga şi vechea Davina şi l-aş lăsa pe Marcus să mă aştepte singur în restaurant. Dacă aş fi raţională. Asta aş face.

Capitolul treizeci și unu

MARCUS STĂTEA DEJA LA O MASĂ ȘI BEA o bere Tsingtao când am ajuns eu la Mugure de Lotus, douăzeci de minute mai târziu. Mă așez lângă el și îmi comand și eu o bere. De ce să nu înlocuiesc rapid și nemilos toate caloriile pe care am muncit din greu să le dau jos? Restaurantul este plin, și noi stăm la o masă lângă geam, prinși la mijloc între un alt cuplu care se pare că se ceartă și între două femei trecute de prima tinerețe ce râd răgușit. Asta nu are în niciun caz cum să concureze cu întâlnirea mea minunată, matură și sofisticată cu Jacob Lawson de la hotelul Savoy, așa că mă simt confortabil din punctul ăsta de vedere.

M-am învârtit cuprinsă de frenezie în jurul dușului după ce a plecat Marcus, dar din proprie voință nu m-am aranjat prea tare. M-am forțat să nu mă gătesc pentru el. Nu merită asta, îmi spun. Părul este în continuare lins – n-am folosit niciun produs de înfrumusețare. Am ales stilul natural, mi-am înfrumusețat genele în grabă cu puțină mascara. M-am îmbrăcat cu blugii mei vechi și mi-am tras pe mine o bluză tricotată simplă, neagră. Sper că apreciază faptul că m-am străduit atât de puțin pentru el.

– Arăți minunat, spune Marcus răgușit.

La naiba. Lucrul cel mai ciudat este că de câte ori am ieșit cu Marcus, niciodată nu mi s-a părut că arăt îndeajuns

de bine pentru el. Acum pur și simplu nu-mi pasă. Nu chiar. Adică nu chiar așa de mult.

– Să comandăm? spune. Vrei ca de obicei?

Mă plictisește faptul că i se pare că știe care e „de obiceiul" meu și faptul că sunt așa de previzibilă.

– Da, e bine, spun și aștept să văd ce-mi comandă.

– Eu vreau frigării de vită și doamna un meniu de spaghete cu pui. Și o să mai luăm și niște orez special prăjit și de ronțăit, niște creveți.

Da. Trebuie să recunosc că probabil asta aș fi comandat și eu. Marcus îmi zâmbește. Se poartă foarte bine în seara asta și mă întreb de ce nu poate fi așa întotdeauna. Un aranjament cu lumânări este trântit chiar între noi.

– M-am gândit la tine, spune Marcus.

– Și eu m-am gândit la tine, îi răspund. Sper că n-am gândit aceleași lucruri.

Fostul meu iubit are curtoazia să mă privească cu suficientă umilință.

– Ai tot dreptul să fii foarte supărată pe mine.

Are dreptate. Am tot dreptul.

– Vreau doar să știi că nu era ceva serios cu Jo.

– Dar a fost suficient de serios pentru ca tu să renunți la relația noastră.

– Aia a fost singura noapte pe care am petrecut-o împreună, continuă el. Noaptea aia *fatală*.

Pare că stă să izbucnească în râs, dar privirea mea lungă îl avertizează că nimic din toate astea nu mi se pare amuzant.

– Nu ne-am mai văzut de atunci.

– A cui a fost ideea, Marcus? Te-a părăsit ea sau ai părăsit-o tu? Din punctul meu de vedere, mi se părea că *eu* sunt cea de care te grăbeai să scapi.

Îmi ia mâna. Degetele lui par ale unui străin. Sunt oare aceleași mâini care nu cu mai mult de o săptămână în urmă reușeau să-mi aducă trupul pe culmile extazului? Acum nu știu dacă le mai vreau în prejma mea.

– Nu-mi vine să cred că m-am purtat așa, spune.

Dar și mai trist și îngrozitor este faptul că eu *pot* să cred asta. Pot să cred totul mult prea bine.

– Am încheiat-o de comun acord, îmi răspunde.

– Încântător de civilizat.

Chelnerul ne aduce mâncarea și ne apucăm amândoi să mâncăm. Aș putea continua așa la nesfârșit cu Marcus. Mereu părem foarte fericiți și, dintr-o dată, cum dă din gene o femeie frumoasă în direcția lui, uită tot ce e legat de mine, de iubire sau de relație și pleacă la vânătoare. Între timp eu stau pe margine, lingându-mi rănile și așteptând să se întoarcă. Este foarte frumos și foarte amuzant când vrea să fie, dar asta ar putea să fie soarta mea pentru tot restul vieții dacă îl accept. Nu sunt în stare să adun atâta energie cât este necesară pentru a-mi da seama cum a început pasiunea asta.

– Nu te vreau decât pe tine, Lucy, spune el. Știi asta.

– Iar tu știi, îi spun, că nu știu. Cum aș putea să știu când toate faptele tale îmi arată altceva?

– Dacă vrei un angajament serios, eu pot să fac asta.

Auzi, *dacă* vreau un angajament serios. Când a avut vreun dubiu în privința asta?

– Și dacă într-o zi când voi fi mai bătrână, când voi avea părul grizonat și când nu-mi va mai fi așa de ușor să-mi

adun la un loc cioburile din viața mea, tu în continuare nu vei putea să refuzi alte femei? Dacă vei găsi la un moment dat una care să-ți placă mai mult? Ce se va întâmpla atunci cu mine?

– Nu va fi cazul. Ochii lui transmit doar pozitivitatea sincerității. Nu va fi niciodată cazul.

Cât de mult mi-ar plăcea să pot crede toate minciunile astea dulci. De obicei au mâncare bună aici, dar acum puiul meu are un gust fad, plin de aditivi. Mi-a picat greu la stomac, așa cum toată povestea cu Marcus mi-a picat greu în suflet. Săptămâna asta mi-am dovedit că mă pot simți mai bine cu mine însămi când nu sunt cu Marcus, față de cum mă simt când sunt cu el.

– Ai avut partea ta de răzbunare, zâmbește Marcus foarte natural.

Aș prefera să scuipe mai degrabă sânge decât să-l văd stând aici să-i bat obrazul, dar apoi mă întreb dacă a identificat sursa duhorii care trebuie să fi pătruns deja în întreg apartamentul. Cum aș putea oare să întreb asta fără ca el să-și dea seama? Marcus, ai simțit în ultimul timp vreun iz de creveți stricați?

– Putem trece peste toate astea, spune el, ce-mi doresc eu cel mai mult este să uităm totul. Să mergem înainte.

– Eu am uitat. Și am mers înainte.

Figura lui Marcus exprimă surprinderea. Îmi împing farfuria cu mâncarea neterminată. A fost o greșeală că am venit aici. A fost o greșeală să ascult ce are de spus Marcus.

Mă las pe spătarul scaunului.

– Sunt cu altcineva acum. Cineva care mă tratează ca pe o prințesă.

Îmi amintesc de noaptea petrecută cu Jacob. A fost minunat. Politicos. Prezentabil. Romantic. Vrea să ne mai întâlnim. De la serata noastră cu ciocolată, mi-a trimis câte zece mesaje pe zi. Nici urmă de sentimentalism ieftin, doar mesaje simple care m-au uns la suflet. Avem o altă întâlnire aranjată pentru luni seara – o lansare de poezie la inaugurarea unei librării. Mă uit la el. Ce mare scofală e Marcus? S-ar gândi vreodată să-mi dea întâlniri fabuloase ca cele cu Jacob? Ar trebui oare să ne aflăm într-un restaurant chinezesc ieftin din Camden dacă și-ar dori într-adevăr să mă recucerească? N-ar fi trebuit să se străduiască puțin? Un buchet de trandafiri și un meniu de pui crede că sunt de ajuns pentru a se revanșa că m-a înșelat? Nu pot să nu mă gândesc că se complace cu dragostea mea.

– Ai dreptate, spun în timp ce mă ridic. Nu are rost să mai vorbim despre ceea ce a fost. Cred că mă îndrăgostesc și, oricât de mult mi-ar fi plăcut relația noastră, cred că e mai bine dacă se termină acum.

Marcus stă cu gura deschisă, dar nu spune nimic. Lucru care e neobișnuit pentru el. Într-un final se adună și reușește să bâlbâie doar:

– Cine... cine este tipul ăsta?

– Îl cheamă Jacob, îi spun direct. Te iubesc foarte mult, Marcus.

Reușesc să-l mângâi pe fostul meu iubit pe obraz, să-l ating pentru ultima dată.

– Foarte mult. Dar acum prefer să încerc cu el.

Capitolul treizeci și doi

AȘTEPTAȚI PÂNĂ-AM SĂ LE SPUN prietenelor mele din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată că am reușit să-i rezist lui Marcus de una singură! Și nu numai asta, dar l-am lăsat singur în restaurant cu o față destul de năucă. Am făcut-o și pe asta: unu pentru bătrâna Lucy, zero pentru Masculul Marcus. Este prima oară când am refuzat să-l primesc înapoi pe Marcus și cred că nu și-a putut crede urechilor. Ha! Nici eu aproape că nu mi le pot crede pe ale mele.

Ar trebui să le dau mesaj fetelor și să le spun noutățile, dar în dimineața asta sunt la Targa și – surpriză, surpriză – chiar sunt foarte ocupată, așa că nu am avut timp să le scriu. Un coleg din echipa de conducere mi-a dat o grămadă de rapoarturi de vânzări și mi-au luat foc degetele pe tastatură scriindu-le și introducând noi prețuri. Au trecut câteva ore fără să pot să-mi beau ceaiul sau să mă cinstesc cu ceva bun. De fapt... o oră. Nu-i de mirare că simt că delirez. În această dimineață nu l-am văzut pe Cuceritor – nu a ieșit din biroul lui ca să mă plictisească. L-am zărit doar cu coada ochiului stând încovoiat deasupra biroului său și părând destul de stresat. Dar toți cei din Targa par stresați.

Îmi sună mobilul și răspund. Este un număr necunoscut.

– Lucy, spune vocea de la celălalt capăt.

– Da?

– Sunt Felicity de la Agenția Zeițelor. Ce mai faci?

– Bine, mulţumesc.

Nu am niciodată vreun semn din partea agenţiei, aşa, de pe-o săptămână pe alta. Chiar dacă ameninţ destul de des că-i voi suna pentru a-mi schimba locul de muncă, nu o fac niciodată. Iar aici parcă fac parte din mobilierul firmei. Sunt poate un scaun de birou deosebit de folositor. Sau unul dintre dulapurile acelea arătoase din oţel inoxidabil care umplu birourile.

– Avem nişte veşti bune, continuă Felicity pe un ton vesel. Contractul tău cu Targa expiră vinerea asta şi avem o slujbă foarte bună pentru tine.

Creierului meu, de obicei cam greoi, îi ia câteva momente să înregistreze informaţia. Vineri este mâine. Ceea ce înseamnă că mai am de stat doar o zi aici. Mă surprind suspinând adânc.

– Eşti bine? vrea să afle Felicity.

– De ce? De ce? spun eu. Mie nu mi-a spus nimeni nimic despre acest lucru.

– Nu ţi-au spus? Acum e rândul ei să pară surprinsă. Mă întreb de ce?

Şi eu mă întreb de ce.

– Păi, persoana pe care o înlocuieşti se întoarce la lucru, iar tu ai un contract temporar.

Se întoarce Tracy Saucumofichemând-o? De ce nu mi-a spus nimeni nimic despre asta? Mă încrunt ameninţător în direcţia biroului Cuceritorului.

Felicity îşi continuă bla-bla-ul despre cât este de mişto noua mea slujbă, că o să-mi placă provocarea, că toţi colegii mei sunt oameni minunaţi şi tot felul de alte nimicuri. N-o să-mi placă. Mie îmi place aici. Reuşesc cumva să notez numele şi adresa, apoi spun câteva amabilităţi şi închid. Îmi

pironesc privirea pe un obiect neimportant și rămân într-o stare de șoc. Plec. Mâine plec de aici.

Am nevoie de ciocolată. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Cuceritorul. Când intru în pas de marș la el în birou, mă privește cu o expresie de oaie surprinsă și speriată.

– Știai asta, îi spun.

Cuceritorul își ridică mâinile.

– Doar ieri am aflat, Frumoaso.

– Credeam că Tracy Saucumofichemând-o este încă în concediu de maternitate.

– Se pare că doamnele alea cumsecade de la departamentul de resurse umane au calculat greșit.

Își ridică sprâncenele spre mine. Poate că asta este răzbunarea lor crudă pentru faptul că pe mine mă place mai mult Cuceritorul decât pe prietena lor Donna de la departamentul de procesare a datelor.

– Acum am aflat că Tracy se întoarce luni.

– Dar Targa nu le dădea de obicei cu șutul în fund celor care plecau în concediu de maternitate?

– Doar femeilor, spune Cuceritorul ridicând din umeri. Se pare că-i crește o inimă nouă companiei noastre.

– N-ar trebui oare să mai stau o săptămână? îndrăznesc eu. Să o ajut să se reobișnuiască mai ușor?

– Am mai încercat asta, a spus. Nu ne permite bugetul.

Încep să-mi tremure buzele.

– I-am rugat și să-ți caute o slujbă într-un alt departament – nu merge. Sau să-ți ia interviu pentru orice alt job pe care îl avem neocupat – nu este nimic disponibil.

– Întotdeauna este cineva bolnav pe aici, încerc eu. Sau care se preface că este bolnav.

– Departamentul de resurse umane mă sigură că toată lumea este perfect sănătoasă în acest moment. Sau se prefac că sunt.

Ne uităm inexpresiv unul la altul pentru un moment.

– Atunci asta este?

– Dacă aş fi putut face ceva, Frumoaso, crede-mă că aş fi făcut.

Cuceritorul arată la fel de nenorocit cum mă simt şi eu.

– O să-mi lipsească figura ta vioaie din preajmă.

– Ăsta e lucrul cel mai rău când eşti angajat temporar, oftez eu. Sunt mereu uşor de înlocuit.

Cuceritorul se ridică, oftând şi el din adâncul inimii. Vine şi îşi pune mâinile în jurul umerilor mei şi mă strânge uşor. Este un cuib plăcut şi călduros aici la pieptul lui.

– Eşti de neînlocuit, spune el.

– Pot să-ţi dau numărul meu de telefon, îi sugerez eu. Dacă apare ceva, poate îmi dai tu un telefon.

– Pot să-ţi dau *eu* numărul de telefon, îmi răspunde ca un ecou. Poate că mă suni tu şi mă inviţi la cină într-o seară.

Simt că încep să roşesc şi probabil că am început să respir mai repede pentru că roşeşte şi el. După care adaugă puţin stânjenit şi în glumă.

– Apoi vedem dacă mai apare ceva. Ha, ha, ha...

Oare chiar m-ai dat Cuceritorul o întâlnire? Sau m-a rugat să-l invit eu?

– Ha, ha, ha.... Râde el din nou.

Şi, cum nu ştiu ce altceva să fac, plec.

– Ha, ha, ha... şi eu.

Capitolul treizeci și trei

ATMOSFERA ESTE DESTUL DE POSOMORÂTĂ PRINTRE membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată.

– Crezi că nenorocitele alea au făcut-o special? vrea să afle Chantal.

– Nu cred că ființele alea din departamentul de resurse umane sunt atât de descurcărețe, recunosc eu în timp ce sorb din ceașca de ceai. Dar sunt la fel de sigură că ar fi făcut-o dacă ar fi putut.

Ne-am adunat toate împreună sâmbătă după-amiază – o perioadă destul de aglomerată la Paradisul Ciocolatei. Clive și Tristan lucrează amândoi turați la maxim ca să țină pasul cu clienții care stau la rând. Deserturile lor proaspete de ciocolată sunt în prezent pe lista lucrurilor pe care trebuie neapărat să le cumperi în zona Nothing Hill pentru că li s-a promis recent o apariție în revista, supliment de weekend cu pagini lucioase, a unui ziar național. Noi le-am testat, bineînțeles, pe toate deja. Ciocolata și tarta cu budincă de alune este preferata mea. Poate că o felie mică din tarta asta mi-ar putea ridica moralul astăzi. Mai bine să fie o felie mare, ca să ne asigurăm de reușită.

Ne-am cuibărit toate pe canapelele jerpelite, dar șic, în spatele cafenelei și nu avem niciun gând să ne mutăm pentru nimeni. Evident că avem destul de multe de discutat pentru a respinge cu priviri urâcioase orice pretendent

la canapeaua noastră. Clienții vin și pleacă pe fugă astăzi, minți pregătite să meargă la cumpărături. Pauzele lor de ciocolată sunt doar mici pauze de energizare rapidă pentru a-i propulsa cu putere și mai mare pe terenul cumpărăturilor.

– Nu-mi vine să cred că de luni încep o nouă slujbă.

Plecarea mea de la Targa cu o așa viteză uluitoare mai lăsase loc de multe detalii de pus la punct. Azi dimineață m-am dus până și la sala de fitness cu intenția de a intra la cursul de yoga să văd dacă va reuși să-mi alunge stresul. Dar niciun geamăt sau vreo arcuire a spatelui nu-mi poate limpezi creierul zăpăcit.

– E bine să ai parte de o nouă provocare, spune Nadia.

– Dar ce-o să mă fac dacă nu mai pot să-l văd în fiecare zi pe Cuceritor? Este singurul lucru care-mi face viața lumească de la locul de muncă să merite. Pe cine am să cert eu de acum înainte pentru că-mi șterpelește proviziile de ciocolată?

Cuceritorul și echipa de agenți mi-au făcut cadou o cutie de ciocolată cu ocazia plecării mele – Cadbury's Milk Tray –, nu tocmai preferatele mele, dar un gest foarte plăcut oricum. Niciun dubiu că urmează a fi consumate cu entuziasm. Cuceritorul a ținut și un mic discurs mulțumindu-mi pentru contribuțiile mele în acest departament. Nimeni nu a chicotit, iar eu am considerat asta un semn bun și, dacă nu greșesc, e posibil să fi avut ochii înlăcrimați. O să-mi fie dor de el.

– Un pic de stabilitate în cariera ta și în viața ta personală n-ar trebui să strice, Lucy, punctează Autumn.

Punctează destul de nepotrivit după mintea mea.

– Toată confuzia asta nu e bună pentru aura ta. Te face vulnerabilă fizic.

Perfect. Încă un lucru pentru care trebuie să-mi fac griji. Mă adâncesc în mângâierea pe care mi-o oferă batonul meu de ciocolată albă cu vanilie și ulei de măsline, bucurându-mă de fiecare înghițitură savuroasă. Nu este tocmai ciocolată pură și este făcută din unt de cacao, nu din masă de cacao (aceste lucruri contează pentru cunoscători), dar e minunat că a ținut-o totuși în repertoriul lui. Este un fel de versiune mai complexă a batonului Milky Bar – dar nu am îndrăznit niciodată să spun asta în prezența lui Clive. I-am lăsat textura catifelată să se topească încet pe limbă și am răsuflat lung și sigur. Bucuria se întoarce în viața mea.

– Cel puțin te așteaptă o întâlnire cu Jacob, mi-a amintit Nadia. Sună minunat.

– Sună prea bine pentru a fi adevărat, spune Chantal, introducând o notă cinică în discuție. Iartă-mă, Lucy, dar pe moment sunt fără bărbat.

– Jacob mă duce la o seară de poezie, spun cu un mic accent de mândrie. Imaginați-vă. Nu credeam că bărbații mai fac astfel de lucruri în ziua de azi.

Într-un fel speram că va vrea să mă vadă weekendul ăsta. Este cel mai rău lucru când ești singur – sâmbăta și duminica te târăsc înspre lucrurile pe care obișnuiai să le faci când făceai parte dintr-un cuplu. I-am lăsat de înțeles lui Jacob, dar mi-a spus că era ocupat tot sfârșitul de săptămână. Minunat, încă unul înnebunit după muncă.

– Mi se pare că sună minunat, spune Autumn în timp ce ciugulește din brioșa ei cu ciocolată și marmeladă.

– Vrei să văd dacă are vreun frate și pentru tine?

Autumn își aranjează claia de cârlionți.

– Frații aduc ghinion, spune Autumn enigmatic.

– Încă mai ai probleme cu Rich?

Își pune jos brioșa și se înclină înainte.

– Nu aveam de gând să zic nimănui, ne spune ea, dar nu știu ce să fac.

Prietena noastră scrutează în jur cu un gest conspirativ.

– Cred că Richard e traficant.

Probabil că o privim toate nedumerite în timp ce ea continuă, vocea ei devenind aproape o șoaptă.

– Cocaină.

Face o pauză pentru subliniere.

Doamne ferește. Fratele elegant al lui Autumn este traficant de *droguri*. Nu-mi vine să cred. Când a spus că e traficant m-am gândit la traficul de influență și lucruri de genul ăsta.

– Am trecut printr-o situație teribilă acum câteva zile, continuă Autumn. O fată tânără a luat o supradoză în apartamentul meu. Era o persoană pe care a adus-o Rich. Aproape că n-o cunoștea. Am reușit să o ducem la timp la spital...

Autumn se oprește nesigură. Încep să-i dea lacrimile.

– Dar era să nu reușești, o îndemn eu să continue.

– Lucrul și mai înspăimântător este că aproape acceptasem o invitație în oraș...

– O întâlnire?

Aproape că am sărit de pe scaun.

– Cu cine?

– Un tip de la lucru, ne spune Autumn. E foarte drăguț. Dar dacă mergeam, fata asta putea să moară.

Aş fi vrut să-i spun lui Autumn că trebuia să-şi trăiască viaţa şi să-l lase pe fratele ei să facă propriile greşeli, dar ştiu că pur şi simplu ea nu este genul de persoană care să poată lăsa lucrurile la voia întâmplării. Poate că ar trebui să-i amintesc că nu a avut nicio întâlnire de când o cunosc eu şi că ocazii ca asta nu sunt de pierdut, indiferent viaţa cui este în pericol.

– Abia mai reuşesc să schimb o vorbă cu Richard după tot ce a făcut şi nu-i pot ierta faptul că m-a târât şi pe mine în lumea asta sordidă, continuă Autumn. Fata e bine acum, mulţumesc lui Dumnezeu. L-am obligat să o sune ca să afle cum se simte – ceea ce nu a fost prea uşor de făcut. Dar nu pot să mă împac cu faptul că am mers pe mâna lui, că l-am ajutat şi l-am protejat în aşa o situaţie. Cum am putut face asta?

– Ai fost pusă într-o situaţie dificilă, Autumn, spun eu cu înţelegere. Ce altceva ai fi putut să faci?

– Ar fi trebuit să merg chiar eu la poliţie, spune. Trebuie să se oprească până nu se va afunda prea mult în asta.

După mine se pare că este deja afundat până peste cap în mocirlă şi că se scufundă încet.

– Trebuie să stai şi să vorbeşti cu el, îi spun. Urgent.

– Am încercat deja, dar Rich neagă tot.

– Trebuie să ai nişte dovezi puternice, spune Chantal – realistă ca întotdeauna. Apoi îl vei putea confrunta.

– Urăsc confruntările, spune Autumn amărâtă. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să evit confruntările. Şi ce dacă găsesc vreo dovadă? Crezi că ar trebui atunci să merg la poliţie? Este în continuare fratele meu.

– Poate că mai e și altă cale, spun eu. Nu poți să-i arăți beneficiile centrelor de recuperare în schimbul perspectivei de a merge în închisoare?

– O să încerc în continuare, spune Autumn. Nu face decât să mi-o întoarcă și să-mi spună că și eu sunt dependentă de ciocolată. Își lasă jos brioșa cu marmeladă și se uită la ea cu dezgust.

– Ciocolata și cocaina sunt lucruri complet diferite, îi amintesc eu.

– Sunt oare? spune Autumn. Nu pot renunța la ea așa cum nici Richard nu poate renunța la droguri.

– Consumul de ciocolată nu face rău celorlalți. Nu distruge vieți. Dacă doar cu asta încearcă să te prindă, Autumn, eu cred că știe că se îneacă și se agață de un pai. Toată ciocolata asta înseamnă pentru oricare dintre noi doar un pic de mângâiere într-o lume dură.

– Mi se pare atât de trist că o persoană crescută într-o familie bună, asemenea lui Richard, se poate înjosi atât de tare, spune prietena noastră scuturând tristă din cap. Când am de-a face zi de zi cu tineri care încearcă să se pună pe brazdă, este foarte greu să stau și să-mi privesc fratele, sângele meu, care se pare că se îndreaptă tot acolo.

O îmbrățișez pe Autumn.

– Suntem aici pentru tine. Orice decizie vei lua, noi vom încerca să te ajutăm.

Vreau să aflu mai multe despre tip și despre întâlnirea care n-a mai avut loc, dar se pare că sunt singura, așa că prefer să tac.

Ea inspiră mulțumită.

Chantal oftează.

– Dă-ne nişte veşti bune, Nadia. Ne-ar prinde bine să ne înveselim puţin.

– Am nişte veşti bune, spune cu mândrie. Am plătit toate datoriile săptămâna asta şi Toby a reuşit până acum să stea departe de internet şi de cazinouri. O să mergem la Hyde Park weekendul ăsta, o să jucăm fotbal şi Frisbee. O să avem nişte preocupări normale pentru o familie. Nu-ţi pot mulţumi îndeajuns, Chantal.

Nadia o strânge de mână.

– Ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine dacă aş fi fost în locul tău, spune ea.

– Păi, ne-ai oferit un nou început, spune Nadia. Intenţionez să fac tot ce-i mai bun din el.

– Mă bucur că te-am putut ajuta.

– Ai vreo veste? o întreb pe Chantal.

Ea dă negativ din cap.

– Nu. A nu face deloc sex este noua cale de a face mult sex la mine acasă.Nimic nu s-a schimbat.

Dar mă întreb dacă sunt singura care observă că Chantal are o expresie foarte enigmatică.

Capitolul treizeci și patru

FANTASTIC. MĂ UIT ÎN VITRINA Jesmond & Sons și îmi doresc să nu mă fi deranjat să mă trezesc azi dimineață. Dispoziția mea devine foarte mohorâtă, asemenea cerului din această dimineață. Când ești un tânăr relaxat, plin de energie și dornic de succes, ultimul loc în care ți-ai dori să lucrezi este o librărie. Iar Jesmond & Sons nu este una dintre acele librării moderne cu cafenea și mult personal – cum este librăria în care mă duc în seara asta cu Jacob. Atunci ar fi bine. M-aș descurca într-o *astfel* de librărie. Nu. Asta este o clădire care stă să se prăbușească, de pe o stradă lăturalnică, care arată de parcă ar avea un singur client la fiecare jumătate de secol. Firma lor anunță că sunt specializați în cărțile la mâna a doua despre istoria militară și de asemenea despre – faimosul oximoron – inteligența militară. Deci n-o să am parte nici măcar de câteva romane de dragoste care să mă binedispună.

Îmi încordez mușchii, dorindu-mi să mă fi îmbrăcat cu costumul meu negru, mai sobru, și nu cu cel roz, și înainte de a mă hotărî să o iau la goană, traversez strada și mă îndrept către librărie. Un clopoțel clincăne plăcut la deschiderea ușii, anunțându-mi intrarea. Mirosul de cărți mucegăite îmi izbește nările și tot ce pot vedea în întunecimea dinăuntru sunt teancuri și teancuri de tomuri prăfuite. Fire de praf se zbenguie în razele soarelui datorită curenților de

aer pe care i-am produs deschizând ușa – probabil că sunt prima persoană care a intrat aici anul ăsta. Un bărbat își târșâie picioarele înspre mine. Poartă o cămașă maro de stofă cadrilată, o cravată roșie, o vestă verde și pantaloni albaștri.

– Bună, spun cu vocea mea cea mai cristalină. Sunt Lucy Lombard. Am fost trimisă de Agenția Zeițelor.

Întind mâna.

– A, spune el, examinându-mă peste rama ochelarilor. Da, minunat.

Îmi ia mâna și mi-o strânge cu delicatețe. Degetele lui parcă sunt din aluat pufos și, acum că mă gândesc mai bine, are un vag miros stătut.

– Mă bucur să te cunosc, domnișoară Lombard.

Se pare că nu o să fiu cunoscută drept Frumoaso aici.

– Sunteți domnul Jesmond, proprietarul?

– Nu, nu, spune cu un zâmbet dezaprobator. Este tatăl meu.

Tipul ăsta are ca popa o sută cinci ani.

– Sunt cel mai tânăr dintre frații Jesmond.

Și ultimul supraviețuitor? mă întreb în sinea mea. Înaintăm trei pași, cât ne ia să ajungem la biroul de lângă geam.

– Ai mai lucrat vreodată în vreo librărie? întreabă el.

– Nu, răspund politicos. Este prima dată.

– Nu e nimic greu, mă asigură domnul Jesmond. Sunt sigur că te vei obișnui repede. Nu te îngrijora.

Zâmbesc recunoscătoare. De obicei, ca angajat temporar sunt lăsată undeva într-un colț, mi se dă o grămadă de lucru, iar eu nu am nici cea mai vagă idee ce să fac, după care sunt lăsată să mă descurc singură.

– Bine, atunci, spune domnul Jesmond, să-ți arăt cum stă treaba?

– Ar fi minunat, încerc eu să-mi mențin falsa bună dispoziție.

– Acesta este biroul, îmi spune noul meu angajator. Pe el se află casa cu bani.

Casa nu pare să fie nimic mai sofisticat decât o cutie de lemn. Face un gest înspre rafturi.

– Astea sunt cărțile.

Ciudat, reușisem deja să-mi dau seama care sunt cărțile.

– Când un client cumpără o carte, pui banii în casă și apoi, doar dacă el cere acest lucru, îi scrii o factură.

Ia facturierul cu pricina și mi-l arată.

– Apoi, spune de parcă mi-ar da lovitura cea grea, scrii titlul și suma în registrul de vânzări.

Îmi arată din nou registrul respectiv.

– Mamă, spun eu.

Mai există încă afaceri care nu sunt computerizate? N-aveam nicio idee. Pot să ghicesc că firma Jesmond & Sons nu este dotată decât cu pixuri și o numărătoare. Este unul dintre acele locuri de odinioară pe care le reconstruiesc în muzee sub numele *Viața la începuturile ei*.

– Crezi că te vei descurca?

Domnul Jesmond pare foarte preocupat de sarcinile pe care le am. Poate că acest costum roz pe care-l port îmi conferă o imagine greșită.

– O să încerc, îi spun.

Sper doar ca îmbulzeala specifică dimineții să nu mă lovească și să mă dărâme înainte să fiu pregătită din toate punctele de vedere.

– De obicei mă pot descurca de unul singur, spune mândru domnul Jesmond, dar am nevoie de cineva pentru câteva săptămâni. Dacă totul merge bine, s-ar putea să te vreau aici un timp mai îndelungat. Pentru că eu nu întineresc, îmi spune. Trebuie să merg la spital pentru nişte *investigaţii.*

Ultimul cuvânt mi-l spune şoptit. Îmi indică partea de jos. Ochii mei îi urmăresc degetul către pantalonii albaştri de poliester.

– Probleme cu urinatul.

– Să pun ceainicul la încălzit? întreb eu sperând că, oricare ar fi problemele lui, asta nu-l împiedică să bea ceai. Este un început bun pentru un angajat să afle care este atitudinea şefului cu privire la pauzele de ceai.

– Apoi pot să mă familiarizez cu stocul de cărţi.

– Ce idee minunată, spune el degajat. Bucătăria este sus.

Aşa că încep să urc scările strâmte şi descopăr ascunsă într-un colţ mica bucătărie de serviciu cu o faianţă gri şi crăpată, un hârb de aparat de încălzit apa şi nişte căni murdare. Ar trebui să te prevină în privinţa igienei acestui loc. Se simte un miros vag de ţevi – locul ăsta ar avea nevoie de un şmotru cu o soluţie de curăţat cu miros de lămâie. Aleg cănile cele mai puţin murdare, le spăl cu apă fiartă înainte să fac ceai în ele şi apoi cobor cu ele în magazin.

– Depozitul este în spate, spune domnul Jesmond. Am nişte treburi mărunte de făcut acolo până te aranjezi tu.

După ce a plecat mă uit în jur prin magazin, neştiind ce să fac. Locul ăsta nu este la fel de frenetic precum Targa. Cel puţin acolo aveam o grămadă de lucru cu care aş fi *putut* să-mi ocup timpul, dacă aş fi vrut. Aici m-aş putea transforma cu uşurinţă într-o persoană sedentară şi

plictisită. Mi-am pus cana de ceai pe birou și m-am îndreptat spre rafturile cu cărți. Pe fiecare tronează un strat gros de praf. M-am uitat printre cărți – Primul Război Mondial, Al Doilea Război Mondial și o sumedenie de alte războaie.... Nu aveam nicio idee că fuseseră atât de multe, nici că au fost scrise atâtea cărți pe acest subiect. Sunt volume întregi despre spionaj, tactici, campanii de luptă și forțe armate; secțiuni întregi dedicate științei militare, vieții în armată, armelor, diverselor războaie. Toate îmi par îngrozitor de neinteresante. Probabil că nu conțin aproape deloc scene de sex. Fără eroi cu care să te identifici și după care să tânjești. Dar poate că genul ăsta de cărți atrage clienți milităroși, aspri și dintr-o bucată. Gândul ăsta mă binedispune și, sincer, mi-a cam ajuns familiarizarea cu stocul de cărți, așa că mă retrag la biroul meu.

După ce cercetez adâncurile genții mele după cutia de Milk Tray pe care mi-a făcut-o cadou Cuceritorul și echipa lui de agenți, iau cutia în mână și o examinez. Ce gest frumos din partea lui să-mi cumpere bomboanele astea și deodată mă trece un fior de dor după fostul meu șef. Domnul Jesmond este foarte cumsecade, dar nu este tocmai cea mai atrăgătoare persoană. Ar trebui oare să-l sun pe Cuceritor și să-i mulțumesc din nou? Dar poate că dacă l-aș suna, și-ar da seama că mă plictisesc și că n-am prins o slujbă tare unde să nu am nicio secundă să respir și datorită căreia să nu-mi fie dor de niciunul dintre angajații Targăi – de el în special.

Of, am nevoie *atât* de tare de niște ciocolată care să mă ajute să trec peste această zi. Deschid cutia și mă bucur de excitația pe care mi-o trezește aroma lor. O să încerc să

le împart în așa fel încât să mă țină întreaga zi. Acum este nouă și jumătate dimineața. Mamă, am petrecut deja treizeci de minute aici. Nu-i așa că zboară timpul când te simți bine? Va trebui să-mi umplu ziua gândindu-mă la întâlnirea mea cu Jacob din această seară și mâncându-mi bomboanele de ciocolată. Dacă mănânc una la fiecare jumătate de oră, am nevoie de opt ca să ajung la pauza de prânz. Petrec câteva minute alegându-mi bomboanele. Prima trebuie să fie plăcerea turcească, apoi cea cu cremă de cafea... cremă de portocală și cea cu miez de alună. Mmm... Poate că totuși aceste bomboane chiar sunt preferatele mele.

Îmi pierd răbdarea de a le mai alege și îmi aliniez pur și simplu opt bomboane la mijlocul biroului. Aș putea să-l sun totuși pe Cuceritor și să-l întărât spunându-i că tocmai mănânc o bomboană turcească pe care nu sunt nevoită să o împart cu el. Mâinile mele șovăie spre telefon și mănânc bomboana turcească contemplându-l. Când se va întoarce domnul Jesmond în librărie o să-l întreb dacă vrea și el una. Mănânc și bomboana cu cremă de ciocolată și astfel rămân doare șase, ceea ce nu mi se mai pare de ajuns. Așa că îmi măresc rația și hotărăsc să mănânc una la fiecare cincisprezece minute ca să-mi treacă timpul dimineții mai repede. Apoi pot face același lucru ca să trec și de după-amiază. Ce idee excelentă. Mă uit la bomboana cu cremă de lapte. Dar dacă o mănânc și pe asta, o să rămân cu periculos de puțină ciocolată. S-ar putea să nu-mi ajungă până la ora șase. Dacă Cuceritorului îi păsa cu adevărat de mine, ar fi trebuit să-mi cumpere o cutie mai mare.

Capitolul treizeci și cinci

LA CINCI ȘI JUMĂTATE FIX, alerg pe trepte către cămăruța care servea drept toaletă – ar avea de asemenea nevoie urgentă de un șmotru serios – și mă dezbrac de cămașa de serviciu, înlocuind-o cu una cu imprimeu floral din șifon, potrivită unei lansări de poezie. N-am avut timp să mai ajung acasă pentru un duș, așa că mă reîmprospătez din plin cu un jet din parfumul meu senzual, Anna Sui. Sper că Jacob nu are de gând să se apropie *prea* mult de mine în seara asta și să devenim mai intimi. De fapt, într-un fel sper să se întâmple asta. Îmi retușez un pic machiajul, mănânc câteva bomboane de mentă, din alea care îți reîmprospătează respirația, și mă dau cu un pic de ruj.

Mâine am de gând să aduc o grămadă de produse de curățat aici și să fac un șmotru serios. Ceasul meu de ciocolată care mi-a marcat astăzi trecerea timpului a funcționat foarte bine, chiar dacă m-a făcut să mă gândesc la Cuceritor mai mult decât era firesc, dar pur și simplu nu am avut *nimic* de făcut. N-am avut nici măcar un singur client. Toate visele mele cu clienți milităroși au rămas doar la stadiul de imaginație. Acum sunt entuziastă și pun acest lucru pe seama zilei de luni și a faptului că a plouat aproape toată după-amiaza, dar totuși... Cum de câștigă familia Jesmond banii de pe urma acestei afaceri? Ar putea să închidă pur și simplu magazinul și să-și creeze o pagină pe internet.

Mă întreb dacă domnul Jesmond Junior a auzit vreodată de internet. Puținul lucru pe care îl pot face pentru bietul băiat este să-i lustruiesc magazinul. Având atât de mult timp la dispoziție mă face să mă gândesc mereu și să-mi amintesc cu drag de Targa, așa cum îți amintești de iubiții pe care i-ai avut în adolescență. Se întâmplă că uiți toate lucrurile pe care le-ai urât la ei și-ți amintești doar aspectele pozitive. Asta simt eu acum pentru fosta mea slujbă.

– Noapte bună, domnule Jesmond, strig eu în timp ce mă îndrept cu repeziciune spre ușă. Ne vedem mâine.

– Să ai o seară plăcută, domnișoară Lombard.

L-am rugat de vreo zece ori să-mi spună Lucy, dar se pare că nu cuplează. Ura! Grăbindu-mă spre stația de autobuz, reușesc să prind unul care tocmai pleca și care mă va duce ca săgeata spre Jacob.

Librăria la care mă întâlnesc cu prietenul meu este într-un magazin nou deschis, într-o zonă bună, care are și cafenea, vinde și hârtie de împachetat și felicitări. Pe o tablă de afară sunt afișate detalii, scrise cu cretă roz, despre seara de poezie. Intru și urmăresc indicatoarele către cel de-al treilea etaj. Scaunele pentru lectură sunt așezate în rânduri și o mulțime de oameni roiesc în jurul unei mese cu vin și fursecuri. În mijlocul mulțimii îl văd pe Jacob. De data asta poartă un costum gri lucios și arată fabulos, la fel cum arăta și ultima oară când l-am văzut. Inima mea bate din ce în ce mai puternic și nu are nimic de-a face cu faptul că am alergat de curând după un autobuz.

Zâmbește când mă vede și se îndreaptă spre mine. Apoi mă sărută destul de timid pe obraz.

– Salut, îmi spune. Mă bucur că ai reușit să pleci la timp de la serviciu.

Nu-i spun că așteptam momentul în care voi pleca încă de când am ajuns la Jesmond & Sons de dimineață.

– Hai să te servesc cu ceva, spune Jacob.

– Vin roșu, îi spun. Este foarte bine.

Cartea de poezie care se lansează este o antologie și am observat că sunt mai multe persoane care au contribuit la ea și care se amestecă, destul de agitate, printre invitați. Poți recunoaște că sunt poeți pentru că majoritatea sunt îmbrăcați în catifea și au o grămadă de eșarfe, iar unii dintre ei poartă pălării vesele. Jacob îmi aduce un pahar de vin și un platou mic cu antreuri asortate, pe care mă străduiesc să-l mențin în echilibru.

– Sper că am ales bine, spune Jacob.

– Arată excelent. Ce drăguț din partea ta.

– Mai am un motiv. Speram să împarți cu mine somonul afumat.

Își ține ochii ațintiți spre mine în timp ce-i ofer o înghițitură și îmi acoperă degetele cu ale lui în timp ce eu termin restul. Pământul îmi fuge de sub picioare, iar respirația mea începe să sune ca a unui astmatic. Jacob îmi zâmbește, iar pe buzele lui se citește amuzamentul. Bărbatul ăsta știe cu siguranță ce efect are asupra mea și, culmea, nu-mi pasă deloc. Când ne-am terminat gustările, Jacob a luat un volum al cărții lansate și i-a răsfoit paginile.

– Citești multă poezie? întreb eu.

– Da, dă el din cap entuziasmat. Sunt un mare fan. Cu cât este mai romantică, cu atât mai bine. Îmi plac toate lucrurile sensibile. Tu?

Ridic din umeri.

– Nu prea am timp de obicei. Ăsta este un prilej deosebit pentru mine.

– Atunci mă bucur că ai putut veni.

Are nişte ochi extraordinari şi sunt strălucitori de la lumina din librărie. Oare ăsta să fie începutul unei noi relaţii pentru mine? mă întreb. Mi-am dorit întotdeauna un iubit sensibil şi cultivat şi până astăzi se pare că genul acesta m-au ocolit mereu. Sensibilitatea majorităţii bărbaţilor se reduce la a avea un prezervativ cu striaţii. Bărbaţii speciali şi foarte speciali nu apar atât de des într-o viaţă de om.

– Mai e un pic şi începe, spune Jacob, iar momentul e perfect pentru că eram pe cale de a leşina de fericire.

Lectura nu durează prea mult. Cinci dintre poeţii îmbrăcaţi în catifea stau în picioare în faţa spectatorilor şi citesc câteva versuri. Cele mai multe sunt comice sau romantice, nimic prea greu. Jacob mă ţine de mână pe tot parcursul lecturii, ceea ce mă înfierbântă. E ciudat să simt atingerea pielii necunoscute după tot timpul petrecut cu Marcus, dar trebuie să recunosc că e şi foarte plăcut. Mă simt furată de versurile poemelor şi mă întreb cum ar fi să-i simt mai mult din corp.

Aplaudăm politicoşi după ce se termină şi Jacob îmi spune:

– Mă laşi să-ţi cumpăr cartea?

– Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

Aşa că ne aşezăm la coadă şi cumpărăm cartea, pe care-mi dau autograf câţiva dintre poeţi. Jacob îmi întinde mica pungă maro cu antologia mea cu autografe vârâtă înăuntru.

– Mi-ar face plăcere să te invit la cină, spune el și mie îmi crește inima. Dar trebuie să mă întorc la lucru acum. Totul scade ca cele mai groaznice sufleuri ale mele.

Trăgând cu ochiul pe furiș la ceas, observ că este ora opt. Este mult prea devreme pentru a merge acasă.

– Am o întâlnire pe care nu am putut să o reprogramez, îmi spune cerându-și scuze.

– Asta e, spun eu, cu inima frântă. Toți trebuie să muncim.

– O să te sun în curând, îmi spune Jacob.

Mă sărută ușor pe buze, ceea ce-mi face genunchii să se înmoaie.

– Promit.

Și mă resemnez cu o ciocolată caldă și cu faptul că o să mă culc devreme, când de fapt visasem la o noapte sălbatică de sex. Asta e!

Capitolul treizeci și șase

CHANTAL ÎI SPUSESE LUI TED CĂ va pleca peste noapte cu treabă. Oricum soțul ei n-ar fi făcut diferența. Ea nu prea avea obiceiul de a suna acasă când era plecată, iar el nu o întreba niciodată unde pleacă. Dacă avea nevoie vreodată de ea, îi dădea telefon pe mobil. Hotelul pe care îl alesese era unul dintre cele mai bune din Londra – preferatul ei pentru câte un pahar – dar nu avusese niciodată ocazia să rămână peste noapte. Când avea întâlniri la Londra era mult mai simplu să se întoarcă acasă să doarmă, indiferent de oră. Hotelul era modern, minimalist, curat, genul de hotel destinat oamenilor de afaceri – perfect pentru scopurile ei.

A chemat un taxi, care a venit să o ia cu puțin timp înainte ca Ted să ajungă acasă. Acum tocmai a tras în fața hotelului St. Crispin, care era situat chiar lângă zona aglomerată Convent Garden. Chantal s-a gândit să vină mai devreme pentru a avea suficient timp să se pregătească pentru această seară. O să facă o baie lungă și fierbinte, o să bea un pahar de șampanie, iar ciocolata și-a adus-o ca să se calmeze. Plătea cu ora pentru serviciile acestei escorte, dar s-a gândit că poate ar trebui să-l țină întreaga noapte având în vedere că plătea bani frumoși și pe cameră. Oamenii forfoteau în drum spre teatre sau spre restaurante – cupluri fericite, braț la braț –, iar ea suferea de o senzație

groaznică de singurătate care a întors-o pe dos în clipa în care s-a gândit că și viața ei ar fi trebuit să arate astfel.

Luându-și geanta ei pregătită pentru o noapte, a plătit taxiul înainte de a intra în hotel. La recepție a simțit cum îi transpiră palmele când a spus:

– Aștept un musafir mai târziu.

S-a întrebat ce-ar gândi femeia de la recepție dacă ar ști că ea de fapt își plătește musafirul cu ora.

– Numele?

Chantal s-a panicat pentru un moment. Nu-l cunoștea pe tipul ăsta după nimic altceva decât numele de la agenție, iar ăsta suna ridicol. După puțin timp de gândire a spus:

– Domnul Jazz.

– O să vă sunăm când va sosi, doamnă Hamilton. Pot să vă fiu de folos cu altceva?

– Nu, e în regulă, mulțumesc.

În timp ce se îndrepta către lift a auzit o voce de femeie în spatele ei.

– Chantal, a strigat ea. Ce mai faci?

Chantal s-a întors. I s-a uscat gura. Amy Barrington era ultima persoană pe care își dorise să o întâlnească.

– Amy, a spus ea cu o voce suavă.

Femeia era doar o cunoștință cu care ea și Ted se mai întâlniseră de-a lungul timpului la diferite serate. Soțul ei, Lucian, avea aceeași ocupație ca Ted și uneori mai jucau golf împreună. Amy Barrington era cunoscută pentru gustul dezvoltat pe care îl avea pentru bârfă.

– Mă bucur să te văd, a mințit Chantal.

– Ciudat să te întâlnesc aici.

Amy a sărutat-o pe amândoi obrajii.

– Stai aici?

Ochii ei s-au îndreptat spre geanta lui Chantal.

– Doar în această noapte.

– Fără Ted?

Amy s-a uitat în jur.

– Sunt aici la o întâlnire de afaceri, i-a explicat Chantal. Mă întâlnesc cu cineva despre care voi scrie un articol pentru revistă.

– Și trebuie să stai peste noapte?

– Uneori e mai simplu așa.

Chantal știa că Amy Barrington nu era convinsă de argumentul ei.

– Haide la bar, a stăruit cealaltă femeie. Stai cu noi cât aștepți, Lucian tocmai comandă niște băuturi.

– Nu pot, a spus Chantal îndepărtându-se. Trebuie să mă duc în cameră să-mi pregătesc notițele.

– Oh!

Amy era cu siguranță pornită acum.

– Doar un pahar scurt.

– Îmi pare rău, Amy. Altă dată. Tu și Lucian trebuie să veniți pe la noi pe-acasă într-o seară.

– Am Black Berry-ul cu mine, a insistat Amy.

– O să-l rog pe Ted să organizeze totul împreună cu Lucian.

Chantal i-a făcut cu mâna în semn de la revedere.

– E perfect din partea mea.

– Să ai o seară plăcută, a spus Amy.

Apoi ochii i s-au îngustat ușor.

– Dar asta nu-i o întâlnire de plăcere. Ai spus că e una de afaceri, nu?

CHANTAL ERA TENSIONATĂ ȘI IRITATĂ după întâlnirea cu Amy Barrington. A fost o greșeală să o repeadă așa pe tipa asta. Ar fi trebuit să bea un pahar cu ei în bar, ar fi jucat frumos puțin teatru și ăsta ar fi fost finalul poveștii. Acum se simțea vinovată ca și când ar fi fost prinsă comițând vreun păcat, ceea ce nu era cazul. Era o întâlnire de afaceri. Nu era niciun fel de emoție la mijloc. Ceea ce făcea ea cu tipul ăsta nu avea absolut nicio urmare pentru relația ei cu Ted. Era adevărat că Ted probabil nu ar fi privit acest lucru cu atâta ușurință, dar în privința ei așa stăteau lucrurile.

Camera era imensă, mobilată cu gust în diferite nuanțe de crem cu mobilă din lemn închis la culoare. Se plimba prin cameră admirând opera și încercând să-și alunge sentimentul că se afla singură aici. Era o sticlă de Krug la răcit într-o frapieră pe măsuța de cafea, pregătită pentru mai târziu. Chantal și-a despachetat cosmeticele în baie și s-a privit în oglindă. Figura care se uita la ea era indiferentă, calmă și stăpână pe sine, dar ea nu se simțea deloc așa. S-a întins în cada imensă, inhalându-și aroma spumei de baie și încercând să se descurce cu ciocolatele pe care și le-a aliniat pe marginea căzii. Încerca să-și recâștige sângele rece care se dovedea a fi aproape imperceptibil. Apa s-a răcit, așa că a luat ultima ciocolată, a ieșit și s-a șters cu prosopul.

Ce să facă acum? Tipul trebuia să apară în cincisprezece minute. Să se îmbrace din nou? Sau să-și pună kimonoul scurt, de mătase, negru cu roz, pe care și-l adusese cu ea? Oare merita să facă un efort și să pretindă altceva când

amândoi știau exact de ce se aflau acolo? S-a hotărât să-și ia kimonoul și perechea de chiloți negri de dantelă. Nu erau implicați niciun fel de bani. Tot ce avea de făcut era să aranjeze întâlnirea și agenția își trăgea banii direct de pe cardul său de credit. Dacă era un aranjament atât de simplu și de eficient, Chantal se întreba de ce se simțea atât de nervoasă.

Câteva clipe mai târziu a auzit o bătaie fermă în ușa camerei sale. Putea la fel de bine să fie personalul hotelului, dar ea știa că nu era asta. Nu era genul ăsta de personal, oricum.

Tipul pe care îl alesese de pe internet stătea în fața ei. Era plăcut să observe că nu exagerase în detalii. Era incredibil de chipeș. De fapt arăta mai bine în carne și oase, ca să spunem așa, decât pe pagina de internet Masculii Macho. Era înalt, bronzat și atletic. Era perfect pentru ea.

– Salut, a spus cu un zâmbet cald. Sunt Jazz.

– Intră, a spus Chantal. Te așteptam.

Purta un costum elegant cu cămașă și cravată, iar pantofii arătau impecabil. Era foarte prezentabil pentru unul ca el. Dacă ai fi trecut pe lângă el pe stradă, ai fi spus că este un om de afaceri de succes – poate un afacerist priceput din City, ca soțul ei. Figura lui era mai frumoasă decât își imaginase și de la colțurile ochilor lui porneau niște linii fine care arătau că zâmbea des. În niciun caz nu aveai cum să ghicești că era un prostituat. Jazz și-a așezat servieta cu care venise pe măsuța de cafea, iar ea se întreba ce ar fi putut să conțină.

– Șampanie? a întrebat ea.

– Ar fi minunat, a spus Jazz.

Era foarte încrezător și relaxat.

– Lasă-mă pe mine s-o deschid.

Jazz a desfăcut sârma și apoi, ca un expert, a scos dopul din sticlă.

– O să torn, a spus Chantal, iar mâna i-a tremurat în timp ce turna șampanie în pahare.

Doamne, ar fi trebuit să ia niște valium sau ceva care să o facă să se relaxeze. Sau să fi băut jumătate de sticlă înainte să ajungă Jazz aici.

– E prima oară când fac asta, a recunoscut ea.

Nu avea rost să pretindă că știe eticheta acestor întâlniri când ea de fapt habar nu avea.

– Sper că vei conduce tu.

S-a întors și a observat că și-a dat jos jacheta și și-a desfăcut cravata. A luat paharul de șampanie din mâna ei și a dat noroc cu ea. Ochii lui sclipeau jucăuși, promițători și cu dorință. Chantal a inspirat adânc. Era ceva ce nu se așteptase să vadă. A zâmbit doar pentru sine. Toată povestea asta se putea dovedi chiar foarte distractivă.

– Vreau doar să te simți bine, a spus Jazz. Lasă totul în seama mea.

Capitolul treizeci și șapte

ERA ȘAPTE SEARA, ZIUA URMĂTOARE, când Chantal s-a întors acasă. Imediat după întâlnirea cu Jazz, Chantal s-a dus direct la biroul din Londra al revistei *Style USA* și a discutat cu unul dintre redactori despre niște idei de noi articole. A luat prânzul cu un alt jurnalist angajat al revistei pentru a afla ultimele bârfe – cine se culca cu cine, cine își *dorea* să se culce cu cine, cine era pe cale de a fi concediat, cine nu știa că era pe cale de a fi concediat. Chantal nu putea să se abțină să nu-și zâmbească. Dacă i-ar ști colegii secretul *ei* întunecat.

După prânz s-a dus la Paradisul Ciocolatei, a băut un ceai verde și a înfulecat un baton de ciocolată Peninsula Samana, a lui Clive, făcută din cacao rară din Republica Dominicană. Era una dintre ciocolatele preferate ale lui Lucy, dar prietena ei avea nenumărate preferințe când venea vorba de ciocolată. Păcat că niciuna dintre fete nu era aici astăzi, dar Chantal nu avea destul timp de pierdut pentru a le da mesaj să se reunească. În plus, dacă le-ar fi văzut azi, știa că ar fi trebuit să le spună tot despre noaptea nebună pe care o petrecuse cu Jazz. Strălucirea de pe fața ei era dovada evidentă că ceva – sau cineva – i-a făcut pe plac. Simțindu-se extrem de satisfăcută, Chantal a luat în stăpânire una dintre canapelele din Paradisul Ciocolatei și a petrecut un timp vorbind la telefon cu câțiva proprietari

de case despre niște posibile articole în timp ce se bucura de gustul intens, aromat al ciocolatei și de durerea dulce a corpului ei.

Se simțea mai vie decât se simțise de ani întregi. Buricele degetelor, părul din cap, toată ființa ei vibra de o energie căreia nu-i sesizase lipsa. Era extraordinar și pe de-a-ntregul satisfăcută sexual. Jazz stătuse cu ea trei ore. Trei ore lungi, fertile, în care i-a produs plăcere – ca să folosim un termen destul de demodat – iarăși și iarăși. Plătise pentru un romantism din alte timpuri. Asta o luase prin surprindere. Toată atenția lui Jazz fusese concentrată pe trupul ei, pe dorințele ei. A reușit să descopere plăceri pe care nu știuse că le putea simți. Câte femei ar putea spune că au parte de aceleași servicii de la soții lor? A fost profesionistul desăvârșit, gentilomul perfect. Era greu să perceapă această întâlnire ca pe un contract ordinar. Și Jazz păruse că se simțise bine; ori chiar a fost așa, ori este un foarte bun actor. Și-a închis ochii și a izbit-o un val de imagini senzuale. Servieta lui conținea tot felul de poțiuni, loțiuni și de jucării necesare pentru a pune în scenă o noapte fierbinte. I-a turnat șampanie rece pe tot corpul și apoi a lipăit-o cu limba lui fierbinte. Numai acest gând a făcut s-o treacă din nou un fior de plăcere.

Chantal a oftat cu mulțumire în timp ce a intrat în casă și și-a lăsat geanta în hol. Ted, spera ea, se va întoarce în curând de la birou. Cina din această seară va fi extrem de simplă și va consta în spaghete, ca să nu mănânce prea târziu. A adus acasă pentru soțul ei o cutie mică din negresele de ciocolată ale lui Clive, cu lapte și ciocolată albă, care

erau sublime. Se gândea că erau un mod de a face pace și un fior dureros i-a traversat conștiința.

– Salut.

Soțul ei a făcut-o să tresară când și-a scos capul pe ușa din bucătărie.

– Ai venit acasă mai devreme, a spus ea.

– N-am mai putut suporta să stau la birou, a spus. Au avut parte de porția lor de carne vie astăzi.

Și-a descheiat haina.

– Puteam și eu să vin acasă mai devreme dacă aș fi știut, a spus. Trebuia să fi sunat. Am stat la Paradisul Ciocolatei și am planificat niște articole.

Chantal ținea în mână cutia cu negrese. Ted a plescăit în semn de apreciere.

– Cum a mers întâlnirea ta?

– Excelent, a afirmat ea prea puternic.

În curând spoiala strălucitoare a întâlnirii ei amoroase va păli și va dispărea. Îi făcea rău să se gândească unde a fost și ce a făcut azi-noapte. Cum de a fost în stare să plătească pe cineva ca să facă sex cu ea? Cum a putut să-i facă asta acestui bărbat care stă aici în fața ei? Ar trebui să discute problema asta împreună cu el și să afle care era cauza distanței dintre ei. De obicei bărbații virili nu încetau pur și simplu să mai facă sex cu femeile lor fără niciun motiv. A plăti prostituați nu era o soluție.

Chantal s-a întrebat ani întregi dacă și soțul ei avea aventuri amoroase, dar era sigură că nu ar fi avut timp chiar dacă și-ar fi dorit. Era ori la birou, ori la întâlniri de afaceri, ori dormea. Munca de rutină a corporației Grenfell Martin,

pentru care lucra, pur și simplu nu-i permitea plăcerea unei amante. Era sigură de asta.

Chantal s-a dus și l-a sărutat pe Ted pe obraz, sperând ca măcar o singură dată să nu se îndepărteze de ea. Nu s-a îndepărtat, dar nici nu a răspuns. Nu a fost niciun sărut reciproc, nicio îmbrățișare, nicio dezmierdare a obrazului. S-a întors în schimb în bucătărie.

– Am început să fac o salată pentru cină, a spus el. Sper că e bine.

– E foarte bine, a răspuns ea, cu un ton obosit. O să pun doar niște spaghete într-un sos. Dă-mi doar cinci minute să mă înviorez.

– E un mesaj pentru tine în birou, i-a spus soțul ei peste umăr în timp ce a luat un ardei roșu și a continuat să-l taie. A sunat un tip aseară când erai plecată. A spus că are niște informații care ți-ar fi folositoare.

Chantal a furat o bucățică de ardei de pe fundul de lemn și a început să o ronțăie în timp ce urca scările.

– Da?

– Zice că l-ai cunoscut la un hotel în zona lacurilor.

Sângele din vine i s-a transformat în gheață. Nu putea fi decât o singură persoană. Și a sunat aici, acasă. Inima a început să-i bată puternic în piept. Trebuie să-i fi luat numărul din telefonul pe care îl avea în geanta pe care i-o furase. Se întreba dacă mai putea rosti ceva și dacă vocea ei mai suna normal.

– A lăsat vreun nume?

Pentru urechile lui Chantal a sunat destul de fals.

Ted a stat un moment pe gânduri.

– Nu, a răspuns. Doar un număr.

– A mai spus altceva?

– Nu prea multe.

Expresia soțului ei nu lăsa să se întrevadă nimic.

– A spus că e în avantajul tău să-l suni cât de repede. Vrei să-l suni acum cât timp pregătesc eu masa?

– O să-l sun mâine, a spus ea cât de nonșalant a putut. Nu poate fi chiar atât de urgent.

Dar avea un sentiment că era.

Capitolul treizeci și opt

JACOB ÎMI DĂ MESAJ ȘI-MI SPUNE că s-a simțit bine și că i-ar plăcea să ne vedem din nou vineri. De data asta are bilete la un eveniment de caritate organizat pentru ajutorarea femeilor cu cancer de sân. Îi răspund la mesaj și îi spun că mi-ar plăcea să merg. Dar asta înseamnă că trebuie să mai aștept câteva zile până îl voi vedea din nou. Îmi rămâne în continuare slujba mea activă la librăria Jesmond & Sons, destinată celor cu înclinații militare, pentru a mă ține ocupată până atunci.

Azi dimineață am dus o plasă plină de produse de curățat. Am cumpărat Cif cu miros de lămâie, Mr. Muscle, Mr. Sheen, Windolene, Spring Fresh Bleach și un pachet de lavete. Dacă tot nu am nimic de făcut, aș putea la fel de bine să fac curățenie în librărie. Acum sunt în prima pauză de ceai a zilei și mă bucur de un baton de ciocolată Green & Black în timp ce plănuiesc de unde să încep. Mă gândesc și la Jacob, la cât de bine mă simt în compania lui. Chiar dacă sunt la serviciu, mă gândesc bineînțeles mai mult la el decât la munca pe care o am de făcut.

– Avem un angajat care se ocupă de curățenie, mă asigură suspicios domnul Jesmond Junior când dă cu ochii de plasa plină de produse de curățat. Domnișoara Franklin vine o dată la două săptămâni, cu o punctualitate de ceasornic. Nu trebuie să-ți bați tu capul cu asta.

Dar asta nu se vede nici pe departe și luând în calcul halul în care arată încăperea, cred că domnișoara vine, se ascunde într-un colț și trage un pui de somn.

– Mi-ar face plăcere să fac asta, spun luminoasă. M-ar ajuta și pe mine să mă obișnuiesc mai ușor.

– Trebuie să plec astăzi, îmi spune încruntându-se cu îngrijorare. Crezi că te descurci de una singură?

– Bineînțeles, îi răspund eu.

– Și dacă se va aglomera dintr-odată?

Dacă va veni un grup de turiști cerând brațe întregi de cărți despre istoria militară, o să-mi ies din fire cuprinsă de panică. Dar cred că sunt în siguranță în această privință.

– Totul o să strălucească până când vă veți întoarce.

Vocea lui devine o șoaptă.

– *La spital.*

Apoi îmi arată din nou acea zonă a pantalonilor lui albaștri de poliester pe care prefer să nu o privesc.

O oră mai târziu bem încă o cană de ceai împreună și îmi împart Twixul cu domnul Jesmond, dar încă nu m-am apucat de lucru. Încă mă obișnuiesc cu ideea. Domnul Jesmond își ia haina, umblă agitat de colo-colo și se pregătește să plece.

– Te vei descurca?

Mă întreabă asta pentru a zecea oară.

– Nicio problemă, îi răspund tot pentru a zecea oară. Nu o să mai recunoașteți locul ăsta când vă veți întoarce.

Ignor expresia de teroare de pe fața lui și răsuflu ușurată când închide ușa după el. Așezându-mă la loc pe scaun, mă întreb dacă ar trebui să-l sun pe Cuceritor – un telefon rapid, prietenesc, ca să văd cum se descurcă fără mine –,

dar apoi mă gândesc că trebuie să se descurce foarte bine. Tracy Saucumofichemând-o poate că este o asistentă personală dotată, excelentă la dactilografiat, completat hârțoage, adus cafele și la alte îndatoriri specifice meseriei. Dar totuși pot să pun pariu că nu are așa mari provizii de ciocolată ca ale mele. Mă îndepărtez de telefon gândindu-mă că dacă Cuceritorul mi-ar fi simțit lipsa, m-ar fi putut suna. I-am dat numărul meu de telefon și n-am auzit nimic de la el. Nici măcar o veste.

Ticăitul ceasului se aude puternic în liniște, așa încât, cu un oftat fără pic de entuziasm, îmi schimb direcția și mă îndrept către mormanul de produse de curățat. Văzută de la distanță, părea o idee bună să mă transform în Kim and Aggie din *Cât de curată este casa ta?* Acum, la momentul adevărului, verva mea inițială se pare că m-a părăsit. Dar e mai bine să fac curat decât să petrec o nouă zi la birou fără să fac nimic.

Mi-am adus în acest scop un șorț vechi și niște mănuși de cauciuc și primul pas este să mi le pun. Chiar în mijlocul magazinului, e așezat un șir de rafturi cu cărți așezate pe lățime, unul în spatele celuilalt, și mă hotărăsc să încep din față către fundul librăriei. O să încerc să șterg de praf și să lustruiesc toate cărțile și rafturile azi pentru ca domnul Jesmond să vadă efectul, iar mâine o să-mi îndrept atenția către bucătărie, baie și poate că mă voi aventura și în depozit – deși de acolo, din adâncurile încăperii, par să se audă tot felul de sunete care par a mișunat de patrupede. Iau un castron cu apă fierbinte din bucătăria jegoasă și umezesc o lavetă. Am găsit o scară pe roți pe care domnul Jesmond trebuie să o folosească pentru a ajunge la rafturile de sus și

o trag în fața primului raft mare cu cărți, pregătindu-mă să curăț prima categorie de cărți. *Arme și războaie*. Mă urc pe scară și încep să iau jos teancuri de cărți pe care le așez pe birou încercând să păstrez o oarecare ordine pentru a nu fi nevoită să sortez prea tare titlurile când le voi pune la loc. E evident că domnul Jesmond are propriul său sistem, iar eu pe al meu. Cărțile sunt pline de praf adunat în ani de zile și, orice ar face domnișoara Franklin, cu siguranță nu are legătură cu cârpa de praf. Aerul devine plin de particule de praf înainte de a apuca să scot mai puțin de jumătate din cărți, iar ochii încep să mă usture și nasul să-mi curgă. Șterg rafturile cu laveta umedă și sper să stăvilesc norul toxic de particule de praf. Apoi usuc suprafețele și le lustruiesc cu Mr. Sheen. Arată mult mai bine. Sub stratul ăla de jeg se află niște rafturi chiar frumoase de mahon. Stau și îmi admir munca. E plăcut să fii nevoit să faci muncă fizică – din când în când.

Hotărăsc că e mai bine să scot toate cărțile deodată de pe un raft decât să-l curăț pe bucăți, după cum plănuisem la început. Dacă fac asta pe bucăți aș putea să prăfuiesc din nou rafturile șterse deja, după care va trebui să o iau de la început – iar în ritmul ăsta voi ajunge să fac o muncă de Sisif. Sunt sigură că așa se numea tipul care a fost obligat să împingă veșnic bolovanul la deal de către un alt individ (care în prezent probabil că este unul dintre directorii de la Targa), dar cunoștințele mele de mitologie greacă sunt destul de îndoielnice.

Îmi petrec următoarea jumătate de oră cărând teancuri de cărți și stivuindu-le pe birou, care este aproape inutilizabil. Sper ca grupul de turiști să nu apară acum – *Ha! Ha!* Mișcarea asta trebuie să-mi facă bine la coapse; ridicatul

mormanelor de cărţi trebuie să-mi facă bine la bicepşi. În curând voi avea nevoie de nişte ciocolată pentru a recupera energia pierdută.

Încă o jumătate de oră şi raftul este golit în întregime. Toate cărţile sunt îngrămădite pe birou şi pe podea în faţa biroului. Empatizez foarte tare cu Sisif. Singurul loc în care nu am curăţat încă este partea de deasupra. Îmi fixez şorţul, îmi iau laveta umedă şi urc din nou pe ultima treaptă a scării. Trebuie să mă întind un pic pentru a ajunge la partea superioară a raftului aşa că mă ţin bine de scară în timp ce mă întind. Chiar atunci îmi sună telefonul. Este îngropat undeva printre grămezile de cărţi de pe birou şi mă tentează teribil să-l las pur şi simplu să zornăie în continuare. Dar apoi mă gândesc că ar putea fi Jacob sau ar putea fi Cuceritorul, aşa că încerc să ajung la telefon înainte să-mi intre căsuţa vocală. Cobor în grabă de pe scară, cât de repede sunt picioarele mele scurte în stare, sar pe podea încercând să evit mormanele de cărţi şi să ajung rapid la telefon, pe care reuşesc să-l apuc cu o mână chiar în momentul în care încetează să mai sune.

În grabă lovesc unul dintre mormanele de cărţi care se dărâmă peste altul, care la rândul lui cade peste altul şi apoi un maldăr loveşte scara care se clatină ameninţător. Îmi las telefonul şi mă reped la scară pentru a o prinde înainte să cadă şi ea. Încercarea mea este un eşec jalnic şi privesc cum scara loveşte primul raft, care începe la rândul lui să se clatine, iar eu îl prind încercând să-l menţin drept. Se tot bălăngăne până când îmi scapă din mână. Este atât de frumos şi de lucios pe părţi, cum tocmai l-am lustruit, încât pur şi simplu nu am cum să-l prind pentru că-mi alunecă.

Greutatea raftului atinge bineînțeles limita la care se poate bălăngăni și scârțâie în timp ce se răstoarnă peste raftul următor, împrăștiind cărți și praf în toate colțurile librăriei. Și raftul următor se bălăngăne și scârțâie, iar eu mă aud suspinând în timp ce mă reped înspre el pentru că stă să se răstoarne la rândul lui peste raftul din spate. Totul continuă astfel până când toate cele șase rafturi sunt cu susul în jos, întinse pe podea ca un bețiv într-o seară de sâmbătă. Cărțile stau toate pieziș cu paginile deschise, așa cum fac câinii când vor să-și arate burta. Un praf gros ca fumul umple aerul din încăpere. Ceasul ticăie tare în liniștea care s-a lăsat.

Mă întorc la birou încercând să mă cațăr peste rămășițele teancurilor de cărți deteriorate până când îmi găsesc telefonul din nou, uitându-mă furioasă la ecranul pe care scrie *mesaj nou.* Apăs pe butoane și mesajul se deschide. Este un mesaj vocal de la Marcus. Nu pot suporta să-l ascult acum. Dar poate că îl voi asculta totuși. *Lucy*, spune Marcus. *Îmi lipsești îngrozitor.* De câte ori mi-am dorit să aud cuvintele astea? *Știu că mi-ai spus că te întâlnești cu altcineva, dar te rog să mă suni. Te rog.* Cum ar trebui să răspund unui astfel de mesaj?

Se mai aude încă un scârțâit scurt din spatele librărie și încă un lucru care nu ar trebui se prăbușește la pământ. Toate astea din vina lui Marcus.

Cât încă mă aflu în starea asta de năucire totală, telefonul meu bâzâie. Este un mesaj. De data asta este de la Chantal. CIOCOLATĂ URGENT! FOARTE IMPORTANT! NE VEDEM LA PRÂNZ. Privind la dezastrul din jurul meu cred că am și eu nevoie de propria mea ciocolată urgent.

Capitolul treizeci și nouă

– TIPUL DE LA HOTEL M-A SUNAT, ne lămurește Chantal. Acasă. A răspuns Ted.

Toate suntem cu gura căscată. Hoțul care a tâlhărit-o pe Chantal a sunat-o. Prietena noastră are fața palidă și pare foarte încordată. Are un tremur în voce.

– Presupun că a luat numărul din telefonul meu mobil când l-a furat.

– O, Doamne, Chantal.

Asta este utila mea contribuție.

Își amestecă cafeaua și apoi ridică ceașca înspre buze. Mâna îi tremură și își pune cafeaua la loc pe masă. Paradisul Ciocolatei este întotdeauna aglomerat la ora prânzului, dar am reușit cumva să umplem de bagaje canapeaua pentru a o păstra doar pentru noi. Clive cred că ar trebui să pună un semn cu REZERVAT pe colțul ăsta, pentru noi, dar mai durează până-l convingem. Am reușit toate să ajungem aici într-o jumătate de oră după ce am primit mesajul frenetic al lui Chantal și stăm toate îngrămădite conspirativ și comod, cu o grămadă de brioșe cu ciocolată între noi. Chiar dacă subiectul discuției se pare că nu este nici pe departe atât de confortabil.

– I-a spus lui Ted cine era?

– Nu.

Dă negativ din cap.

– A lăsat doar un număr și a spus că ne întâlnim la hotel în Ținutul Lacurilor.

– Slavă Domnului.

– Totuși pericolul inerent a existat, Lucy. Cred că astfel m-a avertizat că ar fi putut la fel de bine să-i scape câteva vorbe lui Ted despre cele petrecute. Am fost norocoasă.

– Oare n-ai putea pur și simplu să-i spui tot soțului tău? Sinceritatea este de obicei cea mai bună tactică, sugerează Autumn.

– Nu în cazul ăsta, spune categoric Chantal. Cum i-aș putea mărturisi asta lui Ted? Ar divorța cu siguranță.

Facem toate un schimb de priviri îngrijorate.

– L-ai sunat deja? vrea să afle Nadia în timp ce-și șterge mustățile de ciocolată.

– L-am sunat azi dimineață, spune Chantal. A fost îngrozitor. Avea o voce atât de ciudată încât m-am întrebat cum de l-am lăsat să se apropie de mine, fără să...

Se oprește, dar noi știm cu toatele exact la ce se referă.

Autumn își mișcă nervos buclele.

– Promite-mi că nu o să mai faci asta niciodată, spune ea. Sexul cu necunoscuți este plin de primejdii. Ar trebui să te gândești să-ți cureți chakrele pentru a alunga energia negativă.

Eu cred că ar trebui să se caute puțin la cap!

Chantal are bunul simț să pară stânjenită. Obrajii ei se înroșesc complet.

– Spune că îmi pot recupera toate bijuteriile...

– Asta este o veste bună, intervine Autumn, nu-i așa?

Chantal o privește cu îngrijorare.

– Dacă îi dau suma pe care o valorează, treizeci de mii de lire. Probabil că le-a evaluat.

– Oamenii de genul ăsta au adăposturi, spun eu dovedind că mi-am petrecut o bună parte din adolescență urmărind filme cu gangsteri. Prietenele mele se uită la mine lipsite de orice expresie. Nu adăposturi pentru oameni. Adăposturi pentru bunurile furate, ascunzători. Tipii șmecheri din magazinele de amanet de pe străzi lăturalnice care și-ar vinde prada capturată pe nedrept pe mai puțin decât ar valora ea. Probabil că bijuteriile lui Chantal vor fi topite și vor urma calea vreunui comerciant necinstit undeva prin Europa, în caz că nu se va supune.

– Toată povestea asta nu mă face să mă simt mai bine, Lucy, spune Chantal.

– Scuză-mă.

– Treizeci de mii de lire sunt îngrozitor de mulți bani, ne spune Autumn, ceea ce știam toate deja.

– Asta îi va cumpăra și tăcerea, adaugă Chantal.

– Doamne Dumnezeule!

Sunt plină de sfaturi prețioase astăzi. Poate din cauza amintirii tuturor cărților răsturnate și a rafturilor distruse care-mi blochează procesele mentale. Nu le pot povesti despre ghinionul pe care l-am avut mai devreme la noul meu loc de muncă. Sunt probleme mult mai importante decât cea de a fi distrus o întreagă librărie și de a fi rămas mai mult ca sigur fără loc de muncă. Pe lângă asta, s-ar putea să încep să plâng și trebuie să fiu puternică pentru Chantal. Are nevoie de noi acum.

Nadia pare foarte rușinată.

– Dar ți-am luat toți banii, Chantal. Ce-o să te faci acum?

Expresia de pe figura lui Chantal se transformă într-una de îndârjire și determinare.

– Trebuie să fac rost de mai mulți.

– Trebuie să-i iei înapoi. Pot să iau un împrumut... sau găsesc eu o soluție.

Nici măcar Nadia nu pare convinsă.

Chantal își pune mâna pe brațul ei.

– Nici nu vreau să aud, spune Chantal. Tu ai, chiar și în condițiile astea, nevoie mai mare de ei. Eu m-am băgat în mizeria asta nenorocită. Eu trebuie să ies singură de aici. O să găsesc cumva banii ăștia.

– Dar nu se poate să-ți cumperi propriile bijuterii, spune oripilată Autumn. Îți aparțin ție. Acum este momentul să mergi la poliție.

– Nu, spune Chantal cu hotărâre. Nu pot face asta.

Aici trebuie să o aprob. Uitați-vă la orice film despre răscumpărări și veți vedea că totul se distruge în clipa în care este implicată poliția. Cei răi rămân mereu cu prada. O să fie sânge pe pereți și cadavre peste tot. La figurat, dacă nu cumva chiar și la propriu. Se pare că lui Chantal i s-a oferit șansa de a-și recupera bijuteriile și va trebui s-o facă.

– Totuși, chiar ai putea să faci rost de banii ăștia?

– O să fie greu, ni se confesează ea, împreunându-și mâinile. Mi-a trebuit un pic de pricepere și dexteritate ca să scot treizeci de mii de lire din cont fără ca Ted să-și dea seama. Încă treizeci?

Chantal ridică din umeri.

– Nu știu. Asta se va simți cu siguranță. Avem niște picturi care vor trebui să-și ia zborul. Aș putea să-i spun lui Ted că le-am trimis la restaurare, că le-am pus în pod sau

că le-am mâncat. Sunt o femeie descurcăreață. Trebuie să găsesc ceva. Și foarte repede. Trebuie să-l sun pe nenorocit astăzi și să-l anunț ce am hotărât. Vrea să ne întâlnim la hotel pentru a face trocul cu banii și bijuteriile. Lui Chantal îi sare muștarul. Da, sigur.

Mi se aprinde dintr-odată o luminiță în minte și mă îndrept brusc în scaun.

– Nu, nu. Trebuie să o faci, spun eu. Aranjează-ți o întâlnire cu el – dar totuși nu în Londra. Undeva mai retras. Undeva la țară, poate.

Prietena mea mă privește așteptând cu nerăbdare.

– Am un plan *grozav*, spun eu surescitată. Chantal, o să-ți recuperăm bijuteriile.

Se holbează toate la mine nerăbdătoare și până și eu mă întreb oare de ce mă comport ca un personaj din *Ocean's Eleven*.

Capitolul patruzeci

DOMNUL JESMOND A TREBUIT să fie dus înapoi la spital pentru că a suferit un șoc după ce a văzut în ce stare se afla librăria lui. S-a întors așteptându-se să găsească totul lustruit și în locul lustrului a găsit un dezastru. Agenția mi-a spus că se simte bine acum, că își va reveni și că i-au trimis niște fructe și flori pe care va trebui să le plătesc eu. Au trimis gratis și două fete la librărie care să rezolve săptămâna viitoare dezordinea. Una dintre ele a fost librar, așa că bănuiesc că totul se va aranja cum trebuie. Doar că acum nu mai am nici slujbă, nici agenție. Cei de la Agenția Zeițelor – ajungând la concluzia că eu ar fi trebuit să aparțin Agenției Demonilor – m-au rugat să părăsesc agenția chiar dacă le-am explicat cum s-au întâmplat lucrurile și cum am încercat să fac totul cu cele mai bune intenții.

În această dimineață m-am înregistrat într-o altă agenție și sper că nu o să ceară recomandări de la Agenția Zeițelor, pentru că dacă o vor face o să fiu, cum se zice, în rahat până-n gât. Mi-am petrecut dimineața cu o coală imensă de hârtie întinsă pe covorul din camera de zi punând la cale un plan inventiv de jaf pentru membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată – *operațiunea de recuperare a bijuteriilor lui Chantal.* Îmi rod creionul în timp ce pășesc pe covor și mă scarpin în cap în stilul marilor criminali de la Hollywood. Mă gândesc să fac rost de o pisică albă și

pufoasă. Nemaiplănuind până acum un jaf de una singură, mi s-a părut destul de complicat, dar acum cred că am totul sub control. Am vrut să mă întâlnesc cu fetele la prânz ca să le împărtășesc ideea, dar toate sunt ocupate astăzi. Chiar și Nedreptățita, Chantal, are o întâlnire de afaceri. Una foarte secretă de altfel, având în vedere că a evitat să-mi spună unde se afla. Nadia are un interviu de angajare, iar Autumn se străduiește să îmbunătățească viețile chinuitoare ale tuturor drogaților din această lume – aici e inclus și fratele ei. Acum se apropie ora prânzului și nu am nimic de făcut și niciun pic de mâncare în casă, asta dacă nu pun la socoteală tonele de ciocolată. Dar pentru că doar asta am mâncat în ultimele zile, mă hotărăsc că ar fi timpul să consum și ceva mai hrănitor și mai sănătos. Fructe, legume, linte – mâncare care balonează. Stau și-mi rod unghiile întrebându-mă ce să fac.

Aș putea merge la sală să mă antrenez – dar alung gândul una-două. Astăzi nu trebuie să mă autoflagelez; faptul că mi-am pierdut slujba a fost o pedeapsă suficient de mare. Am nevoie de ceva sau de cineva care să-mi ofere puțină iubire și mângâiere. Se întâmplă uneori – foarte, foarte rar – ca ciocolata să nu fie un substitut suficient al mângâierii umane. Aș putea să-i dau un telefon Cuceritorului, dar ar trebui să-i povestesc despre incidentul din librăria lui Jesmond și să-i spun că acum nu am un loc de muncă concret, iar el n-ar mai putea de râs și povestea ar face turul Targăi până la pauza de ceai. Poate că o să-l sun când îmi voi recăpăta cariera.

Aș putea să-l sun și pe Jacob să văd dacă e liber. Dar pe bărbați îi sperie genul ăsta de abordări, nu-i așa? Dacă te

întâlnești cu ei doar de câteva ori și apoi începi să-i suni din senin cred că te transformi într-o obsedată sau că vrei să te măriți cu ei sau, cel puțin, că vrei să le cunoști mama.

Sau aș putea să-l sun pe Marcus. De dragul vremurilor trecute. Chiar dacă a fost de fapt vina lui că mi-am pierdut slujba. Degetele mele dau târcoale periculos tastelor telefonului mobil. Ar fi păcat ca după cinci ani de relație să nu putem rămâne nici măcar prieteni, nu credeți? Ar fi o risipă totală a timpului petrecut împreună. Dacă nu ierți pe cineva pentru faptele rele, nu-ți lasă oare și ție o urmă neagră pe suflet? Mi-ar plăcea să evit acest lucru și, dacă un scurt telefon la Marcus poate face asta, cred că merită riscul. Apăs tasta cu numărul lui și respir adânc în timp ce-l sun. Sper că nu-și va pune prea multe speranțe în acest telefon. N-ar trebui. Oricum, el m-a sunat primul.

Marcus arată așa de bine și inima mea tânjește când îl văd, chiar dacă am instruit-o dinainte să nu facă asta. Poartă un costum gri cărbune, o cămașă albă și o cravată roz închis. Îmi plac bărbații care sunt atât de relaxați în privința masculinității lor încât își permit să poarte roz. Aștept în fața biroului său și când iese pe ușa rotativă îmi ia mâna și mă sărută pe obraz.

– Îmi pare bine să te văd, îmi spune în timp ce eu nu pot decât să mă întreb de ce am ales să-mi sun fostul prieten într-un moment de răscruce. Mai ales că el este motivul acestuia. Cred că familiaritatea uneori nu dă naștere disprețului, ci mângâierii.

Ținându-ne în continuare de mână, ne îndreptăm către o cafenea cu mese afară, la umbra catedralei St. Paul. Porumbeii cerșetori ciugulesc pe la picioarele noastre,

pășind cât mai țanțoș în timp ce noi comandăm amândoi legume gratinate, panini cu mozzarella și un pahar din vinul casei, roșu.

– Credeam că de data asta *chiar* am dat-o în bară, recunoaște Marcus. Mulțumesc că mi-ai dat o nouă șansă.

– Dar asta nu este o nouă șansă, îi spun cu hotărâre. Te-am sunat pentru că am avut o săptămână groaznică și voiam să fiu cu cineva cu care... mă simt *în largul meu*. Nimic mai mult.

Marcus îmi zâmbește în felul ăla ucigător.

– În largul tău?

Râde.

– Cred că este un început. Mă mulțumesc și cu asta.

Chelnerița ne aduce băutura și mâncarea. Marcus trage un gât din vinul proaspăt și mușcă foarte hotărât din sandviș. Când mă privește din nou este dintr-odată serios.

– Nu știu ce e în neregulă cu mine, Lucy. Serios, nu știu. Când suntem împreună ca acum mă gândesc că nimic nu se poate compara cu relația noastră. Te iubesc – trebuie să crezi asta. Dar după ce se liniștesc lucrurile și începem să ne simțim prea *în largul nostru* unul cu celălalt, încep să mă gândesc la căsătorie, la copii, la treburi domestice tihnite pentru restul vieții mele și intru în panică. Asta mă determină să fac lucrurile pe care le fac. De parcă s-ar sparge o supapă de siguranță. De fiecare dată când fac asta, știu că am făcut o greșeală imensă...

– Dar asta nu te oprește să o faci.

Dă din cap.

– Problema este că dacă eu te tot primesc înapoi de fiecare dată după ce faci o greșeală imensă voi ajunge ca

una dintre femeile alea care umplu rubricile cu probleme în dragoste de prin reviste. *Dragă Cathy, soțul meu nu-mi poate fi credincios. Eu îl iubesc încă. Ce pot să fac?* Sau voi ajunge la vreun talk-show, plângând cu sughițuri într-o batistă cu un titlu care spune cu litere mari: SOȚUL LUI LUCY O ÎNȘALĂ!

– Asta înseamnă că te *poți* vedea căsătorită cu mine?

Acum este rândul meu să râd.

– Mă puteam vedea, Marcus. Mi-ar plăcea foarte tare să mă căsătoresc și să fac copii, nu pot să neg asta. Sunt fericită singură, dar nu vreau să rămân așa pentru totdeauna. Cu tine am ce-i mai rău din toate astea. Sunt într-un purgatoriu permanent, neștiind niciodată sigur dacă am o relație sau sunt din nou singură.

– Și eu vreau să mă căsătoresc și să am copii, îmi spune. Cândva. Industria în care lucrez eu are o statistică groaznică referitor la acest aspect. Toți tipii de la mine din birou care au fost căsătoriți sunt acum divorțați. Unii dintre ei sunt la a treia sau a patra nevastă – la a treia sau a patra serie de copii. Își petrec sfârșiturile de săptămână pe autostradă alergând între familii pentru cele două ore de vizită, apoi își petrec după-amiezele pe la McDonald's. Eu nu vreau să ajung așa. Oare este atât de rău că vreau să mă asigur înainte să mă înham la asta?

Nu prea există contraargumente când situația este descrisă astfel.

– Suntem încă tineri, Lucy, continuă Marcus. Trebuie să ne grăbim?

– Suntem împreună de cinci ani.

Aproape.

– Dacă nu ești sigur acum, sunt șanse mari să nu fi niciodată.

Oftez și-mi termin vinul.

– Mi se pare că nu mai am vârsta pentru harababura asta sentimentală.

Marcus pare cuprins de spaimă.

– Ce pot să fac ca să-ți dovedesc că tu ești cea lângă care vreau să rămân?

Să încetezi să te mai culci cu alte femei ar fi un început bun, gândesc eu. Dar nu spun cu voce tare. În schimb oftez cu plictiseală și spun:

– Nu știu.

Sunt prea epuizată ca să am parte de o discuție despre cuplu astăzi. Nu asta plănuisem să fac. De fapt ce caut eu aici?

– Cred că este un pic cam târziu pentru discuția asta.

– Nu spune asta.

Reușesc să mă ridic.

– Ar trebui să plec.

– Nu pleca, mă imploră Marcus. Rămâi. Te rog să mai rămâi.

Mă așez înapoi pe scaun fără tragere de inimă.

Apoi el devine plin de viață.

– Știu, își strânge capul în palme de parcă ar avea o idee. Mută-te cu mine. Mută-te în apartamentul meu. Definitiv.

Pe chipul meu trebuie să se observe șocul pe care îl simt. Nu-mi doream nimic mai mult de la Marcus decât un pahar de vin și câteva glume. *Poate* și un mic flirt, *probabil* și câteva rugăminți. Dar asta nu era cu siguranță în plan.

– Serios, spune el și un tremur de entuziasm se simte în vocea lui. Putem face asta, Lucy. Hai să încercăm. Acum. Nu mai merg la lucru după-masa asta.

Sunt înmărmurită. Oare chiar Marcus, căruia îi place la nebunie să muncească, spune asta? Să dezerteze de la lucru? Trebuie să fi suferit vreun transplant de personalitate.

– Putem să-ți mutăm chiar acum lucrurile, continuă el. De ce să mai așteptăm?

Îmi simt ochii clipind foarte repede și gura mi s-a deschis ca și cum ar vrea să spună ceva, dar refuză pe moment să articuleze. Marcus vrea să mă mut cu el! Oare am putea face asta? Oare să-i mai dau încă o șansă iubitului meu rătăcit? Nu m-a mai rugat niciodată să ne mutăm împreună. Asta este cu siguranță o schimbare hotărâtoare. N-am mai locuit niciodată cu iubitul meu și gândul este foarte tentant. Asta înseamnă că a început să se obișnuiască cu noțiunea de „pentru totdeauna". Nu rogi pe cineva să se mute cu tine dacă ai de gând să-ți etalezi bucățile prin apartament în fiecare noapte, nu-i așa? Când va avea ocazia să mă înșele, dacă sunt mereu în preajma lui? Poate că această nouă etapă a relației noastre era tocmai lucrul de care aveam nevoie. Dintr-o dată am o stare febrilă și simt cum mă trece prin tot corpul un fior de frică sau o presimțire. Oare *chiar* am putea face acest lucru?

În creierul meu uimit nu există decât un singur răspuns, când deodată Marcus se lovește cu mâna peste frunte.

– Ah, dar nu putem, spune oftând cu jale. Nu putem.

– De ce? De ce?

Abia începusem să mă obișnuiesc cu ideea.

– De ce nu?

– Toate podelele din apartament sunt ridicate în acest moment.

– Podelele?

– Am o problemă cu țevile de scurgere sau ceva de genul ăsta, îmi spune. Toată casa pute. Au venit cei de la Dyno-Rod, dar n-au reușit să descopere sursa mirosului. Acum am adus o echipă de constructori. Au ridicat podelele din toate camerele, dar n-au găsit absolut nimic.

Obrajii mei capătă culoarea lividă a cravatei lui Marcus.

– Serios?

– Miroase a pește stricat, continuă el. N-ai vrea să te afli acolo. Nu încă. Mă gândesc să mă mut eu însumi la un hotel până când vor descoperi unde este problema. Dar după ce termină...

Îmi strâng buzele și mă gândesc la ce urmează să-i spun. M-a prins entuziasmul lui Marcus. Era cât pe ce să mă gândesc la ce bagaje să-mi fac. Era cât pe ce să uit totul despre Jacob și cât de mult îmi place de el. Era cât pe ce să-l consider pe Cuceritor doar șeful meu. Era cât pe ce să uit cât de groaznic s-a purtat Marcus cu mine.

– Sunt creveți, spun eu.

Marcus este complet năucit.

– Mirosul, îi confirm. E de la creveți. Sunt în canapea și sub salteaua ta.

Fostul meu iubit pare oripilat.

– Tu i-ai pus acolo?

– Da, eu.

Pentru o clipă doar se holbează la mine, fără să spună nimic. Maxilarul îi tremură așa cum i se întâmplă de obicei când e nervos.

– Ai făcut-o tot atunci când mi-ai umplut costumele și pantofii cu piure de cartofi?

– Da.

Marcus își freacă fruntea cu mâna.

– Presupun că ar trebui să mi se pară amuzant.

– Ar fi o modalitate de a trece peste asta, spun eu cu fața roșie ca focul.

– Dar nu mi se pare, îmi spune Marcus. M-a costat câteva mii de lire până acum. Canapeaua o să fie înlocuită săptămâna viitoare pentru că petele de ruj nu ies de pe ea. Îți amintești? Acolo unde ai scris tu MARCUS CANNING, EȘTI UN TRĂDĂTOR TICĂLOS cu litere foarte mari și roșii pe pielea albă a canapelei.

Îmi amintesc.

Marcus este evident foarte șocat.

– Chiar meritam asta, Lucy?

– În momentul ăla eram convinsă că meriți.

– Și acum?

– Acum îmi pare rău.

Marcus se ridică.

– Trebuie să mă întorc la lucru.

– Marcus, spun eu. Îmi pare rău. Voiam doar să rămânem prieteni.

Nu spune nimic. Pleacă pur și simplu de lângă mine.

Chelnerița vine să ne strângă farfuriile.

– Mai doriți altceva?

– Puteți să-mi dați meniul pentru desert, vă rog?

Mi-l aduce, iar eu comand nu una, ci *două* porții mari de prăjitură de ciocolată.

Capitolul patruzeci și unu

A DOUA ZI, PE CÂND M-AM ÎNTÂLNIT cu doamnele cumsecade din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, deja finalizasem detaliile planului meu de maestru. Am reușit să ne întâlnim toate după lucru și, dacă ăsta ar fi fost un pub, am fi luat un separeu, așa cum i se spune unui astfel de loc în care te poți izola. Pe ușă este semnul ÎNCHIS și doar gașca noastră selectă se delectează cu deliciile Paradisului Ciocolatei. Ploaia bate în geam, iar Clive a aprins câteva lumânări pe măsuțele de cafea pentru a estompa cenușiul care a pus stăpânire pe tot. Vă mărturisesc că dacă aș fi milionară i-aș plăti pe Clive și pe Tristan și aș ține acest loc doar pentru mine.

– O să-ți recuperăm bijuteriile, îi spun lui Chantal pe un ton plin de curaj și cu o voință de fier.

Râd toate de mine.

– Și cum ai de gând să faci asta, draga mea? vrea să afle Chantal în timp ce rupe în două o bucățică cât o înghițitură dintr-o prăjitură de ciocolată.

– Uite așa.

Le întind fiecăreia câte o foaie cu instrucțiuni.

Astăzi am fost funcționară, angajată temporar într-o clădire de birouri necunoscută și gri, unde n-a vorbit nimeni cu mine. Un loc cu adevărat groaznic și ca să-l fac mai suportabil mi-am petrecut ziua definitivând detaliile *Operațiunii*

de recuperare a bijuteriilor lui Chantal și imprimând cópii pentru fiecare dintre noi.

Toate se uită peste pagini. Acum nu mai râd chiar așa de tare.

– Ești serioasă, șoptește Autumn.

– Foarte.

– Chiar crezi că putem face asta?

– Cred că trebuie să încercăm, spun cu hotărâre.

Mă confrunt cu un baton de ciocolată din cacao pură de pe plantațiile din Madagascar, de data asta ciocolată cu lapte în loc de ciocolată neagră. Este cremoasă, dulce și untoasă, cum era ciocolata din copilăria mea. Și mama mea fusese ciocoholică – ea mi-a dezvăluit calea asta. Apoi s-a decis că trebuie să poarte doar mărimea S pentru a avea o viață împlinită, iar acum mănâncă numai salată. O face să se simtă foarte nefericită, dar are într-adevăr corpul unui copil subnutrit pe care și l-a dorit atât de mult. Cred că la vârsta ei m-aș mulțumi să fiu grasă și fericită. În general ciocolata mea delicioasă din Madagascar poate vindeca orice, dar acum nu reușește să mă liniștească. Oricum, comit un sacrilegiu îndoind-o cu o ceașcă de ceai. Nici asta nu are vreun efect.

– Nu-l putem lăsa sub nicio formă pe tipul ăsta să te stoarcă de bani și să scape, spun eu morocănoasă.

– O să mă lupt să iau banii de la el în intervalul de timp pe care îl propune el, consimte Chantal. Poate că Lucy are dreptate. Cred că ar trebui să încercăm asta.

– Te-a contactat din nou?

– Azi dimineață, ne răspunde. Am reușit să-l potolesc, dar cred că nu mai am foarte mult timp.

Am început să vorbim ca niște maeștri ai tâlhăriei. Una dintre noi va spune în curând:

– O să-l atârnăm ca pe-o halcă de carne într-un cârlig dintr-o măcelărie !

În stilul lui Vinnie Jones. Ne privim una pe cealaltă cu nervozitate.

– Oare este legal? întreabă Autumn în șoaptă.

– Nu facem decât să luăm înapoi ce-i aparține lui Chantal, spun cu o convingere pe care nu o simt neapărat.

Poate că tehnica noastră se va dovedi a fi bună.

– Nu-mi vine nicio altă cale în cap.

– Eu mă bag, spune Nadia. Când o s-o facem?

– Cât de curând se poate.

Mă uit spre Chantal pentru a-mi confirma. Ea dă afirmativ din cap.

– Am nevoie de timp să-l previn pe Toby pentru că vreau să mă asigur că poate să stea cu Lewis. Vreau să evit o cheltuială suplimentară pentru o bonă, ne spune Nadia.

George Clooney nu a avut niciodată astfel de probleme. Și-a riscat vreodată un jaf pentru că unul din gașca lui din *Ocean's Eleven* nu a reușit să facă rost de o bonă? Cred că nu.

– Te simți bine cu rolul tău? o întreb pe Autumn.

Ochii ei sunt larg deschiși de frică.

– O s-o fac, spune. Pentru Chantal.

– De ce mergem tocmai la țară ca să facem toate astea? vrea să afle Nadia.

– Cred că e bine să fim cât mai departe de teritoriul nostru. Filmul *Lock, Stock and Two Smoking Barrels* – își spune din nou cuvântul.

– Teritoriu neutru.

Deși, acum că mă gândesc mai bine la asta, nu sunt sigură de ce mergem atât de departe. N-am putea să facem asta mai aproape de casă? Probabil că da. Dar nu voi menționa acest gând ca să nu înceapă să se îndoiască de validitatea planului meu șiret.

– Este un hotel minunat, spune Nadia în timp ce trage cu ochiul la numele localității. Eu și Toby am luat broșura acum câțiva ani. Ne gândeam că am putea petrece câteva zile acolo de aniversarea noastră, dar era foarte costisitor. Mi-am dorit mereu să ajung acolo.

O privim toate.

– Mă scuzați. Ăsta nu e un picnic. Știu asta.

– O să avem nevoie și de niște somnifere, spun eu gândind cu voce tare.

– Pot să le aduc eu, spune Nadia, iar noi ne rotim toate privirile în direcția ei, întrebându-ne ce poate face prietena noastră cu o provizie de somnifere. Mă gândeam că Autumn ar fi putut avea acces mai ușor la droguri.

– De câte ai nevoie?

– De câte ai nevoie ca să droghezi un hoț?

Sunt conștientă că acest lucru ar putea fi destul de inexact din punct de vedere științific.

– Nu vrem să-l omorâm, remarcă neliniștită Autumn.

– Eu vreau, spune Chantal fără ocolișuri.

– Spune-mi numele tabletelor, spune Autumn. O să-i cer sfatul lui Richard. Știe tot ce trebuie știut despre drogurile legale și ilegale.

Știam că ne putem baza pe contactele ei.

– Crezi că băieții sunt în stare să facă asta?

Mă uit pe ascuns în direcția lui Clive și Tristan.

– Nu ne rămâne decât să-i întrebăm, spune Chantal. Hei, băieți, îi strigă ea. Vreți să fiți implicați într-un jaf?

Băieții vin râzând să stea cu noi și aduc o sticlă de vodcă cu ciocolată și șase pahare mici pe care ni le împart. Zâmbetele le dispar de pe chipuri când își dau seama că noi chiar plănuim *o treabă* și că li se cere să facă parte din ea. Mai târziu, după șase pahare de vodcă cu ciocolată sunt, surprinzător, amândoi de acord.

– Sună-l, o instruiesc pe Chantal – întărită de vodcă. Sună-l pe nenorocit. Fixează întâlnirea. Spune-i să-și rezerve o cameră pentru că nu vrei să faci schimbul în public.

– Ești sigură? mă întreabă.

– Este singura noastră șansă.

Chantal inspiră adânc și formează un număr pe telefonul ei mobil. Ne aplecăm toate spre ea, chinuindu-ne să ascultăm conversația.

– Sunt Chantal. Ne întâlnim la Hotelul Trington Manor, îi spune fără vreo altă introducere. Îl știi? Bine.

Prietena noastră pare blocată.

– Vineri, la ora nouă. Rezervă-ți o cameră. Vreau să fiu sigură că vom face schimbul în particular.

– E gata, spune Chantal în timp ce închide telefonul. Apoi mai bea puțină vodcă.

– Vineri, la ora nouă, repet eu și aprobăm toate dând din cap. Ne întâlnim aici după lucru. O să dureze câteva ore să ajungem acolo cu mașina.

Chantal este desemnată șofer pentru că are mașina cea mai șmecheră. Iar eu și Autumn de fapt nu avem deloc

mașini. Nu cred că e cazul să întreprindem un jaf de pe o bicicletă. Așa că asta e. Totul e aranjat.

Clive ne umple din nou câte un pahar. Ciocnim cu toții. Și, chiar dacă îmi dau seama că nu sună la fel de bine ca în *Ocean's Eleven*, spun tare:

– Pentru Clubul celor patru iubitoare de ciocolată.

Capitolul patruzeci și doi

NOUA MEA AGENȚIE – BIROUL ÎNGERILOR – mi-a găsit o altă slujbă. De data asta una grozavă. Lucrez pentru un designer la modă care are propria sa casă de modă în Convent Garden. Nu-i așa că e mișto? Asta mi se potrivește cu siguranță mult mai bine decât librăriile vechi și mucegăite sau companiile sterile de computere. Mă aflu aici deja de două zile și încă nu am distrus nimic. Serios. Toate manechinele din camera de prezentare poartă încă, așa cum este și normal, rochiile de seară de zece mii de lire. Niciuna dintre rochii nu este sfâșiată. Niciunul dintre manechine nu și-a pierdut vreun braț sau vreo altă parte din corp. Podeaua e de stejar și e foarte lustruită, bine că încă nu am căzut pe spate precum un clovn de la circ. Cred că de data asta chiar este o șansă pentru mine.

Creatoarea de modă se numește Floella și este o tipă minionă, din Jamaica, cu o fire iute și predilecție pentru pantofii Jimmy Choo. Abia începe să-și facă cunoscut stilul în lumea modei și îmbracă câteva celebrități de primă clasă. Deja i-am făcut ordine în dulapul de acte și i-am aranjat o grămadă de întâlniri cu cliente care vor rochii de seară de lux. Știu exact cum îi place cafeaua: fără cofeină dimineața – trei picături de lapte de soia și un vârf de linguriță de zahăr; cafea neagră simplă după-amiază. Făcându-mă com-

plet indispensabilă, sper că mă va angaja măcar temporar sau poate chiar mă va păstra în personalul permanent.

Oricum, mintea mea este azi în altă parte. În seara asta are loc *Operațiunea de recuperare a bijuteriilor lui Chantal*, iar nervii mei îmi joacă deja feste. Am băut vreo zece cești de cafea fără cofeină și am mâncat tot atâtea batoane de Green & Black din provizia mea care dispare cu repeziciune – bineînțeles, având mare grijă să nu las urme de ciocolată de pe degete, să pătez rochiile de seară sau materialele din croitorie.

– Lucy, îmi spune Floella trezindu-mă din visare, trebuie să mergi cu mașina să duci rochiile astea la Hotelul Landmark pentru prezentarea de modă care va avea loc mai târziu astăzi.

Să conduc? Eu? Am așa ceva în fișa postului?

– O să te ajut să încarci duba.

Duba? Am trecut printr-un test de conducere acum multe, multe luni. Dar era într-o mașină mică. Oare nu-și dă seama că au trecut mai mult de cinci ani de când am condus ultima mașină și că nu am avut niciodată ceva pe mâini cât de cât asemănător unei dube? Cu siguranță nu. Traiul în Londra a însemnat pentru mine – ca pentru toată lumea – mersul cu troleibuzul sau cu metroul. Ce mă fac? Nu pot să recunosc asta tocmai acum, să spun în stadiul ăsta că nu sunt capabilă să conduc o dubă. Floella mă poate face pachet și trimite înapoi la Agenția Îngerilor fără nicio strângere de inimă. N-am de ales. Trebuie să fac asta.

Cu sentimentul că am fost condamnată la moarte, mă duc afară, în spatele clădirii – într-un loc pe care nu-l explorasem încă – și acolo este o dubă mare – de fapt, imensă

– şi albă. O, Doamne! Sunt pe cale de a deveni tipa din duba albă. Dar nu trebuie să protestez dacă vreau să devin indispensabilă, aşa că încarc rochiile cot la cot cu Floella. Toate sunt împachetate în ţesătură şi celofan şi le aranjăm pe nişte şine special amenajate pentru transportul rochiilor. Duba este foarte *încăpătoare*.

– Nu te grăbi, mergi în ritmul tău, spune Floella, simţind probabil cât sunt de tensionată. Asistenta mea, Cassie, se află deja la hotel. O s-o sun să-i spun că eşti pe drum.

– Bine.

Apoi dispare înapoi în magazin şi mă lasă la mila dubei. Mă urc. Doamne Dumnezeule! Când eşti aşezat în cabină, pare să fie mai degrabă un ditamai camionul de transportat mobilă. Stau aici încercând să-mi dau seama cum funcţionează toate, până când deja nu mai pot amâna plecarea. Totul arată mult mai complicat decât în Vauxhall Corsa, maşina în care am avut ultima mea experienţă motorizată. Îmi tremură mâinile când bag în viteză şi pornesc foarte uşor pe strada din spatele magazinului, încercând cu greu să nu zgârii maşina de cărămizile zidurilor care mă înconjoară pe ambele părţi. Faţa mea este deja roşie ca racul şi sunt seducător de transpirată la subraţ.

Ies în traficul din Londra şi mă îndrept spre Hotelul Landmark, lăsând toate maşinile să mă depăşească pentru că eu merg foarte încet. Nu înjur – doar pentru mine foarte încet –, ţin volanul strâns şi înaintez uşor către destinaţia mea. Am început să mă relaxez când am ajuns pe strada New Oxford. Spatele meu nu mai este chiar aşa de drept şi încordat, iar în picioare a început din nou să-mi circule sângele. Când întorc pe strada Tottenham Court, îmi

îndepărtez pentru o clipă atenția de la drum și o persoană care merge pe trotuar în fața mea îmi surprinde privirea. Este Jacob. Merge cu pași mari pe stradă în jos, cu servieta în mână, strecurându-se prin mulțime. Apoi îmi amintesc că trebuia să merg cu el la evenimentul de caritate în această seară – poate e chiar cel pentru care duc rochiile. Am uitat complet! În graba cu care am organizat jaful de bijuterii, întâlnirea mi-a ieșit complet din minte. Cum am putut să uit asta? Am înnebunit de tot?

Oprind la o trecere de pietoni, îl observ pe Jacob apropiindu-se. Asta este ocazia perfectă să-mi contramandez întâlnirea și să-i explic încurcătura, deși îmi dau seama că nu-i pot mărturisi că am plănuit un jaf în loc să merg la evenimentul de caritate cu el. Ce părere și-ar face despre mine? Încerc să las geamul jos, dar nu-mi dau seama cum funcționează cel de la portiera pasagerului. Oricum strig de dincolo de el:

– Jacob! Jacob!

Ce aiurită sunt! Aș fi putut să-l sun, dar nu vreau să fiu amendată pentru că-mi folosesc telefonul mobil în timp ce conduc. Luminile semaforului de la trecerea de pietoni se schimbă în verde și mașinile din spatele meu încep să devină tot mai nerăbdătoare, avertizându-mă cu un cor de claxoane. Pornesc, dar apoi mă hotărăsc că trebuie neapărat să-l prind acum pe Jacob. Dacă nu apuc să dau de el în după-amiaza asta? O să creadă că sunt groaznică. Decizia a fost luată, frânez și trag duba pe dreapta. Apoi se aude un trosnet puternic și duba este izbită din spate.

– La dracu!

Claxoanele încep din nou. Sar din cabina dubei și mă îndrept în grabă în spate. O dubă albă, identică cu a mea, s-a izbit în fundul ei. Ușile din spate s-au deschis și sunt amândouă făcute bucăți. În cealaltă camionetă sunt doi tipi; amândoi au sărit în stradă și unul dintre ei face pe grozavul cu mine.

– Nu poți să te uiți pe unde mergi, draga mea? îmi spune. Idioata dracului!

Jacob se îndepărtează. Nu a aruncat nicio privire la micul nostru accident.

– O secundă, îi spun tipului. O secundă. Mă întorc într-o clipă.

Îl las cu gura căscată și o iau la goană după Jacob, strigând cât mă ține vocea:

– Jacob!

Putem să rezolvăm detaliile cu asigurarea când mă întorc – asta este mult mai important. Tipul a intrat în mine, cu siguranță este vina lui.

– Jacob!

O fi surd tipul ăsta? Sau are iPod-ul în urechi? Oricare ar fi motivul, se pare că nu se întoarce la strigătul meu.

În schimb intră în recepția unui mare hotel. Îl urmez, dar înainte de a intra trebuie să aștept până iese un grup de oameni de afaceri pe ușa rotativă. Înăuntru nu este nici urmă de Jacob. Scrutez grupurile de bărbați care stau așezați în recepție, dar nu este printre niciunul dintre ei. Apoi îl văd îndreptându-se către lift și strig după el: Jacob!

Se întoarce și tresare când mă vede, așa cum e și firesc. Mai este un tânăr foarte chipeș cu el. Este înalt, brunet și

poartă un costum cu un croi foarte elegant și cu dungi fine albe.

– Scuză-mă, scuză-mă, spun fără suflare. Tocmai am avut un accident. Te-am văzut trecând și am sărit din dubă.

– Ce accident? Ce dubă? întreabă Jacob. Te simți bine?

– Da, sunt bine. Duba este un pic bușită.

De fapt este bușită un pic mai tare.

– Dar nu contează, îi spun eu. Îmi pică ochii pe celălalt tip. Ce tip uimitor. Îmi pare rău, îi spun. Mergi la o întâlnire. Nu vreau să te rețin.

– Nicio problemă.

Dar îl observ cum îi aruncă celuilalt tip o privire prin care își cere scuze.

– Pot să stăm un pic de vorbă?

Îl privește pe celălalt pentru a primi acordul. Tipul dă scurt și categoric din cap, în timp ce-și verifică ceasul. Jacob se îndepărtează de el și mă ia de braț până când nu ne mai poate auzi nimeni.

– Nu voi reuși să ajung în seara asta, îi spun. Îmi pare foarte, foarte rău. Am altceva planificat.

– Of, spune și pare sincer dezamăgit.

– Mă simt groaznic, bolborosesc eu. Aș fi amânat întâlnirea asta dacă aș fi putut. Dar mi-aș dezamăgi prietenele.

– Te înțeleg, spune Jacob.

– Ce părere ai despre sfârșitul ăsta de săptămână? îl întreb. Poate ne putem întâlni atunci. Eu sunt liberă.

– Eu sunt ocupat, spune el cu un zâmbet trist și nu sunt sigură dacă nu cumva mă duce de nas. Poate crede că a început să nu mă mai intereseze. Pentru că bineînțeles lucrurile nu stau deloc așa.

– Atunci putem face ceva în timpul săptămânii.

Începe să sune a disperare și nu-mi doresc asta.

– Trebuie să lucrez aproape în fiecare seară îmi răspunde.

Aproape în fiecare seară, dar nu *în* fiecare seară. Nu știu ce altceva să mai propun.

– Marți, spune el venindu-mi în întâmpinare. Am câteva ore libere în jur de șase. Vrei să ne întâlnim după ce termini tu lucrul, la Paradisul Ciocolatei?

– Da, spun eu, năpustindu-mă asupra singurei mele ocazii. Iar dispare de pe agenda mea cursul de yoga. Marți e bine.

Colegul lui Jacob stă lângă lift și a devenit evident foarte agitat.

– Trebuie să plec, spune el. Avem clienți care ne așteaptă.

– Ne vedem atunci.

Îi fac cu mâna în timp ce el se îndepărtează.

Ies din hotel și mă îndrept repede pe stradă în jos. Când ajung la capătul ei, nu mai văd decât o singură dubă. Ticălosul! Nenorociții au plecat. Sper că și-au pus datele asigurării pe parbriz, sub ștergătoare sau undeva. La dracu! Nu m-am gândit că ar putea să facă asta. În ziua de azi nu mai poți avea încredere în nimeni. Ce o să-i spun acum Floellei? Cum o să-i explic de ce este bușit fundul dubei? Oare o să reacționeze mai bine decât domnul Jesmond după ce și-a descoperit librăria rearanjată? Nu cred. Mai mult ca sigur o să-mi dea un șut cu unul dintre pantofii ei, marca Jimmy Choo.

Ușile din spate sunt deschise și probabil că va trebui să găsesc ceva și să încerc să le leg pentru că nu pot să conduc cu ele bălăngănindu-se în halul ăsta. Mă încrunt

dezaprobator. Asta nu se dovedește a fi o zi bună deloc. Sper ca petrecerea din această seară să meargă mai bine. Dacă un ghinion nu vine niciodată singur, probabil că mă mai așteaptă vreun dezastru.

Îmi dau seama care este următorul dezastru în clipa în care mă uit în dubă. Toate creațiile Floellei, rochiile de seară, au dispărut. Nu mai este nici măcar una. Duba este un hău întunecat. Tipii care au intrat în mine probabil că s-au hotărât să se servească cu rochiile dinăuntru. Iată-mă gândindu-mă la tâlhăria mea în timp ce devin eu însămi victima uneia. Mă uit la golul din dubă și mă gândesc ce dumnezeu aș mai putea face acum. Floellei nu o să-i placă deloc lucrul ăsta. Nu o să-i placă absolut deloc.

Mă îndrept buimacă spre cabina dubei. Acolo observ că o bucățică de hârtie este prinsă sub ștergătoarele de la parbriz. Mi se ridică un pic moralul. Poate că tipii mi-au lăsat până la urmă o adresă de contact. Poate că există un motiv rațional pentru care lipsesc toate rochiile de la locul lor. Poate le-au dus undeva ca să fie în siguranță. Trag de bucățica de hârtie cu mâinile tremurând. Este un bilet de parcare. Un nenorocit, nenorocit, stupid bilet de parcare. Asta înseamnă mai multe ghinioane pe ziua de azi. Cu siguranță mi-am luat porția. Apoi mi-am dat seama că mi-am mai pierdut încă o slujbă – de data asta una extraordinară – ghinioanele mele sunt deja cinci la număr.

Capitolul patruzeci și trei

– DECI ĂSTA ESTE MICUL TĂU IMPERIU, spune Richard.

Nu pare prea impresionat.

– Da.

Autumn a reușit cumva să-l convingă pe fratele ei să vină la centrul de reabilitare a dependenților de droguri și să afle mai multe despre programul RENUNȚĂ!, program în care e implicată. Cu puțin noroc poate îl va face și pe el să RENUNȚE! Autumn aranjase să vină și el la un curs și să-i cunoască pe clienții centrului. Nu era corect politic să-i numească puști, deși asta erau cu toții. Copii distruși și chinuiți. Se gândea că aducându-l pe fratele ei aici, dându-i ocazia să-i cunoască pe unii dintre copiii ale căror vieți fuseseră afectate de dependență, ar putea să-l trezească și să-l aducă din nou cu picioarele pe pământ. Ar putea avea ocazia să vadă rezultatul realității crude a drogurilor, în schimbul imaginii fascinante a cocainei care era mediatizată și în care el părea să creadă cu înfocare.

– Ce loc mohorât, a spus, uitându-se la desenele care acopereau pereții. Dacă aș fi nevoit să-mi petrec zilele într-o văgăună sinistră ca asta, mi-aș dori să consum și *mai multe* droguri.

Era drept că locația era mai degrabă practică decât atractivă. Centrul Stolford nu fusese conceput pentru a câștiga

premii de arhitectură sau design. Construit în anii treizeci, făcând parte mai întâi dintre școlile cu cărămizi roșii, acum stătea să se prăbușească. O parte importantă din bugetul alocat era cheltuită doar pentru a menține clădirea în picioare. Dar camerele erau mari și luminoase, chiar dacă încălzirea centrală făcea un zgomot asurzitor, iar podelele de lemn erau tocite și mâncate de carii de vechi ce erau.

– Da, i-a răspuns Autumn. Ești foarte norocos că tati își permite să te trimită la un centru de reabilitare care arată mai degrabă ca un hotel de cinci stele, dar nu așa stă treaba pentru majoritatea drogaților.

– O, Autumn, te rog să nu începi, a mormăit el târându-se fără chef în urma ei. Îți tot repet că nu sunt dependent. Sunt un consumator ocazional, de plăcere. Am totul sub control.

– Da, sigur.

Fratele ei fusese intimidat pentru o zi sau două, după ce era să o pățească cu Daisy, dar acum era din nou el însuși, nesuferit ca de obicei.

– Nu așa începe oare toată lumea care are de-a face cu drogurile? Având totul sub control.

– Este cocaină, a spus Richard pe un ton supărăcios. Doar atât. Astăzi poți să te simți bine cu prețul unei cești de cappuccino. Până și guvernul reduce lista drogurilor clasificate drept periculoase. Nu mai reprezintă ceva atât de periculos cum erau considerate odată. Ele doar intensifică stilul de viață. Le folosim ca pe bomboanele mentolate după masă, draga mea. Nu pot face nimic rău.

– Îmi pare rău, dar trebuie să te contrazic, Rich, doar tu ți-ai pierdut slujba și casa. După părerea mea nu te afli într-o situație prea grozavă.

– Știi ce, totul este foarte bine, surioară.

Și-a rotit brațul de-a lungul coridorului.

– Chiar admir faptul că vrei să faci un bine lumii. Sunt sigur că toți acești adolescenți năpăstuiți apreciază asta. Cred că te consideră un exemplu demn de urmat în viață, dar eu nu sunt la fel ca ei. Eu sunt mult mai departe de o cutie de carton de la colțul străzii, decât crezi tu.

A început să râdă ironic, iar pe Autumn au cuprins-o toți nervii. Numai Richard putea să-și privească situația actuală cu atâta înfumurare.

– Asta pentru că ai o soră cu un apartament șic în Sloane Square, i-a amintit ea. Dacă nu, unde te-ai afla acum?

Au intrat în încăperea unde se țineau cursurile de artă, domeniul ei. Încă nu sosise niciunul dintre cursanți, dar pereții erau decorați cu lucrările lor. Unii realizaseră oglinzi din sticlă colorată ornamentate cu diferite modele – pisici, cățeluși, dragoni –, care erau toate strânse în colțul încăperii. Șiruri întregi de decorațiuni aranjate stângaci de mâinile nepricepute și nesigure ale tinerilor artiști. Alții, mai curajoși, făcuseră sticle colorate pentru uși, pe care probabil nu aveau să le vadă niciodată utilizate. Mai erau și alte ornamente de sticlă colorată care atrăgeau razele de lumină și care proiectau mici curcubee în roșu, galben și verde pe băncile curate de lucru. Aici îi plăcea să stea. Aici era cea mai fericită. Și dacă munca ei putea să producă vreo schimbare, să aducă un pic de culoare sau satisfacție în

viețile pe care le avea în mâini, atunci toate eforturile ei erau răsplătite.

Richard i-a trecut brațul după umăr și a strâns-o în brațe în semn de împăcare.

– Arată minunat, Autumn. Faci o treabă foarte bună.

– Încerc, a spus ea cu sinceritate.

Deși uneori se întreba dacă chiar era suficient.

– Elevii mei o să ajungă în curând.

Chiar atunci a intrat pe ușă o fată îngrozitor de slabă îmbrăcată în stil emo, cu un păr ciufulit, vopsit negru și cu șuvițe roz, – Tasmin, o fată de șaisprezece ani dependentă de cocaină. Urma cursul lui Autumn de aproape un an și era cu adevărat talentată la prelucrarea sticlei. Tasmin avansase de la simpla utilizare a sticlei colorate, la arderea ei, căutând culorile cele mai vibrante și potrivindu-le pentru a crea opere rafinate. În timp ce restul cursanților erau nerăbdători să plece acasă și se chinuiau din greu să realizeze o placă decentă de mozaic, Tasmin petrecea ore întregi absorbită să răsucească sârme de argint în jurul bucățelelor de sticlă pe care le crease și le arsese tot ea pentru a face coliere și cercei – bijuterii frumoase pe care le vindea uneori prietenilor pentru câteva lire. Autumn reușise să-i dezvolte lui Tasmin încrederea în sine și lucrul ăsta o încânta foarte mult. Nu se putea abține să nu-i admire fetei priceperea și hotărârea. Era plăcut să vadă că unul dintre elevii săi se descurcă așa de bine. Tasmin promitea cu adevărat și totuși fiecare zi era o luptă pentru ea. Autumn era convinsă că dacă ar fi primit o educație mai bună ar fi putut ajunge și la facultate – era cu siguranță inteligentă, chiar dacă uneori i-o lua gura pe dinainte. Autumn spera că va putea să scape

de cercul ei de cunoștințe, prieteni care se părea că făceau tot ce le stătea în putință să o tragă înapoi. De prea multe ori apăruse plină de cicatrici. Niciuna dintre fetele de aici nu o plăcea. Sub tot machiajul în stil emo pe care îl purta se ascundea un chip chiar drăgălaș, iar ele o invidiau pentru cum arăta și pentru că descoperise la centrul de reabilitare că are un adevărat talent în crearea bijuteriilor.

Era păcat că Tasmin nu putea să facă un inel cu diamante și câteva brățări pentru ca ea și prietenele ei să nu mai fie nevoite să-și urmeze planul în această noapte. Autumn era îngrozitor de nervoasă doar când se gândea ce o aștepta în seara asta. Sub nicio formă nu putea să-i spună lui Rich ceva despre asta. Cu cât știa mai puține despre implicarea ei în această schemă nechibzuită, cu atât mai bine. Ar fi trebuit să-i ceară sfatul despre numărul de pastile care erau necesare ca să le trimită prada într-un somn adânc, dar asta trebuiau să aprecieze ele singure, în speranța că totul va decurge bine. Lui Autumn i s-a strâns din nou stomacul. Lucy era convinsă că vor reuși împreună. Autumn nu era chiar așa de sigură. Spera doar că nu vor fi prinse.

– Bună, Tasmin.

– Bună ziua, domnișoară.

Autumn încercase să-și facă elevii să-i spună pe nume, dar cei mai mulți dintre ei insistaseră să i se adreseze cu domnișoară.

– El este fratele meu, Richard.

Tasmin l-a privit fix și cu suspiciune, observându-i bluza de cașmir și blugii de firmă, în timp ce el îi observa la rândul lui ciorapii plasă rupți și bocancii Dr. Martens.

– Mai bine plec, a spus Rich stingherit. Mai am niște treabă.

Autumn s-a întrebat despre ce treabă putea să fie vorba. Măcar fratele ei acceptase să vină aici, dar se părea că mai era drum lung până să ajungă să stea de vorbă cu copiii. Nu era grupul de care te puteai apropia cel mai ușor – numai Dumnezeu știe cât de mult îi luase și ei. Acum, Tasmin îi aduce uneori câte un baton de ciocolată, asta de când a descoperit slăbiciunea lui Autumn. Mai mult de atât relația nu evoluase.

Fratele ei a sărutat-o pe ambii obraji.

– Ne vedem mai târziu.

Autumn a dat afirmativ din cap. Își dorea să-i spună să aibă grijă, dar știa că asta doar îl va irita. De fiecare dată când voia să-i vorbească fratelui ei trebuia să se poarte cu mănuși. Și-ar fi dorit ca Addison să fie aici și să facă asta în locul ei. Poate că ar fi reușit să-l convingă pe Rich să se implice în vreun fel în proiect, ceea ce ea nu reușise să facă.

Când Richard a ajuns la ușă, un adolescent înalt a trecut pe lângă el, măsurându-l din cap până în picioare. Era Fraser, un dependent de heroină și din când în când traficant, de la vârsta de cincisprezece ani. Condusese un grup de hoți de buzunare care, pentru a-și satisface obiceiul, îi ușura regulat pe cumpărătorii de pe Strada Oxford de banii câștigați cu greu. În ciuda numeroaselor sale probleme și defecte, era un băiat plăcut, simpatic, cu un accent scoțian, specific zonei Glasgow, puternic, pe care ea nu-l putea înțelege decât pe jumătate. Nu era sigură ce anume căuta el exact la cursurile ei de prelucrare creativă a sticlei, dar era

unul dintre elevii care veneau regulat. Poate că avea ceva de-a face cu faptul că i se pusese pata pe Tasmin. Fraser se lupta acum cu ornamentul de sticlă destinat ferestrei de la bucătăria mamei sale, de acasă, din Scoția sa natală. Poate că era mai bine că Richard nu zăbovise mai mult. Erau niște lucruri pe care le avea de discutat cu Fraser și care era mai bine să nu ajungă la urechile fratelui ei.

– Hei, domnișoară!

– Bună, Fraser.

Tasmin, a observat ea, era preocupată să-și ardă sticla pentru ultimul ei proiect. Autumn l-a chemat într-o parte.

– Vreau să te rog ceva.

Băiatul s-a aplecat peste masa de lucru de lângă ea.

– Rugați-mă.

Autumn a început să vorbească în șoaptă.

– Poți să mă înveți cum să fur din buzunare?

Dacă Fraser a fost luat prin surprindere de întrebarea ei, nu a arătat-o. În schimb a dat afirmativ din cap.

– Da.

– Bine, a spus ea. Trebuie să învăț până diseară.

Capitolul patruzeci și patru

SUNT ÎMBRĂCATĂ CU ROCHIA MEA NEAGRĂ, scurtă și strâmtă și port tocurile mele ucigașe, ca o adevărată femeie fatală. Tremur din cap până-n picioare, chiar dacă în interior parcă am un furnal care clocotește. Îmi ard obrajii când de fapt am o nevoie disperată de a arăta indiferentă, calmă și stăpână pe situație. Totuși am avut o zi grea și ideile mi se învârt haotic în cap.

Nu mai este nevoie să spun că am fost concediată din minunata și fermecătoarea mea slujbă imediat ce m-am întors la magazin pentru a-i spune Floellei povestea mea neplăcută. Am plecat cu obrajii arzând de rușine și cu urechile răsunând de vocea Floellei amenințându-mă că-mi va da *în judecată fundul ăla alb și osos*. Pe moment am simțit un val de bucurie pentru că nici în visele mele cele mai frumoase nu mi-a numit cineva fundul *osos* înainte. Apoi a sunat poliția și acest lucru a făcut să-mi dispară brusc zâmbetul de pe buze. Acum încerc să stau cât mai departe de brațele lungi ale justiției, nu să mă arunc direct în ele. De parcă n-aș avea destule motive să-mi fac griji. Am încercat să nu stau în calea Floellei până când a ajuns poliția și le-am dat declarația băieților în albastru – care nu erau foarte interesați de situația mea sau de a Floellei –, încercând să nu pară că am o înclinație pentru infracțiuni. Ultima oară am văzut-o urlând la telefon cu compania ei

de asigurări în timp ce eu am plecat furişându-mă, complet umilită. Aşa că scurtul meu interludiu ca asistentă personală a unui designer pe cale de a deveni celebru s-a terminat brusc şi, pe lângă că sunt un sac de nervi, mă simt şi destul de nenorocită.

Toate membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată s-au reunit la Paradisul Ciocolatei în seara *Operaţiunii de recuperare a bijuteriilor lui Chantal* şi fiecare dă semne de nelinişte. Cafeneaua este aproape închisă, iar noi suntem singurele cliente. Chantal se plimbă prin încăpere, Autumn intonează un fel de mantră hippy, în timp ce Nadia îşi roade pe rând, ba unghiile, ba o prăjitură cu fulgi de ciocolată.

Chantal este îmbrăcată în negru complet şi – chiar dacă îi lipseşte masca cu cele două găuri în loc de ochi – arată ca şi când ar avea de gând să dea o spargere. Nadia poartă blugi şi o haină care-i dă un aspect de asasin. Autumn a ales o ţinută vaporoasă, din pânză topită, şi mulţimea ei de bucle în stil Tiţian îi atârnă libere pe umeri. Mă gândesc că ar fi trebuit să-mi amintesc să-i spun că dacă are ceva de îmbrăcat care să-i dea un aer mai dur atunci cu asta ar fi trebui să se îmbrace. Presupun că nu sunt mulţi hoţi care se îmbracă în stilul cântăreţilor de folk. De acum înainte vor exista. Timpul ne presează şi trebuie să ne mişcăm repede.

Complicii noştri, Tristan şi Clive, stau la pândă din spatele tejghelei cu un aspect foarte hoţesc. În timp ce ne apropiem, ne pun o cutie mică cu ciocolată pe tejghea.

– Sunt douăsprezece ciocolate aici, Lucy, îmi spune Clive cu o expresie serioasă pe chip.

– Jumătate conţin somniferele de la Nadia. Am folosit aroma noastră specială din boabe rare de cacao braziliană şi am pisat pastilele în crema ganache. Sunt aromate cu

păstăi negre și verzi de nucșoară care îi conferă un gust picant și proaspăt, puțin afumat. Așa că n-ar trebui să se simtă deloc.

Mmm... Bomboanele de ciocolată par minunate.

– Cum o să le recunosc pe cele care sunt cu somnifere?

– Cele curate au două dungi deasupra. Cele măsluite au trei dungi.

– Curată – două. Măsluită – trei.

– Exact.

– Pot să gust măcar una?

Sunt plesnită peste mână.

– Nu, spune Clive cu asprime. Încearcă să te abții. Și amintește-ți să nu le amesteci. Nu pe tine te vrem lungită la pământ.

– Sper că am pus cantitățile corecte, spune Autumn nervoasă. Nu am reușit să-l întreb pe Richard, ar fi devenit suspicios.

– Ne-am folosit discernământul, ne spune Clive.

– Bazat pe ce?

– Ignoranță totală, îmi răspunde el. Să sperăm că am pus îndeajuns de multe pastile pentru a doborî pe oricine o vreme.

– Și dacă ați pus prea multe?

Ne privim una pe cealaltă cu neliniște.

– Sunt sigură că o să fie bine, spun eu.

Chiar dacă nu sunt deloc sigură că va fi bine.

– Mulțumesc că ați preparat bomboanele, băieți.

– Sper doar să nu ajungem toți să împărțim mai încolo mâncarea din închisoare împreună, spune Clive împreunându-și spectaculos mâinile la piept.

– Ar trebui să o luăm din loc, ne spune Chantal. Are fața palidă și bolnăvicioasă.

Stau nemișcată în vreme ce ea mă echipează cu toate podoabele pe care le-a cumpărat. Un colier imitație de diamante, două brățări și o pereche de cercei cu pietre care ar putea trece ușor drept diamante de două carate, care îmi atârnă la urechi.

– Par reale?

Nu am nicio oglindă ca să verific cum arăt.

– Sper, spune Chantal.

– Să-i dai o grămadă de băut, o sfătuiește Nadia. Atunci sigur nu va observa.

Noi sperăm că prada noastră nu va observa destul de multe amănunte.

– Arăți minunat, Lucy, murmură Autumn.

– Mulțumesc, spun, ștergându-mi palmele ude de rochie. Să sperăm că o să mai gândească și altcineva la fel.

– Urați-ne noroc, băieți, spune Chantal.

Clive și Tristan vin din spatele tejghelei și ne îmbrățișează strâns de parcă am pleca într-o călătorie primejdioasă. Ceea ce și facem într-un fel.

– Să vă întoarceți cu bine, spune Tristan. Am impresia chiar că are lacrimi în ochi.

– O să ne întoarcem, spun eu energic. Va fi ca o simplă plimbare prin parc.

– Până atunci mai trebuie să ne plimbăm destul cu mașina, spune Chantal uitându-se țintă la ceas.

Ca lider trebuie să insuflu încredere în grup, așa că țin capul sus și-mi îndrept umerii.

– Să mergem atunci, le spun.

Capitolul patruzeci și cinci

NU ȘTIU CE FEL DE MAȘINĂ CONDUCE Chantal, dar este ceva foarte scump și care miroase a poșetă nouă de piele. Stăm toate într-o liniște adâncă, fiecare pierdută în propriile gânduri. Eu țin strâns cutia de bomboane cu somnifere la mine în poală și îmi tot repet rolul pe care va trebui să-l joc când vom ajunge la hotel. Sinceră să fiu, dacă-l mai repet încă o dată o să-mi explodeze capul. Sunt convinsă că și fetele fac același lucru.

– Pune un CD cu ceva vesel, Chantal, spun eu. O fi vorba despre un lucru serios, dar totuși nu trebuie să fim atât de nefericite.

Chantal pune un CD și începe „Walking on Sunshine". După puțin timp cântăm toate cu „Katrina and the Waves" în timp ce soarele începe să apună la orizont. Cum să putem fi amărâte cu o melodie așa de tare în mașină? Scot un pachet mare de Maltesers din geantă – au fost păstrate la răcoare de aerul condiționat din mașina lui Chantal – și le împart. Atmosfera din mașină se schimbă imediat. Clive ar înnebuni dacă ar afla că folosim ciocolată produsă industrial pentru a ne ridica moralul, dar uneori vechile iubiri își ating scopul mai repede decât orice altceva. Un tub de Smarties mă poate transporta înapoi în școala primară într-o fracțiune de secundă.

O oră mai târziu, când ajungem la Hotelul Trington Manor, ascultăm „Mr.Blue Sky" cu „Electric Light Orchestra". Respirăm toate adânc în clipa în care Chantal pătrunde prin porțile mari, din fier forjat, iar cauciucurile mașinii dau de pietriș. Mai e puțin și trebuie să intrăm în acțiune, iar Chantal îi închide pe cei de la „Electric Light Orchestra" chiar în apogeul lor.

Hotelul Trington Manor este unul dintre hotelurile acelea de cinci stele care au propriul centru spa. Deși sunt copleșită de emoție, mai arunc câte o privire și la splendoarea desăvârșită a acestui loc. Vă puteți imagina că nu-i deloc de nasul meu. Eu pot doar să visez să ajung în locuri de acest calibru – nu în contextul în care mă aflu acum, bineînțeles. Am visat mereu că Marcus mă va răpi și mă va aduce într-un loc ca ăsta pentru a mă cere de nevastă. Ei, asta e. Un alt vis spulberat. Începe să se lase seara în timp ce ne îndreptăm către intrarea în clădirea somptuoasă.

– Îmi tremură genunchii, ne mărturisește Chantal. Mă simt de parcă tipul ăsta nu m-ar fi jefuit doar. Mă simt de parcă m-ar fi *violat*, chiar dacă totul a fost din vina idioatei de mine.

O mângâi ușor pe genunchi.

– O să-ți recuperăm bijuteriile, îi spun. Măcar asta va putea compensa puțin.

– Sper să o scoatem la capăt, spune ea cu o voce care-i vibrează de emoție. Este prima oară când o văd pe Chantal pierzându-și încrederea.

Întorcându-mă la locul meu, mă adresez fetelor:

– Fiecare știe ce are de făcut, da?

Nadia și Autumn aprobă energic de pe canapeaua din spatele mașinii. În fața hotelului este un lac artificial imens care are în mijloc o fântână cu un grup statuar de delfini din cupru patinat. Încetinim ca să găsim un loc de parcare.

Lui Chantal i se taie respirația de spaimă.

– Uite-l. El e, cel care se dă jos din Mercedesul alb.

Ne uităm toate cu gura căscată. Arată foarte bine animalul, pe cuvântul meu. Înalt, brunet, cu un corp atletic. Aspectul clasic. Nu-i de mirare că prietena noastră a fost atât de nerăbdătoare să-l bage în pat. Poate că n-ar trebui să regrete atât de tare acea parte a întâlnirii lor. De la această distanță nu arată deloc ca un tâlhar tipic. Arată ca un bărbat bine. Are o servietă din piele neagră și se îndreaptă către hotel.

– Aș paria pe o sută de lire că bijuteriile mele sunt în servieta aia nenorocită, observă Chantal cu amărăciune.

– Ține-ți banii, o sfătuiesc. Dacă operațiunea nu o să aibă succes, o să aibă nevoie de fiecare penny pe care poate pune mâna.

– Am putea să fugim acum după el să i-o luăm, sugerează Nadia.

– Atunci ne-ar aresta cu siguranță, îi atrag eu atenția. Și pe lângă asta, nu știm cu siguranță că bijuteriile lui Chantal sunt acolo.

Prada noastră a parcat chiar în fața lacului, iar noi stăm pe loc și-l urmărim până când intră în recepția hotelului, după care Chantal își parchează mașina în partea opusă. Rolul meu în acest jaf este să-l momesc și să pălăvrăgesc cu el pentru a le da timp fetelor să meargă la el în cameră și să fure bijuteriile lui Chantal. În momentul de față această

perspectivă nu sună prea rău. Ciocolatele cu somnifere sunt pentru soluția de urgență. Ideea este că Chantal va întârzia la întâlnirea cu el, dar eu îl voi seduce în bar și voi fi atât de fermecătoare încât el va prefera să petreacă în schimb ceva timp cu mine. Pot face asta. Floare la ureche. Câți bărbați nu mi-au picat mie la picioare în trecut. De fapt mai bine să nu intrăm în acest subiect pentru că-mi vor tremura picioarele și mai tare decât îmi tremură acum. Cele zece tone de podoabe pe care le port trebuie să funcționeze ca o atracție suplimentară.

– Cum îl cheamă?

– Își spune John Smith.

Chantal își ridică sprâncenele spre mine.

– Putea să-și găsească un pseudonim mai senzual.

– Presupun că da.

Îmi consult agenta și-i spun:

– Sună-l și spune-i că o să întârzii și că vrei să vă întâlniți la bar.

Chantal formează numărul foarte concentrată:

– O să întârzii. Ajung cât de repede pot.

Vorbește de parcă ar fi vorba despre afaceri. Dacă nu i-aș fi fost prietenă, m-aș fi speriat de ea.

– Ne vedem la bar. Apoi o să mergem în camera ta să facem trocul.

Închide telefonul.

– Sper că ticălosul nu se gândește că mai am și altceva de oferit.

Rotindu-mă din nou pe scaunul meu, mă adresez Nadiei și lui Autumn.

– Sunteți gata amândouă?

– Mai gata de atât n-o să fim niciodată, spune Nadia solemn.

– Autumn, noi suntem primele, îi reamintesc eu – deși probabil că nu ar fi avut nevoie.

Mica noastră prietenă hippy are o expresie foarte hotărâtă pe față. Autumn are o sarcină care nu poate fi invidiată, cea de a-i sustrage portofelul lui John Smith pentru a-i lua cheia de la cameră – îndemânarea de hoț de buzunare a deprins-o doar în această după-amiază. Sper că este un elev bun și că elevul ei șuț de buzunare a învățat-o bine pentru că depind foarte multe de reușita ei. Cât stau cu el la bar, fetele trebuie să intre în cameră și să-l jefuiască și apoi, dacă totul merge bine, să o șteargă de acolo cu tot cu bijuteriile lui Chantal. Simplu.

– Mi-ar prinde bine niște alcool pentru încurajare, spune Autumn cu vocea tremurând.

Îi mai dau o bomboană Malteser.

– Mulțumesc.

O molfăie recunoscătoare.

Apoi îmi dau seama că am și eu nevoie de întăriri și le mănânc pe toate cele care au mai rămas, de două ori mai repede.

– Baftă tuturor, le spun și, înainte să cedez nervos, sar din mașină.

Capitolul patruzeci și șase

EU ȘI AUTUMN INTRĂM ÎN HOTELUL Trington Manor chiar la timp pentru a-l vedea pe domnul John Smith primind un card de plastic de la recepționistă, cheia de la camera lui.

– Camera 270, îi spune femeia cu o voce cristalină. Este la etajul doi. Sper să vă simțiți bine la noi, domnule Smith.

Rămânem în spate ca să nu ne observe.

Hotelul este foarte opulent. Covorul trebuie să fie gros de vreo zece centimetri, iar noi ne cufundăm amândouă adânc în el încercând să ne pierdem vremea cu un aer degajat. Tocurile mele amețitoare mă fac să mă clatin periculos de tare. Autumn se descurcă destul de bine cu espadrilele ei de pânză. Recepția este împânzită de mici canapele asortate în tonuri de vișiniu și albastru închis, umbrite de dafini în ghivece de teracotă. Ne urmărim ținta îndeaproape când își ia cheia și se îndreaptă spre lift. Tipul ăsta arată din cap până-n picioare ca un om de afaceri sofisticat– încrezător și echilibrat. Cine s-ar fi gândit că este un hoț și un șarlatan! Dar de obicei aspectul – oricât de deosebit ar fi el – poate dezamăgi.

Când domnul nostru Smith este departe, pe drum spre camera lui, o sun pe Chantal ca să le anunț pe amândouă de situația actuală și un val de adrenalină îmi cuprinde corpul. Tot ce se întâmplă este destul de incitant, chiar

dacă îţi macină toţi nervii. Mă face să-mi dau seama cât de plictisitoare au fost ultimele săptămâni din viaţa mea. Viaţa mea a fost relativ lipsită de evenimente.

– S-a cazat, îi spun şoptind îndeajuns de tare încât să mă audă, şi a dus servieta în cameră.

Închid. Mă întorc spre Autumn şi îi spun:

– Acum eu o să merg la bar să mă aşez confortabil. Tu mai plimbă-te pe aici până când o să coboare domnul Smith. Dacă te duci acolo la panoul ăla cu informaţii pentru turişti şi te prefaci că eşti interesată, o să vezi perfect lifturile.

Autumn dă din cap în semn că-mi aprobă sugestia. Este moartă de frică.

– O să te descurci foarte bine, îi spun eu încurajator. O strâng repede de mână pentru susţinere şi plec spre bar lăsând-o la recepţie.

Este destul de liniştit aici. În capătul îndepărtat al încăperii, barmanul, de unul singur, lustruieşte pahare în spatele barului semicircular, de mahon. Un pianist cu mai mult talent decât entuziasm mângâie clapele şi interpretează nişte măsuri blânde la un pian din colţ – „My way" este oferta actuală. Mă face să-mi amintesc de întâlnirea mea cu Jacob de la hotelul Savoy. Şi când mă gândesc că aş fi putut fi în oraş cu el în loc să mă aflu aici... Oftez şi examinez zona barului în continuare. Un grup restrâns de oameni de afaceri care stau adunaţi pe două canapele faţă în faţă se distrează râzând gălăgios. Câteva cupluri sunt răspândite prin încăpere la câteva mese. Mă îndrept spre bar şi picioarele mele dintr-o dată refuză să înainteze – mi se pare că toţi ochii din încăpere sunt pe mine. Încercând să mă menţin

în echilibru cât de bine pot în circumstanțele date, mă așez pe un scaun înalt de la bar, alegându-l pe cel care-mi oferă priveliștea cea mai bună înspre zona recepției și spre Autumn, care pierde în continuare timpul în spatele plantei din ghiveci și lângă panoul cu informații.

– Cu ce vă pot servi, doamnă? mă întreabă barmanul, iar eu îmi îndrept atenția către el.

– Aș vrea o sticlă de șampanie, vă rog.

– Avem un Duval-Leroy foarte bun.

– E perfect.

N-am nici cea mai mică idee dacă este sau nu.

– Doar un pahar?

– Două, îi răspund. Mai aștept un prieten.

Barmanul așază două pahare de șampanie în fața mea și apoi dispare, pentru a se întoarce o clipă mai târziu cu sticla mea de șampanie. Scoțându-i dopul cu o mișcare experimentată, lasă șampania să spumege într-unul dintre pahare. Își ridică sprâncenele spre mine cu mâna pe celălalt pahar.

Scutur din cap.

– Prietenul pe care îl aștept nu a sosit încă.

Mă lasă să-mi savurez băutura, iar eu iau paharul și sorb din el destul de stângaci. Pun bomboanele de ciocolată cu somnifere în fața mea pe bar și mângâi cutia cu afecțiune. Șmecheriile astea sunt polița noastră de asigurare. Repet în gând: două linii – curate, trei linii – măsluite. De fapt, chiar aș avea nevoie de o bomboană din asta delicioasă de ciocolată chiar acum. Doar o privire n-are cum să strice, cu siguranță.

Aroma minunată de vanilie și mirodenii mă izbește când ridic capacul. Mmm... O să meargă foarte bine cu paharul ăsta de șampanie. Mâna îmi rămâne în suspensie deasupra lor, dar o trag înapoi cu părere de rău. După cum a spus Clive, trebuie să exersez să mă abțin. În schimb îmi dau pe gât paharul de șampanie, bucurându-mă de micile furnicături pe care mi le declanșează bulele. Acum mi se pare stupid, dar azi n-am mâncat mai deloc – nici măcar prea multă ciocolată – din cauza tensiunii și a nervilor care mi-au făcut stomacul cât un ghem. În consecință șampania mi se ridică direct la cap. Obrajii mei devin roz instantaneu și sunt sigură că mi s-au dilatat pupilele ca la personajele din desenele animate. Barmanul vine și-mi mai toarnă un pahar înainte ca eu să apuc să protestez. Îl beau și pe ăsta și el mi-l umple din nou.

Statul la bar de unul singur este o experiență destul de deprimantă și mă bucur că de fapt nu aștept un prieten care nu va apărea, pentru că altfel aș fi cu adevărat deprimată. Câțiva dintre oamenii de afaceri îmi aruncă priviri prelungi și eu încerc să nu le bag în seamă pentru că nu vreau să mă trezesc că flirtez cu altcineva când apare prada noastră.

După o bucată de timp care a părut o veșnicie, ușile liftului se deschid și domnul John Smith – chiar el, cel cu porecla groaznică și obiceiuri obraznice postcoitale – iese pășind cu pași mari. Îmi întind gâtul în așa fel încât să o pot vedea pe Autumn. Ia o mână de pliante pentru turiști din suportul lor, iar acum îl urmează și i-o ia înainte. La mijlocul drumului către recepție se izbește în el și îi zboară toate pliantele pe podea. El se apleacă s-o ajute să le strângă printre rafalele de scuze pe care și le cere Autumn. Nu pot

auzi prea bine de aici ce-şi spun, dar se pare că Autumn şi-a jucat foarte bine numărul. Prietena mea se agită ridicând şi scăpând pliantele din nou.

În cele din urmă el se ridică şi îi întinde pliantele pe care le-a cules. Îi zâmbeşte foarte şarmant. Autumn devine dintr-o dată cochetă. Iar eu nu pot decât să stau aici şi să sper că a reuşit ce-şi propusese. Se despart, iar domnul Smith îşi continuă drumul spre bar. Autumn continuă să meargă spre uşa de intrare în hotel. Ajunsă în dreptul uşii, ţine un card, cheia de la camera domnului Smith, şi-l flutură în direcţia mea. Încerc să-mi ascund cât mai bine zâmbetul triumfător. A reuşit. Autumn i-a şterpelit cheia din buzunar. Mă cuprinde un sentiment de uşurare şi sărbătoresc dând pe gât nişte şampanie. Totul merge *foarte* bine.

– Ce face o fată aşa drăguţă ca tine aici singură? se aude o voce în apropierea mea, iar eu mă rotesc şi văd faţa unuia dintre afacerişti zgâindu-se la mine.

Asta înseamnă că totul e un dezastru. Îl văd pe John Smith aşezându-se la capătul barului. Cu el trebuie să pălăvrăgesc, nu cu clovnul ăsta!

– Aştept un prieten, spun printre dinţi.

– Te deranjează dacă aştept cu tine? îmi spune clătinându-se spre mine.

– Da, îi răspund.

– Hai, spune împleticindu-se, lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut.

– Am deja ceva de băut. Mulţumesc.

Du-te naibii, moacă de idiot!

Observ că prada noastră se uită spre noi. Este încruntat.

– Un pahar nu strică niciodată.

E clar că e în joc mândria lui pentru că știe că toți colegii îl privesc și că acum se hlizesc între ei.

– Nu, mulțumesc, îi repet cu fermitate.

S-a înroșit la față și nu arată prea fericit.

– Ai auzit-o pe doamna.

Vocea vine dinspre capătul barului. Ăsta e un gest foarte în stilul lui Clint Eastwood și mă surprinde că vine din partea domnului Smith. Un șarlatan galant. Asta chiar că e interesant.

– Ce te bagi tu, prietene?

– Doamna a spus nu, spune calm domnul Smith. Las-o în pace.

Tipul pare că ar sări la bătaie, dar unul dintre colegii lui, simțind că deja nu mai e de glumă și că s-a întrecut măsura, iar lucrurile s-ar putea termina urât, vine și îl trage înapoi. Bărbatul arată destul de stânjenit.

– Îmi pare rău, spune tipul. Nu am vrut practic nimic cu asta, doar o conversație la un pahar.

Poate că este o întâmplare obișnuită.

Încerc să pară că-l iert, dar îmi tremură mâinile.

– Nu-i nicio problemă.

Îl conduce pe colegul său spre masă și râd toți cam fără convingere.

Presupun că ăsta este momentul. Acum sau niciodată. Îmi ridic paharul și-l îndrept către domnul Smith.

– Mulțumesc, îi spun, pentru că ați vorbit în numele meu.

– Nicio problemă.

Cu siguranță este foarte chipeș. Dacă nu m-aș fi aflat aici pentru *Operațiunea de recuperare a bijuteriilor lui Chantal*

și nu i-aș cunoaște și partea întunecată, *aș fi* foarte tentată să stau cu el la povești dacă l-aș vedea la bar.

– Poate mi te alături la un pahar de șampanie, îi sugerez eu. M-ai putea proteja cât timp îl aștept pe prietenul meu.

Îmi zâmbește, dar ezită. Mă cuprinde panica. Dacă nu mușcă? Ce mă fac atunci? Îmi pun în evidență enormul inel cu diamant fals în așa fel încât să-l vadă mai bine. Nu știu dacă asta îl face să se hotărască, dar după un moment își părăsește scaunul și se așază pe cel de lângă mine.

– Și eu aștept pe cineva, spune el. Interes de afaceri.

Crezi că nu știu asta, prietene! Îi torn în grabă șampanie în pahar ca să mă asigur că-l rețin măcar pentru un pahar. Oare asta le va oferi fetelor suficient timp să meargă în camera lui? mă întreb. Trebuie să-l țin lângă mine cât de mult pot.

– Lucy Brown, îi spun.

Dacă el poate avea un pseudonim neinspirat, atunci pot și eu.

– John Smith, îmi răspunde.

În timp ce ne ciocnim paharele, observ trei capete mici apărând la geam. Prietenele mele verifică dacă funcționează și această parte a planului. Acum tot ce am de făcut este să fiu isteață, fermecătoare și atrăgătoare cât timp le va trebui fetelor să-i caute printre lucruri. Ar trebui să mai beau puțină șampanie. Capetele lor dispar.

– Pentru cavalerul meu în armură, spun eu.

Amândoi râdem, iar eu mă gândesc: ce ticălos!

Capitolul patruzeci și șapte

CHANTAL, NADIA ȘI AUTUMN au așteptat până când recepționista s-a întors cu spatele și apoi au luat-o la goană pe culoar și au sărit în lift când s-au deschis ușile. Autumn și-a strâns prada.

– E camera 270, le-a spus celorlalte membre ale Clubului Iubitoarelor de Ciocolată.

Toate își mâncau nervoase buzele, nici măcar melodia Norei Jones, „Come away with me”, nereușind să le calmeze.

– Sper să nu dureze prea mult, a spus Chantal cu respirația întretăiată.

La etajul doi, ușa se deschide din nou și ele se strecoară cu grijă afară. Nu e nimeni în preajmă. Au stat foarte aproape una de cealaltă în timp ce au căutat camera 270 pe coridorul pustiu. Imediat ce au localizat camera, au și băgat cheia înăuntru și au pătruns. Camera putea fi în orice alt hotel, oriunde în lume; era curată, frumos mobilată și extrem de liniștitoare. Domnul Smith nu folosise mai deloc facilitățile oferite. Ustensilele pentru prepararea ceaiului erau neatinse, televizorul arăta pe ecran tot mesajul *Bine ați venit la hotelul Trington Manor, domnule Smith.*

Chantal și-a amintit momentele petrecute în camera de hotel cu acest tip. I s-a întors stomacul numai la amintirea lor. Tot ce voia era să-și ia bijuteriile și să se care de aici.

Servieta stătea pe măsuța de toaletă, lângă televizor. A mers spre ea, a apucat-o și a trântit-o pe pat. S-au strâns toate nerăbdătoare în preajma ei. Dar când Chantal a încercat să o deschidă, a descoperit că este încuiată.

– Dracu' s-o ia!

A lovit cu pumnul în ea.

– Ia, lasă-mă să văd dacă pot să o deschid eu, a spus Autumn. Am primit niște lecții folositoare de la elevul meu în această după-amiază.

Autumn a scos un ac de metal din geanta ei și l-a înfipt în servietă. Un minut mai târziu, aceasta s-a deschis. Chiar și Autumn părea surprinsă.

– Minunat, a strigat Chantal și a început să scotocească în servietă.

Nu era nimic acolo. Nicio urmă a colierului, inelelor sau brățărilor ei. Doar un număr de azi, roz și complet neatins, din *Financial Times* la fundul servietei. Ar fi putut să plângă în clipa aia. A fost o idee stupidă, imatură și ar fi trebuit să știe că nu va funcționa niciodată.

– Trebuie să căutăm repede în toată camera, a spus Nadia. Și foarte repede pentru că nu știu cât de mult va mai putea Lucy să-l rețină fără să devină suspicios.

– Ar trebui să ne mișcăm foarte repede, a aprobat-o Autumn.

– Ce ziceți de seiful din cameră? a sugerat Chantal. O să-l verific.

A deschis ușile garderobei pe rând până când l-a localizat ascuns în capătul unuia dintre rafturi. Micul seif era, bineînțeles, încuiat. S-a întors spre Autumn.

– Presupun că spargerea seifelor nu face parte din repertoriul tău, nu ?

– Ba da, dar n-am acoperit decât câteva noțiuni de bază, a recunoscut cu ironie aceasta. Suntem în criză de timp.

Nadia și Chantal au râs. Autumn a zâmbit cu mândrie.

– Ești uimitoare, Autumn, a spus Nadia. Sper că Partidul Verde nu o să afle nimic despre noile tale preocupări. Ai trece direct pe lista neagră.

– Lăsați-mă câteva minute cu seiful, a spus ea, până când verificați restul camerei.

Așa că Autumn s-a concentrat asupra seifului cât timp Chantal și Nadia au căutat sub pat, sub saltea și perne, după perdele, deasupra galeriei de lemn și chiar în coșurile de gunoi. Apoi au verificat dacă bijuteriile lui Chantal nu fuseseră ascunse sub vreunul dintre scaune. Dar n-au găsit nimic.

– *Trebuie* să fie în seif, spune Chantal. Nu pot fi altundeva.

– Hai, Autumn, a îndemnat-o Nadia, fă-ți treaba.

S-au așezat amândouă pe pat și au oftat adânc în timp ce așteptau.

Câteva momente mai târziu, Autumn a spus foarte încet:

– Bingo!

– Bună fată! a exclamat Chantal și s-au repezit amândouă către seiful unde prietena lor zgâria în continuare.

– Nimic, a spus Autumn nevenindu-i să-și creadă ochilor. Absolut nimic.

– Unde dracului pot fi?

– Oare le are în buzunare? a întrebat Nadia.

– N-am simțit nimic când căutam cheia de la cameră, i-a răspuns Autumn. Dar poate am fost doar norocoasă. N-am avut timp să-l percheziționez peste tot. Ar putea foarte bine să le aibă ascunse undeva la piept.

– La dracu, a inspirat adânc Chantal. Acum ce ne facem?

Capitolul patruzeci și opt

CHICOTESC CA O NEBUNĂ. Mi-am ridicat rochia astfel încât să-mi expun o mare parte din coapsă și mi-am lăsat breteaua să cadă seducător de pe umăr. În ultimele douăzeci de minute am încercat să torn cât mai multă șampanie pe gâtul domnului Smith. Suntem la a doua sticlă – la insistența și pe cheltuiala lui. Se pare că ține destul de bine la băutură, pe când eu sunt deja amețită de-a binelea.

Oamenii de afaceri tocmai au plecat și cuplurile au început să se împuțineze, toată lumea se îndreaptă către camere până când mai rămânem foarte puțini în bar. Suntem pe punctul de a epuiza toate subiectele generale de conversație, mai ales că eu mint cu nerușinare. Crede că sunt director de vânzări la o companie de computere, iar eu cred că este un nenorocit de lingușitor. Domnul Smith începe să-și privească pe ascuns ceasul, și am senzația că farmecul prezenței mele începe să pălească. Deși am observat cum mi-a cercetat de mai multe ori diamantele false. Îi mai arăt încă o dată brățara cu douăzeci și unu de diamante – care costă vreo douăzeci și una de lire. Deodată îmi sună mobilul și încep să-mi scormonesc geanta în căutarea lui. Sper că nu e mama mea care să-mi povestească de vreo cină cu hrană bio, pe care a luat-o cu una dintre vecinele ei, sau că și-a schimbat nuanța la păr, sau cât de cald este în Spania în comparație cu Marea Britanie, sau cât de puțin a mâncat

ea astăzi. Astea sunt subiectele ei obişnuite de conversaţie. Şi-a ales un moment groaznic. De ce se întâmplă mereu să mă prindă într-un moment crucial? Răspund repede.

– Alo?

– Sunt Chantal, spune prietena mea în şoaptă.

Mă îndepărtez de domnul Smith, astfel încât să nu aibă nicio şansă să tragă cu urechea la conversaţia noastră. Sper că sunt veşti bune.

– Mai avem nevoie de timp, îmi spune. Am căutat peste tot în camera lui, dar nenorocitele alea de bijuterii nu sunt acolo. Nu sunt în servietă. Nu sunt în seif. Poţi să-l cauţi în buzunare?

Se pare că până la urmă va trebui să apelăm la ciocolatele cu somnifere.

– Se rezolvă, îi răspund. Vorbim în curând.

Închid şi ridic puţin din umeri, nonşalant, către domnul Smith.

– Se pare că prietenul meu nu mai vine.

Se pare îmi iese „te pare". Încerc să par cochetă.

– Am rămas aici de una singură.

– Da, spune el.

Dau cu ochii de cutia cu bomboane de ciocolată de pe bar şi o trag spre mine, flirtând în continuare.

– Cred că ar trebui să-i mâncăm cadoul.

– Nu prea-mi place ciocolata, îmi spune domnul Smith.

Tipul ăsta o fi complet idiot? Nu-i place ciocolata? Creierul meu are probleme cu procesarea acestei informaţii. De fapt creierul meu are mari probleme cu procesarea

oricărei informații în acest moment. Of! N-ar fi trebuit să mă las dusă de șampanie cu atâta entuziasm. Mă simt amețită.

– Dar astea nu sunt doar simple ciocolate, îi reproșez eu.

Dacă ar ști măcar. Deschid cutia și scot una, o țin ademenitor în fața lui și mă aplec înainte cu ea planând deasupra decolteului și a colierului meu cu diamante false. Ajung să adopt stilul Mark & Spencer de reclamă.

– Nu, nu! Astea sunt bucățele din ciocolata paradisului. Preparate de mână din boabe culese pe plantațiile din zonele cele mai îndepărtate și întunecate din Brazilia. Sunt umplute cu cremă ganache aromată puternic cu cele mai bune păstăi verzi și negre de nucșoară, care îi dau un gust picant și proaspăt, doar o idee afumat.

Se simte afumătura mocnind și în vocea mea. Clive ar fi mândru de mine.

– Fiecare înghițitură este o explozie în gura ta, care te înfioară.

– Servește-te tu, spune el indiferent.

– Ar merge perfect cu șampania asta, plusez eu.

Ca să-i dovedesc mai sorb o gură.

– Nu te opri din cauza mea.

– Nu-i plăcut să mănânci de unul singur.

Încerc să fac pe bosumflata. Doamne, nu m-am descurcat niciodată în a mă comporta ca o vampă. Probabil că de-asta am stat cu Marcus atât de mult timp. De ce nu i-am dat Nadiei acest rol? Ea este mai senzuală decât mine. Oricine poate fi mai senzual decât mine în acest moment! Îndrept una dintre bomboanele de ciocolată cu trei dungi înspre el.

– Doar o înghițitură.

Degetele lui îmi cuprind ușor încheietura în timp ce-și ghidează bomboana spre buzele desfăcute. Simt că nu-mi mai pot stăpâni emoția. A mușcat. Și ciocolata, și planul meu.

– Mmm, spune el. E bună.

Mănânc și eu una cu două linii. Sunt foarte bune. N-am idee cât de mult durează până-și fac efectul somniferele din ciocolată, dar vreau să-l îndepărtez de bar înainte să leșine aici.

– De ce nu mergem pe canapea? propun eu. Să stăm mai confortabil.

John Smith pare puțin nesigur din nou. Poate că se gândește că ar trebui să-și încerce norocul în caz că Chantal nu apare cu banii pe care trebuie să-i aducă. Îmi dezmierd cu drag colierul meu de 14.99 lire, cu diamante false, și-mi aranjez încă o dată la fel de prețioasa brățară. Ochii încep să-i strălucească.

– Colegul tău de afaceri te va putea vedea la fel de ușor și acolo.

– Ar trebui s-o sun, spune încruntându-se. A întârziat foarte mult.

– Imediat, îl sugestionez. După ce ne așezăm mai confortabil.

Traversăm barul, ne luăm șampania cu tot cu frapieră, iar eu aleg o canapea din colțul încăperii, cu fața la ușă. Mă așez lângă el și-mi îndrept picioarele înspre el, folosind mai mult decât elocvent limbajul trupului. Îi mai torn șampanie în pahar și îi mai ofer bomboane de ciocolată. Spre mulțumirea mea, alege tot una cu trei dungi. Apoi se apropie de

mine și-mi oferă o bucățică din bomboana lui de ciocolată. Acum ce să fac? Nu prea pot să o refuz, nu? Mă aplec și mușc jumătate de bomboană și spun: Mmm...

Sper că nu mă va da pe spate. Domnul Smith își bagă cealaltă jumătate în gură. Dacă ar fi după mine aș mai înfuleca chiar acum încă o bomboană, dar încerc să las să treacă un interval firesc de timp înainte să iau încă una. Deja mă simt cam somnoroasă. Oare de ce acea jumătate de bomboană pare să-și facă efectul mai tare la mine decât la prada noastră? Mai aleg una din creațiile letale ale lui Clive. Liniile încep să se confunde. Oare cea cu trei dungi este periculoasă sau cea cu două este bun-bun? Devine din ce în ce mai greu. Ochii mei nu se mai pot concentra. Este cea cu trei linii – sunt sigură.

Domnul Smith își ridică mâna.

– Eu nu mai vreau.

– Încă una de la revedere, spun eu și înainte să poată protesta i-o bag în gură. O căldură plăcută mă cuprinde și mă trezesc întrebând:

– Este așa de cald aici?

Domnul Smith își desface cravata.

– Da, spune. Cred că este.

Apoi, fără să mai adauge nimic, cade între perne. Aștept un moment, dar prada noastră nu se mai mișcă deloc. Are gura flască întredeschisă. Pare că trage un pui de somn după o masă copioasă de duminică. Arunc o privire în preajmă ca să mă asigur că nimeni nu a observat că a leșinat. Nu. Barmanul este ocupat să servească o persoană la celălalt capăt al barului. Mai sunt doar unul sau două cupluri rămase. Totul e în regulă.

Îmi scutur capul ca un câine cu blana udă pentru că nu mai văd bine. Drogurile și băutura sunt o combinație foarte proastă. Mai ales când ai o misiune importantă. Mă ghemuiesc lângă domnul Smith, ca și când am sta îmbrățișați confortabil. Apoi, când nu ne privește nimeni, îi scormonesc prin buzunare. Le verific pe toate, chiar și cele din locurile intime, ceea ce mă face să mă strâmb, dar nici urmă de bijuteriile lui Chantal. Unde Dumnezeu putea să le pună? La cât este de drogat, poate l-am putea duce undeva să-l torturăm până când le va scuipa. Apoi, chiar dacă sunt foarte beată și poate chiar sub influența drogurilor, îmi dau seama că am urmărit prea multe filme de la Hollywood.

Capitolul patruzeci și nouă

CHIAR DACĂ N-AM GĂSIT BIJUTERIILE, cheile domnului Smith sunt în buzunar așa că le iau ca să aruncăm un ochi și în Mercedesul lui. Ca măsură de siguranță îi iau și telefonul și portofelul. Apoi, asigurându-mă că nu mă vede nimeni, îl aranjez pe domnul Smith ca să pară că trage un pui de somn liniștit, nu că ar fi fost drogat, jefuit și înșelat.

Încercând să nu mă clatin prea mult, ies din bar și din hotel. Aerul rece mă izbește în față. Văd farurile aprinse ale mașinii lui Chantal făcându-mi semn și mă îndrept nesigură pe propriile picioare spre ele.

Chantal, Nadia și Autumn sunt îngrămădite în mașină.

– Ai avut noroc? vrea să afle Chantal în timp ce mă strecor lângă ea.

– Doarme ca un bebeluș, le spun. Ciocolatele lui Clive au funcționat perfect.

– Și tu arăți un pic cam afumată, observă Autumn.

Într-adevăr ochii mi se învârt în cap.

– A trebuit să mănânc și eu din bomboanele cu somnifere, le spun. Ca să capete încredere.

Chantal își roade o unghie.

– Și bijuteriile?

– Nici urmă de bijuterii, recunosc eu strângând din buze în semn de înfrângere. I-am căutat în toate buzunarele, și nimic. Absolut nimic.

Scot și le arăt cheile de la mașină.

– În schimb am găsit astea.

Toate membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată mă aplaudă.

– Nu știu cât timp va dormi, le spun. Așa că haideți să mergem să-i verificăm mașina.

Sărim toate din mașină și ne îndreptăm către Mercedesul domnului Smith. Îi dau cheile Nadiei care este mult mai stăpână pe situație decât mine.

Descuie mașina și se așază pe scaunul șoferului.

– Deschide portbagajul, o instruiește Chantal.

Nadia încearcă mai multe butoane până se ridică ușa portbagajului. Înăuntru se află o geantă clasică mică, de voiaj. Mai este și o colecție de genți de femei, cele mai multe de firmă: Prada, Chanel, Dolce & Gabbana. Tipului ăstuia îi place cu siguranță să tâlhărească femei elegante. Am făcut treabă bună că mi-am ținut departe de el geanta mea Next de vinil, de douăzeci de lire.

– Mamă! Uitați-vă la asta! exclamă Chantal.

– Se pare că nu ești singura pe care a tras-o pe sfoară, spune Autumn.

Prietena noastră dă iama în maldărul de genți și scoate una afară.

– Este a mea, spune Chantal. Este geanta mea.

O deschide și caută înăuntru.

– Nicio bijuterie, ne-o aruncă cu dezamăgire în voce. Dar telefonul mobil și portofelul meu sunt aici.

Uimitor, în interiorul portofelului ei, toate cărțile de credit par a fi neatinse.

– Nu-mi vine să cred că tipul ăsta nu a cheltuit nimic, spune Nadia.

– Le-am blocat imediat, spune Chantal. N-ar fi putut cheltui prea mult, nici dacă ar fi încercat. A fost singurul lucru rațional pe care l-am făcut.

Ne strângem toate laolaltă în timp ce Chantal scoate geanta de voiaj din portbagaj. Ne privește pe toate după care îi desface fermoarul. Dar imediat auzim scârțâitul unor pași pe pietriș și înlemnim toate.

– Rahat, mormăie Chantal în șoaptă.

O lanternă ne luminează. Pot să-mi aud inima zvâcnindu-mi în piept. Dacă asupra lui John Smith nu au efect somniferele? Asta nu am luat în considerare când am plănuit totul.

– Totul e în regulă, doamnelor? întreabă o voce. Apoi un agent de securitate în uniformă își bagă capul în portbagaj.

– Foarte bine, spune Nadia. Ne descurcăm.

– Vă cazați la hotel?

– Da, îi răspunde ea din nou.

Se pare că este singura dintre noi în stare să-și găsească vocea.

– Să vă luați înăuntru toate lucrurile de valoare. Să nu lăsați nimic în portbagaj, ne avertizează el. Eu patrulez regulat pe aici, dar am avut o sumedenie de spargeri. Niciodată nu poți fi îndeajuns de prevăzător.

– Mulțumim, spune Nadia. Este un sfat bun.

– Aveți nevoie de o mână de ajutor cu bagajele?

– Nu.

Nadia dă negativ din cap.

– Ne descurcăm. Călătorim cu bagaje puține.

Călătorim cu bagaje puține? Noi, femeile? Cu siguranță își va da seama că mințim.

– Să aveți un sejur plăcut, doamnelor.

Cu siguranță agentul ăsta nu știe absolut nimic despre celălalt sex. Ne salută înclinând din cap și apoi dispare.

Când deja nu ne mai poate auzi, răsuflăm toate ușurate tare.

Nadia mai trage din când în când cu ochiul la agent, în timp ce Chantal desface fermoarul genții. Înăuntru sunt aranjate mai multe tricouri, șosete și lenjerie intimă curate.

– Uite și laptopul meu, spune veselă. Sunt sigură că e al meu. Am zgâriat carcasa anul trecut.

Mângâie cu degetele o zgârietură cât un fir de păr de pe partea superioară a laptopului.

– L-aș recunoaște oricând.

I-l întinde lui Autumn.

Mai este și un mic săculeț de piele în sacul de voiaj. Chantal îl apucă și, ezitând o clipă, îl deschide lasând să-i cadă conținutul în mână. Emoționată la culme, Chantal izbucnește în lacrimi când își vede neprețuitele bijuterii strălucind din nou doar pentru ea.

– Am reușit, spune ea cu vocea tremurândă. Am reușit, fir-ar să fie!

Ne îmbrățișăm toate și de fericire facem o schemă de dans în liniște, în parcare, la lumina marelui Mercedes.

– Nu-mi vine să cred, spune ea din nou. Le-am recuperat. Am recuperat tot. Toate sunt aici.

Chantal își ține inelul ei colosal de logodnă, cu diamant, și-l sărută.

– Vă mulțumesc, fetelor.

Își șterge o lacrimă.

– Vă mulțumesc foarte mult.

– O să luăm toate genţile astea şi o să încercăm să le dăm înapoi proprietarelor, decide Autumn.

– Bună idee, aprobă Chantal.

– Nu cred că am terminat încă, spune Nadia.

Ne uităm toate năucite la ea.

– Nu credeţi că maşina asta ar arăta bine alături de grupul statuar cu delfini din mijlocul lacului?

– Ba da, spune Autumn fără să se mai gândească. Ar arăta perfect.

E clar că după-amiaza petrecută în afara legii i-a deviat creierul corect politic şi l-a transformat într-unul întunecat şi corupt.

– Dar ce ne facem cu prietenul nostru de la pază? le amintesc eu.

– Mai bine ne-am grăbi până nu se întoarce, spune Chantal.

– Hai s-o facem atunci.

Verificând înainte dacă traseul până la lac este liber, Nadia urcă înapoi la volan. Scoate maşina din viteză şi lasă frâna de mână netrasă. Chantal îşi bagă bijuteriile înapoi în săculeţul de piele pe care-l pune în buzunar. Stăm toate în spatele maşinii şi ne aplecăm peste portbagaj cu toată puterea noastră. Cu un brânci sincronizat al celor patru fete din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, roţile se mişcă şi maşina porneşte înspre lac.

Stăm de-o parte pentru că-şi ia avânt singură şi se îndreaptă încet, urmând panta, către apă. Prinde viteză

odată ce se apropie de mal și apoi se catapultează în adâncul întunecat care o aștepta. Se aude un pleosc puternic când cele două tone ating apa, urmate apoi de gâlgâitul pe care îl face mașina scufundându-se. Se potolește când ajunge cu portbagajul în sus.

– Chiar am chef să petrec, spune Chantal.

Mașina mai bolborosește din mormântul ei din adâncuri.

– Ar trebui să o zbughim cât mai repede de aici, spune Nadia, înainte să-și dea seama cineva.

– Sau înainte să se trezească prietenul nostru șarlatan, spune Autumn.

– Mă îndoiesc că domnul John Smith va fi prea bucuros când se va trezi și eu una nu vreau să fiu martoră. I-am luat telefonul și portofelul, le spun cu un dram de mândrie. Să sperăm că asta înseamnă că nu va avea cum să te contacteze din nou, Chantal.

– Este și permisul lui în portofel?

Caut în portofel până îl găsesc.

– Da, numele lui real este Felix Levare.

– Poate e un alt pseudonim.

Chantal mi-l ia din mână.

– O să-l țin oricum ca pe o mică asigurare, spune ea.

În portofelul lui este un teanc de bancnote de la care mă abțin.

– Ăștia cred c-ar merita să fie dați de pomană, spun eu după care arunc portofelul și telefonul mobil în lac după mașină. Și ele pleoscăie de asemenea destul de satisfăcător, după care se scufundă fără urmă. Îi pun banii în mână lui Autumn.

– Ia-i şi cumpără-le nişte ciocolată micilor tăi drogaţi.

Ia banii şi îi bagă în buzunar.

– Mersi.

Chantal mă îmbrăţişează strâns.

– Ai avut o idee fantastică, Lucy. Bine lucrat. Nu-ţi poţi da seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Dar înainte să mai pot spune ceva remarcabil cu această ocazie, tabletele de dormit din ciocolată își fac efectul, picioarele mi se înmoaie şi mă cufund într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul cincizeci

CHANTAL A LĂSAT-O PE LUCY la apartamentul ei. Prietena ei dormise tot drumul de la Trington Manor până acasă, pe bancheta din spate, sforăind foarte tare. Creierul acțiunii se mai trezise oarecum când au ajuns acasă, dar Autumn a insistat să o vadă în apartament și au pus-o în siguranță în pat, încă îmbrăcată cu rochia ei strâmtă.

Chantal zâmbea de una singură în timp ce conducea prin Londra. A dus-o întâi pe Autumn acasă, iar pe Nadia a lăsat-o la mașina care era parcată lângă Paradisul Ciocolatei. Nu-i venea să creadă că seara asta fusese așa o reușită. În poșetă erau adăpostite acum toate bijuteriile ei dragi, intacte și în afara oricărui pericol. Ceea ce putea să fie o adevărată catastrofă s-a dovedit a fi un mare succes pentru ele. Se simțea atât de ușurată încât îi venea să se tot felicite, dar datora totul ingeniozității tovarășelor ei din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată. Cine s-ar fi gândit că va fi vreodată binecuvântată cu niște prietene atât de minunate? Le era foarte recunoscătoare fiecăreia în parte. De acum înainte va avea mult mai multă grijă de lucrurile ei – și de ea însăși.

Când a ajuns într-un final acasă, era destul de târziu, dar lumina era încă aprinsă la parter, ceea ce însemna că Ted se uita la televizor sau asculta muzică. După ce a parcat mașina, a zăbovit puțin cu săculețul de piele cu bijuterii în

poală. Primise o lecție foarte grea, care o dezmeticise. Și-a pus inelul de logodnă și cel de căsătorie pe deget și a oftat mulțumită. Chantal era bucuroasă că soțul ei nu era încă în pat, pentru că se simțea mult prea năucită pentru a putea dormi. Se întreba cum or fi reușind actorii să-și revină după un spectacol care a avut succes. Picioarele ei păreau ale altcuiva când s-a dat jos din mașină.

– Bună, draga mea, i-a strigat Ted din salon când intra pe ușă.

– Ai ajuns târziu.

– Am condus destul de mult de la locul unde am avut întâlnirea, a spus ea, ceea ce nu era chiar o minciună. Ted nu știa ce fel de întâlnire avusese.

– Să-ți aduc ceva ? a întrebat el. Pari obosită.

– Nu, nu sunt obosită, i-a spus în timp ce își masa gâtul. Sunt doar tensionată.

– Ce-ai spune dacă ți-aș face un ceai?

– Aș prefera un pahar mare de vin roșu.

– Sună bine, spune Ted. Beau și eu cu tine.

Și-a aruncat geanta pe canapea, observând cât de bine se simțea acum făcând asta, și apoi s-a trântit și ea cuibărindu-se între pernele moi. Soțul ei asculta Andrea Bocelli și vocea blândă, plină, a tenorului se revărsă asupra ei.

Câteva minute mai târziu, Ted a apărut cu o tavă cu o sticlă zdravănă de Cabernet Sauvignon și două pahare, alături de un platou de brânzeturi, biscuiți, măsline și un ciorchine de struguri albi.

– Arată foarte bine, a spus ea cu apreciere.

Ted s-a cufundat în canapea lângă ea.

– Ți-am simțit lipsa în seara asta, iubito!

Chantal i-a zâmbit.

– Şi eu ţi-am simţit-o.

– Bea-ţi vinul şi după aceea îţi fac un masaj la gât.

Se întreba de ce era atât de drăguţ cu ea, dar nu avea chef să-l întrebe ca să nu distrugă starea. Se comporta ca şi cum *el* ar fi avut conştiinţa neîmpăcată, nu ea, se gândi Chantal. Chantal şi-a sorbit vinul, a întins nişte brânză camembert delicioasă pe un biscuit din făină integrală şi a muşcat cu poftă. Avea nevoie şi de ciocolată – cu lapte, cremoasă, care s-o aline. Mâncându-şi brânza, a văzut ce era în bucătărie. Toată ziua fusese nerăbdătoare să mănânce – Lucy a spus că şi ea simţise la fel –, dar acum era hămesită.

Ted i-a dat jos papucii, i-a pus picioarele în poală şi a început să i le mângâie. Chantal nu realizase câtă tensiune acumulase corpul ei până când Ted a început să facă asta. Şi-a pus farfuria jos, pe podea şi şi-a lăsat capul pe spate, între perne. Mâinile calde ale soţului ei s-au strecurat în sus pe picior pe sub pantaloni, iar degetele lui ferme îi masau pulpele încordate. Mereu a fost extraordinar de bun la masaj, dar trecuse mult timp de când nu-i mai făcuse aşa ceva. De luni întregi evitase orice contact intim – inclusiv masajul tălpilor, picioarelor sau al gâtului.

– Dă-ţi jos pantalonii, a spus, iar ea a înregistrat surprinsă tonul senzual din vocea sa. Ochii lui erau întunecaţi de dorinţă pentru ea.

Ted a ajutat-o să-şi tragă pantalonii de pe coapse, şi mâinile sale au început să-i mângâie pulpele. Degetele mari se jucau cu dantela chiloţilor ei, apoi i-a apucat cu toate degetele din părţi şi i-a dat şi pe ei jos. Mai apoi şi-a

lăsat capul în jos pe corpul ei și i-a acoperit abdomenul, șoldurile și coapsele cu sărutări fierbinți. Chantal a simțit că-i dau lacrimile. Trecuse atât de mult timp de când Ted nu mai dorise să facă dragoste cu ea și acum și-a dat seama cât de stearpă și lipsită de iubire o făcuse să se simtă fără acest lucru.

Ted i-a desfăcut bluza, sărutându-i pielea pe măsură ce o dezgolea, apoi i-a desfăcut și sutienul, iar ea a rămas complet goală sub el. S-a dezbrăcat și el și s-a lungit lângă ea, sexele lor s-au întâlnit pe canapea. Când a intrat în ea, Chantal era mai mult decât pregătită și a suspinat de plăcere trăgându-l înspre ea. Au făcut dragoste încet și cu blândețe, niciodată nu fusese mai plăcut.

Chantal a tras pătura moale și confortabilă de pe canapea peste ei și au stat unul în brațele celuilalt în timp ce și-au băut vinul, ascultând vocea sentimentală a lui James Blunt cântându-le în surdină. Nu știa ce anume provocase schimbarea asta în Ted, dar știa că îi plăcuse la nebunie. De ce nu putea fi întotdeauna așa? Chantal se gândea că aici i-ar plăcea să se afle mereu. În brațele soțului ei. Nu într-o cameră de hotel cu vreun tip pe care abia l-a cunoscut, făcând un sex nebun fără pic de legătură emoțională, fără iubire sau grijă. S-a cuibărit în soțul ei.

– Te iubesc atât de mult, Ted.

– Și eu te iubesc, draga mea.

Și-a trecut absent mâna prin păr. Apoi și-a dres vocea și a întrebat:

– Nu te deranjează că nu ne-am protejat?

Ea și-a vârât nasul în gâtul lui.

– O să merg mâine la farmacie și o să iau pilula de a doua zi.

A simțit cum i se încordează corpul și apoi l-a privit.

– Ce?

– Întotdeauna este vorba numai despre *tine*, nu-i așa? a întrebat-o el, sever.

Chantal era șocată.

– Nu înțeleg la ce te referi, a spus ea. Spui asta din cauza pastilei contraceptive? Doar nu vrem să rămân însărcinată, nu? Nu vrem o familie.

Acum s-a ridicat în fund.

– Nu vrem, nu-i așa? a continuat el pe un ton sarcastic.

– Nu cumva numai *tu* ai părerea asta?

– Nu ne-am dorit niciodată copii, s-a împotrivit ea. Am vorbit destul despre subiectul ăsta.

Deși nu recent, trebuia să admită Chantal.

– Nouă nu ne plac copiii. Nu ne plac nici măcar copiii prietenilor noștri. Te stresezi foarte tare când Kyle și Lara își aduc băieții la noi acasă, care își lasă urmele degetelor murdare de ciocolată peste tot, iar urechile aproape îți explodează de zgomotul neîncetat pe care îl fac. Trebuie să iei un pumn de Nurofen imediat după ce au plecat.

– Lucrurile se mai schimbă, a spus el. Și în ultimul timp nu mai vorbim despre aproape nimic. Toată relația noastră a funcționat doar după regulile tale. Cu tine nu merge decât cum vrei tu. Poate că m-am săturat de treaba asta.

– Dar asta s-a întâmplat pentru că m-ai evitat, a spus ea trăgându-și cuvertura până la gât fiind dintr-odată stânjenită de propria goliciune. Eviți orice conversație cu mine. Mă eviți și în dormitor.

– Care este rostul? a spus Ted. De ce avem nevoie de viață sexuală dacă nu are nicio finalizare?

– Vrei să spui că ar trebui să facem sex doar dacă facem un copil?

Era uimită de punctul ăsta de vedere absolut uluitor. Chantal i-a atins brațul, dar el a respins-o.

– De asta nu mai faci dragoste cu mine?

Ted s-a ridicat și și-a tras boxerii și blugii pe trupul lui înalt. O durea sufletul gândindu-se unde se aflase acum câteva minute – pe culmile extazului în brațele lui – și cât de repede trecuseră în alt registru.

– Apetitul tău nestăpânit mă inhibă, a spus el cu sinceritate, evitându-i privirea. Îmi face rău când mă gândesc că toate astea nu au niciun scop.

– Când ai început să simți astfel? a vrut Chantal să afle. Și de ce nu mi-ai spus?

– Am încercat.

Soțul ei a oftat destul de adânc încât ea să-i poată simți frustrarea înăbușită în voce.

– Doar că tu nu asculți niciodată lucrurile pe care nu vrei să le auzi. Noi nu mai avem o căsnicie. Suntem doi oameni care împart de conveniență aceeași casă. Eu vreau mai mult de atât. Vreau o soție căreia să-i pese îndeajuns de mult de mine încât să-mi ia în considerare dorințele. Vreau o familie, Chantal. Vreau și eu copiii mei. Iar tu nu vrei.

– Hai să vorbim despre asta, a spus ea. Te iubesc.

– Uneori asta pur și simplu nu este de ajuns, i-a răspuns el.

Capitolul cincizeci şi unu

– DECI PUR ŞI SIMPLU N-AI PUTUT SĂ REZIŞTI DEPARTE, Frumoaso, spune Cuceritorul.

Stă cu picioarele pe birou şi cu mâinile după cap. Are un zâmbet larg pe faţă. Şi, ciudat, a devenit mult mai chipeş cât timp am fost eu plecată.

Stau în faţa biroului său şi mă simt ca o şcolăriţă în faţa directorului – un nenorocit de director îngâmfat.

– Sunteţi singurii care m-ar mai angaja, recunosc eu.

Este un adevăr mult prea dureros în această afirmaţie dacă o conştientizez. Targa, maşina de stres, nu foarte corectă politic, este casa mea spirituală.

Singurul lucru bun din faptul că m-am întors aici este că l-am convins pe Porcul de Derek, de la oficiul de corespondenţă, să trimită toate genţile recuperate înapoi la proprietarele lor, un gest frumos din partea oficiului poştal al Targăi.

Primul lucru azi dimineaţă, am încărcat toate genţile într-un sac mare de gunoi – nu înainte de a-i arunca ocheade lungi unei genţi Prada care trebuie să fi costat o grămadă de bani – şi am luat un taxi ca să le pot transporta. Fiecare geantă avea măcar un lucru după care putea fi identificat proprietarul, aşa că mi-am satisfăcut curiozitatea şi am aflat amănunte despre celelalte femei pe care distinsul domn, tâlharul lui Chantal, le-a uşurat de genţile lor.

Există o mulţime de femei uşor de fraierit şi sper că şi-au învăţat toate lecţia, asemenea prietenei noastre. Derek a împachetat genţile în timp ce stăteam de vorbă. Ar trebui să-i aduc nişte ciocolată ca să-i mulţumesc pentru ajutor.

M-am gândit în treacăt, dar numai după mega-succesul *Operaţiunii de recuperare a bijuteriilor lui Chantal* de vineri noaptea, să devin tâlhar cu normă întreagă. Mi-am descoperit un talent de care nu fusesem conştientă, un capital la care, nu sunt prea modestă ca să nu recunosc asta, m-am descurcat excelent. Cu siguranţă criminalitatea este o industrie în creştere. Trebuie să existe o mulţime de lucruri pe care le-aş putea face prin cotloanele întunecate ale lumii interlope. Îmi pot închipui numele scris pe uşa unui birou – LUCY LOMBARD, CRIMINAL ŞEF. Ar trebui să fac rost şi de nişte accesorii în stil criminal, spre exemplu un doberman bălos, o diformitate facială, sau două, şi vreo boală cu nişte complicaţii mentale grave. Ar mai fi nevoie de o groază de maşinării de tehnologie înaltă. În mod special o maşinărie – foarte la îndemână – care să hrănească rechini hămesiţi cu oameni care fac bine şi o echipă de gangsteri, chei şi zdraveni. E plăcut să visezi. Slujba asta pare tot mai atrăgătoare pe minut ce trece. Până una-alta, m-am hotărât însă să mai dau o şansă unei slujbe normale.

Îmi întorc din nou atenţia spre Cuceritor. Este umilitor să te întorci aici, mai ales că domnului Aiden-cel-îngâmfat-Holby pare să-i facă mare plăcere înfrângerea mea. Cuceritorul are o colecţie largă de jucării de şef pe birou, inclusiv pendulul lui Newton – iar mie îmi vine să-i sparg toate bilele pe care le are.

– Ceilalţi nu ştiu ce pierd, îmi spune.

Încearcă să pară chiar sincer.

Nu-l mai informez că ceilalți au pierdut niște rafturi cu cărți rare despre război, frumos aranjate, și câteva umerașe cu niște rochii de seară îngrozitor de scumpe. Nu-i spun că sunt pe lista neagră a tuturor agențiilor din oraș și că un telefon înduioșător și umilitor, azi-dimineață, la prima oră, către hidosul Departament cu șapte capete al Resurselor Umane m-a făcut să-mi recapăt slujba. Le-am mai promis și o cutie foarte mare de ciocolată de la Paradisul Ciocolatei. Una pe săptămână, o lună de acum înainte.

– Știam că Tracy nu va face mulți purici aici, spune Cuceritorul. Maternitatea și munca nu merg împreună. În clipa în care faci câțiva copii, creierul ți se contractă. Era chiar mai groaznică decât tine.

Cred că este ironic, dar niciodată nu sunt sigură până la capăt.

– Păi, bine, spun eu, mă bucur că așteptările tale în privința mea sunt atât de mici. Sper să reușesc să le satisfac.

Cuceritorul râde.

– Ai adus ciocolată?

– Este sau nu Russell Crowe un australian mișto?

– Bine, spune el. Nivelul de zahăr din sângele meu scăzuse periculos de mult de când ai plecat.

Își poziționează mâinile în formă de coif și mă privește fix cu ochii lui cei mari și căprui.

– Biroul a fost prea liniștit fără tine, Frumoaso.

– Ai fi putut să mă suni, îi spun și apoi îmi vine să-mi mușc limba. Nu vreau ca Aiden Holby să creadă că mi-a trecut, chiar și întâmplător, prin minte cât timp am fost plecată.

– Te-am sunat, îmi spune. De șaptesprezece ori, ca să fiu mai exact. Proprietara numărului de telefon pe care mi l-ai dat devenise deja foarte iritată.

– M-ai sunat?

– Nu, spune el. Am sunat o persoană care se numea Marcia. Care părea foarte drăguță, dar care mi-a spus că, din păcate, e foarte căsătorită și că probabil am un număr greșit.

Răsuflu agitat cu gura întredeschisă.

– Doar nu ți-am dat un număr greșit???!

Cuceritorul bâjbâie cu mâna prin buzunar până când găsește o bucată de hârtie mototolită pe care o îndreaptă, încet și metodic, pe biroul lui după care mi-o întinde.

Citesc numărul. O cifră este greșită. Mă uit uluită la el. Nu-mi vine să cred că nu-s în stare nici măcar să-mi scriu corect numărul de telefon. Ce șanse am să construiesc o relație profundă și serioasă când nu se poate avea încredere în mine nici măcar când îmi dau numărul de telefon? Holbându-mă la Cuceritor, îi spun:

– Nu-mi vine să cred.

– Eu cred că am înțeles aluzia, Frumoaso, declară el.

– Nu a fost nicio aluzie, îi spun. A fost o greșeală nevinovată. Una dintre cifre e greșită.

– Ah, trucul ăsta e vechi – o singură cifră greșită.

– De ce m-ai sunat?

– Am vrut să te invit la cină.

– A!

– Ai fi venit?

– Păi...

– Încă te mai întâlnești cu altcineva?

– Jacob, spun eu.

De fapt chiar m-a sunat de două ori weekendul ăsta. O dată ca să-mi spună că evenimentul de caritate de vineri noaptea a fost un mare succes, chiar dacă unul dintre designeri a avut ghinionul să-i fie furate rochiile din dubă chiar în acea după-amiază și că a fost nevoit altcineva să facă prezentarea în locul lui. Am încercat să nu mă agit prea tare când îmi spunea povestea asta. Jacob a mai vrut să verifice și dacă mai era valabilă *întâlnirea* noastră de marți seara de la Paradisul Ciocolatei și dacă nu am fost din nou destul de proastă ca să-mi programez două lucruri în același timp. Nu s-a exprimat chiar așa, dar știți că uneori poți citi gândurile oamenilor. Apoi m-a sunat duminică, fără vreun motiv special, doar ca să stea de vorbă cu mine între două întâlniri. Băiatul ăsta muncește din greu. Dacă relația noastră va continua, va trebui să mă asigur că o să mai renunțe la câteva ore de birou. Am mai trecut și cu Marcus prin asta.

Cât despre mine m-am simțit sedată toată săptămâna după succesul nostru cu jaful bijuteriilor. În ciuda stării de euforie datorate faptului că am scos-o la capăt, a trebuit să stau numai în pat și să mănânc o grămadă de ciocolată ca să recuperez, în loc să țopăi prin cameră cu Davina. Un zâmbet îmi apare pe buze și-mi amintesc într-un final să-i răspund Cuceritorului la întrebare.

– Mi-ar plăcea să ies cu tine la cină, îi spun. Nu-mi vine să cred că sunt atât de idioată.

Aiden mă privește ca și când ar aștepta să-mi spună când e liber.

– Dar, recunosc eu ezitând, încă mă mai întâlnesc cu Jacob.

Cuceritorul devine dintr-odată preocupat.

– Bine, spune cu un ton destul de iritat, nu-i nicio problemă pentru că și eu mă întâlnesc cu altcineva.

Părem mai degrabă doi copii la joacă decât două persoane mature și îngăduitoare cum ar trebui să fim, dar nu mă pot abține să nu simt un pic de gelozie.

– A!

– Charlotte de la call center.

Am auzit că este o acritură. Drăguță, dar acră. Isteață, dar cu siguranță o acritură. Perfectă pentru conducere, dacă nu ar fi așa o acritură.

– E drăguță, spun eu.

– Cred că da, spune Cuceritorul și se înroșește în obraji ca un băiețandru, de-mi vine să țip.

Sunt deja foarte aproape de acel punct, pot să îmi dau seama de asta. Numiți-o intuiție feminină. Nici n-am plecat bine de aici și el este deja cuplat și se culcă cu alta. Dacă bărbatul ăsta crede că o să-mi împart ciocolata cu el, atunci greșește amarnic.

Rânjește către mine și spune:

– Deci ce ciocolată ai astăzi la tine?

Îmi scarpin degetul de la picior de oribilul covor maro.

– Un Twix.

Își ridică sprâncenele, iar eu, oftând, încep să caut prin geantă și-mi pescuiesc Twixul. Deschid pachetul și îi întind fără nicio tragere de inimă unul dintre cele două batoane, pe care îl mănâncă imediat cu poftă. Chiar nu-i pot refuza nimic bărbatului ăstuia? Am o voință slabă și uneori nu prea mă duce nici capul. Dacă era ceva de capul meu, ar fi trebuit să-i spun să meargă să-i ceară ciocolată șarlotei de Charlotte. Cel puțin nu am mărturisit că am și batonul de

Green & Black sau pe cele de Snickers ascunse prin geantă. Nu sunt chiar aşa de fraieră cum par. Ha!

– Ar trebui să mai şi muncesc, spun eu.

– În curând o să mai fie un team-building, mă informează Cuceritorul cu o expresie şmecherească.

Of, nu! Nu a fost oare partida de rafting în ape repezi de ajuns? Dacă în acest moment îşi imaginează fundul meu gol ieşind de sub apă, mi-ar plăcea tare mult să-i şterg zâmbetul lui prostesc de pe faţă.

– Ai face bine să verifici şi să te asiguri că totul este gata stabilit pentru noi.

– Despre ce este vorba de data asta? O cină la Ivy? O zi la centrul de spa Mandarin Oriental?

– Carting!

Ochii Cuceritorului strălucesc a chef de competiţie. Ce bucurie. Carting.

– Vii cu noi?

– Sigur, spun ridicând nonşalant din umeri.

– Minunat.

Cuceritorul se aşază din nou pe scaun, încrucişându-şi mâinile cu satisfacţie. Iar eu ar trebui să-mi dau un şut în fund pentru cât am fost de proastă.

Capitolul cincizeci și doi

– CUM A MERS, DOMNIȘOARĂ? a vrut Fraser să afle.

Era finalul lecției, iar el a mai rămas special pentru a vorbi cu Autumn. Stătea printre resturile eforturilor sale creative, cioburi de sticlă împrăștiate pe toată banca ce serviseră la realizarea unui ornament pentru fereastră care începea treptat să prindă formă. Fraser era cel mai dezordonat elev.

Autumn a scos un baton de Cadbury's Dairy Milk din cutia cu bunătățuri pe care o cumpărase cu banii pe care îi primise de la Lucy de pe urma jafului și i l-a întins.

– Pentru ce e asta? a întrebat Fraser.

– Un cadou drept mulțumire din partea prietenei mele – și din a mea.

– O împărțim?

Era conștientă că Fraser îi cunoștea slăbiciunea pentru orice lucru care avea ciocolată – la fel ca toți elevii ei.

– Mi-ar plăcea.

A rupt două pătrățele din baton pe care i le-a întins lui Autumn, care a făcut la rândul ei același lucru. Îi zâmbește cu îngăduință în timp ce savurează gustul cremos al ciocolatei. Dincolo de aspectul dur, capul ras și cerceii pe care îi avea peste tot, Fraser avea și o parte mai delicată pe care, cel puțin așa îi plăcea să creadă, o încuraja.

– A mers bine?

– A mers foarte bine, a spus Autumn, iar în voce i se putea ghici un pic de mândrie. Îți mulțumesc pentru instrucția ta de expert.

– Ai recuperat bijuteriile prietenei tale?

– Toate, i-a confirmat ea. Nu-ți pot spune cât de recunoscătoare îți sunt. În cursul serii am furat o cheie, am deschis un lacăt și am spart un seif.

– Bravo, domnișoară!

Fraser a râs.

– Da, a spus ea, m-am surprins pe mine însămi.

Autumn și-a mișcat capul ca și cum nici acum nu i-ar fi venit să creadă ce au făcut ea și prietenele ei din Clubul Iubitoarelor de Ciocolată vineri noapte. Cine s-ar fi gândit că ea – timida, tăcuta, membra Partidului Verde, Autumn Fielding – avea aceste talente ascunse.

– Te rog să nu mai spui totuși la nimeni pentru că mi-aș putea pierde slujba. Și mi-ați lipsi mult prea mult dacă s-ar întâmpla asta. Se ruga ca Addison Deacon să nu afle niciodată nimic despre apucăturile ei criminale. Dintr-un motiv sau altul, lui Autumn i se părea dintr-odată foarte important ce crede colegul ei despre ea.

– Nu voi spune nimănui, a promis Fraser solemn. Mai există *și puți*nă onoare printre hoți.

– Eu nu accept în mod normal un astfel de comportament, a spus Autumn, dar de data asta a fost pentru o cauză bună. Noi doi probabil că am salvat căsnicia prietenei mele.

A încercat să-și privească cu asprime studentul pe care-l avea în grijă.

– Amintește-ți că actele criminale nu sunt de obicei răsplătite.

Fraser a ridicat din umeri.

– Am aflat că se răsplătesc, domnișoară. Uneori.

– Ei, bine, a spus ea oftând, cred că de acum înainte niciunul dintre noi nu mai trebuie să calce strâmb, Fraser.

– Pentru dumneavoastră e ușor, domnișoară, i-a răspuns hotărât. Vă puteți întoarce la mica dumneavoastră viață confortabilă. Iar eu poate că oi fi curat de câteva luni, dar tot un fost drogat rămân, fără o locuință stabilă. Poate fi destul de greu să faci ceea ce trebuie.

– Știu, a spus Autumn cu blândețe. Dar cel puțin te străduiești. Dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor...

– Puteți să curățați în urma mea, domnișoară, a spus cu un zâmbet obraznic. Am lăsat un dezastru și mă grăbesc să ajung la o întâlnire.

– Du-te, i-a spus și a făcut semn cu capul spre ușă.

– Perfect!

– Sper că e vorba despre ceva legal, a spus Autumn în timp ce ieșea. Dar el abia dacă i-a făcut prietenos din mână. Uneori e mai bine să nu știi adevărul.

AUTUMN A STRÂNS SÂRGUINCIOS proiectul lui Fraser și peste tot în restul clasei înainte de a sări pe bicicletă în cursa ei zilnică spre casă prin traficul aglomerat. Sperase să-l întâlnească pe Addison din nou în această seară, dar nu mai fusese nici urmă de el pe la sediu din seara în care o invitase în oraș.

În timp ce-și lega bicicleta, observă că sufrageria era luminată, ceea ce însemna că Richard era acasă. Era vremea ca fratele ei să-și caute din nou o slujbă normală în loc să-și petreacă toată ziua în apartament făcând dumnezeu știe ce. Când venea acasă i se îngreuna sufletul.

Tot ce-și putea dori acum era să-și întindă picioarele și să bea o cană mare cu ciocolată fierbinte. Preferata ei era Charbonnel et Walker, cu fulgi de ciocolată adevărată. Gândul la ea o menținuse în stare de funcționare întreaga zi. Voia să fie singură. Oricât l-ar fi iubit, nu-și mai dorea să-l asculte pe fratele ei răsfățat văitându-se despre destinul lui lipsit de noroc. Ar trebui să încerce să trăiască asemenea unora dintre copiii de la centru – atunci poate că ar ști ce înseamnă o viață cu adevărat dură. Dacă s-ar fi aflat ea în situația lui, să trăiască la mila surorii, ar fi făcut măcar niște mici eforturi de-a lungul zilei – să păstreze apartamentul curat, poate să pregătească cina. Dar el nu făcea nimic. Nimic care ar fi putut s-o facă să simtă că-i este recunoscător pentru ajutor. Autumn a încercat să-și potolească iritarea care începuse s-o cuprindă. Cum de se putea gândi că-i poate ajuta pe clienții centrului de reabilitare când ea nu era în stare nici măcar să-și ajute propriul frate?

Apropiindu-se de ușă, a observat că era deschisă, dar ăsta nu mai era un lucru neobișnuit în ultimul timp. Richard avea un șuvoi permanent de vizitatori, care veneau la ea în casă la orice oră din zi sau din noapte, iar gestul de a închide ușa după ei implica un deranj prea mare. A inspirat adânc înainte să intre în casă. Iar când a văzut priveliștea care o aștepta, a uitat să mai și expire.

Apartamentul fusese jefuit. Canapelele fuseseră ciopârțite, iar materialul cu care fuseseră umplute era aruncat pe podea. Amândouă măsuțele de cafea erau răsturnate, iar revistele care fuseseră pe ele erau rupte în bucăți aruncate prin toată camera. Cărțile ei fuseseră scoase din rafturi și trântite grămadă pe covor.

– Richard? a strigat. Richard!

Dar nu a primit niciun răspuns. Singurul sunet care se auzea era inima ei bubuindu-i neregulat în piept. Oricine ar fi fost aici se pare că plecase demult. Chiar și așa, Autumn a ridicat un ciob dintr-o lampă care fusese a bunicii ei. Îi ținu companie în timp ce inspectă casa devastată, gândindu-se că îl va putea folosi și ca armă, în caz că va avea nevoie să hăcuiască pe cineva. Îl simțea rece în mâna ei jilavă.

Și-a croit drum printre resturi în vârful picioarelor care-i tremurau. În bucătărie toate sertarele fuseseră scoase din corpurile dulapurilor și conținutul fusese vărsat pe jos; cuțite, furculițe, linguri zăceau într-o harababură sub masă. Și bufetele fuseseră deschise, iar cutiile de tablă și pachetele cu mâncare fuseseră scoase. Zdrobea în picioare orez, linte, făină și zahăr. Prețioșii ei fulgi de ciocolată caldă Charbonnel et Walker erau tot pe jos, iar acest lucru aproape a făcut-o să plângă.

Puținul care fusese în frigider – câteva iaurturi, niște tofu, câțiva morcovi amărâți – era tot întins pe podea. Chiar și ușa cuptorului fusese scoasă din țâțâni. Dacă fusese jefuită, oare ce căutau de i-a făcut să întoarcă toată casa cu susu-n jos în halul ăsta? Și unde naiba era fratele ei când se întâmplau toate astea? Dintr-odată i s-a răcit sângele în vine. Doamne ferește, poate că Richard a fost aici atunci!

A luat-o la goană spre dormitorul lui simțind cum îi fuge pământul de sub picioare doar la gândul tragediei care s-ar fi putut întâmpla. Toate astea au fost cu siguranță acțiunea unor oameni care veniseră să-l caute pe Richard dintr-un anumit motiv. Era imposibil să fie interesați de provizia ei de ciocolată, dar probabil că erau pe urmele unei altfel de provizii. Cine știe ce se întâmpla cu adevărat în viața sordidă a fratelui ei? Ea cu siguranță nu știa. Deși se așteptase să-l găsească pe Richard aici, nu era nici urmă de el. Toate dulapurile și sertarele erau deschise, iar conținutul lor stătea azvârlit prin cameră. Erau niște bani rămași pe măsuța lui de toaletă – niște mărunțiș, dar nici nu fuseseră atinși. Căutau orice altceva, dar se pare că nu bani. Și mai îngrijorător, telefonul mobil al lui Richard era tot aici, iar fratele ei nu pleca nicăieri fără el. Era ancora lui de salvare. Avea inima cât un purice când a rostit cu voce tare:

– Ce dracu' ai mai făcut de data asta, frățioare?

De acum Autumn era convinsă că și dormitorul ei fusese supus unui tratament asemănător, dar și-a făcut drum cu greu și până acolo. N-au dezamăgit-o. Lenjeria ei intimă era împrăștiată pe pat. Garderoba ei restrânsă înfrumuseța podeaua. S-a așezat pe marginea patului, simțindu-se amorțită, și a lăsat să-i cadă din mână arma ei din ciob de lampă. Așa că asta era „mica ei viață confortabilă" pe care credea Fraser că o are, nu-i așa? A examinat din nou talmeș-balmeșul din cameră. Ce trebuia să facă acum? Ar trebui să sune la poliție? Rich se va înfuria dacă îi va aduce aici. Ar trebui să aștepte să vadă dacă fratele ei o contactează. Poate că se va întoarce mâine spășit cu vreo scuză neplauzibilă, iar ea își făcea griji aiurea. N-ar fi fost prima dată.

Singurul lucru pe care-l putea face acum era să încuie ușa și să spere la tot ce poate fi mai bine. În niciun caz nu voia să dea nas în nas cu oamenii care făcuseră asta, oricine ar fi fost ei – dar ea presupunea că erau parteneri de afaceri de-ai fratelui ei. Își va petrece noaptea pe canapea înarmată cu ciobul de la lampă în caz că se vor gândi să se întoarcă. Poate că ar trebui să o sune măcar pe una dintre fete ca soluție de urgență. Autumn știa că Lucy va veni imediat și-și va petrece noaptea cu ea dacă ar ruga-o. Dar era mai bine să nu implice pe nimeni în această situație. Se putea descurca de una singură.

Autumn a clătinat din cap. Ce i s-ar fi putut întâmpla lui Richard? Treaba arăta destul de serios. Dacă era implicat în ceva rău – cât de adânc era oare ? Lacrimi fierbinți îi curgeau pe față și le ștergea cu o pereche de chiloți pe care-i avea la îndemână. Nu poate decât să se roage să fi reușit să fugă la primul semn de bucluc și ca acum să fie ascuns undeva – poate în apartamentul vreunui prieten. Dacă îi mai rămăsese vreun prieten. Tot ce putea face era să stea, să aștepte și să vadă dacă fratele ei se va întoarce. Era o speranță. Dar își dădea seama că s-ar putea să fie una în van.

Capitolul cincizeci și trei

NADIA I-A ZÂMBIT FIULUI EI care se juca la picioarele sale după ce terminaseră împreună farfuria de biscuiți digestivi cu ciocolată. Capacitatea lui Lewis de a mânca ciocolată era aproape la fel de mare ca a ei – dar el era atât de activ încât ardea apoi toate caloriile fără nicio problemă, spre deosebire de ea. Asta era diferența dintre a avea trei ani și a avea treizeci și trei. Ferma și fermierii lui de jucărie erau răspândiți peste tot pe podeaua din camera de zi, iar Lewis se târa fără grijă printre ei.

– Ăsta e un porc albastru, i-a spus el.

Așezându-se în genunchi lângă el, Nadia a luat porcul albastru pe care-l arăta fiul ei. Avea mai degrabă aspectul unei văcuțe și era maro. Experiența îi spunea că mai mult ca sigur ea era cea care avea dreptate. Încă unul dintre puținele beneficii ale vârstei de treizeci și trei de ani. Ar trebui să-și petreacă mai mult timp cu Lewis și să învețe împreună culorile. Și animalele din fermă la fel. La sfârșitul ăsta de săptămână Lewis împlinea patru ani, așa că ar putea fi un bun pretext să meargă în excursie la țară și să găsească una dintre fermele alea pentru copii atât de populare. Asta ar putea să-l ajute pe fiul ei să deosebească porcii de vaci. Va trebui să vadă dacă Toby lucrează sâmbătă; era foarte ocupat acum și, din fericire, lua toate lucrările care i

se propuneau. Dacă era ocupat, ar putea să-și țină ziua de duminică liberă și să meargă atunci.

– Elefant, anunță Lewis ținând în mână o creatură nefericită. Era o oaie.

– Este o oaie, i-a spus ea. Oaie.

– Oaie, se aude ecoul fiului ei.

– Ce spune oaia?

– Muuu, spune absolut convins fiul ei. Muu. Muu. Muuu.

Era evident că avea de lucru.

Erau momente când era plictisită până peste cap să fie o mamă cu normă întreagă și tânjea după compania adulților și după conversația inteligentă – sau după orice tip de conversație –, dar o să-i fie dor de timpul prețios pe care îl petrecuse cu fiul ei învățându-l diferite lucruri despre lume sau pur și simplu jucându-se cu el așa cum făcea acum. O ofertă de muncă sosise azi-dimineață în poștă. Avusese un interviu săptămâna trecută și era încântată că-i răspunseseră atât de repede. Era o slujbă cu jumătate de normă, ceea ce era foarte bine, și urma să se desfășoare în timpul orelor de grădiniță ale lui Lewis, așa că nu avea nevoie de cineva care să aibă grijă de băiat decât în vacanțe. Slujba părea chiar interesantă – muncă de promovare pentru un ziar local. Nu era chiar la standardul cu care fusese ea obișnuită, dar nici nu era de aruncat. Doar că era foarte prost plătit, însă asta era problema în general cu locurile de muncă la jumătate de normă. Cel mai des ele erau de fapt slujbe cu normă întreagă restrânse la câteva ore și plătite mult mai prost, dar în acest moment nu se afla în situația de a comenta.

Nadia voia să-i înapoieze banii lui Chantal cât de repede putea și asta era o treabă destul de greu de făcut cu așa un salariu – chiar dacă prietena ei nu voia nicio dobândă la împrumut și insista că nu era nicio grabă cu banii. Dar era o povară pentru conștiința Nadiei care voia să scape de datorie cât de repede cu putință. Toby înțelesese și el asta și se străduia din răsputeri. Trimisese deja câteva facturi unor clienți și Nadia spera că asta însemna că vor intra niște bani în curând. Toby mersese și la câteva întâlniri ale organizației „Renunță la jocurile de noroc", chiar dacă declarase că le urăște, iar ea era mulțumită că le urma în continuare.

Nadia a zâmbit ca pentru ea. Dacă ar fi știut soțul ei ce au făcut ele vineri noaptea. Slavă Domnului că reușiseră să-i recupereze bijuteriile lui Chantal de la idiotul ăla și că totul decursese conform planului. Toby credea că fusese în oraș la un pahar cu fetele, iar ea se întreba ce-ar spune dacă i-ar mărturisi unde fuseseră de fapt și ce făcuseră. Nu și-ar fi imaginat niciodată că și ea poate fi necinstită. Totuși n-ar strica să aibă măcar un secret față de el. Numai Dumnezeu știe cât de multe îi ascunsese el în trecut. Spre bucuria ei, toate astea luaseră sfârșit acum. Poate că într-o bună zi îi va spune și vor râde pe săturate despre asta.

– Ham-ham, a spus Lewis încruntat. Nu-l găsesc pe Ham-ham.

Și-a îndreptat din nou atenția spre fiul ei.

– Trebuie să fie aici pe undeva.

Era vorba despre un cățel-oaie, alb-negru, cu coada roasă, care era preferatul lui Lewis. Nadia a căutat prin maldărul de jucării. Niciun Ham-ham la orizont. Acum că se gândea mai bine, i se părea că lipseau mai multe jucării.

Spre exemplu un tractor hodorogit cu o remorcă plină de butuci, fermierul îmbrăcat într-o vestă de lână, câteva țarcuri pentru animale și bucăți din gard, câțiva porci vietnamezi burtoși și un șir de donițe pentru lapte cum nu se mai lucrau de mult. Unde le văzuse ultima oară?

– Cred că Ham-ham s-ar putea să fie în dulapul tău de jucării, l-a informat ea. Așteaptă aici până când mami merge să ți le caute.

S-a ridicat și și-a îndreptat spatele înainte de a urca în camera lui Lewis. Dulapul cu jucării era un dezastru ca de obicei. Nadia se întreba dacă o fată, dacă ar fi avut una, ar fi fost mai ordonată decât un băiat. Apoi și-a amintit de propriul ei dormitor dezordonat din vremea copilăriei și a presupus că nu. Poate că dacă ea și Toby vor reuși să scape de datorii în următorii ani, s-ar putea gândi să facă încă un copil înainte ca Lewis să fie prea mare. Ar fi plăcut să aibă și o fetiță mică.

Cercetând rafturi întregi de jucării, a dat deoparte urși de pluș, jocuri puzzle, mașinuțe și excavatoare. A scuturat din cap.

– Băiatul ăsta ar trebui să dea din jucării la Fao Schwarz, a spus cu voce tare. Nu-i de mirare că nu mai avem niciun ban.

Unele dintre ele vor ajunge la următorul târg de vechituri.

– Grăbește-te, mami, strigă Lewis din capătul scărilor.

– Ai numărat toate oile? i-a strigat înapoi. Sunt alea cu haine albe și fețe negre. Vin jos imediat.

Exclamând de ciudă, a căutat încă o dată și în câteva clipe a pus mâna pe o cutie cu piesele care lipseau din ferma

lui Lewis, printre care era și Ham-ham cu coada roasă. Nadia a tras cutia în partea din față a raftului, dar de ea se prinsese o bretea neagră. A tras mai tare și cutia a scos și mai tare breteaua neagră din dulap. O geantă neagră plină i-a urmat. O geantă neagră de laptop.

Inima Nadiei a stat pe loc pentru o clipă în timp ce a ajuns la geantă și a ridicat-o din dulap. Era un laptop. Un laptop nou. Ce căuta oare ascuns în spatele dulapului de jucării al lui Lewis? Și-a dat seama imediat de răspunsul care i-a picat ca un nod în stomac. L-a dus în birou și dibuind cu neîndemânare cablurile l-a conectat la internet prin telefon. A pornit computerul cu mâinile tremurânde și a așteptat până s-a deschis. A dat un click pe iconița de internet și conexiunea s-a realizat imediat. Evident, Toby este din nou activ pe internet.

A căutat printre paginile accesate de curând și a descoperit – așa cum bănuise – că a vizitat cazinourile virtuale. Soțul ei o trădase. De data asta fusese și mai viclean în încercarea de a-și acoperi urmele. După tot ce făcuse împrumutând banii de la Chantal și plătind toate datoriile pe care le aveau, acum a început să parieze în secret. Trebuie să-și fi deschis și un nou card de credit – nu că ar fi fost foarte greu în zilele noastre pentru că toate băncile stau la coadă să-ți ofere împrumuturi ușor. Doar să le plătești e mai dificil. Simțea că i se face rău. Cât timp va trece până vor fi din nou în datorii până-n gât? Nadia a închis laptopul, a scos cablul de la acumulator și l-a băgat înapoi în geantă. S-a dus înapoi în camera lui Lewis și a pus computerul la loc în ascunzătoarea lui. Sufletul ei plângea, dar trebuia să fie puternică. În niciun caz nu mai putea trece

încă o dată prin asta. Trebuia să se termine o dată. Tot ce trebuia să facă era să hotărască în ce fel.

A luat cutia cu piesele fermei și s-a îndreptat jos, pe trepte, cu o greutate pe suflet. Orice s-ar întâmpla, nu trebuia să-l afecteze pe fiul ei. Era viața ei. Singura ei bucurie.

– Uite ce am pentru tine, a spus ea cu un zâmbet luminos pe față.

– Ham-ham, a strigat el. L-ai găsit.

Din păcate, se gândea Nadia, nu fusese sigurul lucru pe care-l găsise.

Capitolul cincizeci și patru

TED APROAPE CĂ NU I-A VORBIT DELOC lui Chantal întregul sfârșit de săptămână. După seara lor *aproape* fantastică de vineri, acum se mutase în dormitorul de rezervă – un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Era cel mai înalt grad al tratării cu indiferență. A petrecut mai mult timp decât de obicei la clubul de golf, cina au mâncat-o într-o tăcere absolută în afara câtorva remarci glumețe și după aceea s-a uitat la televizor până la culcare, ignorând-o cu hotărâre. Chantal se simțea și mai frustrată decât de obicei. De fapt erau amândoi în aceeași situație. Dacă el avea de gând s-o pedepsească retrăgându-se și mai mult, atunci și ea se va asigura că-și va satisface plăcerea în altă parte.

Chantal stătea întinsă pe canapea și sorbea din paharul cu un foarte bun Shiraz. Tocmai se gândea la Jazz și la corpul lui tânăr și ferm care a făcut-o să se excite. Nu era un ideal să fii nevoită să te întâlnești cu un prostituat ca să-ți satisfaci nevoile – ce femeie își dorea să se afle în situația asta? Dar dacă asta era necesar, atunci o va face. În niciun caz la vârsta ei nu se putea împăca cu o viață lipsită de sex. Trebuia să recunoască că o șocase părerea lui Ted despre copii. Chantal era convinsă că fuseseră mereu pe aceeași lungime de undă. Niciunul dintre ei nu-și dorise vreodată copii – le plângeau de milă prietenilor lor care erau încătușați de copii. Când se schimbaseră toate astea pentru soțul

ei? Pe deasupra, dacă refuză să se culce cu ea, înseamnă că nu va mai fi o problemă pe care va trebui să i-o spună.

Se întreabă de ce nu a fost Ted în stare să stea și să discute problema rațional cu ea. Poate pentru că știa că ea nu va fi niciodată de acord cu asta. Familia ei funcționase atât de prost încât n-ar vrea nici în ruptul capului să creeze o replică a ei. Nu-și dorise niciodată să aducă un urmaș pe lume pe care să-l expună lucrurilor pe care le trăise ea. În viața ei nu-și amintise măcar o singură dată de mama sau de tatăl ei spunându-i că o iubesc. Singură la părinți, Chantal a fost percepută ca o povară necesară. Pe vremea aia trebuia să faci copii – nu puteai alege. Iar acest lucru nu însemna că oamenii erau transformați automat în părinți minunați și ocrotitori când li se năștea primul copil. Mama și tatăl ei munceau din greu, lucru care însemna că ea era lăsată în casă să se distreze de una singură. Uneori învăța. Alteori bea Jack Daniel's din barul lor și umplea la loc sticlele cu ceai. În școală s-a chinuit să învețe foarte bine, sperând că le va câștiga cândva afecțiunea, admirația sau iubirea. Nu s-a întâmplat niciodată. Faptul că fusese mereu un elev de nota zece nu era un motiv de laudă. Era un muzician talentat, așa cum i se ceruse. Dar din clipa în care a plecat de acasă, nu a mai cântat niciodată la pian.

Părinții ei mai trăiau, dar acum aveau un rol foarte mic în viața lui Chantal. Legătura dintre ei se rezuma la ciudatul și plinul de vinovăție telefon de Crăciun și la felicitările cu ocazia zilelor de naștere. Cu siguranță că dacă ar fi mai implicați în viața ei ar găsi și acum lucruri cu care nu ar fi de acord. Chiar și Ted, cu farmecul lui, cu aspectul lui, cu perspectivele pe care le avea, nu a reușit să-i impresioneze

când se prezentase drept pretendent la mâna ei. Ce doriseră de la ea? Nu conta nicicum fericirea ei în toată povestea asta? Doar imaginați-vă ce fel de bunici ar fi dacă nici măcar nu au fost în stare să se ocupe de propriul lor copil. De ce ar trebui să-și dorească Chantal să aibă un copil, ca să-i paseze acestuia toate nevrozele ei, să-l facă să se simtă nesigur și neiubit doar pentru un moft de-al ei? Un copil nu figurase nicicând în planurile lor. Vorbiseră despre sentimentele ei legate de copii de-a lungul timpului și Ted fusese mereu de acord. Niciodată nu a stat lângă ea să-i spună că poate și-ar dori o familie într-o bună zi. De ce nu a făcut niciodată asta? Oare se gândise că dacă și-ar exprima propriile păreri pe acest subiect, exista riscul de a o pierde? Nu era oare tipic pentru bărbați să ocolească discutarea acestor subiecte delicate doar pentru a evita vreun scandal? Ea crezuse întotdeauna că Ted gândea la fel. Acum, se pare că greșise.

Niciunul dintre ei nu era prea bun când trebuia să-și ceară iertare, așa că această necomunicare putea continua pentru mult timp. Pentru a-și distrage atenția, Chantal i-a trimis lui Jazz un e-mail, cerându-i o întâlnire săptămâna asta. Dacă soțul ei n-o dorea asta nu însemna că nu-și poate face puțin de cap între timp. După părerea ei era mult mai sigur să se distreze cu Jazz decât să mai agațe vreun dubios într-un bar. Se gândea cu totul la asta în clipa în care Ted a pășit în cameră și a aruncat o bucată de hârtie în poala ei. Era răspunsul la e-mailul ei către Jazz care spunea simplu: *Joi seara este bine pentru tine? Jazz.*

I s-a uscat gura și și-a ridicat privirea spre Ted.

– Jazz?

Chantal a lăsat hârtia să-i cadă cu neglijență pe podea.

– E un client.

Figura soțului ei era cuprinsă de mânie.

– Eu nu cred asta, Chantal.

– Crezi ce vrei, a spus foarte calmă în timp ce înăuntru tremura toată. Ce mai contează pentru tine?

– Contează mai ales când lipsesc treizeci de mii de lire din contul nostru.

Se simțea de parcă-i picase un bolovan în stomac.

– I-am împrumutat banii unei prietene. Avea probleme mari.

– Vrei să-mi spui cui? a întrebat-o Ted.

– Nu, i-a răspuns Chantal. Nu vreau.

– Am vorbit cu Lucian Barrington săptămâna asta. Îmi spunea că Amy te-a văzut în holul de la recepția hotelului St. Crispin, din oraș. Spunea că te-ai comportat ciudat. Că ai repezit-o.

– Tipa este plictisitoare și bârfitoare. Ar fi fost mai ciudat din partea mea să merg să beau un pahar cu ea și Lucian așa cum mă rugase ea.

– I-a spus lui Lucian că un tânăr pe nume Jazz a întrebat de tine la recepție și că s-a dus la tine în cameră.

Chantal se holba la un obiect din fața ei. Ar fi putut continua să nege asta, să încerce să iasă din încurcătura asta, să-i spună lui Ted din nou că era clientul ei, să aibă argumente convingătoare, dar care ar fi fost sensul? Poate că era vremea să mărturisească tot. Chantal și-a strâns puternic buzele după care a inspirat adânc.

– Sunt vinovată, a spus categoric, întorcându-se spre soțul ei. Am fost cu alți bărbați.

– Bărbați, la plural?

Pumnii lui Ted erau strânși și albi.

– Da.

Și-a ridicat sfidător bărbia, deși simțea că-i vine să se arunce plângând în hohote pe podea. Undeva, în sinea ei, știuse întotdeauna că ziua asta va veni – ziua în care va da socoteală –, dar nu se gândise niciodată că va fi atât de dureros.

– Atunci cred că nu mai este nimic de spus.

– Ted... a început ea.

– Ieși afară, a spus soțul ei. Dispari din ochii mei.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre el. Acum că adevărul fusese dat la iveală, simțea că-i vine să vomite acolo și atunci. Își dorea ca Ted să o ierte, dar nu știa cum să-și ceară iertare.

– Nu vreau să ni se termine căsnicia, a spus și a încercat să-i atingă brațul. Ted și l-a tras de lângă ea. Vreau să fim iar cum eram odată. Trebuie să vorbim despre asta. Ar trebui să vorbim despre încotro ne vom îndrepta de aici.

Ted avea pe chip o privire plină de durere și scârbă.

– De acum înainte vom mai vorbi doar prin intermediul avocaților, Chantal.

Capitolul cincizeci și cinci

LE-AM DAT MESAJ FETELOR să ne întâlnim la Paradisul Ciocolatei pentru o cafea scurtă și un pic din drogul nostru preferat, la sfârșitul orelor de lucru. Jacob o să vină abia peste o oră și m-am gândit că vom avea șansa, eu și prietenele mele criminale, să vorbim despre evenimentele de vineri seara în timp ce îl aștept – asta pentru că am leșinat nepoliticos înainte de a avea ocazia să sărbătorim cum se cade. Mi-ar plăcea și ca fetele să-mi vadă noul prieten. Vreau să vadă că sunt capabilă să atrag bărbați mișto, superbi, care sunt pe deasupra și drăguți fără să fie niște cretini sentimentali.

Deja dădusem iama într-un morman de trufe cu șampanie și când a sosit Chantal tocmai mă gândeam la teoria că mai puțin nu înseamnă întotdeauna mai mult. Se trântește și ea pe canapea lângă mine și își lasă capul să-i cadă pe spate oftând adânc. Prietena mea arată mult mai abătută decât de obicei. Fața ei este obosită și descompusă. Ia cu indiferență una dintre trufele mele și și-o bagă în gură. Lipsește înfulecatul pe nerăsuflate extaziat cu care suntem obișnuiți.

– Probleme?

– Foarte mari, spune ea.

Mă gândeam că după ce și-a recuperat bijuteriile furate cu atâta aplomb va fi în al nouălea cer câteva săptămâni.

Simt cum mă trece un fior de panică prin tot corpul, alungând imediat starea liniștitoare pe care mi-o dăduseră trufele.

– Sper că nu te-a contactat domnul John Smith, domnul hoț de bijuterii?

– Nu.

Își flutură mâna în semn de dezaprobare.

– Problemele mele sunt mai aproape de casă.

– Lasă-mă să-ți iau ceva de băut, îi spun.

Arată de parcă ar avea nevoie de un coniac dublu.

– Apoi o să-mi poți povesti totul.

– Ciocolată caldă, te rog, spune Chantal, iar eu mă reped spre Clive să comand.

Câteva minute mai târziu prietena mea bea încet dintr-o cană aburindă pe care o ține în mâini. Deja arată mult mai bine. Ciocolata are într-adevăr puteri vindecătoare. Femeile din întreaga lume știu acest lucru. După ce ciocolata a avut suficient timp să-și ducă la bun sfârșit magia, Chantal și-a ridicat privirea spre mine.

– Ted vrea să se despartă de mine, îmi spune ridicând din umeri drept răspuns la expresia mea șocată.

– Să se despartă de tine? De ce?

– A observat lipsa banilor din contul nostru și nu a vrut să-mi creadă explicația.

– Nadia o să se simtă îngrozitor, îi spun.

– Să nu-i spui, mă roagă Chantal. Are destule griji pe cap. În plus, de fapt, nici nu-i vorba despre bani. Mai sunt și alte... probleme mai *presante*.

– Tot nu faceți dragoste?

Chantal râde și pare un pic dusă.

– Dacă îţi vine să crezi, să ştii că ne-am simţit foarte bine vineri seara când m-am întors acasă. Pasiune nebună pe canapea. Prima oară după luni de zile.

A râs din nou pe înfundate de ironia situaţiei.

– Apoi am aflat că Ted vrea să avem copii.

Chantal se uită uimită la mine.

– Ştie ce părere am eu despre copii. *Toată lumea* știe ce simt eu faţă de copii.

– Poate că o să-și schimbe părerea, spun eu cu blândeţe. Sau poate o să ţi-o schimbi tu.

– Nu vreau copii, insistă Chantal. Nu mi-am dorit și n-o să-mi doresc niciodată.

– Iar Ted este foarte hotărât?

– Da.

– Și gata, s-a terminat atunci?

Aprobă din cap.

– Se pare că da.

– Și ce o să faci? Unde o să mergi? o întreb. Dacă nu aş locui într-o cutie de pantofi, ai putea să vii să stai la mine. Pot să-ţi ofer canapeaua mea până când o să găsești o soluţie.

– Mi-am făcut o valiză de dimineaţă și apoi am sunat la toţi prietenii și la cunoștinţele mele să văd cine îmi poate închiria un apartament pentru câteva luni.

Chantal încearcă să zâmbească.

– M-am mutat într-un apartament cu două camere, complet mobilat, în Islington în această după-amiază.

– Mamă!

Sunt incredibil de uimită de cursul pe care l-au luat lucrurile.

– Măcar atât, sunt foarte descurcăreață, recunoaște prietena mea cu o expresie plină de regret.

Înainte să mai pot spune ceva, Nadia și Autumn dau buzna pe ușă. Vin și se așază cu noi, fâțâindu-se cât timp își dau hainele jos și se descotorosesc de genți. Clive vine spre noi cu carnețelul în mână.

– Ce fac fetele mele preferate?

– Bine.

Mă gândesc că un răspuns mai corect ar fi fost „au destinele întortocheate", dar ar fi presupus lungi explicații, iar noi suntem niște femei care râvnesc la ciocolată. Stimata noastră gazdă ne ia comanda și apoi dispare să ne servească cu ce am poftit. Trebuie spus că nici Nadia sau Autumn nu arată prea bine astăzi.

– Deschideți cutia Pandorei, le spun.

Nadia se avântă prima.

– Am aflat că Toby joacă din nou, spune ea. Îl părăsesc.

Eu și Chantal izbucnim în râs.

– Ce? spune ea posomorâtă. Ce-i așa de amuzant?

Lacrimile încep să-mi curgă pe obraji și nu știu dacă sunt de tristețe sau de amuzament.

– Nu e vesel, spun eu încercând să-mi controlez isteria. Nu e vesel deloc.

– Ba da, e, spune Chantal, prinzându-și fața în mâini. Tocmai l-am părăsit pe Ted.

Acum și Nadia începe să zâmbească.

– Ne-am potrivit perfect, spune ea cu un chicotit obosit. Ce adunătură tristă suntem!

După ce m-am calmat, întreb:

– Unde o să te duci? Ce o să faci acum?

Pare o întrebare destul de nelalocul ei acum, dar eu o pun oricum.

– Nu știu încă, recunoaște ea.

– Mută-te cu mine, propune Chantal. Tocmai am închiriat un apartament și am o cameră de rezervă.

Nadia dezaprobă dând din cap.

– Nu sunt sigură că bugetul meu amărât o să se apropie de standardele tale, Chantal.

– Asta nu-i nicio problemă. Plătește-mi cât poți, se oferă prietena noastră cu toată convingerea. Prefer să împart apartamentul cu cineva cunoscut decât să stau de una singură și să am prea mult loc. Putem să fim tinere, libere și singure împreună.

– În cazul meu, nu chiar așa de libere, o corectează Nadia. Nu-l uita pe Lewis.

E clar că Chantal nu a luat în considerare un țânc în toată povestea asta, dar se ascunde destul de bine.

– Nu l-am uitat, spune voioasă, dar vocea ei pare cam strangulată. Sigur o să ne descurcăm.

Se uită cu tristețe una la cealaltă.

– Mi-ar plăcea asta, Chantal, spune Nadia blând și o strânge de mână. O să am puțin spațiu pentru a putea respira.

– Atunci e stabilit, spune Chantal. O să-ți scriu adresa. Mută-te când o să te simți pregătită.

Clive reapare cu o tavă plină cu bunătățuri pe care o așază în fața noastră.

– Fetelor, azi arătați ca și când ați avea nevoie de asta, spune el și are perfectă dreptate. Ne apucăm toate să înfulecăm.

– Și eu am fost părăsită, ne spune repede Autumn. Richard a plecat.

De data asta nici una dintre noi nu râde pentru că știm toate cât de multe griji își face Autumn pentru fratele ei.

– Apartamentul meu a fost jefuit, continuă ea cu vocea răgușită, și dragul meu frate lipsește.

– Of, Autumn.

– Nu am avut niciun semn de la el de atunci.

Prietena noastră oftează cu tristețe.

– M-am gândit să mă duc la poliție să-i declar lipsa, dar cum aș putea să i-o explic? Richard m-ar omorî dacă ar afla că am implicat poliția. Nu am nicio idee ce aș putea să fac în afară de a aștepta.

Niciuneia dintre noi nu-i vine vreo idee mai strălucită.

– Spune-ne că tu ești bine, Lucy, mă îndeamnă Nadia. Trebuie ca măcar una dintre noi să fie bine.

– Eu sunt bine, le spun. Sunt fericită. Marcus nu mai este de-adevăratelea în viața mea și am un nou iubit minunat. Totul este cum nu se poate mai bine.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, răsuflă Nadia ușurată.

– Jacob trebuie să apară în câteva minute, le spun celor mai bune prietene ale mele. Și vreau să-l cunoașteți toate. Nu știu încă dacă el este Alesul, dar îmi place foarte, foarte tare.

– Bravo ție, draga mea, spune Chantal. Dă-i înainte.

Zâmbesc cu modestie.

– Mi-am pus multe speranțe în relația asta.

Și exact în acel moment Jacob intră pe ușă.

Capitolul cincizeci și șase

JACOB INTRĂ ÎN PARADISUL CIOCOLATEI cu pași mari și arată atât de mișto. Poartă un costum închis la culoare, foarte senzual, iar părul lui este ciufulit exact cât trebuie. Mă cuprinde un val de mândrie. Tipul ăsta iese cu mine! Ha, ha!

Când mă vede îmi face ușor cu mâna și se îndreaptă spre noi. Iar în timp ce se apropie lui Chantal i se taie respirația. Dar nu de admirație, cum m-aș fi așteptat eu, ci de groază. Pașii hotărâți ai lui Jacob se potolesc ușor, iar zâmbetul luminos de pe fața lui dispare încet, însă continuă să vină spre noi. Chantal își mușcă nervos buzele, iar limbajul corpului ei denotă neliniște extremă.

– Ce? întreb eu. Ce s-a întâmplat?

Peste grupul nostru s-a lăsat liniștea. Nadia și Autumn arată la fel de nedumerite ca și mine.

Jacob ni se alătură.

– Salut, spune el cu o voce nefiresc de voioasă.

– Salut, îi răspund.

Vocea îmi tremură ușor a stinghereală, dar nu știu de ce. Simt că ar trebui să mă ridic să-l sărut pe Jacob sau ceva de genul ăsta, dar nu o fac. Așa că el stă acolo părând destul de jenat, iar eu rămân blocată pe loc.

– Îmi pare bine să te văd, îi spun. Ele sunt prietenele mele. Autumn, Nadia și – Chantal.

Observ între iubitul meu și prietena mea un schimb încordat de priviri. Undeva în străfundul creierului meu se aprinde o luminiță.

– Dar am impresia că pe ea o știi deja.

– Bună, Chantal, spune Jacob încet.

După care își trage cu o mișcare scurtă și stânjenită gulerul de la cămașă.

– Jazz, spune ea.

– Jazz?

Mă uit la ea pentru o explicație, dar ea tace în continuare și Jacob începe să vorbească în locul ei.

– O cunosc pe prietena ta, spune el. Ne cunoaștem profesional.

Dar am senzația că nu este vorba despre vreun interviu pentru revista *Style USA*. Puteți s-o numiți intuiție feminină sau s-o puneți pe seama experienței acumulate cu Marcus, dar cu siguranță s-a întâmplat ceva între ei doi – vreun flirt, ceva chimie, oricum împart o poveste. N-o știu, dar mi-ar plăcea cu siguranță s-o aflu.

– Cum? vreau eu să aflu. Cum v-ați cunoscut? Despre ce fel de interes profesional este vorba?

– Cred că ar trebui să-ți explice Chantal, spune Jacob.

Comportamentul lui încrezător a dispărut complet și pare dintr-odată singur și vulnerabil.

Întorcându-mă spre Chantal, îi spun:

– Te rog spune-mi ce se întâmplă.

Prietena mea își fixează concentrată poala.

– Probabil că nu vei mai vrea să mă cunoști după asta, spune Jacob trist, dar dacă totuși o să mai vrei, m-aș bucura tare mult dacă m-ai suna. Mi-a făcut plăcere compania ta,

timpul scurt pe care l-am petrecut împreună. Ești foarte simpatică. Am crezut...

Își drege vocea în timp ce-și caută cuvintele.

– Chiar credeam că este ceva special între noi.

Am rămas fără cuvinte. Atât de tare încât nu spun absolut nimic în timp ce Jacob se întoarce și pleacă de lângă mine.

Toată lumea se agită în timp ce eu stau acolo într-o stare de nedumerire absolută.

– Ei, bine, îi spun în cele din urmă lui Chantal, ai de gând să-mi mărturisești și mie micul vostru secret?

Se forțează să mă privească și-mi spune:

– Prietenul tău – Jacob, Jazz – este un bărbat escortă.

– Un bărbat escortă? Ce fel de escortă?

Încerc să-mi amintesc dacă Chantal a fost la vreo petrecere șic în ultimul timp unde a avut nevoie de cineva să o însoțească – cineva în afara soțului ei.

– Lucy..., îmi spune prietena mea încruntată și pe un ton exasperat.

Apoi îmi dau seama că prietena mea nu a fost la nicio petrecere. Stau un pic și mă gândesc la acest lucru.

– L-am angajat, continuă Chantal.

– L-ai angajat să facă ce?

Celelalte membre ale Clubului Iubitoarelor de Ciocolată se fâțâie stânjenite în scaune.

Apoi dintr-odată mi se urcă sângele la cap și totul devine îngrozitor de clar.

– Te-ai *culcat* cu prietenul meu?

Rostesc foarte tare întrebarea fără să vreau, chiar dacă abia articulez cuvintele, și o liniște generală cuprinde

Paradisul Ciocolatei, iar restul clienților se rotesc pe scaunele lor pentru a se bucura mai bine de tulburarea mea sufletească.

– Lucy, spune Chantal pe un ton moderat. Nu știam că este prietenul tău. Nu aveam nici cea mai mică idee că Jazz și Jacob erau aceeași persoană. De unde aș fi putut să știu?

Aproape că mi se oprește respirația.

– Iubitul meu este un băiat *de închiriat.*

– E mai mult decât atât, spune Chantal pufnind. Este o escortă.

– Pe care o plătești ca să faci sex, i-o arunc înapoi.

Prietena mea are bunul simț să roșească.

– Nu este chiar așa de josnic cum o faci tu să sune. Este un profesionist.

– Bine, spun eu. Foarte bine. Nu mi-ar plăcea să știu că ai plătit pentru servicii proaste.

– Îmi pare rău, îmi spune ea. Chiar foarte rău. Știu că ții la el.

– *Țineam* la el, o corectez eu. Cum aș putea să mai dau ochii cu el acum? Cum aș putea să mă mai văd cu el știind cu ce se ocupă, știind că tu te-ai... tu te-ai *culcat* cu prietenul meu și eu nu.

Vreau doar să-mi pun capul în palme și să plâng cu lacrimi de crocodil. Jacob părea atât de drăguț, iar prietenia noastră devenea tot mai strânsă, la fel și relația... de fapt acum nu mai știu cum s-o numesc... care mă ajuta să-l uit pe Marcus. N-am fost niciodată o susținătoare a teoriei „toți bărbații sunt porci", dar în acest moment am început să cred asta. Cum de am putut să mă amăgesc din nou atât de

uşor? Pentru că persoana care m-a jignit cel mai tare şi-a făcut repede ieşirea – şi cine l-ar putea învinovăţi? – acum îmi vărs toată furia pe Chantal.

– Credeam că mi-eşti o prietenă mai bună de atât. Nu-mi vine să cred că te-ai întâlnit cu Jacob pe la spatele meu.

– Dar nu m-am *întâlnit* cu el, Lucy, insistă prietena mea. L-am angajat cu ora.

– Cu cât l-ai plătit? o întreb eu.

– Lucy, spune Chantal. Nu-ţi face una ca asta.

– Vreau să ştiu.

– Două sute de lire ora.

Nadia şi Autumn trag cu putere aer în piept. Aş trage şi eu aerul cu putere – dacă aş mai putea respira. Sunt o grămadă de bani, pentru orice fel de buzunare.

– E bun? întreb eu cu arţag.

Chipul lui Chantal este foarte mohorât.

– Da. Foarte bun.

– *Aşa* de tare nu vreau să ştiu asta, mă tângui eu. Aşa *nu vreau* să ştiu asta!

Capitolul cincizeci și șapte

CHANTAL A ÎNCERCAT SĂ MĂ CONTACTEZE de vreo sută șaptezeci și nouă de ori, dar nu o sun înapoi. Sunt într-o dispoziție îngrozitor de proastă și, ca să fiu sinceră, cred că am tot dreptul să fiu. Telefonul meu mobil sună din nou și pe ecran apare numărul ei, așa că las să intre căsuța vocală și-mi bag telefonul în geantă.

– Salut, Frumoaso, spune Cuceritorul venind lângă mine. De ce ești așa de bosumflată?

Nu am chef nici de asta acum. Activități de team-building de genul cartingului. Toată lumea țopăie voioasă prin preajmă, nerăbdători să plece, iar eu, singură cu nefericirea mea, urăsc fiecare minut. Suntem în Dockland, iar pista de carting este pe un teren viran care împrejmuiește Milennium Dome. Este un loc neinteresant, cu vântul bătând din toate părțile înspre pista plată. De ce nu s-au gândit mai bine să construiască un mall aici? În umila mea opinie, ar fi folosit mult mai inteligent spațiul astfel.

Am privit niște conducători auto dându-ne ultimele indicații pe un DVD, într-o clădire provizorie pictată cu îndrăzneală – lucru care făcea ca totul să pară și mai înspăimântător –, iar acum așteptăm lângă pistă să înceapă totul. Echipa de agenți este nerăbdătoare să se dea startul, în vreme ce eu am nevoie de ceva care să mă împingă într-una dintre acele mașini mici și caraghioase. De ce au nevoie bărbații

de toate vârstele să se mai joace cu jucării ca să-și dovedească bărbăția? Este o caracteristică psihologică prea complexă pentru a mă apuca s-o explorez în acest moment. Nu mai e nevoie să spun că sunt îmbrăcată într-o salopetă roșie dezgustătoare, care mă face să arăt ca un sac și care este prea strâmtă pe fundul meu rotund, mare și gras, iar o cască albă tocmai îmi distruge părul pe care m-am chinuit atât de mult să mi-l aranjez în speranța că-mi va ridica moralul și încrederea. De ce presupun toate exercițiile noastre de team-building numai haine oribile? De ce nu implică niște toalete negre, pe corp, de firmă? Data viitoare voi alege eu exercițiul de team-building și va fi mult mai plăcut și mai reușit. Da! O săptămână într-un centru de înfrumusețare Chiva-Som din Thailanda mi s-ar potrivi mie.

Mă uit la Cuceritor și cuvintele „dispari" îmi stau pe buze.

Își trece brațul după umărul meu.

– Ți-a furat cineva provizia de ciocolată?

– Nu, spun eu foarte clar. Am aflat că cea mai bună prietenă a mea s-a culcat cu prietenul meu.

– Ooo.

Figura Cuceritorului capătă o expresie de îngrijorare.

– Asta nu-i foarte bine.

– Nu.

– Dar acum te vei înveseli.

Sigur că mă voi înveseli. Să gonesc repede pe o pistă într-o jucărie caraghioasă de băieței fără niciun motiv. Nu-mi vine în minte nimic altceva care să-mi aline inima frântă. Dar aș putea totuși să încerc având în vedere faptul că astăzi un Mars, un Bounty, un Turkish Delight, două

pachete de Rolos, o cutie întreagă de Thorntons Continental și trei batoane de Green & Black cu alune și stafide n-au reușit să-mi fie de vreun ajutor.

Domnul Aiden Holby mă îmbrățișează prietenește.

– O să mă asigur că o să te simți bine, Frumoaso, spune cu un zâmbet larg. O să-ți fac fundul de piersicuță să se distreze ca lumea pe pista asta.

Aha. Crede că fundul meu e ca o piersică? Zâmbesc în ciuda suferinței mele.

– Să te văd.

– Pariu că te bat pe zece lire.

– Gata.

Batem palma.

– Îmi place la nebunie o femeie care nu știe când este înfrântă.

Chiar dacă suntem într-un mediu profesional, cu întreaga echipă de agenți în preajma noastră, mă sărută destul de lung pe obraz. Apoi, o văd cu coada ochiului pe șarlota de Charlotte pășind relaxată către pistă. Cuceritorul își ia mâna de pe umerii mei când o vede și zâmbetul i se lărgește și mai tare. Mie mi se strică din nou buna dispoziție. Ce-i cu toți pupicii ăștia și cu flirtul? Cum stă treaba cu „salut, Frumoaso"? Nu sunt atât de proastă încât să nu-mi dau seama dacă sunt lăsată baltă când apare iubita prin preajmă. Atunci nu mai sunt așa *frumoasă,* nu-i așa? Și ăsta e tot un mascul cu tendințe autoritare care crede că se poate juca cu sentimentele mele. Sunt sigură că-mi ies flăcări pe nări.

– Ne vedem pe pistă, îmi spune și se îndreaptă într-acolo.

– Poți fi sigur de asta, i-o întorc eu în șoaptă.

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU sunt în cart cu centurile de siguranță prinse. Mă țin doar două centuri, iar fundul meu este periculos de aproape de pistă. Volanul este poziționat chiar între genunchii mei într-un fel foarte atipic pentru o doamnă. Cuceritorul este cu trei carturi în fața mea – fiind șeful, trebuie să-l lăsăm pe el să fie primul. Deja o pot auzi pe Charlotte strigându-i numele Cuceritorului de pe banda ei și-mi vine să-i strig înapoi că încă nu s-a întâmplat nimic, că n-a făcut niciun gest! Vacă proastă. Dacă o să continue așa, *chiar* că o să mă enerveze. Acum îmi pare rău că i-am mărturisit Cuceritorului motivul depresiei mele. Dacă trăncănește cu șarlota de Charlotte atunci vor vui toate birourile Targăi până mâine înainte de prânz și va trebui să plec. Din nou. În ritmul ăsta, singura slujbă la care voi mai putea aplica vreodată va fi cea de prostituată sensibilă. Va trebui să-l contactez pe Jacob sau Jazz sau ce nume o fi folosind să-l rog să mă învețe niște trucuri ca să-mi fac propria afacere. Îmi trântesc viziera neagră și, înainte să apuc să-mi dau seama ce se petrece, lumina roșie se transformă în verde și am pornit fiecare pe banda lui. N-am mai condus de ani de zile și acum câteva zile m-am trezit la volanul unei dube imense și nenorocite, iar acum în această mașinărie hârâitoare și pârâitoare. Mă simt ca și când aș conduce o mașină de tuns iarba de împrumut. Simt că-mi plesnește capul de nervi. Știu că ne-am petrecut ani întregi pledând pentru egalitatea dintre sexe, dar lăsați-mă să vă spun ceva – fetelor nu le plac lucrurile de acest gen.

Este un adevăr indiscutabil că ne dăm în vânt să ne vopsim unghiile, să ne aranjăm părul, să ne facem manichiura. Nu ne place să ne luăm la întrecere în mașini, iar în acest termen generic am inclus și cartul. Nu face parte din înclinația noastră genetică spre cosmetică.

Când ajungem la prima curbă, unul din echipa de agenți se rotește, iar eu trec pe lângă el cu un râs voios în piept. Apoi depășesc încă două carturi, iar ocupanții îmi aruncă priviri mirate. Înainte să-mi dau seama ajung chiar în spatele domnului Aiden Holby, iar bara lui de protecție îmi ocupă întreg câmpul vizual. Cuceritorul înaintează lăsând niște loc între noi, dar eu apăs piciorul pe accelerație până la capăt. Nenorocitul ăsta îngâmfat n-are nicio șansă să-mi scape *mie*! Gonim pe circuit, iar curbele apar din ce în ce mai repede și vântul îmi șuieră pe lângă cască. După câteva ture, se aprinde lumina roșie și ne oprim toți la locurile de start. E incredibil, dar eu mă aflu pe locul doi, în spatele Cuceritorului. Stăm la locurile noastre până când și ceilalți din echipă își termină tura. Șarlota de Charlotte profită de ocazie să-l îmbrățișeze pe Cuceritor cu tot ce poate, lucru la care el nu pare să obiecteze. Sunt sigură că trage cu ochiul în direcția mea. Târfa. Mi-a cam fost de ajuns. Chiar când mă pregăteam să-mi dau jos casca și să mă car acasă, ni se anunță startul și cursa stă să înceapă din nou, așa că suntem din nou pe pistă. De data asta sunt în spatele Cuceritorului chiar de la începutul cursei așa că nu fac nicio greșeală și nu-l pierd din priviri. De data asta nu mă va mai întrece!

Cuceritorul se întoarce și-mi trimite un sărut. Nu știu exact ce se întâmplă, dar mi se lasă o ceață pe ochi, inima începe să-mi bată tare în piept și îmi trec prin cap gânduri

foarte negre. Lumina devine verde și plecăm din nou. Mă simt ca un atlet la start, cu călcâiele fierbinți. Abia reușește să rămână înaintea mea înainte de prima curbă. Trecem rapid de linia dreaptă. Nu mă deranjează dacă șarlota de Charlotte strigă pentru a-l încuraja, eu oricum nu aud – dar, ascultați-mă pe mine, are nevoie de încurajare. Partea din față a cartului meu este exact în fundul lui. Am de gând să-l lovesc în spate. N-am nicio idee unde sunt ceilalți pe pistă, oricum sunt mult în spatele nostru. Ăsta este un meci între noi doi. Luăm amândoi curba cu viteză mare, roțile aproape ni se ating. Mă dor deja mâinile de când mă lupt cu volanul. Mă doare și maxilarul pentru că-mi țin dinții strânși. Apoi ne lovim și la următoarea curbă și nu-mi dau seama ce se întâmplă, dar cred că probabil l-am lovit din greșeală pe Cuceritor în partea de jos pentru că se învârte nebunește în afara pistei, apoi pe iarbă și se izbește dintr-o dată de mormanul de cauciucuri care înconjoară pista ca o barieră de protecție.

Ridic mâna în semn de triumf, apoi arunc o privire peste umăr și observ că toată lumea aleargă spre cartul distrus al Cuceritorului. Ooo. Este și un bărbat care-mi flutură un steag negru nebunește în față, ceea ce știu de la lecțiile de conducere pe care le-am primit că înseamnă că trebuie să părăsesc pista datorită comportamentului incorect. Ca să fiu sinceră, mă bucur de scuza asta ca să mă dau jos și să văd dacă se simte bine Cuceritorul. Smulgându-mi casca, alerg spre locul în care se află el. Una dintre roți este îndoită, iar partea din față a cartului este distrusă. O grămadă de oameni s-au adunat în jurul lui – oameni de la service și,

mai îngrijorător, forțe de ordine cu figuri îndârjite angajate să păzească pista.

– Aiden! Aiden! strigă șarlota de Charlotte melodramatic.

Gura mi s-a uscat și în timp ce-mi fac loc în față întreb isteric:

– E bine?

Toată lumea se întoarce spre mine și din cauza expresiilor mohorâte inima mi se face cât un purice. Reușesc să am acces la el și îngenunchez în noroi, lângă cart. I-au scos casca și pe o parte a feței îi curge sânge. Lacrimile încep să-mi curgă din ochi. Este vina mea. Numai vina mea. Charlotte mă îmbrâncește de-o parte, uitându-se urât la mine, și-l ia pe Cuceritor de mână, care a căzut de pe volan și zace acum fără vlagă pe iarbă. I-o masează cu putere.

– Aiden, spune ea înnebunită de durere. Aiden, trezește-te!

Dar, din câte observ eu, nu dă niciun semn de viață.

Capitolul cincizeci și opt

CHANTAL ȘI-A DESCHIS UȘA DE LA NOUL apartament împingând-o cu piciorul pentru că-și ținea plasele pline de cumpărături pe șold. Apoi a înaintat clătinându-se până în bucătărie și le-a așezat pe masă, uitându-se în cameră cu un zâmbet satisfăcut. Apartamentul nu era rău deloc. Era complet mobilat cu destul bun gust. Elegant, dar părea că avusese un buget limitat. Putea să se mulțumească cu asta. Nu avea de ales.

Astăzi încercase fără succes să se împace cu Lucy după ciondăneala pe seama lui Jazz. Pe lângă faptul că a sunat-o de zeci și zeci de ori, a încercat să vorbească și cu soțul ei pentru a-și cere scuze din nou. Ted nu a răspuns la telefonul mobil, iar secretara a refuzat să-i facă legătura cu el, argumentând de fiecare dată cu o întâlnire care nu putea fi întreruptă și de care Chantal era sigură că era o invenție. În ciuda faptului că a lăsat o mulțime de mesaje, niciunul dintre ei nu i-a telefonat înapoi.

Nu era nimic nici în bufet, nici în frigider, așa că Chantal s-a aprovizionat cu produsele ei preferate, care erau în același timp și cele mai extravagante de pe rafturile magazinelor – inclusiv trufe cu aromă de ulei de măsline de pe dealurile Toscanei, un Camembert foarte mucegăit pe care Ted l-ar fi aruncat din casă pentru că miroase a șosete murdare și o cutie mare cu ciocolata caldă foarte specială a lui Clive

de la Paradisul Ciocolatei. Toate o vor ajuta să primească un pic de mângâiere când va avea nevoie de ea. Și va avea fără îndoială. Va fi ciudat să locuiască singură după atâția ani de trai cu Ted și, gândindu-se la asta, i-a curs o lacrimă pe obraz. Oricum, aproape tot ce se întâmpla era din vina ei așa că nu avea cum să devină prea sentimentală. Se afla într-o poziție mult mai bună decât multe femei în situația ei. Slujba ei era foarte bine plătită, așa că situația ei financiară era stabilă. Dacă se vor hotărî să divorțeze își va angaja un avocat bun și va lua o bucată mare din averea comună a ei și a soțului său. Ted trebuia să se mai gândească încă o dată dacă i se părea că poate scăpa așa ușor de ea.

Totuși ea spera că nu se va ajunge acolo. Chantal nu credea că era totul pierdut. Trebuia să existe o cale prin care să se poată împăca. Deși în momentul actual nu prea vedea care putea fi aceasta dacă soțul ei nici măcar nu-i răspundea la telefon.

Și-a turnat un pahar mare de Pinot Gris, chiar dacă sticla nu fusese răcită, și a desfăcut o cutie de trufe cu șampanie, cumpărate tot de la Paradisul Ciocolatei, după care s-a dus cu amândouă în camera de zi. Încăperea era mult mai mică decât camera lor de zi de acasă, dar era comodă și confortabilă, decorată în nuanțe de crem intens și caramel. Prăbușindu-se de oboseală pe canapea, s-a cuibărit între perne, încovrigându-și picioarele sub ea. Se juca cu butoanele de la telefonul mobil. Mai era o persoană pe care simțea nevoia să o sune și, înainte să se răzgândească, a apăsat pe numărul respectiv.

– Salut, a răspuns o voce.

– Jazz, a spus ea.

Vocea ei părea nesigură. A inspirat adânc.

– Jacob, sunt Chantal.

– Nu mă gândeam că mă vei mai suna, i-a răspuns el cu glas domol.

Chantal a oftat la telefon.

– Poate că nu ar trebui să te sun, i-a spus, dar voiam să-ți spun că-mi pare rău. I-am spus lui Lucy despre...

Cum ar trebui s-o numească oare? S-a oprit la:

– ...aranjamentul nostru.

L-a auzit și pe el oftând.

– Și e foarte supărată?

– Cred că poți să-i spui liniștit astfel, a recunoscut ea.

– Deci nu o să mai primesc niciun semn de la ea?

– Nu prea cred, a spus Chantal. Nu vorbește nici cu mine în acest moment. Nu mi-ar fi trecut prin minte nici într-un milion de ani că drumurile noastre s-ar putea întâlni și în viața de zi cu zi. Probabil că a fost o prostie din partea mea.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, i-a spus Jacob.

– Atunci nu poate fi numit decât ghinion, a spus Chantal. Îmi pare rău că lucrul ăsta ți-a distrus relația cu ea. Știu că te plăcea foarte mult.

– Și mie îmi plăcea de ea.

Chiar și doar vorbind la telefon, Chantal putea să-și dea seama că era foarte trist.

– Dar este un risc profesional, continuă el. De îndată ce află cineva cu ce mă ocup, relația se termină inevitabil. Nu multe femei se împacă cu ideea asta. În curând va trebui să-mi schimb cariera.

A început să râdă, dar nu era prea comic.

– Și soțul meu a aflat despre noi, i-a spus Chantal, și m-a dat afară.

– Îmi pare rău, i-a răspuns Jacob. Nu am vrut niciodată să-ți pun nici eu în pericol căsnicia.

– Riscul clientului, a insinuat ea și au chicotit fals împreună.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Chantal, a spus el. Ești o femeie foarte tare. Mi-aș dori ca toate clientele mele să fie ca...

I-a tăiat-o înainte să termine. Nu voia nici în ruptul capului să audă că este comparată cu alte cliente de-ale lui.

– Mulțumesc.

– Bănuiesc că nici tu nu mă vei mai suna.

– Nu în calitate de client. Zilele mele de sex ilicit s-au terminat. Dar mi-ar plăcea să ne întâlnim ca prieteni.

– Și mie mi-ar plăcea.

A urmat o pauză.

– Pe deasupra nici n-am mai avut vreo întâlnire de...

Glasul i s-a stins treptat.

– Nu sunt sigur dacă mai sunt făcut pentru munca asta. O să-mi iau un timp pentru a mă gândi la toate lucrurile astea.

– Am o grămadă de cunoștințe, a spus ea. Dacă te gândești serios să-ți schimbi cariera, te pot sprijini. Te-aș putea ajuta să-ți găsești ceva mai puțin respins de societate, dar mai puțin profitabil.

Jacob a râs pe înfundate. Era un tip foarte sincer și simpatic, ceea ce o făcea să se întrebe ce anume îl făcuse să-și trăiască viața așa cum o făcea. Poate că într-o zi îi va spune.

– Deci nu lucrezi în seara asta?

– Nu, a răspuns Jacob. Dacă vrei să știi adevărul, stau aici singur și-mi plâng de milă.

– Am o sticlă de vin alb desfăcută, o grămadă de mâncăruri semipreparate și niște ciocolată minunată, i-a specificat Chantal. M-ar bucura foarte mult dacă mi te-ai alătura – ca prieten.

– Vin imediat, a spus Jacob fără nicio ezitare.

I-a trecut prin minte că ar fi fost plăcut să se distreze și altfel cu el, dar chiar credea ce a spus – de acum nu se va mai juca cu focul. Și simpla prietenie era bună. Până la urmă, de multe ori prietenii erau mult mai importanți decât iubiții. I-a dat lui Jacob noua ei adresă și a închis. Nu era chiar așa dureros, se gândea Chantal cufundându-se în canapeaua moale. Dacă ar putea să se împace la fel de ușor cu Ted și cu Lucy.

Capitolul cincizeci și nouă

URĂSC SPITALELE. TOATE AU MIROSUL ăla înțepător de dezinfectant care mă fac să-mi fie și mai greață decât îmi era înainte. Aiden a fost luat de ambulanță direct de pe pista de carting, însoțit de șarlota de Charlotte, iar eu, un pachet de nervi și neliniște, i-am urmat cu metroul. Când am ajuns la secția de urgențe, Cuceritorul fusese deja înregistrat și tot ce puteam face era să stau și să aștept până când avea să mi se permită să-l văd. Acele cinci ore au trecut foarte încet, vă asigur. Dacă nu aș fi fost așa de nebună, de pusă pe competiție, de necugetată... Of, nu știu.

Într-un final, după ce am dat pe gât cred că treizeci și opt de căni de ceai de la automatul de băuturi și șase batoane de Kit Kats de la automatul de ciocolată alăturat, vine la mine o asistentă și-mi spune:

– Puteți urca să-l vedeți pe domnul Holby acum.

– Vă mulțumesc, și un sentiment de ușurare îmi cuprinde corpul. Este bine?

– O să trăiască, îmi spune ea răstit.

Pașii îmi sunt la fel de grei ca inima și înaintez târâindu-mi picioarele, rătăcind prin labirintul de coridoare și încercând să aflu unde a fost dus Cuceritorul.

Până la urmă descopăr pavilionul respectiv și, după ce îmi spun numele, sunt primită înăuntru. Luminile sunt stinse aproape toate la ora asta – au trecut de mult de

orele de vizită – și sunt mulțumită că m-au lăsat să intru. Patul Cuceritorului este chiar lângă ușă. Stă întins cu piciorul suspendat într-un fel de curea. Fața lui e palidă și are ochii închiși. Are capul bandajat ca o mumie. Minunatul și preferatul meu șef arată chiar îngrozitor.

Charlotte stă lângă el pe un scaun tare de plastic. Se uită la mine când mă apropii. Tipa are mare talent la aruncat priviri ucigătoare și asta o spune cineva care se pricepe.

– Cum îi este? șoptesc eu.

Dar înainte să-mi poată răspunde, Cuceritorul își deschide ochii și mă privește:

– A, spune el răgușit, cometa Nimicitorul Întunecat.

Deci niciun „salut, Frumoaso" de data asta. Mă așez pe singurul scaun care mai e disponibil, chiar dacă nu am fost invitată.

– Am fost teribil de îngrijorată, recunosc eu.

– De când ți s-a dezvoltat în halul ăsta latura competitivă?

– Nu știu, spun eu. Nu știu sigur ce s-a întâmplat, dar îmi pare foarte, foarte rău.

– L-ai ciocnit al dracului de tare și l-ai îndepărtat de pe pistă, mă informează șarlota de Charlotte fără să mai fie nevoie. Asta s-a întâmplat.

– A fost un pic mai mult decât o lovitură în joacă, protestez cu vinovăție.

Cuceritorul zâmbește. Are buzele uscate și, dacă aș sta eu lângă el în calitate de prietenă, i-aș da niște guri mici de apă. Aproape că nu îndrăznesc să pun următoarea întrebare.

– Care este diagnosticul?

– N-o să mai pot cânta niciodată la pian.

– Puteai înainte?

– Nu, recunoaşte el cu un zâmbet obosit. Îi zâmbesc şi eu înapoi. Charlotte să întoarce spre mine cu privirea ucigătoare.

– Am avut o comoţie uşoară şi un picior rupt.

– Rahat, spun eu. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Mă ţin noaptea asta ca să-mi observe evoluţia.

– Îmi pare foarte, foarte rău, spun eu din nou.

– Vrei să-mi semnezi ghipsul? mă întreabă Cuceritorul. Pare un pic slăbit. Cred că tu trebuie să fii prima.

– Nu ştiu ce să spun.

– La revedere ar fi un început, intervine Charlotte. Aiden este foarte obosit. Epuizat.

Şi eu mă simt cam stoarsă. Părul Cuceritorului îi iese răvăşit de sub bandaj, iar mie îmi vine să îl aranjez. Dacă se presupune că şarlota de Charlotte este prietena lui, atunci de ce nu are grijă mai bine de el?

– Poate că ar trebui să ne facem următorul exerciţiu de team-building într-un centru de înfrumuseţare, îi sugerez eu ca să mai destind atmosfera. Ştiu locul perfect.

– Probabil că ai încerca să mă îneci într-un jacuzzi.

– Dacă ai nevoie de ceva..., spun eu.

– Eu *sunt* foarte capabilă să-i port de grijă lui Aiden, spune Charlotte scoţând deja fum pe nări.

O dispreţuiesc. O dispreţuiesc din tot sufletul.

– Ciocolată, spune el. Adu-mi ciocolată. Mi-o datorezi.

– Îţi aduc. Îţi promit.

Cuceritorul tresare de durere.

– O să ţin minte asta.

Privirea ucigătoare a șarlotei de Charlotte are un efect clar și eu mă simt dintr-odată foarte slăbită la rândul meu.

– Ar trebui să plec atunci, spun eu. O să te sun mâine să văd cum te simți.

Mă ridic și-mi vine să-l sărut pe obraz, dar dacă aș face asta Charlotte ar sări peste pat și mi-ar face o schemă de karate.

– Pa, atunci.

– Pa, spune încet Cuceritorul.

– Pa, spune Charlotte cu prea mult entuziasm. Îmi face cu mâna sarcastic.

Aproape că nu pot suporta gândul că-mi las șeful așa. Dar mă întorc și mă îndrept spre ușă. Când ajung în dreptul ei, Cuceritorul mă strigă:

– Lucy...

Mă întorc și-l privesc.

– Te-aș fi bătut, îmi spune.

Zâmbește din nou și are o sclipire neastâmpărată în ochi.

– În niciun caz, îi spun și ies pe ușă.

Capitolul șaizeci

NADIA ERA SURPRINSĂ CĂ echipa agentului de vânzări dădea târcoale casei sale, la nici o oră după ce-i anunțase că dorește să vândă. Acum când hotărâse că asta era singura soluție de a merge mai departe, nu mai avea niciun sens să mai piardă timp până la încheierea căsniciei. Putea să pară drastic, dar era singura cale prin care putea să-l oprească pe soțul ei care se părea că avea de gând să-i adâncească tot mai tare în datorii prin devotamentul față de jocurile de noroc. Nu putea să-i spună mai clar că promisiunile deșarte și luminițele strălucitoare ale cazinourilor contau pentru el mai mult decât binele soției și al fiului său. În acest fel, dacă vindea cât mai repede casa, putea să-și recupereze partea care i se cuvenea ei, înainte ca Toby să facă praf tot.

A angajat o dubă pentru transport și doi oameni care s-o ajute să se mute. Urma să vină și Lucy ca sprijin moral și trebuia să le mulțumească încă o dată prietenelor ei de la Paradisul Ciocolatei pentru bunătatea lor. Ultima cutie fusese încărcată și erau aproape gata să plece. Lucy sunase înainte să spună că tocmai coborâse din metrou și că era pe drum; în cinci minute urma să ajungă. Slavă domnului! Tot ce-și dorea Nadia acum era să plece înainte ca Toby să ajungă acasă. Hotărâse că cea mai bună idee era să-și mute lucrurile când soțul ei era la serviciu. Părea mai

puţin dureros aşa. Cum ar fi putut să plece dacă Toby ar fi fost acolo şi ar fi văzut-o cărând mici cutii, care reprezentau secţionarea vieţii lor de cuplu? Dacă asta trebuia făcut, atunci era mult mai bine în acest fel.

– Haide, Lewis, a strigat către fiul ei. Mami vrea să te pună în maşină.

– Unde mergem?

– Ţine minte că mami ţi-a spus că o să locuim într-o altă casă şi că n-o să mai stăm cu tati o vreme.

Lewis a dat aprobator din cap, dar era clar că nu a înţeles pentru că micuţul său zâmbet nu i-a dispărut de pe chip.

– Vine şi tati?

– Nu, a spus ea. O să fim doar noi doi. Plecăm într-o mare aventură.

Lewis nu părea prea impresionat. Poate că într-o zi va înţelege de ce a simţit ea nevoia să facă asta.

– Poate să vină şi domnul Smelly?

– Bineînţeles.

Lewis avea ursuleţul lui preferat de pluş ascuns sub braţ. Se numea domnul Smelly pentru că răspândea un miros groaznic, asta din cauză că nu reuşea să-l despartă pe fiul ei de ursul schilodit şi să-l arunce în maşina de spălat decât o dată pe an. Iar acest lucru presupunea să-l corupă cu cantităţi îmbelşugate de ciocolată.

Unul dintre cei doi bărbaţi zdraveni şi-a scos capul pe uşa din faţă.

– Am încărcat, a spus. Suntem gata când eşti şi tu, dragă.

– Imediat, a spus Nadia.

Să mai arunce o ultimă privire în casă ca să vadă dacă nu a uitat ceva.

Îi era foarte greu să suporte priveliștea când trecea tristă prin camere. Așa părăginit cum era, iubea locul ăsta. Îl construise pentru ea, pentru familia ei. Acum, chiar dacă era încă plin de lucrurile și de mobila ei, nu era nimic mai mult decât o cochilie goală. Pe noptiera ei era o fotografie cu ea și Toby la nuntă. A luat-o și a pus-o în geantă. Nu știa de ce face asta. Poate de dragul vremurilor trecute. Părinții ei spuseseră că această căsnicie nu va avea viață lungă, că mariajele aranjate erau de preferat, că nicio căsnicie bazată pe iubire nu poate dura. Se părea că aveau dreptate.

Se gândise să-i lase un bilet lui Toby, dar nu-și putea găsi cuvintele potrivite pentru a exprima ceea ce simțea, așa că s-a hotărât să renunțe. După ce a terminat de verificat casa, l-a luat pe Lewis în brațe și l-a scos afară. A închis cu fermitate ușa de la intrare în urma ei. Cei doi tipi stăteau și așteptau în dubă. A văzut-o pe Lucy în capătul străzii îndreptându-se spre ea și Nadia i-a făcut prietenește cu mâna. Deschizând portiera mașinii, l-a pus pe Lewis jos ca să se poată așeza pe scaun. Apoi, cu mâinile tremurându-i, s-a concentrat să-l ridice în siguranță în mașină.

Câteva momente mai târziu a ajuns și Lucy, gâfâind din cauza efortului de a urca dealul. Prietena ei a sărutat-o călduros.

– E totul bine? a întrebat Lucy.

– Cât se poate de bine, i-a răspuns Nadia. Suntem gata de plecare. Nu am luat multe lucruri – doar haine și jucării pentru Lewis. Chantal spunea că apartamentul pe care l-a închiriat are de toate.

– Sunt sigură că Chantal nu și-ar compromite confortul personal, a asigurat-o Lucy pe Nadia. Probabil că aveți și jacuzzi și saună.

Nadia s-a forțat să zâmbească.

– Ar fi drăguț.

– O să fie bine, a spus Lucy strângând-o de braț. O să *fiți* bine.

– I-am dat șoferului informațiile necesare despre cum se ajunge la apartament, a spus Nadia. Duba o să-mi urmărească mașina.

– Vrei să conduc eu?

– Te rog.

Se simțea mult prea emoționată ca să se mai concentreze și la drum. Prietena ei a luat cheile și s-a așezat pe scaunul șoferului. Nadia s-a așezat lângă ea, pe locul din dreapta. Își aranja cu degetele nasturii de la fustă. Lucy a bătut-o ușor pe umăr în semn de încurajare.

– Ești gata de plecare?

Nadia a aprobat din cap. Avea lacrimi în ochi.

– Ești sigură că ai luat tot?

Ea a dat din nou din cap. Apoi, în timp ce Lucy pornea motorul, s-a auzit un scârțâit de cauciucuri chiar în spatele lor. Uitându-se în oglinda retrovizoare, Lucy a observat o altă dubă care făcea manevre pentru a parca. Nu era niciun dubiu cine era șoferul. Abia se oprise mașina, că Toby a și sărit, alergând spre partea mașinii în care se afla Nadia și a deschis ușa cu repezeală.

– Tati, a strigat Lewis vesel din spate.

Toby vorbea aproape pe nerăsuflate:

– M-a sunat unul dintre vecini să-mi spună că pleci, a spus el dintr-o suflare. Nu face asta, Nadia. Te rog, nu face asta.

Nadia părea înnebunită de durere.

– Trebuie să plec, Toby, a spus ea. Am încercat toate celelalte soluții.

– Mă voi schimba, a promis el ghemuindu-se lângă ea. Te implor. Te rog, nu pleca. Nu-mi lua băiatul.

Ar trebui să discutăm asta singuri, se gândea Nadia tristă, nu să-i forțăm pe Lewis și Lucy să ne fie fără să vrea spectatori.

– Ai pus casa la vânzare, a spus aruncând o privire la semnul DE VÂNZARE care apăruse între timp. Când ai făcut asta?

– Azi dimineață, i-a spus Nadia.

– Unde mergi? Cum o să dau de tine?

– Am telefonul mobil, a spus Nadia. Mă poți suna oricând și o să ținem legătura.

Să plece era mult mai greu decât crezuse.

– Când o să-l văd pe Lewis?

Chipul lui a fost cuprins de o expresie de suferință cumplită.

– Cum poți să-mi faci una ca asta?

– Cum ai putut să ne faci tu una ca asta *nouă*? i-a replicat Nadia. Nu fac asta cu ușurință, Toby. Încă te mai iubesc. În ciuda a tot ce ai făcut.

– Atunci întoarce-te.

Spre groaza ei, soțul ei a început să plângă.

– Întoarce-te și o să găsim o soluție.

– Nu pot, a spus ea.

– Am renunțat la jocurile de noroc, a spus, exact cum mi-ai cerut tu. Ce altceva să fac ca să-ți arăt că-mi pasă?

– Nu ai renunțat, a spus ea cu tristețe. Nu ai renunțat, Toby. Am găsit laptopul. Știu că merge din nou conexiunea la internet. Ți-ai făcut un alt card de credit și joci din nou – pe la spatele nostru. Nu pot să te las să ne târăști în noroi împreună cu tine. Fac asta ca să-l protejez pe Lewis, dar la fel de mult și pe mine.

Acum Toby părea resemnat.

– Trebuie să plec, a spus Nadia. Lasă-mă să plec.

Toby s-a ridicat ușor. Apoi, după un moment de ezitare, a închis ușa și a spus:

– Te iubesc.

– Pornește, i-a spus Nadia lui Lucy.

Fără să mai spună vreun cuvânt, prietena ei a pornit motorul și a plecat. Duba de transport i-a urmat. Părea că este o procesiune funerară. Nadia nu s-a mai uitat înapoi, dar știa că soțul ei stătea în continuare pe drum, urmărindu-i cum pleacă.

Capitolul șaizeci și unu

– CE-A FOST MAI RĂU S-A TERMINAT, îi spun Nadiei chiar dacă nu sunt sigură că este așa. Cred că platitudinile sunt cele mai bune în astfel de ocazii. În general e mai bine să lași cruda realitate pentru altă dată.

– Am adus ciocolată, îi spun. Pentru tine și Lewis.

Băiețelul se joacă cu ursul lui de pluș.

– Slavă Domnului! exclamă Nadia răsuflând ușurată.

– E în geanta mea. Servește-te.

Prietena mea își cufundă imediat mâinile în geantă.

Nu mai fusesem niciodată la Nadia acasă – niciuna dintre membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată nu fusese – și dintr-odată am înțeles toată situația ei de acasă și cât de mult trebuie să se fi luptat ca să aibă un acoperiș deasupra capului. Acum, mergând prin cartierul ei, pot observa cât este de sărăcăcios și cu toate astea prețurile proprietăților nu sunt nici pe departe aproape de un nivel rezonabil, sunt doar mai puțin exorbitante decât altele. Cartierul în care să mută Nadia cu Chantal este mult mai bine cotat, dar cred că ăsta-i ultimul lucru la care să gândește prietena mea acum.

Asta-mi amintește de toate problemele mele. Încă sunt îngrozitor de îngrijorată din cauza Cuceritorului, dar am sunat de dimineață la spital și asistenta de serviciu mi-a spus că a avut o noapte liniștită, dar că nu puteam vorbi cu

el pentru că tocmai îl examina medicul. Poate că o să încerc mai târziu. Când Nadia m-a rugat să o ajut să se mute în apartamentul lui Chantal, am fost nerăbdătoare să-mi arăt solidaritatea și să-i ofer sprijinul, dar trebuie să recunosc că ajutând un prieten mă gândesc că aș putea să primesc înapoi de la Doamne-Doamne câteva dintre bulinele roșii pe care le-am pierdut și să fiu în continuare pe lista celor care au un loc în rai, în loc să ard pentru totdeauna în iad pentru că mi-am scos intenționat șeful de pe pista de carting.

Este o zi luminoasă și însorită – cerul are culoarea intensă a albăstrelelor. Lucru care nu prea se potrivește cu sarcina noastră de astăzi. Chipul prietenei mele este foarte încordat. Pare că n-a mai dormit de câteva zile. Iar problema este că uneori e mai ușor să fii părăsit decât să părăsești. În mod normal ar fi trebuit să-l părăsesc pe Marcus de zeci de ori pe parcursul relației noastre, dar n-am găsit niciodată ocazia să o termin cu el. Eram ca un labrador cu o minge de tenis băloșită – mi-era imposibil să renunț la ea. Și chiar admir puterea și curajul Nadiei de a face asta. Trebuie însă să se simtă groaznic.

Lewis stă liniștit pe bancheta din spate a mașinii, își drăgălește ursul, iar eu mă întreb oare ce-i trece acum prin cap și cât de mult înțelege din tot ceea ce se întâmplă. Nadia scoate o ciocolată în formă de broscuță pe care am cumpărat-o pentru el, îi dă jos ambalajul și i-o întinde.

Băiatul o prinde nerăbdător cu ambele mâini. Se pare că ciocolata reglează tulburările emoționale la toate vârstele.

– Cioco, spune Lewis și ochii îi strălucesc instantaneu.

– Cum spui, îi amintește ea.

– Mulțumesc, răspunde el ascultător deja cu gura plină de ciocolată.

– O mai ții minte pe mătușa Lucy? îl întreabă Nadia.

L-am cunoscut toate pe băiețelul Nadiei, dar, ca să fiu sinceră, l-am întâlnit destul de rar, atunci când mama lui nu reușea să plece din casă fără el. Clubul Iubitoarelor de Ciocolată fusese mereu refugiul Nadiei de la toate îndatoririle domestice – inclusiv fiul ei.

– Salut, Lewis.

– Salut.

Îl văd cum îmi zâmbește în oglinda retrovizoare, are mustăți mari de ciocolată. Mă întreb cum o să se descurce Chantal cu micuțul colocatar. Ca s-o spunem pe șleau, după cum mărturisea ea însăși, nu este cea mai maternă persoană de pe pământ. Am face bine să-l curățăm pe Lewis la gură înainte să ajungem.

O oră mai târziu – traficul a fost infernal – parcăm în fața imobilului în care are Chantal apartamentul. Este o casă mare și veche care se pare că a fost împărțită recent în apartamente. Casa are o poziție privilegiată pe strada Islington High. Sinceră să fiu, nu m-ar deranja nici pe mine să mă mut aici. Pe lângă asta, prăpăditul meu apartament de deasupra salonului de coafură pare jalnic. M-a cuprins o stare de neliniște pentru că nu am mai văzut-o pe Chantal de la episodul cu Jacob, Jazz sau cum dracu' l-o fi chemând. Nu-i mai port pică așa de tare, până la urmă asta nu este decât încă o dovadă a gustului meu groaznic la bărbați. Acum înțeleg că de fapt nu a fost *tocmai* vina ei...

Aruncându-i o privire Nadiei, observ că ea este tensionată și mai tare. Îi strâng mâna.

– Ai fi putut începe o nouă viață mult mai rău, îi spun. Sunt sigur că Chantal o să aibă grijă de amândoi.

– A fost atât de bună cu mine, aprobă Nadia. Oare cum de merit așa niște prietene ca voi?

– Da, îi spun. Suntem minunate, dar mai așteaptă un pic până o să cerem înapoi cu dobândă.

Una dintre distracțiile mele preferate e să fac glume pentru a trece peste momentele emoționante. Funcționează, și Nadia râde.

În timp ce noi așteptăm acolo, parchează și duba în spatele nostru.

– Hai, spun eu. Să începem să descărcăm.

Sunăm la apartamentul lui Chantal și ea coboară să ne întâmpine. O sărută pe Nadia călduros. Apoi se uită la mine și întreabă:

– Primesc și eu un pupic?

Ridic din umeri și o las să mă îmbrățișeze strâns.

– Îmi pare rău, spune ea.

– Și mie.

– Și Jacob îți trimite calde salutări, îmi spune.

– O, nu! exclam cu disperare și mă trag din brațele ei.

– Doar nu te vezi în continuare cu el !? Doamne!

– Mă văd cu el, spune Chantal, dar nu în felul ăla. Doar ca prieten. Este o companie foarte plăcută și pare incredibil, dar rezist farmecelor lui – nu-i mai sunt nici măcar client. Îl ajut să-și găsească o nouă slujbă. Vrea să-și schimbe stilul de viață, Lucy. Cred că merită să i se dea o șansă.

– Ei, bănuiesc că se întâmplă mult mai multe.

Nu mai am putere să mă enervez. Jacob, cu toate metehnele lui, a fost totuși un tip foarte drăguț.

– Îi doresc numai bine și eu.

– I-ar plăcea să vă mai întâlniţi, Lucy, continuă ea. S-a gândit mult la tine.

– Nu cred că am un suflet *chiar* aşa de mare, îi spun eu râzând.

– Poate că o să-ţi schimbi părerea într-o zi.

Dar înainte să mă pot gândi de-a binelea la asta, se aude o mică voce în spatele meu:

– Salut.

Sprâncenele lui Chantal se ridică.

– O! Salut.

– Am uitat să-i curăţăm lui Lewis mustăţile de ciocolată şi acum observ că este murdar şi pe mâini. Sper că Chantal nu are o canapea crem, ci una maro închis, de culoarea ciocolatei.

Lewis îi întinde voios ursul lui de pluş lui Chantal.

– Ăsta e domnul Smelly, îi spune.

Chantal ţine ursul la o distanţă de un braţ.

– Înţeleg de ce.

Nadia îşi roade nervoasă buzele şi vine să-l ia de mână pe fiul ei.

– Eşti sigură că nu ai nicio problemă cu asta, Chantal?

Dacă Chantal s-a răzgândit în privinţa locuitului împreună cu Nadia şi fiul ei, atunci n-o arată deloc. Zâmbetul ei nu-i dispare nicio clipă de pe chip când îl ia pe Lewis de mâna lui revoltător de lipicioasă şi-l conduce înăuntru.

– Sunt sigură că o să ne descurcăm foarte bine, spune ea.

Capitolul șaizeci și doi

ÎN ACEASTĂ SEARĂ AM NEVOIE mai mult decât oricând de cursul de yoga. Sunt în poziția cobra – îmi arcuiesc spatele cât pot de mult și încerc să par calmă. În interior sunt un pachet de nervi. Încetez să mai execut poziția – mă prăbușesc pe saltea răsuflând foarte tare. În momentele astea mă gândesc că ar fi trebuit să stau mai bine acasă, cu Keanu Reeves și niște ciocolată. Asta ar fi trebuit să fac cu siguranță.

– Întinde-te la loc pe saltea, îmi spune profesoara de yoga. Persefona este o creatură micuță care zboară ca o zână prin încăpere.

– Așază-te în poziție de fetus.

Mă încolăcesc într-o mică bilă și încerc să-mi potolesc creierul agitat.

Am multe pe cap. Cuceritorul a ieșit din spital, dar încă nu s-a întors la lucru. Mi-e îngrozitor de dor de el. Biroul pare foarte gol fără el. Șarlota de Charlotte mă ignoră sârguincios de câte ori îi surprind privirea pe holurile Targăi. Din fericire nu sunt nevoită să merg niciodată în biroul call centerului, așa că nu intrăm aproape deloc în contact. Am vorbit cu el de câteva ori la telefon – pentru ochii lumii, despre niște probleme legate de muncă – și pare că e bine. Conversațiile noastre sunt un pic cam tensionate, dar asta probabil din cauză că-mi cer scuze la fiecare cinci secunde.

Le-am implorat pe hoaștele de la resurse umane să-mi dea adresa lui sub pretextul că trebuie să-i trimit ceva de lucru și, până la urmă, după ce mi-au recitat toate legile de protecție a datelor personale, au capitulat. Așa că astăzi am comandat de pe internet o cutie imensă de ciocolată și i-am trimis-o acasă ca să-l înveselească. Mi-am făcut și mie o comandă mică – să mă înveselesc și eu.

Cealaltă problemă e că se întrevede o mare petrecere – întâlnirea europeană care dă startul proiectelor, urmată mereu de o petrecere enormă. Toți oamenii influenți din întreaga lume vin, își petrec întreaga zi bârfind despre diminuarea profiturilor Targăi și apoi majoritatea se îmbată, asigurând și personalului lor băutură gratis întreaga noapte. Anul trecut am ratat-o pentru că lucram în altă parte, dar în acest an nu numai că am fost obligată să o organizez parțial – muntele de hârțogăraie de pe biroul meu este îngrijorător –, ci trebuie să și particip la petrecere. Aș prefera mai degrabă să mi se smulgă genele pe rând cu o pensetă decât să merg, dar în același timp n-aș vrea pentru nimic în lume să ratez prilejul. În plus e de datoria mea să fiu prezentă, dacă nu toată lumea va bârfi.

– Acum vom încerca să facem lumânarea.

Persefona continuă să trăncăne despre cea mai bună modalitate de a obține această poziție perfect, dar eu nu-i mai acord atenție. Am făcut asta de un milion de ori și tot nu mă descurc.

Următoarea mea dilemă este cu cine să merg la petrecere. Putem să venim și cu parteneri, iar Cuceritorul va fi prezent, asortat cu niște cârje și cu șarlota de Charlotte. Dar nu voi putea în niciun caz să le fac față de una singură.

Aş merge cu una dintre fetele de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, dar dacă m-aş afişa cu o femeie, imediat s-ar împânzi Targa cu vestea că sunt lesbiană. Şi-aşa sunt pe muchie de cuţit ca angajat acceptat, aşa că nu mai pot risca sub nicio formă. Chantal mi-ar recomanda cu siguranţă să-l iau pe Jacob cu mine. Dar – numiţi-mă acră şi sucită – ştiu că nu mi l-aş putea permite. Ar putea să stea să bea jumătate de pahar de şampanie, apoi bugetul mi s-ar termina şi el ar trebui să plece la o altă întâlnire.

Mă întind pe saltea şi mă chinui să-mi tractez mormăind şuncile şi să le ridic în aer, deasupra mea.

– Lăsaţi-vă şoldurile să zboare! ne îndeamnă profesoara.

Şoldurile mele au simţ practic şi protestează tare împotriva tratamentului la care sunt supuse. Scrâşnind din dinţi încerc să-mi poziţionez membrele cum trebuie. Fundul meu refuză să se despartă de compania podelei tari. Mă sforţez, şi împing, şi mă înclin, şi gâfâi, şi... am reuşit. Mă sprijin pe umeri – chiar dacă destul de înclinat.

– Bine, Lucy, spune Persefona aprobând cu o mişcare sinceră din cap. Foarte bine.

Profesoara mea de yoga este o mincinoasă, dar încearcă să-i încurajeze mai tare pe aceia dintre noi care se zbat să cunoască misterele orientale. Tessa, tipa din faţa mea, pare o balerină. Degetele ei de la picioare sunt îndreptate drept către tavan; abdomenul nu-i presează sânii, iar faţa ei nu se înroşeşte de la efort. O urăsc. Dar nu mai este nimic de spus decât că, exersând mai mult, într-o bună zi o să fiu la fel de bună ca ea. Da, sigur.

Apoi comit cea mai mare greşeală la un curs de yoga. Îmi sună telefonul mobil şi, nerăbdătoare să răspund, mă

prăbușesc din poziția mea de lumânare, riscându-mi viața, picioarele și mai ales riscând să mă aleg cu gâtul rupt. Atmosfera clasei de yoga este spulberată.

– Mă scuzați, mă scuzați, bolborosesc eu repezindu-mă la ușă, soneria mea „I'm every woman" se aude în continuare foarte tare.

Câțiva din clasă oftează deranjați de agitația mea, iar Persefona mă privește de parc-ar spune „n-o să-ți găsești niciodată echilibrul spiritual". Dar până și *eu* aș fi putut să-i spun asta.

Afară, pe coridor, mă sprijin de perete răsuflând cu greutate și răspund la telefon.

– Salut.

– Salut, Lucy.

Ezită un pic și apoi spune:

– M-ai sunat?

L-am sunat și deja mă întreb dacă n-am făcut o greșeală imensă. Inima îmi bate cu putere în piept și știu că nu e doar din cauza efortului depus făcând lumânarea.

– Marcus, spun eu. Ai vrea să vii la o petrecere cu mine?

Capitolul șaizeci și trei

AUTUMN ASCULTA NOUL EI CD cu muzică instrumentală peruană, pe care îl cumpărase în primul rând pentru că zece procente din costul fiecăruia urma să fie folosit pentru ajutorarea copiilor din America de Sud care trăiau într-o sărăcie lucie. Nu era foarte sigură dacă-i plăceau într-adevăr naiurile, dar ce conta un mic compromis în materie de muzică dacă era pentru o cauză bună? Ca să-și alunge atenția de la sunetul puternic și cam plictisitor al naiurilor și-a pregătit o ceașcă de ciocolată caldă, Green & Black Maya Gold, preferata ei, având și de data asta conștiința împăcată știind că susține nobilele eforturi ale cultivatorilor de cacao din Belize. În tot acest timp răsfoia un ghid de reciclare publicat de consiliul local – bineînțeles fără să bage în seamă hârtia și resursele pe care le folosea broșura ilustrată.

Singurul lucru bun în privința muzicii era faptul că-i alunga gândul de la cât de liniște era în apartament acum, de când plecase Richard. Adevărul era că l-ar fi preferat pe fratele ei aici, oricât de sâcâitor și nedisciplinat era, decât să n-aibă nicio idee unde putea fi. Lipsea deja de două săptămâni și neliniștea ei creștea cu fiecare zi care trecea. Richard va fi mereu fratele ei mai mic, indiferent ce ar face, și mereu se va simți responsabilă pentru el. Era îngrijorător faptul că Autumn n-a primit niciun semn de la el – nici măcar un telefon. Acum se gândea la cum s-o fi descurcând

– dacă avea sau nu bani, dacă îl răpise cineva, dacă zăcea pe undeva prin vreo maghernită, singur și respins de toată lumea. Dacă nu va apărea în curând atunci va trebui neapărat să meargă la poliție. A fost mereu nestatornic, dar nu dispăruse niciodată atât de mult timp fără s-o contacteze în vreun fel. Autumn a încercat să se concentreze din nou la sunetele din Anzi și la beneficiile pe care le aduce spălarea conservelor, dar nu-i stătea deloc gândul la toate astea. Addison fusese astăzi la centru, dar nu își mai băgase capul în încăperea în care se țineau cursurile de artă, ca să o vadă. Îi făcuse într-adevăr un semn prietenesc cu mâna când trecuse pe lângă ușă, dar în mod normal și-ar fi găsit timp să o salute chiar dacă era însoțit de o persoană îmbrăcată într-un costum elegant, care părea destul de importantă. Poate că a dat-o în bară cu Addison, dar nu putea să-și facă acum griji în privința asta; avea destule cu care să-și bată capul. Totuși era păcat pentru că într-adevăr îl plăcea.

Înainte de culcare, s-a bucurat de o baie lungă, fierbinte și spumoasă, încercând să nu se mai gândească la oamenii din țările afectate de lipsa apei care n-or să poată niciodată să-și facă o astfel de plăcere simplă. Chiar în clipa în care se cufunda în spuma cu miros de lavandă pentru ultimele clipe de extaz, Autumn a auzit o cheie zăngănind în ușa de la intrare. Inima i-a sărit din piept și a ieșit ca din pușcă din apă, bâjbâind după un prosop. Din câte știa nu avea nimeni cheia de la apartamentul ei. Balamalele au scârțâit și ușa s-a deschis.

Ieșind încet din cadă și înfășurându-se în prosopul ei de baie, a început să caute ceva cu care se putea înarma,

dar părea să nu fie nimic potrivit în preajmă. Nu putea să înfrângă un intrus cu un burete de baie sau să-l înjunghie cu aparatul Bic până la moarte. Autumn explora baia cu frenezie. Singurul lucru pe care-l avea la îndemână era peria de toaletă și, strâmbând din nas, a tras-o din suportul ei. Auzi pe cineva împiedicându-se în sufragerie – poate erau mai multe persoane – și speră doar că nu erau aceiași huligani care-i mai jefuiseră o dată apartamentul pentru că făcuseră o treabă „bună", și abia îl rearanjase. Se gândi că ar fi trebuit să schimbe încuietoarea și să-și ia măsuri mai mari de siguranță – să-și fi pus lanțuri, lacăte, un vizor, genul ăsta de lucruri. Cât de mult putea să-i fie de ajutor o perie de toaletă împotriva unor astfel de oameni? Poate că nu era tocmai o atitudine eco, dar în acest moment Autumn își dorea să fi avut o mitralieră. Se furișă către camera de zi, ținând peria de toaletă sus precum un gladiator sabia și, lipindu-se de perete, aruncă o privire în camera de zi. Acolo, prăbușită pe un colț de canapea, era binecunoscuta siluetă a fratelui său. Se simți atât de ușurată încât avu impresia că zboară. Richard își masa fruntea cu o mână, dar încetă să facă asta când își făcu ea apariția în cameră.

– Salut, surioară, îi spuse el epuizat. Ce ai de gând să faci cu aia? Vrei să mă cureți puțin cu răutate?

– Ai nevoie să fii curățat? l-a întrebat Autumn cu un sentiment confuz, de mulțumire și iritare.

Fratele ei arăta groaznic. Fața lui era pământie, iar fruntea îi sclipea de o sudoare nesănătoasă. Slăbise foarte mult și haina îi atârna pe corpul obosit. Ochii lui care fuseseră odată luminoși, acum n-aveau pic de viață și erau înconjurați de niște cearcăne negre ca niște vânătăi.

– Am încercat să mă furişez fără să te trezesc, a spus el.

– Lipseşti de câteva săptămâni şi acum încerci să te furişezi fără ca eu să ştiu? N-am dormit aproape deloc de când ai plecat.

Dar nu arăta ca şi când ar fi fost singura.

– Doamne, Richard, m-am gândit că ai murit! Nici măcar nu ştiam că ai cheie.

– Mi-am făcut a copie, a mărturisit el.

– Puteai să-mi fi spus. M-am gândit că eşti un hoţ, a spus ea. M-ai speriat de moarte. Presupun că ştii că nişte parteneri de-ai tăi de afaceri s-au gândit să-mi reamenajeze apartamentul când eram plecată!

Fratele ei şi-a plecat ruşinat capul.

– Îmi pare rău, i-a spus el. N-am vrut să te implic şi pe tine în afacerea asta spurcată.

– Atunci nu mai folosi droguri în apartamentul meu.

– Nu-mi ţine o lecţie despre asta, surioară.

Privirile li s-au întâlnit.

– N-am venit ca să rămân.

Autumn s-a aşezat în faţa lui şi a pus peria de toaletă pe covor, lângă scaun.

– Iar ai probleme?

Richard a aprobat dând din cap.

– Unde ai fost?

– E mai bine să nu ştii tu asta.

– Te-au sechestrat oamenii ăia?

– E un fel de-a spune, a spus Rich. Hai să spunem că n-au vrut să creadă că nu m-am bucurat de ospitalitatea lor.

Autumn bănuise asta.

– Deci ai reuşit să scapi de ei?

Richard a ridicat obosit din umeri, iar ea a presupus că da.

– Unde ai de gând să mergi de data asta?

– Cât de departe pot, a spus fratele ei. Trebuie să plec din țară și trebuie să o fac cât se poate de repede. Mâine plec.

– Așa de repede?

– Mi-am rezervat un loc la un centru de recuperare din Arizona. Sunt distrus. Trebuie să-mi revin, Autumn.

– Mergi la Cloisters?

Era locul unde mergeau toate celebritățile dependente de droguri. Tăcerea fratelui ei îi spunea că are dreptate.

– Și de unde ai tu bani pentru asta?

Rich s-a uitat stânjenit la ea.

– Am trecut să-i văd pe mama și tata înainte să vin aici.

Ca întotdeauna părinții lor au fost doar atât de îngrijorați încât să-i ofere băiatului lor bani pentru încă o perioadă de dezintoxicare. Autumn a oftat. Și-l imagina pe tatăl ei întinzându-i lui Richard cardul de credit în timp ce el făcea rezervarea. Amândoi au primit tot ce și-ar fi putut dori de la părinții lor, în afara timpului petrecut cu ei. Se întreba cum ar fi fost oare viețile lor dacă n-ar fi avut niște părinți extraordinar de bogați, ci unii care să stea mai mult în preajma lor și să se ocupe de ei.

– Plecatul în străinătate îi va opri pe oamenii ăștia să te mai urmărească?

– Nu știu, a spus Richard. Le datorez foarte mulți bani, Autumn, și am niște marfă de-a lor.

– E aici? întrebă ea. De-asta mi-au jefuit apartamentul? Sunt în siguranță dacă locuiesc aici?

– O să fii bine, a spus.

Dar nu-i plăcea că nu o putea privi deloc în ochi.

– Căutau marfa, dar nu o mai am acum.

– Și nu le poți spune asta?

Autumn ridică vocea.

– Nu sunt genul de oameni cu care să te poți înțelege rațional.

– Și atunci unde au dispărut banii? Cu averea imensă a părinților noștri, nu-i poți ruga pe ei să-ți plătească datoriile?

N-ar fi prima dată și probabil nici ultima când l-au scăpat de datorii pe fiul lor.

– Cred că nici măcar ei nu-mi pot da atât de mult, a spus el oftând.

– Nu merită să încerci?

– E foarte complicat, a spus fără să o privească în ochi.

– Probabil că este, din moment ce trebuie să fugi din țară.

Și, chiar dacă Autumn și-ar fi dorit să creadă altceva, centrul de reabilitare era doar o scuză ca să poată pleca.

– Am venit doar să-mi adun câteva lucruri și să-mi iau la revedere. Richard avea vocea gâtuită de emoție.

Autumn s-a dus și s-a așezat lângă el, îmbrățișându-l în timp ce lacrimile începuseră să-i curgă pe obraz.

– Mi-aș dori să te pot proteja, a spus ea.

– Ai făcut tot ce ai putut pentru mine, a spus fratele ei. Și pentru asta îți sunt sincer recunoscător, surioară. Știu că sunt un frate destul de inutil, dar să știi că te iubesc.

– O să te poţi întoarce, nu-i aşa? a vrut ea să afle. Nu va trebui să stai foarte mult, nu?

– Nu ştiu, i-a răspuns el. S-ar putea să dureze ceva până când o să se liniştească apele. Probabil că va trebui să încep o nouă viaţă în altă parte.

– Una care să nu implice drogurile.

– Nici nu mai e nevoie să spui asta, a aprobat Richard şi Autumn a crezut pentru o clipă că este sincer.

– Atunci am face bine să-ţi facem bagajul, a spus Autumn trăgând aer adânc în piept pentru a se linişti şi s-a ridicat. Chiar dacă ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea era să-şi vadă fratele plecând de lângă ea.

Capitolul șaizeci și patru

MARCUS M-A CONVINS CĂ TREBUIE SĂ NE PETRECEM după-amiaza împreună. A zis că ne-ar trebui ceva timp „să ne cunoaștem din nou" înainte de petrecerea de la Targa și, ca să fiu sinceră, când mi-a propus să mergem la Hampstead Heath duminica asta, nu mi-a venit în minte niciun motiv să-l refuz. Singurul angajament pe care-l mai aveam era să mă zbânțui cu Davina McCall – pe care o neglijasem cam mult în ultimul timp. Teoria mea pentru lipsa asta de exerciții fizice este că empatizez cu suferința Cuceritorului, care bineînțeles trebuie să se abțină de la efortul fizic și va mai purta cârje câteva săptămâni. Mă întreb în secret dacă mai poate să facă sex cu șarlota de Charlotte – poate nici asta nu intră în meniu. Ăsta ar fi un beneficiu de pe urma stilului meu mult prea exuberant de a conduce. Cel puțin pentru mine.

Se aude soneria înainte să apuc să-mi termin gândul, mă duc la ușă și când deschid îl descopăr pe Marcus. Nu l-am mai văzut de mult, dar încă mai poate să-mi facă genunchii să mi se-nmoaie.

– Salut, spune el și zâmbetul lui senzual se lărgește.

– Salut și ție.

– Ești gata?

– Doar să-mi iau pălăria de soare.

Nu că ar fi vreun pericol să fac insolație, dar vremea a fost nefiresc de călduroasă în ultimele zile și nu pare să se schimbe. Uraaa!

Îl urmez pe Marcus la mașina lui unde, cu un gest cavaleresc, neobișnuit pentru el, îmi deschide portiera, iar eu intru înăuntru. Îl observ trăgând cu ochiul la picioarele mele și-mi trag fusta peste genunchi.

– Arăți minunat, spune el cu sinceritate.

– Mulțumesc.

Două biciclete sunt prinse de portbagajul mașinii și pornim pe drumul mai scurt dintre Rosslyn Hill și Hampstead. Heath este aglomerat ca de obicei când ajungem. În special duminica după-amiaza este ticsit. Ar fi trebuit să lăsăm mașina mai departe și să venim cu bicicleta până aici – ceea ce probabil că m-ar fi rupt – pentru că parcarea e îngrozitor de plină. Reușim să ne strecurăm cumva într-unul dintre mult râvnitele locuri și Marcus sare dintr-odată să desfacă bicicletele din spatele mașinii, in timp ce eu stau prin preajmă încercând să par utilă.

Când bicicletele sunt gata și sunt sprijinite de mașină, Marcus scoate un zmeu din portbagaj. Este unul mare, cu formă clasică, alb, pe care scrie cu litere mari negre TE IUBESC într-o inimă roșie. Dedesubt cu un marker negru Marcus a adăugat LUCY și doi pupici. Îmi zâmbește nesigur și spune:

– Pentru tine.

– Nu știu ce să spun.

Și chiar nu știu pentru că nu prevăzusem asta. Am crezut că vom fi pur și simplu prieteni din nou și nu eram pregătită pentru o împăcare romantică. Pe bune că nu eram.

– Atunci nu spune nimic, îmi spune. Hai să ne distrăm astăzi împreună. Cum făceam pe vremuri.

Marcus își leagă zmeul în spate și pornim, iar eu îmi ridic un pic rochia înainte să mă sui pe bicicletă. M-aș simți tare bine dacă mi-aș ridica-o până sus și mi-aș strânge-o ca pe niște pantaloni scurți, dar trebuie să fiu decentă. A trecut un secol de când n-am mai mers cu bicicleta și mă simt cam nesigură când ne îndreptăm spre Heath. Marcus și-a pus o mână pe șa ca să mă stabilizeze și ne facem drum pe pistă și apoi spre locurile largi, deschise și verzi. Gâfâind tare ajungem în sfârșit în vârf și apoi hohotind de râs zburăm la vale, cu picioarele sus, lăsând pedalele să se învârtă singure, zgâlțâindu-ne pe iarbă. Simt că ar trebui să cânt „Raindrops keep falling on my head" a la *Butch Cassidy și Sundance Kid.* La jumătatea drumului, când deja nu mai pot de râs și mă găsesc în pericolul mortal de a pierde controlul bicicletei și de a cădea, ne oprim să ne tragem sufletul și să admirăm priveliștea splendidă cu toată Londra la picioarele noastre. Vântul cald ne bate pe la urechi și cred că Marcus a avut o idee bună să aducă zmeul. Ne legăm bicicletele de cea mai apropiată bancă și apoi Marcus desface zmeul și-l întinde pe iarbă. După care îmi ia mâna și mă întreabă:

– Gata?

Încuviințez dând din cap și apoi, ținându-ne de mână, alergăm ca nebunii pe deal trăgând zmeul după noi.

– Mai repede, mă îndeamnă Marcus. Mai repede!

Dar eu mă hlizesc în continuare ca nebuna și fiind neobișnuită cu alergatul, abia mă mai țin picioarele, nici vorbă să pot alerga mai repede. Zmeul se ridică și zboară planat pe cerul fără nori, iar coada lui de panglici roșii flutură sub el.

– Fantastic, spune Marcus în timp ce-l privește copleșit.

– Ești cel mai tare la ridicat zmeie, îi spun.

Îmi pune o mână în jurul taliei și mă trage aproape de el.

– Ia-l, îmi ordonă.

– N-am ridicat niciodată un zmeu, îi spun.

– Atunci e timpul să remediem această groaznică deficiență pentru dezvoltarea ta socială. Nu ești niciodată prea în vârstă pentru a învăța să înalți un zmeu.

Îmi pune mosorul în mână și se lipește în spatele meu în timp ce mă ghidează să dau drumul sforii, iar zmeul se înalță tot și tot mai sus până când ajunge atât de departe încât abia mai pot desluși cuvintele TE IUBESC, LUCY. Simt un mic șoc când se termină sfoara de pe mosor și, având în vedere că brațele lui Marcus mă îmbățișează, mai simt încă un șoc care-mi amintește cât de familiară îmi este această atingere.

– Ține-l strâns, spune Marcus. Trebuie să dau un telefon scurt.

Și se îndepărtează de mine, vorbind în șoaptă la telefon. Mă întreb pe cine a sunat și, mă enervează că trebuie să recunosc asta, mă cuprinde un val de gelozie. Orice ar avea Marcus de mă atrage, se pare că nu vrea pur și simplu să dispară, deși de data asta chiar am crezut că l-am uitat.

Marcus se întoarce cu un zâmbet mulțumit.

– Ți-e foame?

Îmi chiorăie stomacul. Mâncarea îi lipsește aproape întotdeauna.

– Sunt un pic cam flămândă, recunosc eu.

– Bine, spune el și mă întoarce cu fața în partea cealaltă.

Pe deal sunt trei majordomi aranjați, la costum, care se îndreaptă încet către noi. Poartă pantaloni cu dungi fine și frac în stilul lui Jeeves, iar unul dintre ei cară un coș de nuiele, altul o pătură și cel din urmă o frapieră cu tot cu sticla aferentă.

– O, Marcus! spun râzând înduioșată.

Fostului meu prieten chiar îi place să facă lucrurile cu stil.

– M-am gândit să avem parte și de un picnic.

Strânge zmeul în timp ce trio-ul de majordomi ne aranjează picnicul. După ce au terminat se înclină frumos către noi, după care pleacă din nou spre pădure.

Marcus se aruncă pe pătura ecosez pe care au întins-o pe pământ și apoi îmi ia mâna ca să-l însoțesc. Îmi toarnă un pahar de șampanie și ciocnește cu al meu:

– Pentru noi.

Și chiar dacă nu sunt sigură că există într-adevăr un „noi", îi răspund cu aceleași sentimente.

– Pentru noi.

Marcus începe să desfacă legăturile de piele ale coșului.

– Este o idee minunată, spun eu. Mulțumesc.

Se oprește și oftează către mine.

– Meriți asta, spune. Îmi doresc doar să putem fi așa întotdeauna.

– Am putea, îi spun. Probabil că nu e momentul potrivit să spun asta, dar întotdeauna tu ai încurcat borcanele.

– M-am hotărât să nu mai fac asta, spune cu sinceritate. Trebuie să ai încredere în mine. M-am schimbat. Am petrecut destul timp singur ca să mă gândesc la lucruri serioase.

Mă privește lung și profund.

– N-am îndrăznit să te sun, Lucy. Nu-ți vine să crezi cât de tare m-a încurajat telefonul tău. Crede-mă, n-am de gând să ratez și ultima șansă.

N-am mai specificat că eu nu i-am dat o ultimă șansă. Tot ce mi-am dorit era să am un partener la petrecerea Targa, ca să nu par jalnică.

– Eu asta vreau, continuă el. Te vreau pe *tine.*

Deschid gura pentru a vorbi, dar nu-mi iese nimic.

Îmi pune degetele pe buze.

– Nu spune nimic acum, îmi zice. Hai să ne bucurăm de picnicul ăsta și de ziua de azi.

Începe să scoată farfuriile, șervețelele și tacâmurile.

Te poți aștepta ca un astfel de coș să fie plin cu somon afumat, un cocktail de măsline – pâine ciabatta, poate. Dar nu. Marcus știe că gustul meu în privința mâncărurilor nu e nici pe departe burghez. În schimb, coșul este plin de plăcinte cu carne de porc, pizza fierbinte înfășurată în folie, chipsuri Walkers și Pringles, cu brioșele mele preferate de la Paradisul Ciocolatei și în mica ladă frigorifică este o cutie de înghețată de la Ben & Jerry's cu fursecuri cu fulgi de ciocolată. Scoate cutia, iar eu îi răspund cu un binemeritat icnet laudativ.

– O, Marcus!

Zâmbetul lui Marcus este încrezător acum pentru că știe că mă are din nou la degetul mic. Iar eu îmi dau seama că nu am nicio putere să-i rezist. Nu pot face absolut nimic; bărbatul ăsta are o busolă care-l conduce mereu către miezul inimii mele.

Capitolul șaizeci și cinci

– DACĂ VEI ÎNCEPE SĂ TE VEZI CU MARCUS din nou, să știi că va trebui să te omorâm, spune Nadia.

– A fost doar o întâlnire, insist eu, și-mi adâncesc fața în ciocolata caldă ca să-mi ascund stânjeneala. Sper în van ca aburul să lucreze ca un fel de lifting facial cât timp mă aflu aici, având în vedere că toată harababura asta sentimentală își pune amprenta pe fața și pe inima mea.

A fost convocată o întâlnire de urgență a Clubului Iubitoarelor de Ciocolată. E prânz și am reușit să ne adunăm toate aici într-un timp foarte scurt. Nu că ar fi vreodată nevoie de prea multe motive să venim aici. Dacă lipsim mai mult de câteva zile, Clive și Tristan încep să se întrebe dacă nu cumva am fost răpuse toate de vreo boală produsă de lipsa ciocolatei din organism. În privința mea nu prea e cazul. Am consumat cantități uriașe de ciocolată gândindu-mă la cum au evoluat lucrurile cu Marcus. Trebuia să primesc un sfat imparțial. Dar am uitat că membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată nu sunt deloc imparțiale când vine vorba despre Marcus. Avem un platou cu negrese cu nuci între noi, iar Nadia ia una.

– O întâlnire, spun, mai mult pentru mine, decât pentru fete. Nimic mai mult.

– O întâlnire care a presupus și un picnic plănuit în cele mai mici amănunte și un zmeu cu TE IUBESC, LUCY pictat pe el? intervine Chantal.

– Bine. A fost o întâlnire destul de romantică.

Mă vânzolesc sub privirile lor mustrătoare.

– Dar nu-i nimic mai mult de atât.

– Așadar nu o să te mai întâlnești cu el? întreabă Nadia.

– Nu chiar, îi spun și apoi mă hotărăsc să mărturisesc înainte să-și dea seama singure care-mi sunt intențiile. Sunt conștientă de consecințele pe care le pot avea minciunile.

– Nu mă *întâlnesc* cu el în sensul ăla. Luăm cina în seara asta împreună, dar doar ca să ne împrietenim din nou înainte de petrecerea de la Targa. După asta *chiar* s-a terminat.

– Ai fi putut să ne iei pe una dintre noi să te însoțim, sugerează foarte folositor Autumn. Mi-ar fi plăcut să merg. Nu am ocazia să mă îmbrac elegant prea des.

Mă întreb dacă există rochii de seară din pânză topită.

– Și în plus mi-ar mai fi alungat gândul de la plecarea neașteptată a dragului meu frate.

Autumn tocmai s-a întors de la Heathrow unde și-a luat rămas bun de la fratele ei Richard pentru viitorul apropiat. Are ochii înroșiți de la plâns și nu vrea să ne spună întreaga poveste despre unde a fost și ce a făcut Richard. Știm totuși că a plecat la o clinică de reabilitare – așa că ăsta ar trebui să fie un semn bun, nu-i așa? Se îndoapă cu negrese fără să se mai gândească la oamenii care mor de foame – un semn sigur că nu-i în apele ei.

– Nu pot să merg cu o femeie. O să creadă toţi că sunt lesbiană.

Vorbesc mai în şoaptă în caz că Tristan şi Clive trag cu urechea la conversaţia noastră – ceea ce, fiind gay, fac cu siguranţă.

– Nu că aş avea ceva împotriva homosexualilor, spun eu. Doar că nu vreau să fiu astfel. Şi mai sunt şi la vârsta aia ciudată. Dacă începi să ai pauze lungi între iubiţi, imediat se spune că eşti pe invers.

Autumn pare şocată.

– Nu poţi să spui asta!

Tocmai de-asta nu pot duce o fată cu mine la petrecere, pentru că voi stârni genul de epitete incorecte politic care vor fi folosite în întreaga companie la adresa mea, şi n-aş mai fi în stare să dau ochii cu colegii.

– Ţi-ai fi dorit să ne petrecem seara fiind privite cu subînţeles, ca şi când am şti mult prea multe una despre bikinii celeilalte?

– Nu, recunoaşte Autumn.

– Nici eu.

– Ai fi putut să mergi cu Jacob, sugerează Chantal.

Ştiam că o să spună asta.

– Te rog să nu mai deschizi subiectul.

Dezaprob vehement dând din cap.

– După tot ce s-a întâmplat, nu mai vreau să am de-a face cu Jacob.

– Nici eu, spune Chantal, încercând să detensioneze atmosfera. Adică nu prea.

Aruncă un zâmbet în direcţia mea.

– Şi-a schimbat profesia şi încă întreabă de tine, Lucy.

– Bine, transmite-i salutările mele. Sper că-i merge bine cu ocupația lui actuală.

Avem în continuare o relație destul de tensionată de când am avut revelația cunoștinței pe care o aveam în comun, cu mai sus-numitul Jacob, iar eu chiar nu mai vreau să știu ce face sau nu face Chantal cu el, dar mă străduiesc să nu las acest lucru să ne afecteze prietenia. Fără nicio îndoială, Chantal *este* o prietenă foarte bună. Ea și Nadia și-au creat o atmosferă plăcută în noul lor apartament și se pare că se împacă foarte bine. Astăzi l-au adus și pe Lewis cu ele, care acum stă cuibărit foarte confortabil pe canapea lângă Chantal. Când eram cu Nadia la tejghea să ne alegem negresele, Nadia mi-a povestit că Chantal insistă să-i citească ea povestea dinainte de culcare în fiecare seară și că și-a petrecut aproape întreaga zi de sâmbătă învățându-l cum să picteze cu degetele. Nu-i o schimbare prea rea pentru o persoană care spunea că urăște copiii. Zâmbesc în sinea mea și-mi spun că Chantal și Lewis par destul de atașați unul de celălalt. Fiul Nadiei are propria lui farfurie cu ciocolată cu care să se distreze (e plăcut să observăm cum creștem pe lângă noi următoarea generație de dependenți de ciocolată) și stă cuminte, preocupat cu răsfoitul unei cărți, chiar dacă-i pică ochii de oboseală.

– Ai grijă.

Nadia mă bate ușor pe genunchi.

– Nu vrem să te cuprindă din nou vraja lui Marcus. Următorul pas va fi să *te culci* cu el, în sensul primar al cuvântului, spune Nadia imitându-mă. Apoi o să înceapă din nou tot vârtejul ăla emoțional. Ascultă o persoană trecută prin așa ceva.

– Dar pare atât de diferit de data asta, spun eu încercând să mă apăr. Nu a mai fost niciodată atât de atent față de mine.

– Lucy, draga mea, spune Chantal. Cântărește cu multă atenție. Este vremea să ai și tu un pic de noroc, dar Marcus nu are un palmares prea bun. O să te rănească din nou și nimeni nu merită să i se frângă inima de atâtea ori. Mai ales nu de același bărbat.

– Tu ce crezi, Autumn?

– Cred că trebuie să mai mâncăm niște ciocolată, spune ea, evitând întrebarea, ia platoul și se îndreaptă spre tejghea.

Deci dragele mele prietene au respins în unanimitate ideea. Știu că trebuie să am încredere în instinctele lor – hai să recunoaștem, niciuna dintre ele nu poate fi mai slabă de înger decât mine. Dar dacă l-ar fi văzut pe Marcus ieri, cât de grozav a fost, atunci probabil că le-ar trece prin cap, ca și mie, că poate, doar poate, s-a schimbat.

Capitolul șaizeci și șase

MI-AM CUMPĂRAT O ROCHIE BESTIALĂ ȘI NIȘTE pantofi cu toc ucigători. Abia a început seara și deja am bătături și degetele înțepenite. Și rochia îmi este atât de strânsă pe corp – ca să folosesc un eufemism pentru al naibii de strâmtă – încât aproape că nu mai pot respira. Nu știu pe cine am vrut să impresionez cumpărându-mi-o, dar știu că mi-am dorit să arăt perfect în această seară. Și nu doar pentru că ar fi prima apariție a Cuceritorului înapoi la Targa, iar eu sunt, nu se știe din ce motiv, foarte nerăbdătoare să-l revăd. Și să văd totodată dacă vine însoțit de șarlota de Charlotte.

Marcus și eu ne-am întâlnit din nou în ultimele săptămâni. A fost un iubit model și, sinceră să fiu, mă sperie. Este atât de atent cu mine încât s-a metamorfozat de-a dreptul într-un hărțuitor. Ne-am întâlnit tot timpul începând cu minunata zi de la Hampstead Heath și mi-a făcut curte – dacă nu cumva ăsta e un cuvânt prea demodat – fără încetare. Am avut mai multe cine romantice, decât am avut vreodată cine fierbinți. Chiar și eu am început să mă plictisesc de privirile visătoare pe care ni le aruncăm deasupra budincii de ciocolată pe care o împărțim. Va trebui să țopăi împreună cu Davina încontinuu în următorii cinci ani ca să reușesc să ard toate caloriile pe care le-am consumat în numele iubirii. Poate că din cauza asta mica mea rochie

bestială mă strânge mai tare decât mă strângea când am cumpărat-o.

Pare ciudat să fim din nou un cuplu după ce eu am declarat definitiv că nu mai suntem împreună. O fi oare chiar iubire? Există cu siguranță o părticică din mine care nu se poate relaxa de data asta. Poate că încrederea mea în Marcus a fost distrusă prea tare de-a lungul anilor, cu toate că încep să-mi recapăt câte un pic din ea. Oare chiar poate dura această „lună de miere"? Dar după toată povestea cu Jacob și cu cariera lui excentrică, oare în cine mai *pot* avea încredere? Oare e mai bine să fiu condamnată și să rămân lângă Marcus? Măcar lui îi cunosc toate defectele. Și, cine știe, poate că de data asta chiar s-a schimbat. Am de gând să nu-mi mai analizez relațiile pentru că oricum nu funcționează niciodată, așa că o să mă las dusă de val.

Petrecerea are loc într-o sală mare de banchete din apropierea biroului și este decorată în culorile corporației, albastru marin și argintiu. Responsabilitatea mea a fost să găsesc baloane, pancarte, tunuri cu confetti, pălării amuzante, cadouri personalizate în nuanțele mai sus amintite, iar picioarele mă omoară pentru că am supravegheat toată ziua aranjarea baloanelor și fixarea pancartelor. Locul arată minunat. Helen, hoașca șefă de la departamentul de Resurse Umane, a angajat o formație și un DJ destul de cunoscut – de care n-am auzit niciodată – ca să anime petrecerea. Eu și Marcus stăm la marginea mulțimii. Sunt neliniștită pentru că totul trebuie să meargă bine, iar el mă ține strâns de mână ca să mă liniștească. Bem șampanie roz cu mult entuziasm. Eu știu de ce beau atât de repede de

parcă mi s-ar învechi alcoolul în pahar, dar nu sunt sigură de ce face Marcus asta.

– Ți-am mai spus că te iubesc? mă întreabă el încet, strângându-mă de degete.

– Nu în ultimele zece minute, îi răspund zâmbind.

– Ei bine, te iubesc, îmi spune prietenul meu. Arăți minunat.

Încă încerc să respir în rochia mea. Apoi, chiar în momentul în care expir furtunos, eforturile mele sunt oprite de apariția Cuceritorului, care pășește cu ajutorul cârjelor. Luând o gură de șampanie, observ că s-a străduit destul de mult pentru această seară. Arată minunat în costumul lui de seară și îi reușește chiar și un gest curtenitor și sofisticat, chiar dacă este împiedicat de dispozitivele medicale și, din cauza ghipsului, unul dintre cracii pantalonului este tăiat până deasupra genunchiului. Nu văd nici urmă de șarlota de Charlotte. Cuceritorul scanează încăperea de parcă ar căuta pe cineva – poate pe jigodia de ea. Este înconjurat aproape instantaneu de un grup de binevoitori care-l lovesc pe spate ca și când a navigat de unul singur pe întreg Atlanticul. Mă înec cu șampania, dar reușesc să scap de bulele din nas, iar Marcus mă lovește și el peste spate, dar în alt scop.

– Ar trebui să merg să-l salut pe șeful meu, îi spun când am terminat de tușit. Să văd cum se simte.

– Ăsta e tipul pe care l-ai răsturnat pe pista de carting? întreabă Marcus.

– Chiar el.

Se încruntă puțin.

– E mai tânăr decât mi-aş fi imaginat, spune prietenul meu. Şi arată mult mai bine.

Nu i l-am descris pe Cuceritor lui Marcus ca pe un boşorog, dar nici nu i-am spus exact cât de bine arată domnul Aiden Holby.

– Vino să-l cunoşti, îi spun lui Marcus.

– Poate mai târziu, spune el încruntându-se şi mai tare. Du-te tu. Te aştept aici.

– Bine, îi spun. Mă întorc repede.

Îl las pe Marcus stând pe canapea şi mă îndrept spre Cuceritor. De acum gaşca de tipi care veniseră să-l salute începuse să se disperseze uşor şi când au văzut că mă apropii şi cei puţini care mai rămăseseră au început să se îndepărteze, având în vedere că sunt toţi foarte conştienţi că eu sunt responsabila situaţiei neplăcute în care se afla Aiden. Probabil că s-au speriat că ar putea avea loc vreun scandal.

Cuceritorul îmi zâmbeşte cu un aer de învingător.

– Bună, Frumoaso.

– Bună ţie, spun eu. Cum te descurci?

Amândoi aruncăm priviri piezişe cârjelor lui.

– Sunt un expert în cârje de acum, dar o să fiu fericit când o să-mi dea ghipsul jos, spune oftând. Mă mănâncă ca naiba.

– Îmi pare foarte rău.

– Nu începe din nou, mă avertizează Cuceritorul. S-a terminat. O să ne amintim amândoi de asta şi o să râdem. Într-o zi.

Este o mică sclipire în ochii lui care-mi spune că nu-mi poartă ranchiună pentru acest mic accident.

– Mulţumesc pentru proviziile de ciocolată pe care mi le-ai trimis cu regularitate, îmi spune. Le-am apreciat foarte tare. Am avut o convalescenţă foarte gustoasă.

– Măcar atât puteam face.

N-am avut ocazia să vorbim ca lumea în ultimele săptămâni. Conversaţiile noastre s-au rezumat mai mult la probleme de serviciu şi i-am trimis acasă, prin curier, colete mari cu acte şi ciocolată.

– Unde e Charlotte, întreb fără să mă mai pot abţine.

– Vine mai târziu, spune Cuceritorul. Cu altcineva.

– A!

Simt că roşesc.

– N-a putut suporta viaţa cu un biet schilod, îmi spune.

– Mi se pare destul de josnic, spun eu ca o mare moralistă.

– În clipa în care ameţitorul vârtej al vieţii noastre sociale s-a oprit, n-am mai văzut nici picior de ea.

– Îmi pare rău...

– Încetează să-ţi mai ceri scuze, Frumoaso, îmi spune Cuceritorul cu fermitate. Nu a fost în niciun caz vina ta.

– Eu aş fi stat cu tine, îi spun eu roşind mai tare de jenă.

– Ştiu că ai fi stat.

Ochii lui strălucesc din nou.

– Poate că o să îmi acorzi un dans, mai târziu, ca să te revanşezi faţă de mine. Totuşi va trebui să fie unul foarte *lent.*

Chicotesc cu nervozitate.

– Am venit cu Marcus aici, îi spun privindu-l pe Marcus peste umăr. Își ridică paharul de șampanie în direcția noastră. Marcus, prietenul meu.

– A, spune Cuceritorul și pare puțin mai mult decât dezamăgit. Asta înseamnă că v-ați împăcat?

– Da. Da. Adică într-un fel. Nu aveam cu cine veni...

Nu prea știu cum să explic acest lucru. Nu pot să-i spun Cuceritorului că singurul motiv pentru care eu și Marcus suntem împreună este că n-am putut suporta gândul de a veni singură aici și de a-l vedea pe el și pe șarlota de Charlotte simțindu-se bine. În schimb oftez în mine însămi și bâlbâi:

– Și suntem... Da. Suntem din nou împreună.

– Atunci poate altă dată.

– A. Da. Sigur, bolborosesc eu fără să mă mai pot opri.

– Ar trebui să mă întorc la Marcus.

– Ar trebui să țopăi și eu atunci, spune Cuceritorul destul de trist. Să ai o seară plăcută.

– Mulțumesc, îi răspund eu formal. Și tu.

Se apleacă și mă sărută pe obraz șoptindu-mi:

– Apropo, arăți minunat.

Se întoarce cu o săritură stângace și se îndepărtează cu greu în timp ce eu am rămas pe loc, atingându-mi cu mâna locul în care au fost mai devreme buzele lui.

Capitolul șaizeci și șapte

SUNT STRAȘNIC, GROZAV, DESĂVÂRȘIT de beată. Pantofii mei ucigași au dispărut, nu știu unde, și acum nu mai simt nicio durere. Niciun fel de durere. Dacă succesul s-ar putea măsura în stadii ale beției și depravării, atunci petrecerea a avut un succes *imens*. Până și hoaștele de la departamentul de resurse umane sunt fericite.

Formația, tribut celor de la Blues Brothers, cântă ritmat și la fel de ritmat dansez și eu. Sunt cu Marcus pe ringul de dans și ne dăm relaxați în spectacol pe „Mustang Sally". În timp ce mă zbânțui îl observ pe Cuceritor care stă pe marginea ringului de dans cu piciorul în ghips întins pe un scaun. Ni se întâlnesc ochii și-mi aruncă o privire îndurerată și plină de regret. Pare mult mai treaz decât mine și mă cuprinde un val scurt de seriozitate în adâncul stării de confuzie datorate beției. Pentru un moment mă gândesc în sminteala mea că ar fi fost drăguț să stau acolo tăcută lângă Cuceritor decât să mă zbânțui și îi trimit un zâmbet cald. Când îmi răspunde la zâmbet, Marcus mă înșfacă de braț și mă învârte din nou. Prietenul meu mă rotește pe un twist în genul *Strictly come dancing*, iar eu mă învârt nebunește ca-ntr-un vârtej, cu toate că picioarele mele sunt destul de nesigure. Dintr-odată simt că alunec pe podea și-mi pierd echilibrul. Mi se încâlcesc picioarele și mai mult cu entuziasm decât cu grație mă trezesc îndreptându-mă direct spre

Cuceritor. Mă împiedic în propriile mele tocuri și cu o bufnitură puternică aterizez cu tot corpul în poala lui.

Cuceritorul mă prinde incredibil de bine, cu toate că nici el nu este în toate capacitățile fizice. Brațele lui puternice sunt în jurul taliei mele, ținându-mă strâns lângă el, altfel aș fi căzut pe podea și m-aș fi făcut și mai tare de rușine.

– Mulțumesc, îi rostesc.

– Nicio problemă, Frumoaso, spune și-mi zâmbește. Ai progresat în tehnica de rafting. De data asta ai zece din zece la interpretare artistică. Încerci să-mi rupi și celălalt picior?

– Trebuie să plec, îi bolborosesc eu.

Mi-ar plăcea să mă ridic și să-i dezmierd fața, chiar dacă o văd ca prin ceață. Poate să le dau și buzelor ăstora atât de senzuale un sărut mare și gras.

Apoi îi simt brațele lui Marcus ridicându-mă.

– Mersi, prietene, îi spune Cuceritorului. Dar i-o spune destul de tăios.

Iubitul meu mă trage în mijlocul ringului de dans și ne continuăm zbânțuiala, dar mai potolit – încă simt ochii Cuceritorului urmărindu-mă când se termină melodia.

Pentru că părem toți destul de epuizați după efortul depus, formația tribut celor de la Blues Brothers încetinește ritmul și trece la acordurile mai domoale ale melodiei „Have I told you lately that I love you?"

– Această melodie este o dedicație specială pentru Lucy Lombard, anunță cântărețul cu ochelari de soare și apoi urmează un ropot de aplauze politicoase în timp ce eu trec prin patruzeci de nuanțe de roșu.

– Mulțumesc, spun eu. E foarte drăguț.

– Te iubesc, îmi spune el cu sinceritate. Tu mă iubeşti?

Nu este momentul acum să dăm glas dubiilor despre proaspăt reînnoita noastră relaţie sau să discutăm despre nuanţele semnificaţiei iubirii, dar nu pot perturba comportamentul lui Marcus din ultimul timp. E clar că a citit ghidul *Cum să fii un iubit minunat*. Aşa că spun:

– Da, iar el mă strânge atât de tare încât mă lasă fără suflare.

– Nu ştii cât de mult mi-am dorit să aud asta din nou.

Îi tremură vocea de emoţie când rosteşte asta.

Versurile lui Van de Man mă fac să visez cu ochii deschişi şi încerc să nu mă uit prea mult la Cuceritor să văd dacă încă mă priveşte în timp ce ne clătinăm în cercuri neregulate. Dar de câte ori arunc o privire în direcţia lui, mă priveşte fix şi el. După ce se termină melodia, Marcus mă strânge în braţe şi spune:

– Mă întorc imediat.

Mă lasă singură pe ringul de dans în timp ce restul cuplurilor se împrăştie. Dau să plec şi mă gândesc să merg să stau de vorbă cu Cuceritorul, dar apoi cântăreţul spune din nou ceva:

– Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi acordaţi o clipă de atenţie.

Uitându-mă înapoi la scenă, observ că Marcus stă lângă el şi pare destul de emoţionat.

Spre groaza mea, Marcus ia microfonul. Totul mergea atât de bine – la ce dumnezeu ştie Marcus să cânte? Nu mi-a spus că avea de gând să facă asta. De fapt nici măcar nu ştiu ce are de gând să facă! Îmi vine să fluier la el să

coboare de pe scenă şi să nu se mai dea în spectacol, dar este mult prea departe. Apoi spune:

– Şi asta este tot pentru Lucy, după care începe să cânte.

Habar nu aveam că Marcus *poate* cânta – în afară de a fredona acceptabil o melodie la duş.

Stau de una singură în mijlocul ringului de dans în vreme ce restul angajaţilor Targăi au format un cerc în jurul meu. Se leagănă pe muzică în timp ce Marcus începe să interpreteze incredibil de bine „Three times a lady", melodia formaţiei Commodores. Bărbatul ăsta s-a uitat mult prea mult la *X Factor*. Îl ţintuiesc cu privirea şi nici măcar nu îndrăznesc să trag cu coada ochiului în direcţia Cuceritorului. Cine ştie ce gândeşte despre asta! Nici măcar nu sunt sigură ce gândesc *eu*.

După ce Marcus termină, câteva ore mai târziu după părerea mea, probabil că a cântat varianta mai lungă – toată lumea din jurul meu începe să aplaude frenetic. Mă alătur şi eu. Chiar a cântat bine. Dar aplaud şi pentru că mă bucur că s-a terminat. Marcus face o plecăciune şi apoi un semn că vrea linişte. După ce toată lumea a tăcut, spune:

– Lucy Lombard vrei să-mi acorzi onoarea de a-mi deveni soţie?

Mai multe aplauze, în vreme ce impactul vorbelor lui mă izbeşte direct în faţă şi mă dezmeticesc dintr-odată. Sunt sigură că am rămas cu gura deschisă, dar totuşi nu reuşesc să îngăim niciun sunet. Se pare că mi se întâmplă mereu asta cu Marcus. Nu-mi vine să cred că tocmai m-a cerut de nevastă. În faţa acestei mulţimi! Stă pe scenă aşteptând, iar bietul meu creier zăpăcit din cauza şampaniei nu poate

înțelege asta. Marcus, trădătorul, mincinosul, cel care are fobii la angajamente, tocmai m-a cerut!

Aplauzele din jurul meu s-au transformat într-o bătaie ritmică din palme, iar mulțimea începe să scandeze:

– Da! Da! Da!

Marcus mă privește în continuare plin de speranță. Colegii mei nu mai au putere să mă mai îndemne, așa că în încăpere se lasă tăcerea. Atât de liniște încât îți poți auzi răsuflarea. Eu sunt în stare de șoc.

Iubitul meu își udă nervos buzele.

– Lucy?

Apoi, printr-un miracol, îmi regăsesc vocea și spun:

– Da.

Toți petrecăreții încep să ovaționeze. Marcus sare de pe scenă și aleargă către mine, căzând în genunchi la picioarele mele. Strigătele se întețesc. Din unul dintre buzunarele sale scoate un inel imens și strălucitor de logodnă. Sinceră să fiu e mai mare decât globul disco strălucitor care atârnă din tavan. Este un smarald enorm, cu tăietura prințesă, înconjurat de mici diamante. Marcus mi-l strecoară pe deget. Este un pic strâmt, dar intră dacă e împins un pic.

– Sper să-ți placă.

– E minunat, spun eu.

Și chiar este. Nu este diamantul simplu pe care l-am visat mereu, dar este chiar minunat și trebuie să-l fi costat pe Marcus o mulțime de bani. Gura mi-este uscată când spun:

– Mulțumesc.

Marcus mă îmbrățișează. Nu mă pot abține să nu mă uit peste umărul lui la Cuceritor, care își ridică palmele și bate de câteva ori, dar zâmbetul lui este trist.

– Te iubesc, îmi șoptește Marcus în ureche.

Nu prea îmi dau seama ce se întâmplă, dar știu sigur că binevoitoarele membre ale Clubului Iubitoarelor de Ciocolată mă vor ucide pentru asta. Ar trebui să fiu în culmea fericirii, dar sunt într-o stare în care nu mai pot avea nicio reacție. Asta mi-am dorit, nu-i așa? Asta mi-am dorit dintotdeauna.

Formația începe să cânte o variantă zgomotoasă, rock'n'roll, a melodiei „I'm getting married in the morning" și toată lumea ni se alătură, țopăind ca nebunii pe ringul de dans.

Marcus, beat de fericire, mă rotește încolo și încoace. Și în timp ce mă învârt amețită, cu creierul zbuciumat, observ că nu mai e nici urmă de Cuceritor prin preajmă.

Capitolul șaizeci și opt

IMEDIAT DUPĂ CE MARCUS mi-a pus inelul pe deget, a trebuit să facem câteva ture ca să le arătăm tuturor noua mea bijuterie. Până și hoaștele de la Resurse umane sunt impresionate – chiar dacă sunt la fel de verzi ca smaraldul meu când ne gânguresc felicitările printre dinți. Tot nu este nicio urmă de Cuceritor și presupun că a plecat imediat după spectacolul neașteptat și surprinzător dat de Marcus. Simțeam că aș fi vrut să-i spun ceva lui Aiden, dar nu eram sigură ce. Poate e mai bine că a plecat.

Noul meu logodnic – ce ciudat sună? – mă grăbește să plecăm de la petrecere și ieșim în stradă. O petrecere pe care o s-o țin cu siguranță minte mult timp de-acum înainte.

În fața sălii de banchete ne așteaptă un taxi ricșă decorat cu baloane albe, iar șoferul este splendid, îmbrăcat într-un costum alb în locul toaletei obișnuite, adică blugi și un tricou ponosit. Marcus mă ajută să iau loc și pornim. Acum suntem plimbați pe două roți pe străzile Londrei și avem pahare de șampanie în mână. Mașinile ne claxonează, dar în sensul „mișcați-vă odată!" Seara este călduroasă, dar o adiere rece de vânt începe să-și facă simțită prezența. Marcus mi-a dat haina lui, pe care o am acum pe umeri. Mahmureala se pare că își face apariția destul de repede pentru că durerea de cap fluctuează și mi-e un pic greață. Mă trage înspre el, iar eu mă cuibăresc lângă iubitul meu

– logodnicul – chiar dacă mă simt în continuare straniu de detaşată.

– Nu ştiam că poţi cânta, îi spun.

– Am luat lecţii, îmi răspunde el.

– Doar pentru mine?

Aprobă dând din cap.

– Sunt impresionată.

– Speram să fii.

Marcus mă petrece cu braţul în jurul taliei.

– Repertoriul meu este totuşi foarte limitat. De fapt ăsta este singul cântec pe care-l pot interpreta.

Râd.

– A fost foarte drăguţ din partea ta că te-ai străduit atât de tare.

Mă priveşte în ochi şi mă mângâie cu degetul pe obraz.

– Voiam să fiu sigur că o să spui da.

Mă întreb dacă din acest motiv a ales un loc public ca să mă ceară. Sau pur şi simplu aşa este Marcus.

– M-am gândit să ne căsătorim cât se poate de repede, spune el. Nu văd niciun motiv ca să mai amânăm.

Ca să fiu sinceră, nici eu – chiar dacă numai gândul la asta îmi face stomacul să mi se strângă. *O să mă căsătoresc. Cu Marcus.* Poate că dacă o să repet acest lucru de mai multe ori, o să încep să cred.

– Mi-ar plăcea o nuntă iarna, continuă Marcus.

Iarna nu este prea departe.

– Nunţile de primăvară sunt mai drăguţe, îl contrazic.

– M-am gândit să dăm o petrecere *imensă*, spune logodnicul meu (încă nu mă pot obişnui cu acest cuvânt). Nu vreau să facem nicio economie. Vreau să fie acolo toţi

prietenii și rudele noastre, să mă vadă declarându-mi iubirea pe care ți-o port.

Eu mi-am dorit mereu să mă strecor pe o plajă cu nisipuri albe pentru o nuntă liniștită, undeva departe de frecușul cotidian.

– Am putea să organizăm mai restrâns, mai intim.

– În niciun caz, spune Marcus. Acum că am hotărât să facem asta, o s-o facem cu stil!

Mă gândesc că ar trebui să-mi sun părinții rătăcitori să le dau vestea cea mare, dar acum nu sunt în stare. Oricum e cam târziu. Mâine o să fie destul de bine. L-au întâlnit pe Marcus doar de câteva ori, dar știu că-l plac foarte mult. Mai ales că nu le-am spus niciodată de câte ori mi-a frânt inima în ultimii ani. Lucrurile pe care nu le știi n-au cum să te afecteze – nu-i așa? Nu vreau să le dau niciun motiv de îngrijorare în privința mea. Dar n-ar trebui să am astfel de gânduri negative acum. E vremea să mă bucur. Ar trebui să le sun și pe membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată, dar prefer să le dau vestea față în față. Știu că au dubiile lor cu privire la sinceritatea lui Marcus, dar sunt sigură că vor fi absolut încântate pentru mine – după ce vor afla că asta îmi doresc cu adevărat.

– Te iubesc, spune Marcus cu blândețe. Vreau să-ți spun asta în fiecare zi din viața mea.

Se lasă cu trupul pe mine și mă sărută pasional. Îmi scapă un oftat. Aș vrea să mă relaxez, dar dintr-un oarecare motiv mă cuprinde un val de panică. O să mă căsătoresc. *O să mă căsătoresc*. În timp ce închid ochii și încerc să mă las purtată de pasiunea delicată a lui Marcus, îmi apare expresia tristă de pe chipul Cuceritorului.

Capitolul șaizeci și nouă

JALUZELELE DE LEMN SUNT TRASE și semnul ÎNCHIS este pe ușa Paradisului Ciocolatei. Este seara următoare petrecerii, iar eu încă mă lupt cu mahmureala. Mi-am petrecut întreaga zi la Targa arătându-mi inelul de logodnă și muncind foarte mult. Cuceritorul n-a apărut astăzi la birou și nu mi-a răspuns la telefoane – care erau bineînțeles toate urgente și, bineînțeles, legate de serviciu – dar se pare, hoașca șefă de la departamentul de Resurse umane mi-a spus, că se va întoarce la serviciu de luni. Toate membrele de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată s-au cuibărit în jurul meu, inclusiv Clive și Tristan.

– Ei? spune Nadia. Dă-i drumul. Care e marea veste pentru care ne-ai chemat aici?

Inspir adânc.

– Mă mărit.

Urmează un moment de liniște la masă, toată lumea este uimită – lucru la care mă așteptam într-un fel. Și când mi-am sunat părinții reacția a fost tot una de amuțire. Oamenii se căsătoresc mereu, dar e clar că prietenii mei apropiați și rudele mele nu s-au gândit că mi se poate întâmpla una ca asta până și mie.

Până la urmă Clive sparge gheața și bate din palme. Am sărit toți.

– Aduc șampania, spune el.

Ne uităm toţi la el inexpresivi.

– Sărbătorim, nu? întreabă ezitând.

Nadia mă priveşte.

– Chiar sărbătorim?

– Bineînţeles! exclam eu. Mă căsătoresc.

– Cu Marcus, adaugă Chantal.

– Nu dovedeşte oare asta că s-a schimbat?

Între prietenele mele are loc un schimb de priviri îngrijorate care arată că nu sunt convinse.

– A fost minunat, le spun. Mi-a cerut mâna la petrecerea companiei. S-a urcat pe scenă şi mi-a cântat o melodie.

– Marcus a făcut asta?

Nadia pare şocată.

– Şi apoi ne-a aşteptat o ricşă care ne-a plimbat prin Londra. A fost foarte romantic.

Autumn mă prinde de mână.

– Sună extraordinar, Lucy, spune ea. Mă bucur pentru tine.

Apoi le priveşte, aş putea spune chiar duşmănos, pe celelalte.

– *Toate* ne bucurăm. Nu-i aşa?

– Suntem încântate, spune Nadia schimbându-şi dintr-odată tonul. Cred că a avut loc un schimb de lovituri pe sub masă. Hai să aruncăm o privire inelului atunci.

Îmi ridic bijuteria.

– Mamă! exclamă Chantal. O persoană care cheltuie suma asta de bani trebuie să fie într-adevăr serioasă. Este foarte frumos.

Admir şi eu inelul din nou. Începe să-mi placă din ce în ce mai mult. Chantal vine şi mă îmbrăţişează.

– Felicitări, Lucy. Nu ne băga în seamă pe mine și pe Nadia. Cred că faptul că ne-am înstrăinat de curând de bărbații noștri ne-a făcut să ne transformăm în niște muieri cinice.

– Are dreptate, aprobă Nadia. Tu și Marcus aveți la fel de multe șanse să reușiți cum are toată lumea în vremurile noastre.

Îl iau ca pe un compliment.

– Aduc șampania aia, spune Clive oftând ușurat.

Se ridică și Tristan.

– Era bine dacă ne spuneai, aș fi făcut ceva special. Sper că ne lași pe noi să-ți facem tortul de nuntă, nu-i așa?

– Ar fi minunat, spun eu, chiar dacă încă nici nu mi-a trecut prin cap tortul de nuntă. Clive și Tristan dispar amândoi fericiți în depozitul magazinului.

– Ați stabilit o dată? întreabă Autumn.

– Nu încă, îi răspund. Marcus vrea să ne căsătorim cât de curând posibil, dar eu nu vreau să grăbesc lucrurile. Vreau să fie bine.

Prietenele mele mai schimbă niște priviri. De data asta îmi sugerează că ar trebui să-i dau drumul cât mai repede. Dar, sincer, am nevoie de timp ca să mă obișnuiesc cu situația actuală. După toate suișurile și coborâșurile o să fiu în sfârșit mireasă, așa că aș prefera să o iau încet și să savurez momentul.

Clive apare cu o sticlă de șampanie și niște pahare. Tristan îl urmează cu o prăjitură cu ciocolată și caramel. Nu-mi dau seama care dintre ele mă încântă mai tare. De fapt cred că știu. Pun prăjitura chiar în fața mea.

– Folosește-ți antrenamentul, spune Tristan înmânându-mi un cuțit. Hai. Taie prăjitura.

Fac cum mi se spune și reușesc să fac spectaculoasa mișcare de a introduce cuțitul prin prăjitura densă, glazurată cu caramel. Toată lumea bate din palme. Simt că-mi dau lacrimile. Aș putea cu siguranță să mă obișnuiesc să fiu în centrul atenției. Tristan îmi ia prăjitura și o taie ca un expert în felii mari. Ne cunoaște deja prea bine capacitățile ca să știe că nu suntem niște femei de porții mici. Apoi ne-o împarte.

– E minunată, spun eu luând prima înghițitură. Poate că ar trebui să aleg un tort de ciocolată și caramel la nunta mea.

– Mi se pare perfect și mie, spune Nadia.

– A fost și Cuceritorul la petrecere? întreabă Chantal.

– Da.

Dintr-odată prăjitura mi se pare îngrozitor de dulce.

– Și e fericit pentru tine?

– Nu știu, bolborosesc eu. Nu a spus nimic.

Acum am cu siguranță lacrimi în ochi. Îmi pun prăjitura pe masă. Cum aș putea să le spun că nu suport să mă gândesc la expresia tristă de pe chipul lui din momentul în care am spus da? Cum aș putea să le spun că reacția Cuceritorului mă deranjează mult prea tare având în vedere situația în care mă aflu? Tot ce pot face este să trec peste acest sfârșit de săptămână și apoi o să descopăr ce gândește când se va întoarce, luni, la serviciu.

– Sunt convinsă că o să fie încântat, le mint. De ce n-ar fi?

Și trebuie să-mi pun această întrebare chiar și mie – de ce n-ar fi? Eu n-aș fi fost încântată dacă Cuceritorul ar fi anunțat că se căsătorește cu șarlota de Charlotte? Iar răspunsul este: *nu, nu aș fi fost*.

Capitolul șaptezeci

SUNTEM ÎN MAȘINA LUI MARCUS ȘI GONIM spre o zonă de la țară. Din casetofon zbiară melodia celor de la Maroon 5, *Songs about Jane*. E impresionant să iubești atât de tare pe cineva încât să compui un întreg album dedicat acelei persoane – chiar dacă relația s-a terminat până la urmă îngrozitor de urât. (Nu se întâmplă oare la fel cu toate?) Poate că ăsta va fi următorul gest măreț al lui Marcus. În loc să cânte melodii sentimentale, să înceapă să le și compună. Ridicând atât de sus ștacheta ultimelor noastre întâlniri, mă întreb ce va urma să mai facă pentru a menține romantismul la aceleași cote. Oare restul vieții mele cu el va fi reversul? Îmi alung acest gând.

– E un loc minunat, spune Marcus tare, pentru a acoperi melodia. O să-ți placă. Știu că o să-ți placă.

Mergem să vedem un loc de nuntă de care s-a îndrăgostit Marcus. Drumul pare familiar, dar Marcus nu vrea să-mi spună unde este – vrea să fie o surpriză. Mă rog ca asta să fie singura surpriză. Sper să nu descopăr când vom ajunge că locul este împodobit cu baloane pe care scrie LUCY ȘI MARCUS, că s-au adunat deja două sute de invitați care așteaptă să ne declarăm jurămintele. Nu poți fi prea sigur de intențiile lui Marcus în ultimul timp. Asta mă face să fiu foarte agitată. Îmi pare rău că nu m-am spălat pe cap și că n-am slăbit vreo zece kilograme ca să fiu mai sigură pe

mine. Ca să-mi potolesc neliniștea, mănânc un baton special de ciocolată cu lapte de-al lui Clive și îi bag și lui Marcus în gură o pătrățică.

– Te iubesc.

Mâna logodnicului meu alunecă pe coapsele mele.

– Nu mai e foarte mult de-acum.

După puțin timp, cotim pe o alee îngustă și, înainte să intrăm pe porțile mari de fier forjat și să ne îndreptăm către lac și către fântâna cu delfini, știu exact unde ne aflăm.

Mă holbez îngrozită pe fereastră.

– Aici? icnesc eu.

– E frumos, nu-i așa? spune Marcus confundând tonul meu cu unul de apreciere.

Trington Manor arată într-adevăr incredibil la lumina zilei, dar nu mă pot căsători aici, la locul faptei, unde am săvârșit jaful nostru infam. Dacă mă recunoaște cineva?

– Am făcut rezervare pentru prânz, spune logodnicul meu. Dar mă gândeam să aruncăm înainte o privire în preajmă.

Dar eu nu vreau să arunc nicio privire. Cunosc deja mult prea bine locul ăsta.

– Au propria capelă. îmi spune Marcus parcând în fața frumoasei clădiri. Trebuie să recunosc că nu-mi imaginasem astfel excursia noastră.

– E mică, continuă el. Cred că ne putem înghesui o sută de oameni.

– O sută!

Pentru o perioadă, o să mă rezum doar la exclamații.

– Draga mea, spune el râzând cu superioritate, am făcut o listă rapidă și o să invităm cel puțin o sută de oameni aici.

După cum stă treaba, anumite persoane vor fi nevoite să vină doar la petrecere.

Nu știu să am o sută de prieteni. Doar trei ar fi de ajuns pentru mine: Chantal, Nadia și Autumn. Aș putea să trăiesc chiar și cu gândul lipsei părinților mei. Asta înseamnă că Marcus are nouăzeci și șapte de invitați. Sare din mașină ca un tigru.

– Hai, Lucy. Hai să ne plimbăm.

Îmi scot cu greu din mașină fundul obosit. De ce nu se întâmplă nimic normal în viața asta? În viața *mea*?

Marcus mă ia de mână și mă trage pe scări spre recepția hotelului. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că este o zi însorită și că port ochelari de soare. Singurul lucru care lipsește este Mercedesul domnului Smith care, în timpul care a trecut de la ultima mea vizită, a fost scos din lac. Din nefericire recepționista de serviciu este chiar cea din seara jafului bijuteriilor – sunt sigură că este ea. Mă rog celui de sus să nu mă recunoască. Așa că stau mai în spate cu ochelarii mei de soare pe nas și încerc să-mi las părul să-mi acopere cât mai mult fața în timp ce Marcus îi spune că avem o întâlnire cu persoana care se ocupă de organizarea nunților.

Dacă și domnul Smith vizitează din nou locul cu noua lui mașină? Ăsta mi-ar fi norocul. Privesc cu nervozitate în bar. De ce oare n-am purtat peruci când am comis jaful? S-au măcar mustăți? Ăsta a fost un defect major al planului meu. Dar nici nu m-am gândit că o să mă grăbesc să mă întorc aici. Și cu siguranță nu am prevăzut că o să-mi țin după puțin timp nunta aici.

Organizatoarea de nunți sosește. Se numește Michelle și ne conduce să vedem capela. Este o zi splendidă și însorită,

iar grădina înmiresmată de tot felul de flori sălbatice specifice zonei cărora nu le știu numele. Ni se oferă o priveliște minunată înspre unul dintre cele mai frumoase peisaje rurale britanice ce pot fi admirate de pe o romantică terasă de piatră. Traversăm gazonul către capelă și Michelle continuă să bălmăjească despre tot felul de oferte, feluri de mâncare disponibile și despre cazarea în hotel a nenumăraților invitați pe care vrea Marcus să-i invite.

– Pentru nunți punem o arcadă de flori deasupra intrării în capelă, spune Michelle, dar eu nu-i mai acord atenție. Așa nu am de gând să mă mărit aici, chiar dacă este fără îndoială un loc minunat. Capela datează din secolul al paisprezecelea și este construită din piatră masivă, nešlefuită. Înăuntru este atât de idilic încât aproape mi se taie răsuflarea. Soarele își aruncă razele prin vitralii și desenează un curcubeu pe podeaua de piatră. Arată minunat până și cu ochelari de soare. Risc și arunc o privire peste ochelari. Ar arăta minunat decorat cu flori albe. Mă pot imagina pășind ușor pe alee într-o rochie albă de satin. O sută de oameni s-ar simți foarte confortabil aici... dar n-o să-mi țin nunta aici, așa că de fapt nu mai contează.

Marcus mă strânge de mână și mă întreabă:

– Îți place?

– Da, spun, dar...

Michelle ne scoate repede afară din capelă și ne conduce înapoi la clădirea principală.

– Să vă arăt sala de petreceri, ne spune. Este pregătită pentru o serată care are loc astăzi. Are o capacitate de două sute de persoane.

– Perfect, spune Marcus.

Două sute? Trebuie să închiriem invitaţi ca să ajungem la numărul ăsta.

Michelle deschide uşile sălii de petreceri, iar eu aproape că scot din nou un icnet. Ferestre cu arcade de piatră şi vitralii pe un perete, creează o atmosferă luminoasă şi aerisită. Zecile de mese sunt acoperite cu feţe de masă albe, imaculate; strălucesc datorită paharelor de cristal lustruite şi a tacâmurilor de argint. Încăperea este încărcată de aranjamentele florale cu trandafiri roz pastel şi crini cu parfum puternic – sunt peste tot pe mese, pe pervazurile ferestrelor sau pe măsuţe înalte de fier. Arată absolut perfect.

– Mă gândesc că am putea face ceva asemănător, spune Marcus.

– Da, spun eu, dar...

– Hai să mergem să mâncăm.

Marcus mă trage surescitat către uşă.

– Putem discuta acolo despre toate astea.

Ne luăm la revedere de la Michelle şi ne îndreptăm către bar.

– Ce vrei să bei? mă întreabă Marcus în timp ce aşteptăm să fim serviţi.

– Vin, spun eu categoric. Am nevoie de vin. O grămadă de vin.

Marcus îmi zâmbeşte îngăduitor. Apoi barmanul vine spre noi.

– Bună ziua din nou, îmi spune.

S-a zis cu ochelarii mei de soare pe care-i foloseam drept mască. Îi dau jos şi mi-i bag în geantă.

– Bună.

Îi arunc un zâmbet agitat după care îmi întorc privirea spre fereastră ca să nu mă mai angajeze în discuție.

– Un pahar mare de vin alb sec și un suc de portocale, spune Marcus și, în timp ce barmanul se duce în treaba lui, își întoarce privirea spre mine.

– Ai mai fost aici?

– Niciodată, îi spun cu speranța că nu sunt prea roșie în obraji. Probabil că mă confundă cu altcineva.

Cum aș putea să-i spun lui Marcus că ultima oară când am fost aici cu prietenele mele am jefuit pe cineva? Fie el și un jaf care presupunea recuperarea unor lucruri care aparținuseră uneia dintre noi. Nu sunt sigură cu ce ochi ar privi legea – și nici logodnicul meu – acest lucru. Poate că am râde împreună despre asta sau poate că nu i se va părea deloc amuzant.

– Poate că am o soră geamănă.

– Doamne ferește! spune Marcus.

Barmanul ne aduce băuturile și spre bucuria mea dispare. Marcus dă noroc cu sucul de poartocale cu vinul meu și sorbim amândoi în același timp. Adică Marcus soarbe, eu beau cu guri mari.

– E un loc minunat, nu-i așa?

– Extraordinar.

Și într-adevăr este. Ar fi un loc excelent pentru o nuntă. În alte circumstanțe.

– Dar nu ne putem căsători aici.

Logodnicul meu pare năucit.

– De ce?

– Păi...

Ar fi momentul potrivit să mărturisesc. Dar nu o fac. În schimb spun:

– E mult prea costisitor. I-aş ruina pe părinţii mei cu asta – de fapt nici măcar nu i-aş putea ruga –, iar eu nu am cu siguranţă economii care să acopere astfel de cheltuieli.

Toate astea sunt perfect adevărate.

Marcus îmi ia mâna. Se joacă cu inelul meu de logodnă. Cercul de diamante străluceşte.

– Nu vreau să-ţi faci griji din nicio privinţă, spune cu un zâmbet blând. Am destui bani. O să rezolv eu absolut tot.

– Marcus...

– Îţi place aici, nu-i aşa?

– Da, spun eu, dar...

– Sunt aşa de fericit, îmi spune logodnicul meu cu un zâmbet satisfăcut. Pentru că deja am făcut rezervarea.

Capitolul șaptezeci și unu

TED I-A RĂSPUNS ÎNTR-UN FINAL la telefon lui Chantal și, mult mai surprinzător, a fost de acord să se întâlnească cu ea. A insistat să aleagă ea locul întâlnirii, așa că a ales să meargă la Paradisul Ciocolatei, locul în care se simțea cel mai în largul ei. Dacă trebuia să-i facă față lui Ted în circumstanțe mai neplăcute, cel mai bine era să aibă întăririle lângă ea.

Chantal s-a așezat într-unul dintre locurile de la geam, iar Clive i-a adus o felie de tort de ciocolată și un cappucino în timp ce-l aștepta nerăbdătoare pe soțul ei.

Clive a mângâiat-o matern pe mână.

– Fruntea sus. Arăți minunat, draga mea, a spus el teatral. Nu o să-ți poată rezista.

– Sper să ai dreptate, i-a răspuns Chantal și chiar în acel moment s-a deschis ușa și Ted a intrat. A zâmbit încordat când a văzut-o pe Chantal și s-a îndreptat către masa ei. Ea s-a ridicat, dar înainte să aibă șansa să-l sărute, Ted s-a așezat stingherit în scaunul din fața ei. Chipul lui frumos arăta obosit și tras. Probabil că și slăbise puțin.

– Ce pot să-ți aduc, Ted? a întrebat Clive, iar Ted a fost luat prin surprindere de faptul că i s-a adresat pe numele mic.

– Iartă-mă, a spus Clive. Ar fi trebuit să mă adresez cu domnul Hamilton. Dar mi se pare că vă cunosc de o veșnicie. Chantal vorbește mult despre dumneavoastră.

Ted a părut și mai consternat de această dezvăluire.

– Nicio problemă, a spus.

Chantal spera ca stilul lingușitor al lui Clive să funcționeze.

– O să vreau și eu același lucru.

A arătat cu degetul înspre tortul și cafeaua lui Chantal.

– Sigur.

Clive i-a făcut cu ochiul lui Chantal din spatele lui Ted și, înainte să se întoarcă, i-a mimat:

– Bucată!

În ciuda tensiunii pe care o simțea, ea a zâmbit și s-a așezat din nou.

– Mă bucur să te văd, Ted.

Soțul ei s-a relaxat vizibil, și-a dat jos haina și a așezat-o pe spătarul scaunului. Cel puțin părea că intenționează să stea mai mult.

– Mi se pare ciudat să ne întâlnim așa, a recunoscut el.

– Așa este, a aprobat ea și a început să se holbeze în jos, la cafeaua din fața ei, ca să nu trebuiască să suporte intensitatea privirii soțului ei. Dar mă bucur că ai venit.

– Și eu.

S-a lăsat pe spătarul scaunului privind în jur.

– Aici îți petreci atâtea ore cu prietenele tale?

Chantal a aprobat dând din cap și a luat o înghițitură de cappuccino.

– E un loc drăguț, a spus chiar în momentul în care Clive s-a întors cu comanda.

– Mulțumim, Ted!

Clive avea o voce din ce în ce mai efeminată și, dacă nu cumva se înșela, i se părea că flirta cu soțul ei.

După ce a plecat, ea a râs și a spus:

– Clive cred că s-a îndrăgostit un pic de tine.

– E singurul? a întrebat Ted dintr-odată serios.

– Nu, i-a răspuns. Încă te iubesc foarte mult.

Soțul ei privea fix pe fereastră. Acum el era cel care evita să dea ochii cu ea.

– Ți-am simțit lipsa, a spus Chantal.

Își dorea căsnicia înapoi, așa că venise azi aici foarte împăciuitoare, neinteresând-o să țină garda sus sau să se acuze care a greșit primul și în ce fel. Dacă lăsau toate astea în urmă atunci poate aveau vreo șansă de a se împăca.

Ted s-a întors din nou către ea.

– De când ai plecat m-am întâlnit și cu alte femei, a spus el.

– A!

Nu-i trecuse prin cap că în timpul în care nu au mai fost împreună, Ted e posibil să-și fi refăcut viața.

– Ceva serios?

– Nu.

A dat din cap. Apoi a oftat adânc, iar Chantal a simțit că o cuprinde entuziasmul.

– Nu vreau să fiu singur din nou, a continuat el. E îngrozitor. Sunt prea bătrân să mai fiu la faza de întâlniri. Femeile sunt... adică s-au schimbat. Sunt așa de... *dificile*.

A îndrăznit să râdă.

– Cred că nu mi-am dat seama cât de norocos am fost.

Asta e bine, s-a gândit Chantal. Foarte bine.

– Asta totuși nu înseamnă că vreau în continuare să fiu căsătorit cu tine, a recunoscut el, iar inima ei, care se bucurase de niște momente de fericire, s-a întristat din nou.

– Sunt conștient că nu ești singura vinovată pentru despărțirea noastră. Știu că am și eu partea mea de responsabilitate. Ne-am pierdut între timp și o parte e și vina mea, știu. Dar am o problemă cu soluția pe care ai găsit-o tu la această problemă.

Slavă domnului că nu aflase că îl plătise pe Jacob pentru sex. Ăsta era un lucru pe care ea credea că nu i l-ar fi iertat niciodată. Va fi un secret pe care-l va păstra până la moarte. Dacă Ted va descoperi vreodată ce făcuse, atunci se va îndepărta mult mai repede de ea.

Ted și-a distras puțin atenția și a început să mănânce din tortul de ciocolată.

– E bun, a spus.

– Cel mai bun.

Așa cum fusese odată și căsnicia noastră, a vrut ea să adauge.

– M-am culcat cu una dintre femeile cu care am ieșit, a continuat. M-am gândit că m-ar putea ajuta.

– Și te-a ajutat?

– Nu. Doar m-a făcut să-mi dau seama că tu ești cea cu care vreau să fiu.

Asta *trebuie* să fie bine, s-a gândit Chantal.

– Dar încă nu sunt pregătit să fim împreună din nou, a spus el. Mai am nevoie de niște timp de unul singur ca să mă adun.

– Putem face totul cum vrei tu, a spus ea, fiind conștientă că sună a disperare. O să rezolvăm așa cum propui tu.

– Doare ca dracu', nu-i așa?

Vocea lui era gâtuită de emoție.

– Doare, da.

Voia să-l atingă, să-i arate că-i pasă, dar n-a îndrăznit să se apropie de el. Dacă o va respinge așa cum a făcut atât de des în ultimul timp?

– Unde locuiești?

– Am închiriat un apartament în Islington, i-a spus ea. Nu este acasă, dar este bine pentru moment. Îl împart cu prietena mea, Nadia. Ea este cea căreia i-am împrumutat și banii.

Ted n-a spus nimic ca răspuns la faptul că și-a recunoscut vinovăția.

– Avuseseră datorii până peste cap. Am ajutat-o. Acum și-a părăsit bărbatul și s-a mutat cu mine. Are un băiețel, Lewis. Are patru ani.

– Și stă și el cu tine?

– Da.

Ted și-a ridicat sprâncenele, uimit.

– Împarți voluntar apartamentul cu un copil mic?

– E un copil minunat, a spus ea zâmbind cu blândețe. Mă învață o grămadă de lucruri. Am văzut toate desenele animate Disney făcute vreodată. Știu toate cântecele de la *Mica sirenă, Regele leu* și *Mary Poppins.* Pot să pictez cu degetele. Știu să recit mai multe versuri pentru copii decât bănuiam că există. Am reușit chiar, cu destul de mult efort, să-mi ating nasul cu vârful piciorului.

Asta l-a făcut pe Ted să râdă.

– Impresionant.

– Nu m-am gândit niciodată că poate fi așa de distractiv să ai copii, a spus ea chiar dacă știa că atinge un subiect sensibil. Cred că de câte ori ne întâlneam cu copiii prietenilor noștri eram perturbați de apariția lor. Dar avându-l pe Lewis toată ziua în preajmă m-am obișnuit cu el. Nu este atât de greu odată ce te înveți cu felul lor de-a fi.

– Deci ai devenit mai mămoasă?

– Spun doar că ideea de a avea un copil în preajmă nu mi se mai pare atât de dezgustătoare.

Chantal nu i-a mai spus că petrecea o oră la fiecare sfârșit de săptămână cu o găleată de vopsea și ștergea toate urmele de creion și amprentele minuscule care apăreau miraculos prin toată casa. Unele lucruri erau încă destul de greu de trecut cu vederea.

– De ce nu mi-ai spus niciodată ce simțeai?

– Vorbesc vreodată bărbații despre lucrurile astea?

– Poate că nu, a spus Chantal. Dar ar fi bine.

– Cred că ar trebui să luăm lucrurile încet, spune Ted. Este o mare prăpastie acum între noi și nu știu dacă o putem depăși.

– Ar trebui să încercăm.

Ted a curățat și ultima bucățică din farfurie și a băut restul de cappuccino.

– Hai să ieșim la cină, a spus el. Peste câteva zile.

– Mi-ar plăcea.

A strâns-o ușor de mână.

– Te sun mâine.

Lui Chantal îi venea să plângă. Poate că dacă va începe să iasă în oraș cu soțul ei, va redescoperi ce iubise odată la ea.

Capitolul șaptezeci și doi

MARCUS A FĂCUT REZERVAREA PENTRU NUNTĂ de Valentine's Day: 14 februarie este ziua cea mai lungă. Ziua de cea mai lungă groază. Este o dată care nu ar trebui să mă umple de teroare, dar asta face. În mod normal singura mea grijă ar trebui să fie dacă voi primi sau nu o invitație de la Marcus.

Acum privesc pe geam și încerc să mă concentrez pe ce flori ar trebui să aleg pentru buchetul de nuntă, când Cuceritorul apare în birou. Echipa de agenți se ridică și îl aplaudă, iar el le răspunde dând voios din mână. Mă afund în continuare în hârtiile de pe birou prefăcându-mă că am foarte mult de lucru. Planurile de vânzări n-au fost niciodată mai fascinante. Inima îmi bate foarte tare în timp ce le citesc. Ce se întâmplă cu mine? Apoi observ apărând o pereche de cârje și vocea lui Aiden îmi spune:

– Bună, Doamnă Frumoasă.

Inima mea bate și mai tare. Ochii Cuceritorului se opresc pe inelul meu de logodnă. Îmi iau mâinile de pe birou și mi le pun sub scaun.

– Salut.

– Cum ne simțim azi?

– Bine, spun eu.

Încerc să caut o cale să nu mă căsătoresc la Trington Manor, chiar dacă Marcus a făcut deja plata, o sumă greu

de neluat în considerare – dar domnul Aiden Holby n-are nevoie să știe toate astea.

– Mai important este cum te simți tu?

– În curând o să redevin eu însumi, mă asigură Cuceritorul.

– Abia aștept, îl tachinez eu.

– Mi-a fost dor de tine, îmi spune în șoaptă. Mă bucur că m-am întors și nu credeam că mă voi auzi spunând asta vreodată despre locul ăsta.

– Biroul a fost foarte tăcut fără tine.

– Ăsta-i un lucru bun sau rău? vrea el să afle.

– Un lucru foarte rău.

Ne zâmbim ușor unul altuia.

– M-am bucurat de ciocolata pe care am primit-o zilnic, îmi spune.

– Cu plăcere. Sper că te-a făcut să te simți mai bine. Și apoi adaug în grabă. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de orice altceva.

– Va trebui să mergi să-mi aduci cafeaua, mă avertizează el. În fiecare zi. Nu pot să șchiopătez și să car căni în același timp. De când cu pățania asta a trebuit să beau cafeaua sau ceaiul stând în bucătărie, în picioare, lângă ibric.

– Asta mă face să mă simt îngrozitor, îi spun. Cel puțin o să-ți pot fi sclavă, automatul tău de cafea până te pui complet pe picioare.

– Mmm, spune Cuceritorul. Îmi place cum sună asta. Și mai sunt și alte lucruri pe care ți le-aș putea cere în calitate de sclavă.

– Nu exagera.

Nu știu dacă mai pot face față acestei chimii care se creează între noi de câte ori glumim – acum de când sunt o

persoană logodită. Oare este acceptabil genul ăsta de comportament în mediul profesional modern? Oare ar trebui să-l descurajez pe Cuceritor să mai flirteze cu mine acum că sunt logodită oficial? Zilele la Targa mi-ar deveni mult mai plictisitoare dacă aş face asta. Cu toate că nu pare să se dezvolte în ceva mai mult. Sunt aici de secole şi totul a fost destul de inocent şi făţiş până acum. În afară de un mic sărut. De ce ar trebui să se schimbe acum toate astea?

Poate că ar fi mai corect să mă gândesc să demisionez de aici şi să-mi caut altceva de lucru, ca să fug din calea tentaţiei. Dar îmi amintesc că am fost angajată pe termen scurt şi cu consecinţe dezastruoase la un număr mare de firme din Londra şi că Targa este, foarte sincer, singura firmă care se împacă cu mine şi cu etica mea profesională delăsătoare. Şi nici n-aş vrea să mă mut prea departe de Paradisul Ciocolatei. În afară de faptul că sunt plătită prost şi că munca este plictisitoare, este o slujbă chiar foarte tare. În plus cred că toată chestia asta cu Cuceritorul este o simplă creaţie a creierului meu plictisit în lipsa altui lucru mai bun de făcut aici. De îndată ce voi fi ocupată cu organizarea nunţii, abia o să-l mai bag în seamă. Aiden Holby nici nu este aşa drăguţ. Nu chiar.

Cuceritorul pare că ar vrea să se îndrepte spre biroul său, dar apoi se opreşte şi spune:

– Presupun că trebuie să te felicit pentru nunta care va urma.

Îl privesc pe sub gene.

– Mulţumesc.

– A fost o performanţă pentru Marcus.

– Nu-i aşa?

Încerc să râd, dar nu-mi iese.

Cuceritorul stă nemişcat şi îşi drege vocea.

– Asta vrei cu adevărat?

– Da, spun eu.

Bărbia îmi iese în faţă arătând că este de acord. De ce nu-i vine nimănui să creadă că mă căsătoresc? Nu mă poate vedea nimeni ca pe o femeie, responsabilă şi domesticită? Sau poate că au probleme să şi-l imagineze pe Marcus în acel rol...

– De ce n-aş vrea?

– Atunci sper să fiţi fericiţi împreună.

– Sunt sigură că vom fi.

Se întoarce şi străbate jumătate din drumul către birou şchiopătând, după care se întoarce înapoi lângă mine.

– Un singur lucru voiam să-ţi mai spun.

Stă în faţa mea, trăgându-se tulburat de o şuviţă de păr.

– Mi-aş fi dorit doar să te fi invitat în oraş cât am avut ocazia. Probabil că mi-ar fi redus considerabil speranţa de viaţă, dar cred că noi doi ne-am fi distrat de minune împreună, Lucy Lombard.

Apoi pleacă şchiopătând. Pleacă pur şi simplu. Lăsându-mă într-o stare totală de confuzie, căutând înnebunită primul baton de Green & Black pe ziua asta.

Capitolul șaptezeci și trei

SINGURA PROBLEMĂ CU EXCURSIA la țară era că totul mirosea îngrozitor. Nadia strâmba din nas a silă în timp ce Toby intră cu mașina în parcarea fermei Medley's.

Lewis, legat în scaunul lui, sărea fericit.

– Am ajuns?

– Da, dragule, am ajuns.

În loc ca Toby să-l scoată singur pe Lewis duminica, au hotărât să iasă toți, ca o familie. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Toby să ajungă un tată McDonald's, chiar dacă era foarte sigură că Lewis nu se va împotrivi unor excursii regulate la arcadele aurii. Nu a putut să fie cu ei de ziua lui Lewis, iar ea se simțea groaznic din acest motiv, dar spera că-și va lua revanșa cu această excursie. După cum fusese planificat, l-a luat pe soțul ei de acasă puțin înainte de ora zece și acum, o oră mai târziu, erau în adâncurile ținutului Bedfordshire, înconjurați de pajiști imense, dealuri înlănțuite și de mirosul penetrant al naturii, adică de mirosul de balegă.

În mașină atmosfera fusese relaxată între ei și într-un fel s-au simțit ca pe vremuri. Nu era nicio îndoială că ea încă îl mai iubea pe soțul ei, iar *el* îi spusese destul de des în ultimele săptămâni că *o* iubea. Tot ce trebuia să facă acum era s-o mai și demonstreze prin acțiunile lui. L-a dat jos din mașină pe Lewis care se tot zbânțuia și care a fugit

înaintea lor către intrarea în ferma pentru copii, debordând de entuziasm. Chiar dacă e la zeci de kilometri depărtare de Londra, prețurile nu sunt mai puțin astronomice. Era o plăcere pe care nu prea și-o permiteau, dar dacă îl va ajuta pe fiul lor să simtă că familia lor nu e complet distrusă, atunci merita să se chinuie să plătească pentru asta.

În același timp Nadia se gândea și la scopul educațional, având în vedere că Lewis încă nu reușea să identifice animalele din fermă chiar dacă Chantal îl încurajase să le învețe ore întregi. Toby a plătit biletele de întors, după care au fost toți ștampilați cu un purceluș pe mână și li s-au dat niște sacoșe mici cu mâncare pentru animale. Prima lor escală a fost la grajduri. O turmă de capre pitice dintr-un țarc mare s-au îngrămădit și au behăit în speranța că vor primi de mâncare când au văzut apărând încă o serie de hrănitori voioși. Nadia și Toby s-au ghemuit să-l ajute pe Lewis să-și facă mâna căuș și să i-o umple cu granule, în timp ce caprele se împingeau între ei care să ajungă să-și vâre botul și să i le mănânce din palme. Lewis era copleșit de atâta bucurie.

– E plăcut, a zis Toby. Ar fi trebuit să facem mai des astfel de lucruri.

Nadia nu putea să-l dezaprobe. Era minunat să ieși din oraș la sfârșit de săptămână.

După ce caprele au curățat toată mâncarea din mâinile băiețelului, s-au îndreptat către locul în care erau adăpostite animalele. Rânduri întregi de baloturi de paie erau aranjate ca să se așeze copiii pe ele, iar Toby l-a ridicat pe Lewis alături de ceilalți copii. Fiul lor a stat fascinat în timp ce câțiva iepuri dresați și niște porci de Guineea au țopăit

și s-au rostogolit la picioarele lui. Din când în când unul dintre iepurii mai curajoși a vrut să se urce la el în poală sau să-i ronțăie una dintre cizmele de cauciuc. Lewis era în al șaptelea cer și Nadia se întreba încă o dată de ce luaseră hotărârea să-și trăiască viața în Londra. Care mai erau beneficiile în această perioadă? Dacă nu guști arta grafitti-ului, cam asta e. Nu era oare mai bine să plece din Londra și să se mute într-un loc ca ăsta? Aveau nevoie de o casă mică, cu trei dormitoare și mansardă. Mai mult de atât nu puteau renunța la spațiu. Se întreba ce părere ar avea Toby despre ideea asta. Apoi Nadia și-a dat seama că se gândește la ei în continuare ca la o familie, uitând că acum casa lor era pusă la vânzare.

În vreme ce fiul ei era preocupat să mângâie un iepuraș alb și pufos, cu botul turtit, extrem de blând, ea l-a întrebat:

– Ai vreo veste despre casă?

Toby a început să-și frece picioarele de pământul noroios, exact același obicei pe care-l avea și Lewis când se simțea stânjenit.

– S-au interesat foarte mulți. Au venit s-o vadă câțiva, dar nu a fost nicio ofertă.

Nadia a ridicat din umeri.

– A trecut oricum destul de puțin timp.

– Nadia, eu nici măcar nu vreau să facem asta, a spus Toby deschis. I-am dat laptopul unui coleg, ca să nu-l mai am în preajmă. Internet nu mai am și nu m-am mai apropiat de vreun cazino de când ai plecat tu.

– Mă bucur, i-a răspuns ea cu sinceritate.

– Asta este o boală, i-a spus soțul ei. Au spus asta la „Renunțați la jocurile de noroc".

– Poate că este o boală, a spus Nadia, dar nu este la fel ca o răceală sau ca vărsatul de vânt. Nu este o boală pe care o faci pur și simplu. Este una pe care *alegi* să o faci. La fel poți să alegi și să renunți la ea.

– O să trec peste asta, a spus Toby. Îți promit.

Nadia l-a luat pe după braț și l-a strâns tare.

– Sper.

– Îl văd cu așa drag pe Lewis și nu vreau să ne despărțim.

– Nici eu, a spus ea. Dar până când nu mă voi asigura că-ți pui fiul și soția mai presus de dragostea pentru cazinouri, va trebui să stăm așa.

Plus că trebuia să găsească în curând o soluție. Chantal fusese o prietenă minunată, dar Nadia știa că nu putea trăi din mila ei pentru totdeauna. Era foarte bucuroasă că ea și Ted păreau că se vor împăca încet, dar trebuia să se gândească și la faptul că dacă Chantal se muta înapoi acasă nu știa ce se va întâmpla cu ea și Lewis. Sub nicio formă Nadia nu-și putea permite să închirieze apartamentul din Islington de una singură.

Când iepurii au început să-și piardă farmecul, l-au dus pe Lewis să vadă purcelușii nou născuți, care guițau și se zvârcoleau în cotețul lor. Toby și-a petrecut brațul în jurul umerilor ei și a însoțit-o așa când s-au dus să dea să sugă lapte cald din biberon unor miei pofticioși.

S-au oprit să ia prânzul. Au făcut un picnic cu sandvișuri cu șuncă și negrese pe care ea le pregătise azi-dimineață. Nu erau nici pe departe ca cele de la Paradisul Ciocolatei, dar Nadia a primit oricum laude din partea publicului. Ea

și Toby au stat tolăniți sub slabele raze ale soarelui, în timp ce Lewis s-a cățărat pe fortul de lemn și și-a turnat nisip în propriile sandale cu o găleată roșie de plastic. Nadia simțea cum soarele o încălzea treptat până la oase, îi destindea gâtul, potolindu-i dureri și suferințe pe care nici măcar nu își dăduse seama că le avea. Poate că era ceva în aerul ăsta de la țară, dar nu-și putea aminti să-l mai fi văzut vreodată pe Lewis atât de fericit sau să se fi simțit ea însăși atât de mulțumită.

– Mai avem de călărit măgarul și de cules ouăle din cuibarul găinilor în programul din această după-amiază. Și să mulgem vacile dacă ne simțim în stare, a râs ea. Sper ca după zburdălniciile astea de la fermă, dragul nostru fiu să fie capabil să facă diferența dintre o oaie și o capră.

– Dacă va trebui să mulg o vacă, sper să reușesc și eu să fac diferența dintre o vacă și un taur.

Nadia a chicotit.

Soțul ei i-a răsucit o șuviță de păr între degete. Fruntea lui a început să se încrunte de griji și a început să vorbească șovăielnic.

– Nu vreau să se termine ziua asta.

– Nici eu, a apus Nadia.

Capitolul șaptezeci și patru

AUTUMN APLICA CU GRIJĂ banda de plumb pe ornamentul pentru fereastră cu care se lupta Fraser. În aparență se presupunea doar că îl ajută, dar de fapt ea îi făcea toată treaba în timp ce el stătea tolănit pe bancă și se uita tânjind la Tasmin, care se afla în partea cealaltă a încăperii. Fata se prefăcea că nu vede că este urmărită în timp ce lucra.

– Fraser, ești atent?

– Nu, domnișoară.

Cel puțin era sincer.

– E foarte greu să fii atent când ești îndrăgostit.

– Nu știam, a spus Autumn cu o notă de regret în voce. A dat din cap către Tasmin și a spus în șoaptă:

– Obiectul afecțiunii tale simte același lucru?

– Nu încă, a spus Fraser, bravând ca de obicei. Nu încă.

O, ce bine e să fii tânăr și atât de optimist, se gândea Autumn. Admirase mereu copiii care rămâneau optimiști în ciuda situației dramatice în care se găseau. Poate că ar putea să mai învețe câte ceva de la Fraser. Și-a amintit de noaptea *Operațiunii de recuperare a bijuteriilor lui Chantal* – nu era prima dată când experiența de viață a elevilor ei se dovedise folositoare.

Chiar dacă îi părea rău că Richard plecase în America, undeva în adânc se simțea foarte liniștită. Tumultul ultimelor

luni devenise mai evident prin absență. Îl iubea pe Richard – doar era fratele ei, cum să nu-l iubească? – dar nu era niciun dubiu că nivelul stresului ei creștea considerabil când era el prin preajmă. Indiferent ce cantitate de ceai de mușețel bea, câtă muzică de relaxare asculta sau câtă ciocolată mânca, nimic nu o ajuta să fie liniștită când avea de-a face cu el. De când era la centrul de reabilitare, Richard îi trimisese câteva mesaje pe e-mail, dar nu lăsase să se întrevadă care i-ar fi planurile. Spunea că este bine, dar era imposibil să citești altceva printre rânduri. N-avea nici cea mai mică idee dacă era într-adevăr bine sau doar se pusese la adăpost de orice pericole. Dacă l-ar fi putut vizita și-ar fi dat seama de realitate. Tot ce putea face de la distanța asta era să spere că Richard va înțelege urmările faptelor lui și își va reface viața.

Astăzi soarele bătea prin ferestre, încălzind atmosfera, lucru care se întâmpla foarte rar în clasa neîngrijită, și făcând să dispară orice urmă a atmosferei mohorâte care îi înconjura de obicei. Autumn se simțea egoistă pentru că gândea asta, dar era plăcut să nu fie nevoită să se îngrijoreze din cauza a ceea ce ar putea s-o aștepte acasă. Și-a reamenajat apartamentul și a mai pus niște lacăte la ușă, în caz că s-ar mai întâmpla ceva. Dar era destul de sigură că acum, odată că fratele ei a plecat, nu va mai fi deranjată de nicio tentativă de jaf. Oricum acest lucru o ajuta să se odihnească liniștită noaptea, în loc să stea trează și să tresară la cel mai mic zgomot.

Ușa de la clasa de artă s-a deschis și ea l-a descoperit pe Addison Deacon în tocul ușii. A zâmbit când l-a văzut. Trecuse destul de rar pe la centru în ultimele săptămâni, iar Autumn îi simțise lipsa. Nimeni nu-i făcea inima să-i tresară

aşa, chiar şi când discutau prieteneşte. Energia pe care o degaja colegul ei îşi făcuse deja simţită acţiunea.

– Am ciocolată. Am flori, a spus Addison, ţinând o cutie mică care arăta a ciocolată de calitate superioară și un buchet de trandafiri albi. Am rezervat o masă la un mic restaurant de la capătul străzii. Și m-am asigurat să aibă suficient tiramisu, specialitatea casei. Am lăsat o sticlă de vin roșu să respire. Iar mie mi se taie respirația de emoție în speranța că vei accepta.

Autumn a roșit și s-a uitat buimacă la elevii ei în timp ce accepta cadourile lui Addison.

– Sunt minunate.

A mirosit parfumul delicat al trandafirilor, chiar dacă ochii ei fixau de fapt cutia de ciocolată.

– Nu cred că o să primiți vreodată o ofertă mai bună decât asta, a informat-o Fraser fără să i se fi cerut părerea. Dacă până și elevii își dăduseră seama că viața ei amoroasă era inexistentă, atunci era într-adevăr timpul să facă ceva. Cei mai mulți dintre ei nu erau în stare să vadă dincolo de următoarea lor țintă.

– Addison e mișto.

Zâmbindu-i pretendentului ei, a spus:

– Nu cred că o să ai vreodată referințe mai bune.

– Atunci accepți?

– Of!

Autumn și-a dus o mână la frunte.

– Am o întâlnire administrativă. Peste cincisprezece minute.

Apoi s-a încruntat.

– Credeam că tu ai organizat-o.

– Da, eu, a mărturisit el. Este o întâlnire doar pentru noi doi.

– Atunci n-am cum să refuz dacă e vorba despre o întâlnire profesională, nu-i așa? l-a tachinat ea.

– Voiam să mă asigur că-ți vei anunța fratele că vei întârzia în seara asta.

– Richard a plecat, i-a spus ea. Locuiește în America o perioadă. Nu mai am cui să-i dau de seamă acuma.

– Atunci nu mai ai nicio scuză.

– N-am nevoie de scuze, a spus Autumn. Mi-ar plăcea să iau cina cu tine.

– Minunat.

– Mișto, a adăugat Fraser dând satisfăcut din cap.

– Trebuie doar să termin aici.

Autumn și-a întors atenția către ornamentul pentru fereastră. Fraser i-a luat ciocanul de lipit din mână.

– Sunt alte lucruri mai importante în viață decât sticla colorată, domnișoară, i-a comunicat el. O termin eu. Apoi strâng și pe aici.

– Asta-i o altă ofertă pe care n-o pot refuza, a spus Autumn râzând cu recunoștință.

– O s-o rog pe Tasmin să mă ajute, a spus Fraser și i-a făcut din ochi în cel mai lasciv mod pe care-l văzuse vreodată.

S-o ajute Dumnezeu pe biata fată, s-a gândit Autumn. Nu va avea nicio șansă când Fraser își va da pe față adevărata forță a farmecului său.

Addison i-a deschis ușa, zâmbindu-i fericit. Avea de gând să se relaxeze și să se bucure de acest moment, a decis Autumn. Se pare că iubirea plutea în aer.

Capitolul șaptezeci și cinci

MARCUS MI-A DAT CHEIA ÎNAPOI. Spune că nu mai vrea să aștepte până ne căsătorim să mă mut cu el și că ar trebui să o fac cât de curând. Așa că, sâmbătă am închiriat o dubă și un om ca să-mi mut toate bunurile în apartamentul lui Marcus. Este mult mai salubru decât al meu. Mai ales acum că s-a descotorosit de creveții putreziți – pățanie care sunt sigură că va deveni peste ani preferata noastră de povestit la petreceri. Deși cred că la un moment dat vom căuta un apartament mai mare împreună. Dacă vom avea o familie – tot la un moment dat – ar fi drăguț să avem și o casă cu un pic de grădină.

Îmi ridic cheia de pe noptieră și mă joc cu ea în mână. Nu este încă nici măcar cinci jumătate dimineața, iar eu, în mod excepțional, sunt trează. Huruitul traficului de pe Camden Road a început deja, camioanele de mare tonaj au început deja să-mi zguduie ferestrele din țâțâni. M-am tot fâțâit și întors de pe-o parte pe alta întreaga noapte. Îmi trec o mie de lucruri prin minte și nu mă pot liniști ca să adorm din nou, chiar dacă mai pot dormi cel puțin o oră înainte să trebuiască să mă trezesc ca să mă pregătesc pentru serviciu. Aș putea să improvizez o ședință de gimnastică – dar este o activitate mult prea energică pentru mine la ora asta. Aș putea să fac un jogging pe malul Grand Union Canal, dar s-ar putea să mi se fure iPodul – ultima modă

din zonă. Aş sta în pat să mai vegetez puţin, dar, sinceră să fiu, mă gândesc mult prea mult la Cuceritor stând întinsă aici – şi nu din punct de vedere profesional. Am nişte sentimente ciudate pe care n-ar trebui să le ai în mod normal pentru şeful tău. Asta nu-i prea bine, nu-i aşa? Toată treaba asta cu nunta mă face să mă simt ca o apucată – de parcă aş începe să-mi dau seama cât de mare este angajamentul pe care-l voi face. Ţţţ! Întotdeauna am ştiut că măritişul este mare scofală, dar asta în mod raţional, acum mă confrunt cu partea emoţională a evenimentului.

Cobor din pat şi-mi înec gândurile sub un duş bun şi fierbinte, după care mă hotărăsc să merg până la Marcus înainte de lucru ca să-mi iau doza decentă de siguranţă.

Îmi vâr cheia în buzunarul de la haină şi pornesc pe stradă către staţia de metrou şi sar înăuntru pentru o călătorie prin Londra. Nu ne-am văzut aseară, pentru că Marcus a lucrat până târziu, iar eu mi-am strâns lucrurile, dar m-a sunat pe la miezul nopţii ca să-mi spună că mă iubeşte. Te-ai gândi că este de ajuns pentru mine, dar... vreau doar să-l văd astăzi. Este aproape şase şi jumătate şi în curând trebuie să se scoale ca să-şi facă tura de alergare de dimineaţă. Poate că aş putea să mă strecor în pat lângă el şi să-l conving să facem un alt fel de exerciţiu care-l poate face la fel de bine să se încălzească şi să transpire... Mă grăbesc foarte tare pe stradă să văd dacă-l pot prinde. Când ajung la apartamentul lui Marcus, deschid încet uşa şi mă strecor înăuntru.

Marcus este deja treaz şi îşi ia micul dejun. Aproape că nu pot descrie ce face *de fapt*. Dar serveşte iaurt cu fructe de pădure zdrobite şi un pic de granola. A evitat bolul

mediu, utilizat în mod normal pentru plăcerile matinale, în schimb este sus pe masă, călare pe aceeași tipă cu care era ultima dată când l-am prins înșelându-mă – când, chiar dacă a fost umilitor, nu a fost atât de grăitor ca acum. Ea este crăcită sub el, gemând de plăcere. Iaurtul îl linge de pe sânii extraordinar de vioi ai Joannei, fructele de pădure sunt strivite peste întreg abdomenul și sinceră să fiu eu nu mi-aș dori fructe uscate acolo unde le are ea. Dar trebuie să recunosc că nu m-aș fi gândit că folosește și altcineva, în afară de cei din filmele porno, tot felul de articole din astea culinare.

Privesc un moment cu un fel de groază detașată cum se mișcă fundul prietenului meu când în sus, când în jos. Celelalte membre de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată au avut dreptate tot timpul. Marcus nu se va schimba niciodată. Dacă mă căsătoresc cu el, asta mă va aștepta pentru tot restul vieții mele. În timp ce mă gândesc la cum să acționez, observ că gemetele au încetat. Marcus și Jo se holbează la mine și nu sunt sigură care dintre noi are ochii mai mari și mai îngroziți.

– M-am gândit să luăm micul dejun împreună, spun eu fără ezitare. Dar văd că ai început fără mine.

Marcus se ridică și se aude un pleoscăit. Observ că organul lui, care se micșorează ușor, este plin de iaurt și-mi trece prin cap că măcar nu mai trebuie să se îngrijoreze în privința candidozei. De obicei, Marcus servește la micul dejun o felie de pâine prăjită. Mă întreb cine a coborât să cumpere toate ingredientele, dar apoi îmi dau seama că numai o femeie poate cumpăra cereale cu fructe uscate.

Mă holbez la femeia cu pricina și mă întreb ce s-a întâmplat cu conceptul de solidaritate. Dacă femeile ar înceta să mai facă acest lucru altor femei, ar fi mult mai puțină suferință în această lume. Recunosc că bărbații sunt probabil o cauză pierdută, dar am putea să încetăm să le mai înșelăm pe celelalte femei cu soții, iubiții sau logodnicii lor. Jo se ridică și se proptește pe coate și-mi aruncă o privire sfidătoare pe care mi-ar plăcea să i-o șterg de pe față – de preferat cu o bâtă de cricket.

– Cine s-ar fi gândit că ne vom întâlni atât de des, îi spun. Și de curând.

„Farfuria" din care și-a servit Marcus micul dejun pare cam enervată.

– Pot să-ți explic, spune Marcus încercând să se dea jos de pe masă cu un pic de demnitate. Treabă destul de dificilă.

– Sunt numai urechi.

– Asta a fost ultima dată, spune el serios.

Are zmeură zdrobită pe genunchi.

– Ultima dată din viața mea. Am avut parte de o ultimă distracție înainte să mă liniștesc. De îndată ce te-ai fi mutat, aveam de gând să-ți fiu total credincios.

Jo nu pare să știe nimic despre această parte a aranjamentului și se uită încruntată la logodnicul meu. Poate că și ea se va furișa în apartamentul lui și îi va umple hainele și pantofii cu resturi și-i va lăsa creveți urât mirositori pe sub saltele. Pentru că eu bineînțeles nu mă voi deranja să o mai fac din nou.

– M-ai sunat să-mi spui că mă iubești când *ea* era aici?

Se pare că Jo nu știe nici de părticica asta a poveștii.

Mă holbez la Marcus ca și cum l-aș vedea pentru prima oară. Arată ridicol – iaurt pe mădular, pete de zeamă de fructe de pădure pe piept și pe picioare, cereale pentru micul dejun în păr. Pufnesc în râs. Râde și Marcus – nervos.

– Of, Marcus, spun eu prinzându-mă cu mâinile de față. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta încă o dată. Mă aplec până în dreptul cizmelor și râd ținându-mă de burtă.

– Te iubesc, spune el trist și apoi continuă să râdă cu mine, deși sună destul de forțat.

Când într-un final îmi recapăt din nou controlul vocii, îi spun cu blândețe:

– Marcus, eu nu râd cu tine. Râd de tine.

Scoțându-mi inelul de logodnă de pe deget, îl pun cu delicatețe în bolul cu iaurt de la picioarele lui Jo. Apoi îl ridic și i-l răstorn în capul lui Marcus. Iaurtul curge încet pe fața lui. Și-l linge de pe buze. Poate că o va pune pe Jo să o facă în locul lui după ce voi pleca eu.

– Asta este cu adevărat ultima dată când îmi faci asta, Marcus.

Apoi ies pe ușă și o închid încet în urma mea. Îmi scot cheia – primită înapoi de curând – și o pun în cutia poștală.

Ajunsă pe stradă îi pot auzi vocea fostului meu logodnic strigându-mă de pe fereastră, dar rugămințile lui sunt îndepărtate de vânt. Îndreptându-mă către metrou, mă apucă din nou un râs isteric. Pe drum, îmi curg lacrimile pe față și râd isteric. Când ajung la metrou nu reușesc să-mi mai fac picioarele să continue, mă așez pe jos lângă mașina de bilete și mă ghemuiesc într-un colț. Râd în timp ce călătorii trec pe lângă mine să-și cumpere cartelele de metrou,

neinteresaţi de soarta femeii dezechilibrate de la picioarele lor. Râd, râd şi iar râd. Râd de ridicolul situaţiei. Râd când mă gândesc cât de proastă am putut fi să cred că Marcus şi-a schimbat personalitatea. Râd când îmi amintesc de puţa lui Marcus plină de iaurt şi la cum de a fost posibilă una dintre cele mai triste privelişti pe care le-am văzut vreodată. Râd pentru că sunt din nou singură şi nu ştiu cum o să fac faţă. Râd pentru că acum nu voi mai avea nevoie de vreun motiv ca să nu mă mai căsătoresc la Trington Manor. Râd atât de mult încât încep să plâng, plâng şi iar plâng.

Capitolul șaptezeci și șase

STAREA MEA ESTE ȘI MAI SUMBRĂ când ajung la serviciu. Ilaritatea a dispărut și am mâncat trei Crunchies pe drum ca să-mi ridic nivelul zahărului din sânge, după care m-am simțit mult mai bine. Marcus m-a sunat de treizeci și șase de ori până acum și i-am ignorat toate mesajele vocale care se rezumau la previzibilele cuvinte: *te iubesc, pot să-ți explic, ea nu înseamnă nimic pentru mine.* Genul ăsta de lucruri. Oare de ce cred bărbații că e mai bine să discrediteze femeia cu care au fost prinși spunând: „nu înseamnă nimic pentru mine"? Asta ar trebui să ne facă să ne simțim mai bine? Dacă tot riști să-ți distrugi relația, măcar fă-o cu cineva care înseamnă foarte mult pentru tine! *Nu înțeleg de ce piedica asta mică trebuie să însemne că nu ne mai putem căsători* a fost un mesaj care aproape m-a făcut să râd isteric din nou.

Cuceritorul este deja la birou când ajung eu, într-un târziu, la Targa, așa că mă duc la automatul de cafea unde să mă confrunt cu complicațiile tehnologiei avansate de a-i comanda o cafea cu lapte și două plicuri de zahăr. În cele din urmă obțin cafeaua și i-o duc în birou împreună cu Twix-ul pe care i l-am cumpărat.

Domnul Aiden Holby stă sprijinit de spătarul scaunului cu gipsul azvârlit pe birou. Pun cafeaua și ciocolata în fața lui.

– M-ai salvat, spune frecându-și mâinile.

În vreme ce începe să-și deschidă Twix-ul, întreabă:

– Cum te simți azi, Doamnă Frumoasă?

– Domnișoară Frumoasă, îl corectez eu și-mi arăt inelarul neîmpodobit.

– Ooo, observă Cuceritorul. Așa de curând?

– Diamantele sunt pentru totdeauna, îi spun eu. Smaraldele se pare că au viață foarte scurtă.

– Vrei să-mi povestești ce s-a întâmplat?

– Nu chiar.

– Ochi roșii și obraji pătați, remarcă el. Nu sunt niciodată un semn bun la o fată. L-ai găsit explorând o altă femeie?

– Cam așa ceva.

– Când?

Mă uit la ceas.

– Acum aproape o oră, îi spun. Dar am depășit *deja* momentul.

Simt cum mă săgeată inima. N-o să mai mănânc iaurt niciodată. Sau fructe de pădure. Sau cereale cu fructe uscate. Mulțumesc lui Dumnezeu că Marcus nu și-a mânjit târfa cu ciocolată.

– Te invit la prânz, a spus Cuceritorul hotărât. Într-un loc special. O să ne prefacem că vorbim despre muncă. Tu comanzi ce vrei, iar eu plătesc. Ți se pare destul de corect?

Dau din cap.

– Am o veste pe care vreau să ți-o spun.

– E bună?

Nu cred că mai pot face faţă altor veşti proaste pe ziua de azi. Cuceritorul îşi mişcă degetele care-i ies din ghips şi le studiază concentrat.

– Depinde de unghiul din care privești lucrurile.

Sună a ceva ce nu vreau să aud, dar dacă asta presupune un prânz gratis atunci merită.

– Mai bine m-aș duce la lucru, spun eu.

Sau cel puţin să mă duc și să mă prefac că lucrez. Productivitatea mea nu poate fi atât de mare pe moment.

– Mă bucur că nu te căsătorești, spune Cuceritorul. Din motive pur egoiste.

– Care sunt alea?

Și-a poziționat mâinile în formă de coif și m-a privit pe deasupra lor.

– Dacă se va căsători cineva cu tine, cred că ăla ar trebui să fiu eu.

– Asta nici nu-i măcar amuzat, spun eu și trântesc ușa de la birou după mine.

Capitolul şaptezeci şi şapte

ORA PRÂNZULUI SE APROPIE TARE GREU. Mă amuz introducând nişte coeficienţi de vânzări în calculator şi apoi pierzându-i. Îmi agăţ ciorapii de o aşchie din birou şi apoi mă plâng Helenei, şefa hoaşcă a departamentului de Resurse umane, de stadiul groaznic al acestei companii la capitolul sănătate şi siguranţă. Ea mi-o întoarce spunându-mi că la sfârşit de lună s-ar putea să nu-mi mai fie reînnoit contractul temporar, aşa că n-ar trebui să mă intereseze aceste aspecte.

Ca să pun capac acestei dimineţi, am mai ignorat încă patruzeci şi trei de telefoane de la Marcus. Am închis soneria şi l-am pus pe vibraţii, aşa că acum îmi pot vedea telefonul cum ţopăie ca nebunul, dar măcar nu-l mai aud. Sper să se rănească la deget de la folosirea repetată a butonului de apelare al telefonului. Şi mai sper şi să-i cadă mădularul.

Într-un final, când deja eram convinsă că Aiden Cuceritorul a uitat de prânzul nostru şi eram în stare să mă aşez pe jos şi să plâng, şeful meu apare în faţa biroului şi-mi spune:

– Eşti gata, Frumoaso?

Îmi iau haina şi-l urmez la lift, observând că a devenit incredibil de agil pe cârje în ultimele săptămâni. Îl privesc cu înduioşare şi, în lift când rămânem singuri, îi zâmbesc călduros.

– Ce? spune el încruntându-se.

– Doar îți zâmbesc, îi spun. Încerc să fiu drăguță.

Cuceritorul inspiră puternic, își ține respirația și dă din cap așa cum dau constructorii nepricepuți.

– Nu sunt sigur că fac față la așa ceva, Frumoaso.

Îl lovesc în joacă cu geanta – poate chiar un pic *prea* în joacă – dându-i jos cârja din mână și făcându-l să se clatine.

– Rahat! mă arunc să-l ajut.

– Așa-i mai bine, spune el cu un zâmbet satisfăcut în timp ce își aranjează costumul. Asta-i Lucy pe care o cunosc și o iubesc.

– Taci, îl avertizez eu, sau îți prind piciorul în ușa taxiului.

Când urcăm în taxi am mare grijă să-l ajut pe Cuceritor și să *nu*-i trântesc ușa peste picior. Știți doar că se spune că-n fiecare glumă e un grăunte de adevăr.

Taxiul se mișcă repede spre unul dintre cele mai moderne restaurante din oraș – Tower. E situat într-un fost depozit sau ceva de genul ăsta din zona South Bank, cu priveliștea spre râu, iar patronul este unul dintre directorii de televiziune la modă – nu cel care înjură mult, celălalt. Este genul de loc unde nu vreau să fiu prinsă că-mi zboară boabele de mazăre din farfurie – sau *mélange de petit pois* – pe podea sau să mă dau în general în spectacol. Luăm liftul până la etajul al patrulea și suntem conduși la o masă de la geam. Cuceritorul își pune cârjele la picioarele noastre.

– E foarte drăguț, spun și mă întreb dacă le-a adus aici și pe șarlota de Charlotte sau pe Donna de la Procesarea Datelor. Pot să fac pariu că nu! Priveliștea din zona noastră

este spectaculoasă. Vapoare turistice aglomerate pufăie în susul și-n josul fâșiei cenușii de apă, Tamisa. Astăzi strălucește soarele făcând ca apa să sclipească și să strălucească ca argintul. Trăiesc de mulți ani în Londra dar n-am parcurs niciodată întreg traseul turistic – poate ar trebui să fac asta vara viitoare. Numai Dumnezeu știe că o să am destul timp pentru mine de acum înainte.

Meniul este fastuos, iar al meu nu are prețurile afișate, lucru care nu credeam că se mai practică din cauza egalității între sexe și toate astea. Dar bănuiesc că nu e nimic sub cinci lire pe el, nici măcar un pahar cu apă. Oricum, Targa plătește nota, iar eu nu prea primesc aproape nimic de la ei. Comandăm și apoi Cuceritorul spune:

– Hai să luăm niște șampanie. Eu am nevoie să beau și presupun că și tu.

Chelnerul ne aduce o sticlă de ceva îngrozitor de scump, care acum fâsâie în paharele noastre. Cuceritorul își ciocnește paharul de al meu.

– Asta pare o întâlnire, Frumoaso, râde el agitat.

Consimt și îi răspund.

– Ai dreptate, așa e.

Apoi îmi beau șampania reconfortantă.

– Pot să te întreb ceva? mă arunc eu înainte să mă răzgândesc.

– Ai început să-mi spui Frumoaso pentru că nu-ți mai puteai aminti cum mă cheamă?

– Nu, spune Cuceritorul. Pentru că ești Frumoasă.

– Ei, da.

Mă privește cu interes.

– Bine atunci, spun eu mărinimoasă.

Râde din nou și spre surprinderea mea își pune mâna peste masă și mi-o prinde pe a mea. Inima începe să-mi bată pe ritmuri de rap.

– Vremea confesiunii, spune el. Eu ți-am trimis buchetul ăla de trandafiri ridicol de scumpi la birou.

– Tu?

Dă din cap afirmativ.

– Și eu l-am pus pe seama lui Marcus.

– Da. M-am cam enervat din cauza asta. M-am gândit ore întregi la un mesaj cât mai criptic și apoi Porcul de Derek a pierdut biletul. Și din cauza lui am pierdut și fata.

– N-ai pierdut-o chiar *de tot*, îl corectez eu.

– Voiam să te scot în oraș de secole, spune cu o expresie melancolică și își bagă degetele printre ale mele. Nu știu de ce n-am făcut-o.

– Pentru că ești misogin și suferi de fobia angajamentelor?

– Sau ar putea însemna și că sunt doar timid și nesigur.

Râdem amândoi după ce spune asta.

– Și am fost amândoi prinși în alte relații, adaugă el.

– Destul de dezastruoase, îi amintesc eu.

– Beau pentru asta, Frumoaso, spune el și își ridică paharul cu șampanie.

– Păi, acum sunt liberă, spun eu dispensându-mă de orice încercare de a mai fi rușinoasă. E clar că șampania începe să-și facă efectul. Ai face bine să pui mâna pe mine repede, înainte să mă călugăresc. Sau să devin lesbiană. Sau amândouă.

– Aș putea aștepta, meditează Cuceritorul. Pare destul de amuzant.

Oftând către el, încerc să spun pe vocea mea cea mai atrăgătoare:

– Nu crezi că am așteptat destul?

– Plănuisem să te aduc aici azi ca să te conving să-l părăsești pe Marcus, îmi spune, roșind ușor. Mă bucur că m-a scutit de treaba asta.

Încep să râd, dar nu în modul isteric în care am râs de dimineață.

– Acum tot ce trebuie să fac este să te conving să te cuplezi cu mine în schimb.

– Nu cred că ai nevoie de prea multă putere de convingere.

Teoretic știu că ar fi trebuit să mai petrec un timp singură ca să-mi revin după ce Marcus mi-a frânt din nou inima, dar am făcut deja asta de câteva ori. Am aflat că nu funcționează. Dacă mă întrebați pe mine, la fel de bine este și dacă te arunci cu capul înainte într-o altă relație.

Cuceritorul își țuguie buzele către mine.

– Totuși mai este un obstacol.

Oare de ce nu mă surprinde?

– Am fost promovat.

– Fantastic. Felicitări.

Ne ciocnim paharele din nou și bem amândoi. Totul începe să se învârtă mai tare decât ar trebui.

– Dar asta nu-i o veste bună?

– O să fiu director internațional de vânzări.

– Mamă! Mă simt ca și când ar trebui să-mi scot pălăria în fața ta.

– Nu mă lăsa să te opresc, spune Cuceritorul. Dă-o jos.

Pufnesc în râs în paharul de șampanie.

– Prima mea însărcinare este să întemeiez o nouă piață de desfacere...

– O să fii foarte bun la asta.

– ... în Australia.

Mișcarea de rotire a pământului se oprește.

– *Australia?*

– Nu e chiar așa departe, spune repede Cuceritorul. Nu chiar.

Sunt sute de kilometri, cred. Sute și sute de kilometri. Și alte sute de kilometri. Aproape atât de departe unde poți ajunge fără să te mai poți întoarce de unul singur. Chiar și în epoca asta în care transportul aerian este atât de dezvoltat, în care lumea a devenit un loc foarte mic, un sat global, chiar și acum Australia rămâne Al Dracului De Departe. Dacă Easyjet nu zboară acolo pentru zece lire, atunci trebuie să fie considerat un loc foarte îndepărtat.

– Pentru șase lui, continuă Cuceritorul. Doar atât și apoi ar trebui să mă întorc în Anglia.

Șase luni. Orice se poate întâmpla în șase luni. Care sunt șansele ca el să evite atracțiile locale pentru douăzeci și patru de săptămâni? Pot să mi-l imaginez de pe acum, alergând pe plaja Bondi în relanti cu o blondă cu sânii mari, în genul *Baywatch*, cu plăci de surf sub brațe și soarele bătând îmbietor pe trupurile lor bronzate. Nu-i o imagine care să-mi placă.

– Ideea e... spune Cuceritorul, iar eu încerc cu disperare să-mi distrag atenția de la reveria asta deprimantă. Ideea e... că mi-ar plăcea să vii cu mine, Frumoaso.

Acum chiar sunt în alertă maximă.

– Eu? Să vin cu tine? În Australia?

Tonul meu e mult mai ridicat decât ar trebui să fie într-un loc atât de cochet ca ăsta – sau, de fapt, în orice alt loc.

– Eu? Să vin cu tine? În Australia? repet cu scepticism. De-asta n-am fost niciodată printre primii în clasă. Facultăți mentale lente pe timp de criză. De-aia perioada examenelor era un iad.

– Toată dimineața n-am făcut decât să mă gândesc la asta. Ar fi o idee minunată.

Cuceritorul îmi strânge mâna încurajator.

Potrivirea în timp nu putea fi mai bună – din unele puncte de vedere. Ce te ține aici? Tu și Marcus nu mai aveți niciun viitor. Ai o slujbă de rahat fără niciun fel de perspective. Niciun angajament.

Nu sunt sigură că-mi place să-l aud pe domnul Aiden Holby descriindu-mi în termenii ăștia compromițători viața. Sună totul prea adevărat.

– Asta ne-ar putea da șansa unui început amândurora. Am putea să ne lăsăm relația să se dezvolte departe de toată mizeria asta.

Face un gest larg, expansiv.

– Ce avem de pierdut? Cred că ne cunoaștem reciproc suficient ca să ne dăm seama că putem face lucrurile să funcționeze, nu crezi?

Încep să râd din nou – și de data asta râsul isteric și-a făcut iar apariția. Alimentat de un exces de alcool, cred.

– Am putea, spun pe nerăsuflate.

De îndată ce rostesc cu voce tare, chiar cred că am putea face asta – chiar am putea. După cum a spus Aiden, ce mă ține aici? Singurii oameni de care mi-ar fi într-adevăr dor ar fi fetele de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată. Nu

e niciun dubiu că va fi un mare gol în viața mea fără ele, dar în rest fără de cine n-aş mai putea trăi? Un nimeni mare şi gras. Şi ciocolată trebuie să aibă şi în Australia, nu-i aşa? Trebuie să aibă. Sau aş putea primi pachete urgente cu provizii de la Clive. Sau poate că aş putea să deschid un nou Club al Iubitoarelor de Ciocolată la antipod.

– Ăsta e un da?

Cuceritorul pare nervos, sau chiar este.

– Vii cu mine?

– Da!

Chicotesc când rostesc cuvântul.

– Da, vin.

Aranjându-și puțin piciorul rupt, Aiden se apleacă peste masă și mă trage înspre el.

– Nu ştii cât de fericit mă face asta.

Apoi buzele lui le găsesc pe ale mele și mă sărută. În mijlocul restaurantului ăstuia plin de ifose cu toată lumea privindu-ne. Se aude un zăngănit de veselă. Am sentimentul că tocmai mi-am răsturnat mazărea pe podea, dar nu-mi pasă. Buzele lui sunt calde, moi și au gust de șampanie. Un fior mă trece prin tot corpul până tocmai la degetele de la picioare, oprindu-se în niște locuri interesante pe drum. Și cred că sunt foarte fericită că am spus da.

Capitolul șaptezeci și opt

COMANDĂM O ALTĂ STICLĂ DE ȘAMPANIE și o bem mult prea repede. Bulele mi se ridică direct la cap și mă fac să-mi simt creierul destul de încețoșat. Dar sunt mult mai amețită de fericire decât cu orice poate oferi o sticlă.

– Când crezi că vei pleca? întreb visătoare.

– Când vom pleca, Frumoaso, mă corectează Cuceritorul și mă cuprinde un nou fior prin locuri ciudate.

– De îndată ce-mi scot ăsta.

Aruncă o privire la ghipsul lui.

– Se pare că nu ai voie să zbori cu un picior în ghips. Ar trebui scos săptămâna viitoare. Și probabil că voi pleca săptămâna care urmează.

Asta înseamnă două săptămâni!

– Trebuie să-mi închiriez apartamentul.

Mai trebuie și să-mi cumpăr tricouri, pantaloni scurți, cremă cu factor de protecție 500 și un produs puternic pentru îndepărtarea insectelor.

– Îți plătesc eu zborul.

– Nici nu vreau să aud așa ceva, spun eu mai mult cu bravadă decât cu un cont mare în bancă. Probabil că ai destule de plătit acum. Mă descurc.

O să-mi iau un card de credit. Mă întreb dacă datoriile te urmăresc și în cealaltă parte a lumii. Mai mult ca sigur.

– O să stăm în Sidney, îmi spune Cuceritorul. Începe să se bâlbâie ușor și eu mă gândesc că ar fi trebuit să o luăm mai ușor cu șampania, dar acum se pare că-i prea târziu pentru că sticla este goală. Când s-a întâmplat asta?

– N-am mai fost niciodată acolo, dar ar trebui să fie minunat. Targa închiriază un apartament pentru mine.

– Pentru *noi*, îl corectez eu chicotind copilărește. Doamne, oare ce vor spune cei de la birou?

– Cui îi pasă? spune Cuceritorul și se joacă cu degetele mele.

– Cred că o să fie surprinși, îi spun. Eu sunt surprinsă.

Stai numai să afle șarlota de Charlotte asta! Ha, ha! Ce rezultat! Fata frumoasă, subțirică – zero! Bucălata ciocoholică – unu!

– Oare o să pot lucra acolo?

– Nu știu, recunoaște Aiden. Poate că Targa îți va găsi ceva.

– O să vorbesc cu hoaștele de la Resurse umane.

Sunt sigură că-mi pot aranja ceva în Australia având în vedere că nu vor mai vedea nici picior de mine.

Nu se știe cum, dar reușim să devenim suficient de coerenți pentru desert. Avem un platou imens plin cu ciocolată între noi, iar eu încerc să-i bag în gură Cuceritorului ultima înghițitură de budincă de ciocolată albă, dar greșesc și îi lovesc în schimb vârful nasului. Ne hlizim ca proștii și el își șterge nasul cu un șervețel.

Mă adun cât de mult pot și-l întreb pe un ton sobru.

– Ești sigur că vrei să faci asta?

– Să împărțim desertul?

– Nu, blegule. Să emigrăm împreună.

Ne prăbuşim în hohote de râs.

– Sunt sigur, îmi spune. Tu eşti sigură?

Devin foarte emoţionată când îi răspund.

– Sunt sigură.

Îmi curge o lacrimă pe obraz şi Cuceritorul mi-o şterge repede cu degetul mare.

– Vreau să am grijă de tine.

Mă priveşte cu ochi visători.

– Să te iubesc şi să te preţuiesc.

– Şi eu vreau asta, aprob fără suflare. Îi iau mâna şi o lipesc de obraz.

– Hai să nu ne întoarcem la birou, îi sugerez eu.

Sinceră să fiu mi-ar plăcea să înceapă cât mai curând partea cu iubitul şi preţuitul.

– Nimeni nu ne va simţi lipsa. Hai să mergem la apartamentul meu.

– Asta este o idee foarte bună, Frumoaso.

Reuşim cumva să achităm nota şi să plecăm împleticindu-ne, dar pe picioarele noastre. Cuceritorul este foarte instabil şi ţopăie pe loc încercând să-şi poziţioneze confortabil cârjele.

– Eşti bine?

Pufăie cu o respiraţie destul de alcoolizată şi încearcă să se îndrepte şi să pară treaz.

– Da, mă asigură el. Sunt bine.

Încerc să-l ghidez în vreme ce el şchiopătează afară din restaurant, mutând scaune din calea lui, făcându-şi loc, chiar dacă eu încerc să-i fac drum. A doua sticlă de şampanie a fost o idee proastă. O idee foarte proastă.

De îndată ce ajungem în afara restaurantului, pe un coridor liniștit, Cuceritorul mă trage din nou lângă el. Mă las pe perete ca să mă stabilizez și el se lasă cu corpul lui pe al meu și mă sărută pasional. Mâinile lui se plimbă pe corpul meu, iar eu îmi doresc ca hainele mele să fi fost mai subțiri, mai mătăsoase, sau de preferat inexistente. Tot în interiorul meu este cuprins de flăcări. Îl încolăcesc și sinceră să fiu nu știusem până atunci ce înseamnă să încolăcești un bărbat. Puținul care mai rămăsese din puterea mea de judecată dispare instantaneu. Abia aștept să-l duc pe bărbatul ăsta acasă.

– Suntem nebuni că facem asta? îmi șoptește Aiden în păr.

– Da, gâfâi eu. Suntem nebuni și foarte nesăbuiți. Dar eu cred că-i minunat.

– Și eu.

E clar că și Cuceritorul mă dorește la fel de mult cum îl doresc și eu. De ce nu au restaurantele camere pe care să le închirieze cu ora? Ar fi un serviciu foarte bun pentru clienți. Trebuie să mai fie și alte cupluri care simt asta după o masă bună și prea multă băutură. Cuplu! Eu și Cuceritorul suntem un cuplu! Suntem un *cuplu!*

Înainte să explodăm amândoi, reușim să ne desprindem, să ne rearanjăm hainele, să facem un schimb de priviri pline de dorință și apoi să ne continuăm călătoria prin restaurant. Totul o să fie în regulă până când vom ajunge la lift. Este un semn mare DEFECT trântit acum pe ușă.

– Rahat, spun eu. Ce facem acum?

– Mă descurc pe scări, spune Cuceritorul viteaz la beție.

– Suntem la etajul patru.

O expresie de nesiguranță îi apare pentru un moment pe chip.

– Sunt sigur că pot.

– Ai mai încercat să cobori pe scări înainte?

– Nu chiar, îmi mărturisește.

– Hai să vedem dacă este vreun lift de serviciu, îi sugerez eu. Ar însemna să cobori cu legumele, dar cred că-i mai bine decât să țopăi atât de mult.

– O să fie bine, spune Cuceritorul. Foarte bine. Și spunând asta începe să coboare treptele, sărind cu prudență una câte una. Stau cu inima la gură. Nu arată stabil deloc. Și eu sunt un pic cam nesigură, iar eu nu am un set de cârje de manevrat. Mi-e greu și să mă uit.

N-am coborât nici măcar zece trepte când îl văd pe Cuceritor clatinându-se foarte tare. Îi alunecă cârja pe scări, dar reușește să se reechilibreze. Chicotește în timp ce-și trage răsuflarea.

– Era cât pe ce, o drege el.

– Lasă-mă să merg în fața ta, îl rog eu. O să încerc să-ți sprijin cârjele.

– Nu e nevoie.

– Crede-mă. E nevoie.

Așa că pornim din nou, cu mine coborând cu spatele în fața lui.

Cuceritorul țopăie înspre mine. Cred că arată un pic mai stabil.

– Hai, îl îndemn. Așa. Ușurel.

– Sunt bine, Lucy. Sincer. Mai bine ai grijă și tu pe unde calci.

Brațele mele sunt deschise ca să-l pot prinde în cazul în care cade.

– Încet, încet.

– Vezi că se îngustează scările în spatele tău, spune Cuceritorul.

– Ce?

Mă întorc să văd și nu știu exact ce se întâmplă, dar mi se răsucește glezna, îmi pierd echilibrul și mă împiedic. Cuceritorul își lasă instantaneu cârjele și se înclină înainte, încercând să mă prindă. Dar alunecă și mă ratează complet. Apoi cad. Cad, cad, cad prin aer.

Capitolul șaptezeci și nouă

DAVINA SARE CA NEBUNA PRIN PREAJMĂ. Pe când eu nu. Stau pe canapea molfăind la bomboanele dintr-o cutie de Bendicks Gorgeous pe care o țin sprijinită pe burtă și pretind că uitându-mă la exerciții fizice filmate le absorb rezultatul printr-un fel de osmoză. Piciorul meu rupt, decorat cu un ghips revoltător de roz este proptit pe un maldăr de perne. Mi se pare că o mie de furnici mișună înăuntru de sus în jos și înapoi de simt că mă apucă strechea. Cuceritorul a trecut prin toate astea fără să se plângă. Nu-mi vine să cred. Eu, pe de altă parte mănânc pe pâine calmantele și mă vait de ghinionul meu oricui e suficient de prost să stea să mă asculte. O sun până și pe mama mea în fiecare zi ca să mă plâng – atât de rău este. Într-un fel simt că mi-am primit îndeajuns răsplata pentru tot ajungând astfel după căzătura mea spectaculoasă pe treptele din Tower.

Se aude o bătaie veselă în ușă și Aiden intră înăuntru. Lucrurile au luat o cotitură amuzantă, el nu mai este împovărat de ghips, dar mai poartă încă un baston care îi dă un aer foarte sofisticat. Iubitul meu vine spre mine și mă sărută.

– Cum te simți în această dimineață, Frumoaso?

– Țâfnoasă, îi spun în timp ce mă descotorosesc de bomboanele de ciocolată – nu înainte să ciordească și el una.

– Ține capul sus, îmi spune și mă mai pupă o dată.

Ghipsul lui Aiden a dispărut de mai bine de o săptămână și acum, bineînțeles, trebuie să plece către Australia ca director internațional de vânzări, să stabilească un nou segment de piață pentru Targa. Pleacă astăzi. Fără mine.

– Ai destule provizii de ciocolată ?

Frigiderul este arhiplin cu ciocolată, iar eu sunt la fel de arhiplină de ciocolată. În afară de a avea o bucată de prieten, asta este acum singura mea mângâiere. Din cauza invalidității mele temporare, eu și Cuceritorul nu ne-am împlinit încă relația – ceea ce este destul de frustrant. Ne-am dedat noi la câteva îmbrățișări bune și demodate, dar uneori pur și simplu nu sunt de ajuns, nu-i așa? Mai ales când stă să dispară în nemărginitul albastru pentru șase luni.

– Ți-am mai adus.

Aiden pune o grămadă de sortimente de Green & Black asortate și alte cutii de ciocolată pe măsuța de cafea.

– În caz că rămâi fără.

O să ajung de o sută de kilograme și o să sufăr de acnee cronică când voi reuși să mă pun pe picioare. E ciudat, dar în ciuda tuturor neputințelor, mă simt mai fericită ca niciodată. Mi-am îmbunătățit părerea despre mine. Și imaginea asupra propriei persoane. Observ un mic progres chiar și al încrederii secătuite în propria persoană. Poate fi foarte mic, dar cu siguranță există o sământă de fericire în mine care stă să încolțească. Pun acest lucru pe seama finalizării veșnicei părăsiri a lui Marcus, „Ticălosul Iubit din Iad" și a înlocuirii lui cu influența calmă a Cuceritorului – care a fost o minune în aceste câteva ultime săptămâni. Cum de m-am descurcat fără el atâta timp? Cum mă voi descurca fără el când va pleca? Mă trece un fior de panică. Am nevoie de

ciocolată. Mănânc ciocolată. Oftez bucuroasă. Trebuie doar să mă stăpânesc cât timp va fi pe partea cealaltă a globului pământesc.

Toate fetele de la Clubul Iubitoarelor de Ciocolată au fost să mă vadă săptămâna asta, la fel de înarmate cu bunătățuri de ciocolată în forme diferite și compasiune din plin. Mi-au adus câteva dintre cărțile din biblioteca de la Paradisul Ciocolatei, toate despre ciocolată, ca să-mi țină de urât și un DVD cu *Charlie and the Chocolate Factory* și *Chocolat*, amândouă avându-l în rol principal pe inimitabilul Johnny Depp. Mă întreb dacă este și el amator de ciocolată. L-aș putea iubi chiar și mai mult dacă este. Acum frunzăresc *Friends, Lovers, Chocolate* de Alexander McCall Smith și-l păstrez pe Johnny Depp pentru mai târziu, când mi se vor îneca chiar toate corăbiile. O să vină mai târziu pe la mine ca să mă înveselească.

– Frumoase flori, spune Aiden.

Pe bufet este un buchet imens de trandafiri roz pal.

– Au venit azi-dimineață.

De data asta chiar *sunt* de la Marcus. Ce tupeu are omul ăsta! Nu știu cum de a aflat nenorocitul meu de fost iubit de piciorul meu rupt, dar una dintre cunoștințele noastre comune trebuie să-l fi informat. Biletul, pe care și-a scrijelit grețoasele sentimente, a ajuns direct în gunoi. *Pupici, pupici. Te mai iubesc încă. Îmi pare rău.* Abureli. Le-am mai auzit pe toate, Marcus. Nu mai pun botul de data asta. Te-am înlocuit deja cu un iubit extraordinar. Ha! Totuși mi-au plăcut prea mult florile ca să le arunc. Ar fi fost păcat, sincer.

– De la un prieten vechi, îi spun Cuceritorului pentru că nici nu vreau să pronunț numele lui Marcus sau să pun pe seama lui un așa bun gust în aranjamentele florale.

Dacă noul meu iubit are suspiciuni legate de proveniența lor, nu le mărturisește.

– Nu vreau să plec de lângă tine, spune Aiden. Mă mângâie pe păr și mi-l dă după ureche.

– O să fiu bine, îi spun și izbucnesc în lacrimi.

Mă ia în brațe și-mi spune:

– N-o să fie pentru mult timp. De îndată ce-ți dai jos ghipsul, poți să vii după mine.

O să treacă săptămâni peste săptămâni până atunci. Știu din experiență. Îmi șterge lacrimile cu marginea tricoului.

– O să aranjez până atunci totul pentru noi. Poate e chiar mai bine așa.

Apoi își dă seama ce lucru prostesc a spus și râdem amândoi.

– Cu siguranță nu e mai bine *așa*, dar știi la ce mă refer.

Mă cufund înapoi între perne. Tot aranjamentul ăsta pare destul de ireal acum. Sunt sigură că în clipa în care Cuceritorul va ajunge în celălalt capăt al lumii va uita de mine. Filmul cu blonda de pe plajă începe din nou să ruleze în mintea mea.

– Nu pot să mai stau mult, spune Aiden, oprind din fericire derularea filmului, care cred că era pe cale să devină porcos.

– Trebuie să vină un taxi după mine în curând și mai am încă o grămadă de bagaje de făcut.

– Sper să-ți meargă toate bine. O să-mi fie foarte dor de tine.

– Și mie o să-mi fie dor de tine, Frumoaso.

Vine și se așază în genunchi lângă mine și își pune mâinile pe șoldurile mele. O secundă mai târziu suntem îmbrățișați. Apoi începe încet să-mi descheie bluza de jos în sus și-mi sărută abdomenul.

– Vreau să-mi amintesc așa de tine.

– Ce? Grasă, neîngrijită, nefericită, invalidă și îngrozitor de frustrată?

– Nu, spune el. Minunată ca întotdeauna.

– Am putea face dragoste măcar o dată, spun eu dornică. Aici. Acum. Putem fi rapizi.

– Nu vreau să mă grăbesc, se încruntă Aiden la mine. Am așteptat atât de mult să fim împreună, vreau s-o facem cum se cuvine.

– Și cum *nu se cuvine* ar fi bine pentru mine.

– Putem aștepta.

Poate că el e în stare, dar *eu* nu sunt sigură dacă pot.

– Hai și așază-te lângă mine.

Mă trag încet și Cuceritorul se întinde lângă mine.

– Ține-mă doar în brațe.

Și bineînțeles, o secundă mai târziu nu facem nimic altceva decât să ne strângem în brațe. Buzele noastre se caută din nou cu înfrigurare. O caracatiță ar fi mândră de felul în care ne mișcăm mâinile. I-am desfăcut cămașa lui Aiden, bluza mea a zburat, iar sutienul meu se îndreaptă în aceeași direcție. Toate secrețiile încep să se reverse. Sfârcurile – și alte chestii – sunt gata de atac. Toate locurile care ar trebui sărutate, au fost sărutate – poate chiar și unele care n-ar fi

trebuit. Totul merge ca pe roate. Perfect, perfect, sex ca la carte. Gem de fericire.

– O, Lucy, îmi murmură Aiden în ureche.

Asta este binecuvântare. Fiecare nerv din corpul meu este viu, pulsând de senzații minunate. Aiden îmi desface fusta. Cu mult efort reușește să o dea jos peste coapse și peste ghips. Poate că sunt un pic limitată de invaliditatea mea, dar puterea mea ca zeiță a iubirii nu s-a diminuat – o, nu. Tot ce mai este între mine și extaz este o pereche de chiloți subțiri – bună alegere a lenjeriei intime am făcut azi-dimineață. Nu că mi-aș fi imaginat că se va întâmpla asta. Ha, Ha! Cuceritorul îmi prinde între degete chiloții, ceea ce înseamnă că am mințit când l-am amenințat cu mult timp în urmă că nu va mai pune niciodată mâna pe chiloții sau pe fundul meu, și începe să mi-i tragă.

– Stai, stai, îi spun. Lasă-mă să mă întorc pe partea asta și nu va mai fi atât de greu.

Să te întorci e un lucru mai ușor de spus decât de făcut. Îmi legăn piciorul deasupra Cuceritorului și nu știu ce se întâmplă, dar e posibil să mi-l legăn un pic prea tare.

– O, Lucy, exclamă Aiden, dar nu de plăcere.

Mă scapă, iar eu fac o tumbă și aterizez destul de dureros pe covor. Darren o să creadă că exersez din nou cu Davina.

– Ești bine? vrea să afle Cuceritorul. Privește încordat în jos, înspre mine și încearcă să se abțină să nu râdă.

– Nu mi-am rupt și celălalt picior, dacă asta era ceea ce voiai să afli.

Mă ajută să mă ridic de pe podea, scuturându-mi fusta care este adunată toată în jurul genunchilor și, în mare,

aranjându-mi hainele. Simt că momentul a trecut. Uneori pur și simplu știi asta.

– Ar trebui să așteptăm până când n-o să mai fii ciocan, spune el și bănuiesc că se referă la picior, nu la nivelul de alcool din sânge. Nu vreau să te rănesc din nou.

Singura rănită este din nou mândria mea. Cuceritorul își încheie cămașa.

– Trebuie să plec, Frumoaso.

– Aș putea să vin la aeroport.

– Aș prefera să stai acasă și să nu ieși nicăieri până când n-o să-ți scoți chestia aia.

Arată înspre ghips.

– Tu știi să te bagi în bucluc și când ești întreagă. Nu vreau să mă gândesc la dezastrul pe care l-ai putea face cu o pereche de cârje.

– Tu te-ai descurcat bine.

– Asta pentru că bărbații sunt ființe superioare când vine vorba de... de fapt, de orice.

Azvârlu tare în el cu una dintre perne.

– Amintește-mi de ce te iubesc?

– Pentru că de îndată ce vei fi capabilă, o să te fur și o să-ți ofer o viață mai bună, ca toți cavalerii în armură strălucitoare.

Simt că-mi dau din nou lacrimile. Cuceritorul trebuie să plece. Îmi mușc buza ca să nu izbucnesc în plâns.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Frumoaso.

– N-o să mă uiți, nu-i așa?

Îmi ia chipul între mâini și mă sărută zgomotos.

– Cum aș putea?

Capitolul optzeci

– VIAȚA MEA AMOROASĂ NU ESTE DECÂT o vale a plângerii prin care pășesc anevoios, spun eu oftând ca o eroină romantică.

– În curând, spune Chantal, viața ta amoroasă va fi o pajiște primăvăratecă plină cu flori sălbatice.

– Asta după ce o să-mi fie scos ghipsul?

– Sigur.

– Au oare pajiști cu flori sălbatice de primăvară în Australia? vreau eu să aflu.

– Încetează să te mai vaiți, mă îndeamnă Nadia. Mănâncă mai multă ciocolată.

– M-aș bucura să mă supun, dar nu pot ajunge la farfuria cu prăjituri cu ciocolată cu piciorul meu amărât ridicat pe scaun – ar trebui să încerc una dintre pozițiile yoga extreme. Ceea ce nu cred că sunt în stare în acest moment. Autumn mă ajută să depășesc această situație neplăcută, și după ce-mi semnează ghipsul cu un marker negru, îmi întinde cu bunăvoință una. Acum mă aflu la Paradisul Ciocolatei proptită pe un morman de perne.

– Ăsta este un recul temporar, îmi reamintește Chantal. O să fii în drum spre țara de la antipozi cât ai zice pește.

– Chiar?

La felul în care se clatină viața mea, un final fericit nu este niciodată sigur.

– Cuceritorul te sună și-ți trimite mesaje de zece ori pe zi, spune Autumn.

Zâmbesc fericită și-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru tehnologia modernă avansată, astfel comunicarea noastră poate continua în ciuda faptului că trăim în zone cu fus orar diferit. Îmbrățișez cu drag una dintre pernele lui Clive.

– El e.

– Când vei ajunge acolo o să fie terminat după tine.

Din mesajele mai fierbinți pe care ni le-am trimis, cred că deja e. Încercarea noastră nereușită de a face sex pe canapeaua mea e clar că nu l-a potolit.

– Mai știi ceva despre ticălosul de Marcus? întreabă Chantal.

– Nu.

– Bun. Să sperăm că n-ai să mai auzi de el.

– Astea sunt exact și sentimentele mele.

– S-ar putea să apară din nou să te amușineze când va auzi că trebuie să pleci în Australia. Ai grijă! mă avertizează Nadia ca un afiș propagandistic.

– Nu pot să cred că ne vei părăsi, spune Autumn. Ce-o să ne facem fără tine?

Sinceră să fiu, nici mie nu-mi vine să cred că plec. Ce-o să mă fac fără fetele mele dragi? La cine o să mai merg în momentele de răscruce? Și fără îndoială că mă vor însoți, chiar dacă merg în partea cealaltă a lumii, momentele de răscruce mă vor urmări ca niște jivine înfometate. Am trecut prin atât de multe lucruri împreună în ultimele luni. Ce-o să mă fac fără întâlnirile regulate cu membrele Clubului Iubitoarelor de Ciocolată?

– O să ținem legătura? continuă Autumn și o lacrimă îi apare în colțul ochiului.

– Ce naiba, spun eu. Încă nu plec. Mai durează câteva săptămâni până când o să-mi scot ăsta.

Ghipsul roz are parte din nou de privirea mea dispreţuitoare.

– Pentru viitorul apropiat mă aveți în continuare pe cap. Va trebui să vă refaceți toate viețile înainte să plec. Apoi vreau să-mi trimiteți regulat informații despre voi în Australia.

Dau din cap către Autumn.

– Ai face bine să-mi trimiți o invitație la nuntă dacă lucrurile merg bine între tine și Addison. Mă întorc imediat ce aflu.

Autumn roșește.

– Lucy!

– Știu un restaurant perfect pentru nunți, care are un loc liber de Valentine's Day, îi spun eu. Nimic nu poate fi mai romantic de atât.

– Eu încerc să-mi refac viața, spune Nadia. Toby nu a mai jucat de aproape o lună. Și de data asta îl cred când îmi spune că s-a lăsat de-a binelea. Vreau doar să mă asigur înainte ca eu și Lewis să ne grăbim să ne întoarcem. Câtă vreme ne mai suportă Chantal...

O privește pe prietena noastră.

– Crede-mă, spune Chantal, este o plăcere. Vin acasă în fiecare seară și mă așteaptă o cină minunată și un pahar plin cu vin. Ar fi o idee să divorțez de Ted și să mă căsătoresc cu tine, Nadia. Ești o partidă excelentă.

Râdem toate, chiar dacă acum căsătoriile gay au fost legalizate și practic chiar ar putea face acest lucru.

– În plus m-am cam obișnuit să-l am pe puștiul tău prin preajmă. Dacă te întorci la Toby, va trebui să cumpăr pungile alea mari de bombonele de ciocolată doar pentru mine!

– Cum stau lucrurile cu Ted?

– Ne întâlnim, ne spune ridicând din umeri. O dată sau de două ori pe săptămână. Am fost la filme. Am luat cina în restaurante intime și elegante. O să ajung cât o vacă în curând.

Chantal se trage de betelie. S-ar putea să fie puțin mai strâmtă decât de obicei. Apoi oftează.

– Nu pot să nu mă gândesc că trecem din nou unul pe lângă celălalt.

– Poate că doar trebuie să-i acorzi mai mult timp, îi sugerez.

– Timp am destul, spune. Nu-ți face griji, o să stau pe baricade până când îl voi răpune. Dar vreau doar să vă spun că nu știu cum aș fi putut trece prin toate astea fără ajutorul vostru. Ați fost niște prietene grozave. Cele mai bune.

Și, pentru că în esență va rămâne mereu o americancă, îi facem toate pe plac și ne ținem de mână în jurul mesei.

– Pentru Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, spun eu. Să domnim pe veci.

– Pentru Clubul Iubitoarelor de Ciocolată, spunem toate în cor și bem în sănătatea noastră din cănile de ciocolată fierbinte.

Adevărul este că bărbații din viața noastră pot fi trecători – ne pot provoca plăcere sau durere –, dar, orice s-ar întâmpla, ne avem una pe cealaltă și avem ciocolata. Nimeni nu ne poate lua asta.

La tejghea este un om de afaceri înalt cu un costum minunat care alege din ciocolate cu ajutorul lui Clive. Ne aruncă o privire și zâmbește.

– Mamă, spune Chantal. Ce bucată e!

O privim toate încruntate. Iar ea își ridică mâinile și spune precipitată:

– Mă uitam doar.

– Autumn, o înghiontesc eu. E genul tău?

– Pare să voteze mai degrabă cu conservatorii decât cu Partidul Verde, spune ea și-și face gura pungă căzând pe gânduri. Arată ca un bărbat care își spală conservele pentru a le recicla?

– Nu, îi spunem toate în cor.

– Atunci rămân la Addison, spune cu un zâmbet de mulțumire. Nu arată așa de evident a mascul feroce.

– Ai face bine să rămâi la Addison, îi spun. Nu sunt mulți care să se potrivească criteriilor tale.

Tipul ne zâmbește din nou și apoi ne face cu mâna înainte de a ieși. Îi facem toate cu mâna și apoi începem să chicotim.

Clive vine repede înspre noi.

– Se pare că aveți un admirator, doamnelor.

Furnizorul nostru ne întinde un platou din cele mai fine ciocolate.

– A trimis astea pentru tine.

Clive îmi întinde mie farfuria.

– Pentru mine? întreb eu. Sau pentru noi?

– Pentru voi. Dar a întrebat cine ești, Lucy.

– A întrebat chiar de mine?

– Dacă vrei cuvânt cu cuvânt, a spus, „cine e blonda aia drăguță cu piciorul în ghips"?

– Da, spun eu, dar a întrebat pentru că mă compătimea că sunt o biată schiloadă sau pentru că mă plăcea?

– Nu știu. Clive îmi aruncă privirea aia exasperată care spune ceva de genul „Sunt tip și sunt gay; descurcă-te singură".

Pleacă de lângă noi lăsându-ne singure cu prada noastră. Ne uităm toate uimite la platoul plin vârf cu ciocolate.

– Mmm... , spun eu. Oricine-ar fi, are gusturi bune.

Le dau platoul din mână în mână și ne alegem fiecare aroma preferată. Nadia ia bomboana cu ghimbir, condimentată cu ghimbir proaspăt ras. O ciocolată perfectă pentru diminețile de iarnă lângă o ceașcă tare de cafea. Urmează Autumn care se gândește puțin după care o alege pe cea cu trandafir englezesc: o aromă clasică delicată pe care Clive o nimerește la perfecție, umplută cu cremă ganache cu infuzie de petale de trandafir – o binecuvântare. Chantal o alege pe cea cu ceai negru, cu aroma distinctă de bergamotă care se declanșează în valuri, lăsându-și gustul mult timp după ce a fost consumată, ceea ce o face să pară două ciocolate la preț de una. Acum e rândul meu. Ce să aleg? Ca întotdeauna mi-e greu să aleg. Mâna mea zăbovește deasupra lor – pe fiecare le doresc și le iubesc. Lămâie și cimbru? Piper chinezesc? Mă hotărăsc la una dintre specialitățile casei – caramel cu sare de mare.

Mă cuibăresc la loc între pernele lui Clive, stau o clipă și savurez emoția anticipării. Apoi îmi arunc ciocolata în gură, savurându-i consistența catifelată, puțin mai greu de mestecat, a caramelului, ciocolata cremoasă cu lapte, până când dintr-o dată mă izbește gustul de sare nerafinată din zona Bretaniei. Caramelul delicios se topește în gura mea. Acum chiar că sunt în Paradisul Ciocolatei și oftez de plăcere.

Am uitat de diamante. Veți descoperi că ciocolata este cel mai bun prieten al unei fete.